

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



**JAMES
PATTERSON**

WORLD'S BESTSELLING THRILLER WRITER

THE

**TARGET
ALEX
CROSS**



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında
Yazar Hakkında
James Patterson'dan da Övgü
Alex Cross kimdir?
Harita
Başlık Sayfası

Önsöz
Bir İki

Birinci Bölüm: Beş Gün

Sonra Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

İkinci Bölüm: Ölüm Zamanı

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44

Üçüncü Bölüm: Kara Cuma

Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61

Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73

Dördüncü Bölüm: Ülke Çapında Bir

İnsan Avı Bölüm 74

Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90

Beşinci Bölüm: Durdur Beni,

Lütfen Bölüm 91

Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97
Bölüm 98
Bölüm 99

Bölüm 100

Bölüm 101

Bölüm 102

Bölüm 103

Bölüm 104

Bölüm 105

Bölüm 106

Hepsini okudunuz mu?

Pusu'dan alıntı Telif Hakkı

KİTAP HAKKINDA

HEDEF: DEVLET BAŞKANI

Ülkenin dört bir yanından gelen kadın ve erkekler, Başkan'ın beklenmedik ölümünün yasını tutmak için Washington D.C. sokaklarında sıraya girer. İlk eşini kaybetmenin acı hatıralarıyla sarsılan Alex Cross, bu trajedinin etkisinde kalır.

HEDEF: BİRLEŞİK DEVLETLER KABİNESİ

Bir keskin nişancının kurşunu, önde gelen bir Senatörün öldürülmesiyle Washington'ın kalbine yıkıcı bir darbe daha vurur. Bu saldırının şoku, hızlı bir müdahale için polis üzerinde büyük bir baskı yaratır ve Dedektifler Şefi olarak Alex'in karısı Bree Stone'a bir ultimatom verilir: davayı çöz ya da işini kaybet.

HEDEF: ALEX CROSS

Yeni Başkan, Amerika'nın en çok aranan suçlusunun yakalanmasına yardımcı olması için Alex Cross'u benzersiz bir FBI soruşturmasına liderlik etmeye çağırır. Alex, suikastın çok daha büyük bir planın sadece başlangıcı olduğuna dair korkunç bir hisse kapılır. Çok geçmeden bu korku, korkunç bir olaylar zincirinin hükümeti ve tüm ülkeyi kaosa sürüklemesiyle hayat bulur.

Hayatının en önemli davasında cesareti, eğitimi ve savaşma kapasitesi sınırlarına kadar zorlanan Alex Cross için riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

YAZAR HAKKINDA

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Kitapları dünya çapında 375 milyondan fazla satmıştır. Alex Cross, Women's Murder Club, Detective Michael Bennett ve Private romanları gibi son yirmi yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve aşk romanları ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okur olan kendi oğlundan esinlenerek genç okurlar için Ortaokul, Ben Komik, Hazine Avcıları, Robotlar Evi, İtiraflar ve Maksimum Sürüş serileri de dahil olmak üzere bir dizi kitap yazmaktadır. James bağımsız kitapçılara milyonlarca bağıшта bulunmuş ve son on bir yıldır İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yetişkin kurgu yazarı olmuştur. Eşi ve oğluyla birlikte Florida'da yaşamaktadır.

James Patterson tarafından da

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - The Midnight Club - Sail (*Howard Roughan ile birlikte*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile birlikte*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile birlikte*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile birlikte*) - Toys (*Neil McMahon ile birlikte*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - Woman of God (*Maxine Paetro ile*) - Humans, Bow Down (*Emily Raymond ile*) - The Black Book (*David Ellis ile*) - Murder Games (*Howard Roughan ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - Texas Ranger (*Andrew Bourelle ile*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*) - Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No 3 (*Nancy Allen ile*)

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

1^{inci} Ölmek - 2^{nci} Şans (*Andrew Gross ile birlikte*) - 3^(üncü) Derece (*Andrew Gross ile birlikte*)
- 4th of July (*Maxine Paetro ile birlikte*) - The 5th Horseman (*Maxine Paetro ile birlikte*)
- 6-Hedef (*Maxine Paetro ile*) - 7-Cennet (*Maxine Paetro ile*) - 8-İtiraf (*Maxine Paetro ile*) - 9. Yargı (*Maxine Paetro ile*) - 10-Yıldönümü (*Maxine Paetro ile*) - 11. Saat (*Maxine Paetro ile*) - 12^{inci} of Never (*Maxine Paetro ile*) - Unlucky 13 (*Maxine Paetro ile*) - 14^(üncü) Deadly Sin (*Maxine Paetro ile*) - 15^(inci) Affair (*Maxine Paetro ile*) - 16^(inci) Seduction (*Maxine Paetro ile*) - 17^(inci) Suspect (*Maxine Paetro ile*)

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Ledwidge ile*) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge ile*) - Worst Case (*Michael Ledwidge ile*) - Tick Tock (*Michael Ledwidge ile*) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge ile*) - Gone (*Michael Ledwidge ile*) - Burn (*Michael Ledwidge ile*) - Alert (*Michael Ledwidge ile*) - Bullseye (*Michael Ledwidge ile*) - Haunted (*James O. Born ile*) - Ambush (*James O. Born ile*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile birlikte*) - Private London (*Mark Pearson ile birlikte*)
- Private Games (*Mark Sullivan ile birlikte*) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) - Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile*) - Private L.A. (*Mark Sullivan ile*) - Private India (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*) - Private Paris (*Mark Sullivan ile*) - The Games (*Mark Sullivan ile*) - Private Delhi (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Princess (*Rees Jones ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 5 (*Marshall Karp ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile birlikte*) - Fifty Fifty (*Candice Fox ile birlikte*) - Liar (*Candice Fox ile birlikte*)

FİKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile birlikte*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile birlikte*) - All-American Murder (*Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile birlikte*)

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (*Alex Abramovich ve Christopher Charles ile birlikte*)
- Home Sweet Murder (*Andrew Bourelle ve Scott Slaven ile birlikte*) - Murder Beyond the Grave (*Andrew Bourelle ve Christopher Charles ile birlikte*)

KOLEKSİYONLAR

Triple Threat (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Kill or Be Killed (*Maxine Paetro, Rees Jones, Shan Serafin ve Emily Raymond ile*) - The Moores are Missing (*Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile*) - The Family Lawyer (*Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall ile*) - Murder in Paradise (*Doug Allyn, Connor Hyde ve Duane Swierczynski ile*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için
www.jamespatterson.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

Neden herkes James Patterson ve Alex Cross'u seviyor?

'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim yazarı olduğu bir sır değıl. Basitçe söylemek gerekirse: **kimse bu işi daha iyi yapamaz.**

Jeffery Deaver

'Hiç kimse **inanılmaz** bir **doğal hikaye anlatımı** olmadan bu kadar büyüyemez yetenek - ki Jim'de fazlasıyla var. Alex Cross serisi bunu kanıtlıyor.
Lee Child

'James Patterson, diğerlerinin ölçüt alındığı **altın standarttır.**
yargılandı.'
Steve Berry

"Alex Cross, Amerikan romanının **en iyi yazılmış kahramanlarından** biri.
Lisa Scottoline

"İlk Alex Cross hikayesinden yirmi yıl sonra, Alex Cross, dünyanın en iyi yazarlarından biri haline geldi.
tüm zamanların **en büyük kurgusal** dedektifleri, bir karakter çağları.'
Douglas Preston & Lincoln Child

"Alex Cross bir **efsanedir.**
Harlan Coben

'Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, en önemli unsura indirgiyor. Bir **karakteri tanımlar** ya da olay örgüsünü iletir. Bir karakterin okuyucunun zihnindeki film projektörü.'
Michael Connelly

'James Patterson **Patron.** O kadar.'

Ian Rankin

WFOISALEXCROSS?

FİZİKSEL AÇIKLAMA'

Alex Cross 1.80 boyunda ve 196 kilo ağırlığında 89 "3). Afrika kökenli Amerikalı ve atletik bir yapıya sahip.

TARİHE GÖRE FAHİ:

Cross, annesinin ölümü ve ardından babasının alkolizme sürüklenmesinin ardından Nana Mama olarak bilinen büyükannesi Regina Cross Hops tarafından büyütülmüştür. On yaşındayken Winston-Salem, Kuzey Carolina'dan Washington'a taşınarak Nana Mama ile yaşamaya başladı.

RELATİONSHIP HİSTORİ:

Cross daha önce çocukları Damon ve Janelle'in annesi Maria ile evliydi, ancak Maria trajik bir şekilde arabadan açılan ateş sonucu hayatını kaybetti. Cross'un Christine Johnson'dan Alex Jr. adında bir oğlu daha vardır. Şu anda evli

Metro Polis Departmanı'na kısa bir süre önce Dedektif Şefi olarak atanan Dedektif Brianna (Bree) Stone'a teşekkür ederiz.

EDUCATION:

Çapraz Baltimore, Maryland'deki Johns Hopkins Üniversitesi'nden psikoloji alanında doktora derecesi almış ve özellikle anormal psikoloji alanında uzmanlaşmıştır.

psikoloji ve forensik psikoloji.

EMPLOYMENT

Cross, kendi evinde özel bir muayenehanede psikolog olarak çalışmaktadır. Ayrıca, daha önce Cinayet ve Büyük Suçlar ekiplerinde psikolog olarak çalıştığı Metro Polis Departmanının Büyük Vaka Ekibine danışmanlık yapmaktadır.

Sevgi dolu bir 'Tattler' olan Cross, ailesiyle birlikte geçirdiği zamanlardan daha mutlu değildir. Aynı zamanda kendini toplumuna adanmış bir üyedir ve sık sık yerel kilisede ve aşevinde gönüllü olarak çalışmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda for NPG'ye danışmanlık yapmakta, piyanoda klasik müzik çalmaktan, kitap okumaktan ve çocuklarına boks öğretmekten hoşlanmaktadır.

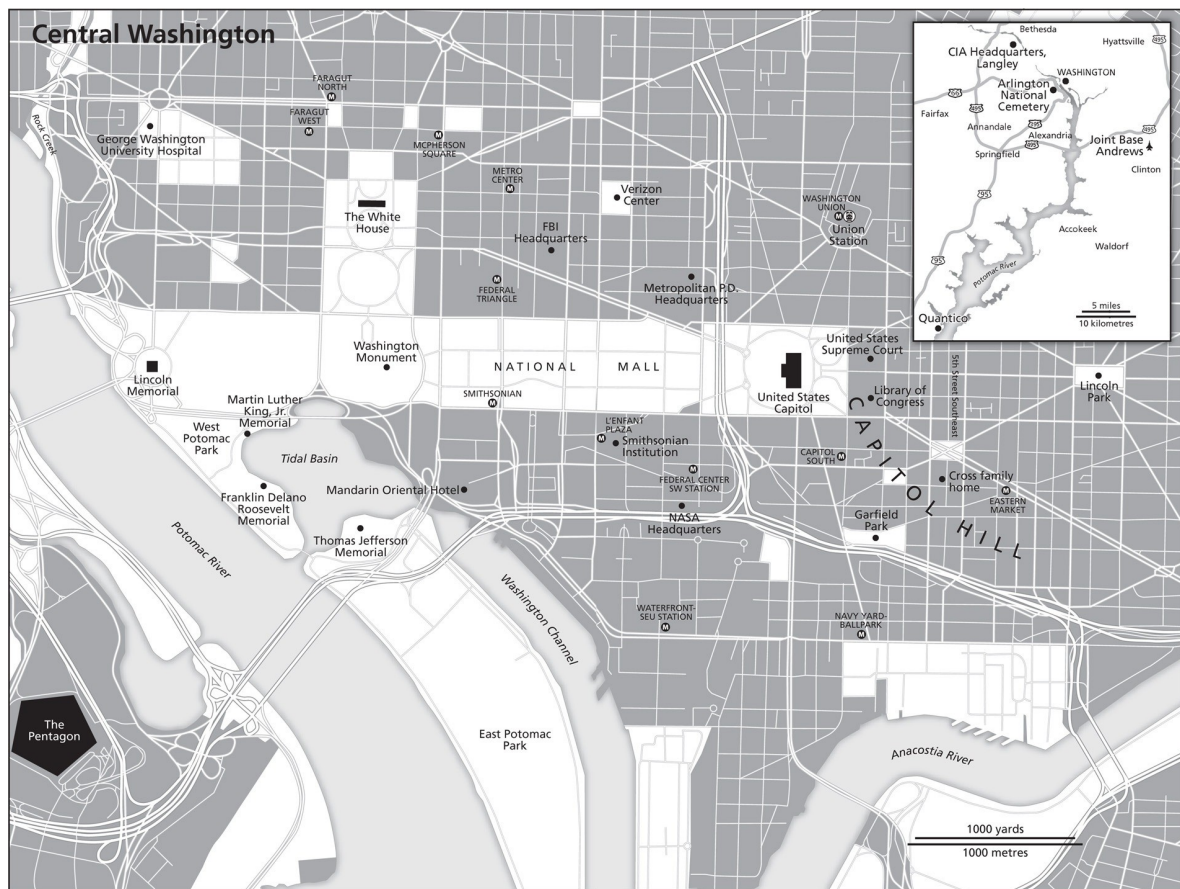
5 - Bureau
3 - New Haven
2 - New York
PIES DESTROYED

COPY IN FILE

00-367118

10/1/18

RECORDED - 105
INDEXED - 105



JAMES
PATTEN

**TARGET
ALEX
CROSS**



YÜZYIL

Önsöz

BİR

Ocak ayının sonlarına doğru sıcaklık sıfırın üzerinde dört dereceye kadar düşmüştü ama yine de yüz binlerce insan Capitol Hill'den Beyaz Saray'a uzanan yürüyüş güzergahının her iki tarafını doldurmuştu.

Constitution ve Louisiana Caddelerinin köşesinde tüm ailemle birlikte bekliyordum. Eşim ve DC Metro Polisi'nin dedektif şefi Bree Stone, en güzel mavi elbisesini giymiş olarak önümde duruyordu.

Yirmi yaşındaki oğlum Damon sağ tarafımdaydı. Bir gece önce Kuzey Carolina'dan uçakla gelmişti ve üzerinde uzun bir iç çamaşırı, takım elbise, kravat ve siyah bir ceket vardı. Nana Mama, doksan küsur yaşındaki büyükannem, mantığını dinlemeyi ve bunu televizyonda izlemeyi reddetmişti. Sol tarafımdaki katlanır kamp sandalyesinde battaniyelere sarınmış bir şekilde oturuyor, yün bir kayak şapkası ve sahip olduğu sıcak tutan her şeyi giyyordu. On yedi yaşındaki Jannie ve dokuz yaşındaki Ali Kuzey Kutbu için giyinmişlerdi ama ısınmak için birbirlerine sarılıyor ve arkamızda ayaklarını yere vuruyorlardı.

"Daha ne kadar var baba?" Ali sordu. "Ayak parmaklarımı hissedemiyorum."

Kalabalığın yumuşak gürültüsü arasında ve Capitol Hill'in epey yukarısından, "Hail to the Chief"ten önce gelen dört davul sesi ve boru seslerini duydum.

"Capitol'den ayrılıyorlar," dedim. "Fazla uzun sürmez." Başkanlık marşı kısa sürede sona erdi ve soğuk kalabalık sessizleşti. Bir erkek sesinin "Sağ omuz, kollar!" diye bağırdığını duydum.

Başka bir ses çağırıyor tekrarladı. Ve sonra bir üçüncüsü. Teker teker, her elli metrede bir ve doğudan batıya doğru ilerleyen askerler, tüfeklerini sağ omuzlarına götürerek ve esas duruşta durarak emre uydular.

O sırada davullar çalmaya başladı, yavaş tempo o mesafeden boğuk ve kasvetli geliyordu.

Yüz West Point öğrencisi Capitol Hill'in tepesinde belirdi, hepsi gri giysiler içindeydi ve hep birlikte yürüyorlardı. ABD Deniz Kuvvetleri, Hava Kuvvetleri ve Sahil Güvenlik Akademilerinden gelen benzer birlikler, tepenin dibine ulaşır yanımdan geçerken başları dik, gözleri ileriye odaklanmış bir şekilde hassas adımlarla yürüyorlardı.

Tepede, davulların yavaş ve istikrarlı ritmi devam ediyor, gittikçe yükseliyor ve yaklaşıyordu. Elllerinde bayraklarla bir renk muhafızı belirdi.

Yedi soluk gri at Capitol arazisinden tırısı kalkmadan önce toynak seslerini duydum. Atların altısı düzen içinde hareket ediyordu, ikisi ikisini takip ediyordu. Yedinci at kolun başında, onların solunda yürüyordu.

Yedi atın hepsi eyerlenmişti ama sadece sol taraftaki üç at ve kolun başındaki at, ABD Ordusu'nun Eski Muhafız birliğinin üniformalı üyeleri olan binicileri taşıyordu. Düzen içindeki altı at, ABD'nin merhum başkanının bayrağı sarılı tabutunu taşıyan yüz yıllık siyah kesonu çekiyordu.

iki

Atların YAVAŞ, HIZLI ingirak sesleri gittikçe , davul ekibinin kasvetli ritmiyle birlikte gürültü de artıyordu.

Kesonun arkasında, siyah, binicisiz bir at, bir başka Eski Muhafız üyesinin tuttuğu dizginlere karşı başını salladı ve dans etti.

Merhum Başkan'ın şahsi binicilik çizmeleri üzengilerde geriye doğru çevrilmişti.

"Bunu neden yapıyorlar?" Ali yumuşak bir sesle sordu.

"Bu, ölen komutanı simgeleyen bir askeri gelenek," diye fısıldadı Nana. "Neredeyse altmış yıl önce Başkan Kennedy'nin cenazesinde de aynı şeyi yapmışlardı."

"O zaman burada mıydın?"

"Tam senin durduğun yerde hayatım," dedi Nana, gözlerini mendille silerek. "Dün gibi hatırlıyorum, tıpkı bugünkü kadar trajik."

JFK'nin başkan olduğu dönemde hayatta değildim ama Nana bana o dönemin, genç lideri sayesinde ülkede büyük umutların yeşerdiği bir dönem olduğunu ve suikast haberini duyunca içime bir tekme yemiş gibi hissettiğimi söylemişti.

Bree beni arayıp Catherine Grant'in Oval Ofis'te yere yığıldığını ve kırk yedi yaşında öldüğünü, ardında bir koca, on yaşında ikiz kızlar ve şaşkın ve kederli bir ulus bıraktığını söylediğinde de aynı şekilde hissetmiştim.

Başkan Grant, Amerikan siyasetinde ender rastlanan yaratıklardan biriydi; ülkenin yararı için karşıt tarafları bir araya getirmeyi başaran biriydi ve bunu empatik kişiliği, keskin zekâsı ve kendini küçümseyen zekâsıyla başarmıştı.

Teksas'tan eski bir ABD senatörü olan Grant, Beyaz Saray'ı ezici bir çoğunlukla kazanmıştı ve ülkede gerçek bir iyimserlik duygusu, tıkanıklığın sona erdiğine, koridorun her iki tarafındaki politikacıların nihayet farklılıklarını bir kenara bırakıp ortak fayda için çalışacaklarına dair bir inanç vardı.

Ve üç yüz altmış sekiz gün boyunca bunu yaptılar.

Başkan Grant, görevdeki birinci yılını kutladıktan yetmiş iki saat sonra, askeri danışmanlarıyla toplantı halindeyken aniden şikayet etti

Başı dönmüş ve kafası karışmış görünüyordu, sonra masasının arkasında yere düştü. Birkaç dakika içinde öldü.

Doktorları şaşkına dönmüştü. Merhum başkan fiziksel olarak çok iyi durumdaydı ve iki ay kadar önce sıkı bir fiziksel muayeneden başarıyla geçmişti.

Ancak Bethesda Donanma Hastanesi'ndeki patologlar Grant'ın hızla büyüyen bir tümöre yenik düştüğünü, tümörün iç şahdamarını sararak beyninin büyük bölümüne giden kan akışını kestiğini söylediler. Kimse onu kurtaramazdı.

Dolayısıyla cenaze sabahı gerçek bir ortak kayıp ve kırılmış umut duygusu vardı. Korteji bize yaklaşırken, Anayasa Caddesi'nin her iki tarafındaki yas tutanlar üzücü bir sessizliğe büründü.

Damon, Nana Mama'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Bree ve ben dikkat kesildik ve Grant'ın tabutu yuvarlanırken ve siyah binicisiz at acı soğuk havada zıplayıp şaha kalkarken boğazımda biriken duygulara karşı savaşmak zorunda kaldım.

Ama beni asıl etkileyen siyah atı takip eden limuzinin görüntüsü oldu. Onları göremiyordum ama merhum başkanın kocası ve kızlarının içeride olduğunu biliyordum.

İlk eşim trajik bir şekilde öldüğünde, beni kayıp, öfkeli ve bakmam gereken bir erkek bebekle yalnız bıraktığında neler hissettiğimi hatırladım. O günler hayatımın en kötü günleriydi, bir daha asla iyi olamayacağımı düşünüyordum.

Onlar geçerken kalbim Birinci Aile için kırıldı. Gözlerimi kırıpıştırarak, cenaze töreninin temposu hiç düşmeden, gözlerim dümdüz ileride, bando takımının yürüyüşünü izledim.

"Artık gidebilir miyiz?" Ali sordu. "Dizlerimi hissetmiyorum."

"Hepimiz el ele tutuşup ülkemiz ve o iyi kadının ruhu için dua etmeden olmaz," dedi Nana Mama ve eldivenli ellerini bize doğru uzattı.

Birinci Bölüm

BEŞ GÜN SONRA

BÖLÜM

1

Sean Lawlor Georgetown'da dar bir sokağa girdiğinde kar yağıyordu. Kırmızı tenli, tuzlu biberli sakalı ve dağınık saçları olan Lawlor koyu renk giysiler, eldivenler ve kulak kapakları açık bir şapka giymişti. Sokağın derinliklerine doğru ilerlerken karda iz bıraktığını biliyordu ama umursamıyordu.

Tahminler şafaktan önce on santim olacağını söylüyordu ve fırtına bitmeden çok önce işini bitirip gitmeyi planlıyordu.

Lawlor, Otuz Beşinci Cadde'ye bakan güzel, eski bir tuğla evin arka kapısına doğru ilerledi. Etrafına uzun uzun baktıktan sonra kapıya tırmandı ve küçük bir terastan geçerek alarm sistemini atlattıktan sonra akşam erken saatlerde seçtiği bir kapıya ulaştı.

Saat sabahın dört on beşiydi. En fazla yarım saati vardı.

Lawlor kapıyı arkasından sessizce kapattı. Bir an durdu ve dikkatle dinledi. Onu rahatsız edecek bir şey duymayınca, gözlerinin alışmasını beklerken karları temizledi. Sonra botlarının üzerine mavi cerrahi patiklerini geçirdi ve koridordan mutfığa doğru yürüdü.

Fayans zeminde gıcırdayan bir ses çıkaran bir sandalyeyi kenara itti. Önemli değildi. Evde kimse yoktu. Ev sahipleri kışlarını Palm Beach'te geçiriyordu.

Lawlor mutfağın diğer tarafındaki kapıya gitti, açtı ve bir dizi dik ahşap merdivenden aşağı indi. Kapıyı kapatınca zifiri karanlıkta kaldı. Gözlerini kapadı ve ışığı yaktı.

Lawlor görüşünün düzelmesi için tekrar bekledikten sonra merdivenlerden inerek kutular ve eski mobilyalarla dolu küçük, küflü bir bodruma girdi. Bunların hepsini görmezden geldi ve duvardaki bir panoya asılı aletlerin bulunduğu bir tezgâha gitti.

Taşıdığı sırt çantasını silkti, deri eldivenlerini lateks eldivenlerle değiştirdi, çantanın fermuarını açtı ve dört adet balonlu paketi alıp bankın üzerine koydu.

Lawlor balonlu ambalajı kesip parçaları paketine yerleştirdikten sonra VooDoo Innovations Ultra Lite namlulu mekanizmaya hayranlıkla bakmaya başladı

5.56x45mm NATO. *Bir sanat eseri*, diye düşündü.

Namlulu mekanizmayı Ace Precision tarafından üretilen beş onsluk minimalist bir tüfek dipçığıne taktı ve ardından SureFire Genesis ses bastırıcıyı

namlunun dişli tepesi. Zeus 640 optik nişangahı eline alan Lawlor, "*Güzel bir şey*" diye düşündü.

Nişangâhı düzgünce yerine oturttu. Genel olarak, silahın ortaya çıkış memnundu. Parçaları ABD'deki internet toptancılarından sipariş etmiş ve Columbia Bölgesi ve çevresindeki dört ayrı UPS mağazasında aynı var olmayan kişiye gönderilmesini sağlamıştı.

Lawlor iki akşam önce sahte bir İngiliz pasaportu kullanarak Amsterdam'dan Dulles International'a uçmuştu. İnternette satın aldığı sahte bir Pennsylvania ehliyetine güvenerek dün sabah UPS mağazalarından parçaları almıştı. Silahı dün öğleden sonra Maryland'in batısındaki ormanda denemişti. Tekinsiz bir şekilde isabetliydi.

Bu doğru alet, dedi kendi kendine. Bu iş için mükemmel bir alet.

BÖLÜM

2

LAWLOR sırt çantasını omzuna koydu, silahı bodrum merdivenlerinden yukarı çıkardı ve karanlık mutfakın kapısını açmadan önce ışığı kapattı. Dışarı çıktı, nişangâhın yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve tüfeği kaldırdı.

Zeus 640 bir termal üniteydi, yani kullanıcının dünyayı ısı görüntüleri olarak görmesini sağlıyordu. Lawlor dürbünden baktığında, evin içi soluk gün ışığında dökülmüş gibi görünüyordu. Isı kayıtları hariç. Onlar çok daha parlak beyaz renkte görünüyordu.

Zeus dürbünü domuz avcıları için geliştirilmişti ve Lawlor'a sekiz bin dolardan fazlaya mal olmuştu. Her kuruşuna değdiğini, sadece birkaç yıl önce kullandığı tüfek optiklerinden çok daha üstün olduğunu düşünüyordu.

Lawlor silahın kabzasını omzuna iyice bastırarak ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı ve evin ön tarafındaki ana süite girdi. Antika mobilyaları görmezden geldi ve pencereye doğru ilerledi.

Tüfeği indirdi, pencerenin kanadını açtı ve dışarıya baktı. Karlı fonda dalgalanan meşe dallarının gölgelerini ve Otuz Beşinci Cadde'nin karşısındaki seçkin eski evlerin silüetini gördü.

Silahını tekrar kaldırdı, dürbünden baktı. Karla kaplı cadde ve tuğla kaldırımlar donuk siyaha döndü.

Bununla birlikte, ısıtmalı şehir evleri, özellikle de sağında ve sokağın aşağısında yer alan bir tanesi olağanüstü ayrıntılarla ortaya çıktı. Tuğladan yapılmış bir Gürcü evi olan bu ev, dürbünde ıslıl ıslıl görünüyordu. İçerideki termostat yetmiş beşe kadar açık olmalıydı. Belki seksen.

Lawlor silahını sıcak evin ön kapısına doğru çevirdi ve etrafı inceledi, sayıldığında dört saniyesi, belki de daha azı olacağını düşündü. Bu kısa zaman dilimi onu korkutmamıştı. İşinde iyiydi, kısa fırsat pencereleriyle uğraşmaya alışkındı.

Lawlor ceketinin iç cebini karıştırıp bir mikroçip çıkardı ve yaptıklarını gelecek kuşaklar için kaydetmek üzere dürbündeki bir yuvaya yerleştirdi. Sonra rahatladı ve bekledi.

On dakika sonra, en sağ çaprazındaki evde bir ışık yandı, sıcak olan. Saatini kontrol etti. Saat sabahın 4:30'uydu. *Tam zamanında. Disiplinli.*

On beş dakika sonra siyah bir Suburban caddeye çıktı. Yine tam zamanında.

Rüzgâr Otuz Beşinci Cadde'de kuzeyden güneye doğru sert esiyordu. Merminin hafifçe sürüklenmesini hesaba katmak zorundaydı.

Suburban, sıcak evin karşısındaki kaldırımın kenarına yanaştı. Lawlor emniyeti kapattı ve ön kapıya ve kaldırıma inen basamaklara nişan alarak yerleşti.

Koyu renk kışlık giysiler giyen iri yarı bir erkek olan yolcu Suburban'dan indi, caddeyi ve kaldırımını koşarak geçti, merdivenleri tırmandı ve zili çaldı. Kapı açıldı ve uzun paltolu bir kadın ortaya çıktı.

Lawlor termal dürbünden onun yüz hatlarını seçemiyor ya da yaşını belirleyemiyordu ve bunu yapmak da istemiyordu. Onun yakın zamanda çekilmiş birkaç fotoğrafını görmüştü ama Zeus 640'ın içinden bakınca soğuk ve karanlık bir dünyada soluk beyaz bir yaratık gibi görünüyordu ve bu halinden hoşlanıyordu.

Kadın kapüşonunu kaldırıp fırtınanın içine doğru adım atarken nişangâhı hareket ettirerek, *"İşleri kişisel olmaktan çıkarıyor, tıpkı bir video oyunu gibi,"* diye düşündü. Sürüklenmeyi hesaba katmak için kapüşonun sağ kenarına nişan aldı. Kadın iri adamın peşinden merdivenlerden aşağı, kaldırımdan karşıya ve sokağa doğru aceleyle indi, kardan kurtulup erken saatteki yoga dersine yetişmek için sabırsızlanıyordu.

Çok kötü, diye düşündü tetiği çekerken. *Yoganın iyi geldiğini duymuştum.*

Tüfek yumuşak bir gümleme sesi çıkardı. Kadının başı sarsıldı ve korumasının arkasında sokağa yığıldı. Lawlor'ın içgüdüğü kaçmaktı ama görevine devam etti, nişangâhı kadının göğsüne çevirdi ve tekrar ateş etti.

Kanadı aşağı itti ve bir daha arkasına bakmadı. Mermi kovanını bulduktan sonra silahı hızla parçalarına ayırdı ve üç parçayı sırt çantasına geri yerleştirdi. Termal dürbünü sakladı ve evin içinde hızlı hareket edebilmek için onu kullandı.

Lawlor arka kapıdan çıktıktan sonra dürbünü kapattı ve cebine koydu. Siren seslerini duyunca başını eğdi ve fırtınanın içine doğru yola koyuldu.

Çok kötü, diye düşündü yine. *Kocas. Beş çocuk. Altı torun. Gerçekten utanç verici.*

BÖLÜM

3

BREE VE ben Şubat ayının o ilk günü şafaktan kısa bir süre sonra Georgetown'a vardık. Kar sabit bir hızda yağıyordu ve yerde şimdiden beş santim vardı.

DC Metro devriye araçları Otuz Beşinci Cadde'nin her iki ucunu da kapatmıştı. Görevliye kimliklerimizi gösterdik.

"Yukarıda zaten ABD Kongre Binası Polisi, FBI ve Gizli Servis var." dedi.

"Sanırım öyle," dedi Bree ve bariyerden geçip sokağa çıktık, pencerelerinden dışarı bakan birçok endişeli sakini fark ettik.

FBI kriminologları kurbanın ve olay yerinin etrafına bir çadır kurmuşlardı. Kasaba evinin her iki yanına, caddenin karşısına ve siyah parkalı iri bir adamın paltolu ve kayak şapkalı daha ufak tefek bir adamla bağırma yarışına girdiği Suburban'ın etrafına sarı bant çekilmişti.

"Bu bizim davamız," dedi iri adam. "Benim gözetimimde öldü." "ABD Kongre Binası Polisi soruşturmanın bir parçası olacak," dedi küçük adam. havladı. "Ama yapmayacaksınız, Teğmen Lee. İfşa oldunuz ve öyle muamele göreceksiniz."

"Uzlaştık mı?" dedi iri adam ve bir an için küçük adamı yere sereceğini sandım.

Sonra FBI özel ajanı Ned Mahoney çadırın arkasından göründü. "Bu kadar yeter," dedi Mahoney. "Ajan Reamer, lütfen bir daha Bu soruşturmada sorumlu olduğunuzu hiçbir şekilde kabul etmiyorum. FBI tam yetki sahibidir."

"Kim demiş?" Ajan Reamer söyledi.

"Başkan Hobbs," dedi Mahoney. "Belli ki yeni patronunuz bugünlerde Gizli Servis'e pek güvenmiyor. Müdürle konuştu, müdür de benimle konuştu. Ve işte buradayız."

Ajan Reamer öfkeli görünüyordu ama sesini kontrol altında tutmayı başarak, "Gizli Servis bu işin dışında kalmayacak," dedi.

Mahoney, "Gizli Servis devre dışı bırakılmayacak ama kendisine söyleneni yapacak," dedi ve sonra bizi gördü. "Alex, Şef Stone. İkinizin de bu işin bir parçası olmanızı istiyorum."

Hızlı bir tanışma gerçekleşti. ABD Gizli Servisi özel ajanı Lance Reamer son on yıldır Hazine soruşturmalarında çalışıyordu. Büyük

Adam ABD Kongre Binası Polisi Teğmen Sheldon Lee'ydi. Teğmen Lee altı yıl boyunca kurbanın güvenlik ekibinde görev yapmıştı.

Kar ve rüzgâr yüzünden Lee silah seslerini ya da altmış dokuz yaşındaki ABD senatörü Elizabeth "Betsy" Walker'ın arkasından yere düşerken çıkardığı sesi duymamıştı.

Lee, "Önden koştum ve her zaman yaptığım gibi Suburban'ın arka kapısını açtım," dedi. "Arkama baktım ve oradaydı. Karda yatıyordu, kan kaybından ölmüştü."

Sesi boğuklaştı. "Tanrım, kocası zavallı Larry'yi uyandırıp ona söylemek zorunda kaldım. İçeride çocuklarını arıyor ve... bunu kim yapmış olabilir? Ve neden? O kadın harika bir insandı, herkese iyi davranırdı."

Bu doğrudu. Kaliforniya Senatörü bir dava uğruna savaşırken sert olabilirdi ve birinci sınıf bir zekâyâ sahipti, ancak hiç yabancılık çekmeyen, güler yüzlü ve şefkatli kadınlardan biriydi. Walker aynı zamanda Senato'daki GOP'un en kıdemli ikinci üyesi ve son derece saygın bir siyasetçiydi.

"Olay yerini görebilir miyiz?" Kar lapa lapa yağmaya başlarken sordum. Ajan Reamer, "Tam olarak neden buradasınız, Dr. Cross?" dedi.

"Çünkü burada olmasını ben istedim," diye Mahoney. "Dr. Cross eskiden Quantico'daki Davranış Bilimleri Birimi'nde çalışıyordu ve yirmi yıldan fazla bir süredir araştırmacı olarak olağanüstü hizmet veriyor. Bu tür davalarda bize danışmanlık yapmak üzere sözleşmesi var çünkü FBI onu çok takdir ediyor."

Bree başını salladı. "DC Metro da öyle."

BÖLÜM

4

REAMER sanki hoş olmayan bir şey tatmış gibi baktı ve ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı.

Mahoney telsizle aradı ve olay yerine çadırın kanatlarından bakabileceğimiz söylendi. Beş kişilik bir grup olarak Teğmen Lee'nin minibüsünün yanından geçip sığınagın diğer tarafına gittik.

İçeride, Quantico'nun en iyilerinden oluşan bir ekip, kışlık kıyafetlerinin üzerine çekilmiş bol beyaz tulumlarıyla çalışıyordu. Senatör Walker karda yan dönmüş bir şekilde yatıyordu. Başındaki kapüşon yarıya kadar açılmıştı ve sağ elmacık kemiğinin altındaki kurşun deliği ortaya çıkmıştı.

"Ne biliyorsun, Sally?"

Olay yerindeki baş FBI kriminoloğu Sally Burton kurbanın yanından ayağa kalktı. "Kar durumu zorlaştırıyor Ned, ama şu ana kadar iki kez vurulmuş gibi görünüyor. Başından vurulunca anında ölmüş. Katil düştükten sonra göğsüne ikinci bir kurşun sıkılmış."

"Nefret dolu birinin yapacağı gibi," dedi Teğmen Lee. "Bir fanatik." "Ya da bir profesyonel," dedi Ajan Reamer.

"Ya da her ikisi de," dedim. "Ondan nefret etmek için kimin sebebi vardı?"

"İyi soru," dedi Mahoney ve Burton'a döndü. "Çekimler için bir açınız var mı?"

Kriminolog ekşitti. Çadırın köşesine doğru eliyle işaret ederek, "Kar ve düştüğüne bir tanığın olmaması ilk atışı kesinleştirmeyi zorlaştırıyor ama göğsündeki yaraya bakarak, kabaca bu açıdan olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Mahoney ona teşekkür ettikten sonra Teğmen Lee'ye döndü. "Senatörün kocasıyla aranız iyi mi?"

"Mükemmel bir uyum, efendim. Larry tatlı bir ihtiyar, gerçek bir dost. Oldukça da zeki. Eskiden San Francisco'da duruşma hakimiydi."

"İçeri gir ve onunla açık açık konuş. Her ne sebeple olursa olsun karısını sevmeyen ya da ona kin besleyen kim varsa öğrenin. İsimler. Varsa telefon numaraları."

"Bekleyin," dedi Ajan Reamer. "Teğmen Lee'nin kimliği açığa çıktı."

"Aileyi tanıyor," dedi Mahoney. "Hepimizden daha iyi. Bu yardımcı olur."

"Ama-"

Mahoney sertleşti. "Gerçekten Teğmen Lee'nin bu işe karışmış olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Şey, hayır, ama bu... bu protokole aykırı olmalı," diye kekeledi Reamer. "Protokol umurumda bile değil," dedi Mahoney. "O içeride."

Teğmen başıyla onayladı. "Size tehdit telefonlarının ve mektuplarının bir kaydını da verebilirim. Betsy bile zaman zaman bunlardan alıyor."

"FBI'a teslim edildiler mi?" Mahoney sordu. "Birkaç tane. Dosyalarınızda var."

Lee ayrıldığında, Gizli Servis ajanı "Tamam, o zaman ben ne yapıyorum?" dedi.

Mahoney, "Adamlarınızdan birkaçını alın, Senatör Walker'ın ofisine gidin, onları mühürleyin ve biz oraya varana kadar onların ve ekibinin başında bekleyin," dedi. "Dr. Cross, Şef Stone ve ben bu silah seslerinin nereden geldiğini bulacağız."

Çok uzun sürmedi.

Sokağın karşısındaki ve aşağısındaki muhtemel adaylar olarak görünen iki kasaba evinin kapısını çaldık ve sakinlerini evde ve üzgün bulduk. Tanınmış bir patent avukatı olan biri, kapı komşuları Jimmy ve Renee Fairfax'in Palm Beach'teki kışlık evlerinde olduklarını ve iki aydan fazla bir süredir orada bulunduklarını söyledi.

Evine girmek için izin almak üzere Bay Fairfax'in Florida'daki evini aradık ama cevap alamadık. Ancak arka terastan çıkan karla kaplı izler bulduğumuzda ve arka kapının kilitli olmadığını ve alarm sisteminin devre dışı bırakıldığını keşfettiğimizde, Mahoney içeri girmek için fazlasıyla haklı bir nedeni olduğunu düşündü.

Koridorda su vardı, muhtemelen erimiş kar ve zeminden bodruma açılan kapıya kadar uzanan küçük damlacıklar. Bunun ötesinde bir iz yoktu, hele ki ateş edenin hava şartlarından dolayı geldiği düşünülürse, bulmayı beklediğim ayak izleri hiç yoktu.

Ön pencereden dışarı baktık ve ateş edenin daha yukarıda, üst katta olması gerektiğine karar verdik. Senatör Walker'ın evinin önündeki kanıt çadırından yaklaşık yüz metre aşağıda, ana yatak odasında açık bir görüş alanı bulduk.

"Tam buradaydı," dedim etrafıma bakarak. "Muhtemelen dizlerinden ateş etti, pencere pervazını dayanak olarak kullandı."

"Pirinç yok," dedi Bree. "Burası temiz."

Mahoney başıyla onayladı. "Ya bir fanatik ya da bir profesyonel." "Ya da ikisi birden," dedim.

BÖLÜM

5

Adalet Bakanlığı'nda çalışan bir avukat olan yeni bir hastamla randevum olduğu için dokuza çeyrek kala ayrılmak zorunda kaldım. Kolluk kuvvetlerindeki görevimin yanı sıra klinik psikoloji alanında doktoram var ve Güneydoğu DC'deki Beşinci Cadde'de bulunan evimizin bodrum katındaki ofisimde yarı zamanlı olarak çalışıyorum.

Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeyinde ya da batısında 15 santim kar yağması önemli bir şey değildir. Ancak ülkenin başkentinde, genellikle olağanüstü hal ve neredeyse tıkanıklık yaratır. Bir şekilde bir taksi bulmayı başardım ama Capitol Hill'in dibinde inip eve kadar yürümek zorunda kaldım.

Fırtına dinmek üzereydi ama acımasız rüzgâr kulaklarımı ısıırıyordu. Aceleyle ilerlerken merhum Senatör Walker'ı düşündüm. Enerji ve Doğal Kaynaklar Komitesi Başkanı, Ödenek ve Tarım Komiteleri'nin önde gelen üyelerinden biri olması nedeniyle suikastın arkasında fanatik bir profesyonelin olduğu fikrine sıcak bakmıyordum.

Aslına bakarsanız, bir fanatik fikrinden tamamen uzaklaşıyordum. Her şey cerrahi ya da en azından son derece organize görünüyordu. Terörist fikrini tamamen reddetmesem de, bir profesyonelin sorumlu olduğunu düşünüyordum.

Ama neden? Neden profesyonel bir suikastçı? Senatör Walker evinin önünde soğukkanlılıkla vurulmak için ne yapmıştı? Kimi karşısına almış ya da yok etmişti?

Evinin dışında vurulmuş olması, bir mafya cinayeti gibi bir açıklama anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece bir fırsat alanı mıydı?

İkincisi olduğuna karar verdim. Olay yerinden ayrılmadan önce, Teğmen Lee bana senatörün pazartesi den perşembeye kadar yoga dersine katıldığını söylemişti. Her sabah. Zihnini boşaltmasına yardımcı oluyormuş.

Bence katiline de yardımcı oldu. Tetikçi kişisel gözlem yoluyla ya da kendisine söylendiği için bu modeli biliyordu.

Bay ve Bayan Fairfax iki aydır Palm Beach'teydi. Mahoney, katilin evin içinde Senatör Walker'ı birçok kez ve uzun süreler boyunca gözetlemiş olmasının mümkün olduğuna inanıyordu. Yatak odasında DNA ve mikrofiber araması için ikinci bir adli tıp ekibi istemişti ama fazla bir şey bulacaklarından şüpheliydim.

Fairfax'lerin tekrar tekrar girmek bana profesyonelce gelmedi. Kiralık bir silahşör olsaydım, Fairfax'lerin evinde mümkün olduğunca az zaman geçirmek isterdim.

Ölüm bölgesi. Bir insan ne zaman bir şeye sürtünse, Sally Burton gibi insanların toplayıp analiz edebileceği küçük deri ve kıl parçaları bırakır. Eğitimli bir suikastçı bunu bilir.

Hayır, diye düşündüm Beşinci Cadde'ye dönüp kaldırımlarını kürekleyen insanları gördüğümde. Katil oraya başkasının istihbaratına dayanarak girmişti, yani belki bir ya da iki kez, daha fazla değil-

"Baba!"

Başladım, yukarı baktım ve evimizin önünde bir kardan adam gördüm. Ali onun yanındaydı, heyecanlıydı ve el sallıyordu. Sırıttım. En küçük çocuğumun hayata karşı gerçek bir tutkusu vardı. O anda neyle ilgileniyorsa, tamamen oradaydı ve genellikle çok iyi vakit geçiriyordu.

"Güzeldi," dedim.

"Kahvaltıdan beri yapıyorum!"

"Okul yok mu?"

"Karlı bir gün," dedi . "Oynayacağım."

"Baban işe gidiyor. İyi eğlenceler ve ıslanmayın. Üşüteceksin."

"Nana gibi konuşuyorsun."

"Belki benim için de umut vardır," dedim. Yün şapkasının üstünü okşadım ve ayak bileklerime kadar taze, iz bırakmayan karda evin yanından dolaşarak bodrum kapısına inen basamaklara çıktım.

Açmak için bir anahtar kullandım ve kapıyı içeri ittim. İçeride paspasın üzerine kar yağdı.

Katlanmış bir kağıt parçası da

öyle.

, açtım.

Alex Cross:
Stop. Me, Please.

Ters çevirdim. Hiçbir şey yoktu.

Arkamda bir kadın titreyen bir sesle "Dr. Cross?" dedi.

Döndüğümde otuzlu yaşlarında çok çekici bir kadının açık kapıdan bana baktığını gördüm. Örgü bir bere ve eldiven takmış, bebek mavisi paltosunun içinde kendine sarılmış olan kadının yanaklarında taze gözyaşları vardı. Duruşu kamburdu ve ben bunu üzüntüden çok umutsuzluk olarak okudum.

"Evet, ben Alex Cross," dedim gülümseyerek. Notu ceketimin cebine koydum ve ona içeri girmesini işaret ettim. "Yolu kürekle açmadığım için özür dilerim. Bayan Davis?"

Nina Davis geçerken gözyaşlarının arasından zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Kar yağışı oldukça hoşuma gidiyor, Dr. Cross," dedi. "Bana evimi hatırlatıyor."

BÖLÜM

6

NINA DAVIS Wisconsin'de, Madison'ın dışında doğup büyümüştü ve karı her zaman bir sargı bezi olarak düşünmüştü.

"Kar yağarken yaraları ve izleri göremezsiniz," dedi bana. "Çocukken çok severdim."

O evrak işlerini hallederken biz de sohbet ettik. Davis otuz yedi yaşında, zeki, çekici ve kendini ABD Adalet Bakanlığı'ndaki kariyerine adanmış biriydi; burada organize suç davaları üzerinde çalışan bir baş avukattı.

"Bir zamanlar FBI'da çalışıyordum," dedim.

"Biliyorum," dedi Davis. "Sizi bu yüzden aradım, Dr. Cross. Durumumu anlayabileceğinizi ya da en azından sempati duyabileceğinizi düşündüm."

Gülümsedim. "İkisini de yapmaya çalışacağım."

Davis gülümsemeye ikna olmadan karşılık verdi. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Beni neden görmek istediğini söyle."

Kucağındaki ellerine baktı, omuzları çöktü ve iç çekti. "Nasıl seveceğini bildiğimi sanmıyorum, Dr. Cross."

"Tamam," dedim ve dinlemeye koyuldum, gerçekten dinlemeye.

Davis bana hayatı sadece tek bir kişiye sevgi duyduğunu söyledi: tek çocuğuyla çok zaman geçiren küçük bir kasaba avukatı olan babası Anderson Davis. Karısı Katherine'in duygusal sorunları vardı ve fiziksel şeylerle pek ilgilenmiyordu. Ama Nina'nın babası Wisconsin kırsalında yürüyüş yapmayı ve severdi.

"O yürüyüşlere serseri derdi," dedi hüzünle. "Hadi Nina, Beech Ridge'e doğru bir gezinti zamanı," derdi.

Davis gözlerini kırptırdı ve bir damla gözyaşını sildi. "Şimdi bile onunla gezmeyi özleyorum. O öldüğünde on üç yaşındaydım."

Zor bir yaş diye düşündüm ve "Nasıl öldü?" diye sormadan önce bir not aldım. "Arabaydılar ve arabayı annem kullanıyordu. Ona bağıırıyordu. gözlerini yoldan ayırdı ve kırmızı ışıktı geçti. Anında öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Zor olmuş olmalı."

Davis derin bir nefes aldı, dudaklarını büzdü ve omuz silkti. "Babam gitmişti ve annem onu öldürdü. Ne diyebilirsin ki?"

Bunu içime attım ve sonra nazikçe "Yani anneni mi suçluyorsun?" dedim.

"Başka kim olabilir ki?" dedi. "Gözlerini yoldan ayırmıyorsa, babam olgun bir yaşlılığa kadar yaşayabilirdi. Gözlerini yoldan ayırmıyorsa, ben gençken evde yaşayan bir dizi ürkütücü adam olmazdı."

Davis'in sesi soluğu kesilmişti ve bu açıklamayı başka bir zamana bırakmaya karar verdim. "Annen hayatta mı?"

"Son
duyduğumda." "Ne
zamandı o?"

"Üç hafta önce, evindeki destekli yaşam tesisinin aylık ödemesini yapan çeki imzaladığımda."

"Çok fazla çelişkili duygu duyuyorum," dedim. "Tüm bu olanlar için onu suçluyorsunuz ama yine de onun bakımıyla ilgilenmeye devam ediyorsunuz."

"Evet, bunu yapacak başka kimse yok," dedi Davis, bir damla gözyaşı daha oluşup yanağından aşağı süzülürken.

Zamanlayıcı çaldı. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Sana söz veriyorum, bir sonraki konuşmamız daha uzun olacak," dedim. "Benim gibi tek kişilik bir dükkân olduğunuzda, ilk seanslar evrak işleriyle olduğu kadar gerçek konularla da meşgul oluyor. Ayrıca sigortanızdan bir saat yerine sadece otuz dakikalık bir seans için ücret alıyorum. Yarın sabah sizinle tam bir saat görüşebilirim."

Örölmüş kaşları gevşedi. "Bu yarar."

"Gitmeden önce ve bir sonraki randevumuzda konuşana kadar, annenin seni mutlu ettiği zamanları, belki de babanın ölümünden önce, ona kızmak yerine minnettar olduğun zamanları hatırlamanı istiyorum."

Davis'in kahkahası kısa ve keskindi. "Böyle anılar için derinlere inmem gerekecek."

"Daha azını beklemeydim," dedim nazikçe. Bir sonraki randevu için bir zaman belirledik, sonra ayağa kalktım ve ofisimin kapısını açtım.

Biraz kararsız bir şekilde yürüdü ve bir daha dönüp dönmeyeceğini merak ettim. Yıllar içinde çok sayıda danışanımın bir ya da iki seansta sorunlarının kökenine ineceklerine inandıklarını gördüm. Sürecin kesmekten çok soymakla ilgili olduğunu anladıklarında bazıları vazgeçti. Onlardan bir daha haber alamadım.

"Yarın görüşür müyüz?" Bodrum kapısını açarken sordum. "Burada olacağım, Dr. Cross," dedi ama arkasına bakmadı.

"Bunu dört gözle bekliyorum Nina," dedim ve kapıyı ve soğuk rüzgârı arkasından kapattım.

Ofisime geri döndüğümde, insan beyninin korkunç bir kişisel olayı ele geçirme ve bu olayın yıllar, on yıllar, hatta ömürler boyunca her eylemi tanımlamasına ve kontrol etmesine izin verme yeteneğini merak ettim. I-

Bodrum kapısına üç kısa, keskin vuruş geldi.

Şaşırmıştım. Öğleden sonraya kadar başka bir müşterim olmaması gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda Ned Mahoney orada duruyordu. Mahoney ile FBI'da birlikte çalışmıştık ve normalde bulabileceğiniz en soğukkanlı adamdı. Ama içeri girip pantolonunun paçalarındaki karı silkelediğinde üzgün olduğu belliydi.

Kapıyı kapattım ve o da bana baktı. "Ortada bir tür bok fırtınası var Alex. Bu konuda yardımına ihtiyacımız olacak, hem de yarı zamandan daha fazla."

BÖLÜM

7

MAHONEY bir cevap beklercesine bana baktı.

"Şu anda sadece birkaç müşterim var Ned," dedim. "Zamanımın geri kalanı sana ait. Senatör Walker'ın davası mı?"

Ceketinin iç cebini karıştırmadan önce tereddüt etti. "Bizimle, yani Büro ile yakın zamanda bir gizlilik formu imzaladınız mı?"

"Resmi sözleşmede var ama gerekli olduğunu düşünüyorsanız tekrar imzalamaktan memnuniyet duyarım."

"Hayır, hayır, elbette değil," dedi telefonunu çıkararak. "Sadece bu son derece hassas bir konu. Bree ve Sampson dahil kimseye söyleyemezsin."

"John Belize'de tatilde ve ben aksini duyana kadar bunu yakınımnda tutacağım."

"Güzel," dedi Mahoney ve telefonuna baktı. "Bu görüntü iki saatten biraz daha uzun bir süre önce Dulles güvenlik kamerasına yakalanmış."

Bana otuzlu yaşlarının sonlarında görünen, güzelden çok yakışıklı, sert, siyah saçlı bir kadının video görüntüsünü gösterdi. Kot pantolonundan bluzuna ve ceketine kadar kot giymişti. Bir kolundan üzerinde Eyfel Kulesi resmi olan bir alışveriş çantası sarkıyordu. Diğer omzundan deri bir sırt çantası sarkıyordu. Bir el arabası çekiyordu ve tüm hızıyla ilerliyordu.

"Kim o?"

Mahoney, "Adının Kristina Varjan olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Macaristan doğumlu serbest çalışan bir suikastçı."

Zihnim allak bullak oldu. Betsy Walker vurulduktan yaklaşık üç saat sonra, sabah 8:30'da Dulles International'da bir suikastçı mı?

Ellerimi kaldırdım. "Bekle. Bunun Kristina Varjan olduğuna inanıyor musun?"

Mahoney durdu, düşündü ve sonra bana iki saat yirmi dakika önce çok saygın ve deneyimli bir CIA saha ajanının Londra'ya giderken kalabalık güvenlik hatlarından geçtiğini ve onu yürürken gördüğünü söyledi. Ajan belli ki birkaç yıl önce İstanbul'da Kristina Varjan'la yakın ve kişisel bir karşılaşma yaşamış ve bunun sonucunda neredeyse ölüyordu.

Senatör Walker'ın öldürüldüğünü duyan ajan, TSA kuyruğundan çıktı ve emin olmak için kadını takip etmeye çalıştı. Ama kadın ortadan kaybolmuştu.

Ajan uçağı kaçırdı, telefonlar etti, torpil yaptı ve Dulles güvenlik görevlileriyle konuştu. Kamera kayıtları on beş dakika geri sarıldı ve Varjan'ın güvenlik kuyruğunun yanından geçtiği hemen tespit edildi. Diğer güvenlik kameralarının görüntülerini de kullanarak, kar fırtınasında dışarı çıkıp yürüyene kadar onu takip ettiler.

Mahoney, "Ajan da onu geriye doğru takip ettirdi," dedi. "Varjan'ın sabah sekizde Paris'ten kalkan bir Delta uçağından indiği ortaya çıktı. Martina Rodoni adıyla bir Euro bölgesi pasaportuyla seyahat ediyor."

Uzun bir süre resmi inceledim, sonra Ned'e baktım. "Bu da Betsy Walker'ı onun öldürmüş olamayacağı anlamına geliyor. Zamanlama yanlış."

"Doğru."

"Bu da Büyük DC bölgesinde iki profesyonel suikastçı olduğu ve bunlardan birinin ABD'li bir senatörü öldürdüğü anlamına geliyor."

Mahoney başını salladı.

"İkinci suikastçı, ikinci hedef?"

"Varjan'ın anıtları görmek için burada olduğuna inanamıyorum."

"Başkentin 100 mil çevresindeki her polisin eline onun resmini verin."

Mahoney çelişkili görünüyordu. "Müdür bu işi kurum içinde tutmak istiyor ve onu bulup sorgulamak üzere almak için tam saha pres yapıyor."

Başımı eğdim. "Sana bir sebep verdi mi?"

Mahoney hoşuna gitmese de "Ulusal güvenlik," dedi. "CIA'in istihbarat toplama yöntemleriyle ilgili bir şey. Hepsi bizi aşar. Başkan'ın tüm Kongre üyeleri için yüksek güvenlik emri vermesini sağladı. Bu arada senin ve benim Varjan'ı bulup getirmemiz gerekiyor."

Bir an bunu düşündüm. Ben ve Ned yine sahadaydık. Bu iyi hissettirdi, o kadar iyi hissettirdi ki aklıma gelip duran ulusal güvenlikle ilgili soruları bir kenara bırakıp elimdeki göreve döndüm.

"Varjan hakkında bir dosya alabilir miyiz? Bir profil oluşturmamıza yardımcı olacak bir şey?" Mahoney, "Size daha iyisini yapabilirim," dedi. "CIA ile konuşacağız. neredeyse öldürdüğü ajan."

BÖLÜM

8

Langley, Virginia'daki Merkezi İstihbarat Teşkilatı'na giderken Bree'yi arayıp FBI'ın sözleşmemi onayladığını söyledim.

"Senatör Walker'ın davası

mı?" "Ayrıntıları

konusamam."

"FBI'nın kazancı ve Metro'nun kaybı," dedi. "Unutmayın, oyun bu gece."

"Unutmadım," dedim. "Seninle orada buluşacağım." "Söz

mü?"

"Kesinlikle."

Bree durakladı, sonra "Gitmem gerek. Şef on dakika içinde ofisinde olmamı istiyor."

CIA'in güvenlik tesisinin önündeki otoparka girdiğimizde bağlantımız kesildi; izinsiz araç girişini önlemek için yerden yükselen iki sağlam çelik kapının yanında kurşun geçirmez camdan yapılmış dikdörtgen bir blok.

Kimliklerimizi gösterdik. Güvenlik görevlileri gelişimizden önceden haberdar olmuşa benziyorlardı çünkü başka bir şey söylemeden içlerinden biri fotoğraflarımızı çekti, üzerinde yüzlerimizin bulunduğu ziyaretçi rozetleri bastırdı ve bunları ceketlerimize taktı.

"Ana giriş," dedi. "Lobide bekleyin. Biri sizinle orada buluşacak."

Tarama cihazlarından geçip ana binaya doğru yürümeye başladığımızda Mahoney, "Birisi," dedi. "Sence bunu hep söylerler mi?"

"Mantıklı."

"Sanırım."

Rüzgâr hızlandı ve üzerimize kar taneleri savurdu, biz de aceleyle girişe yöneldik. Siyah-gri cilalı granit zemine yerleştirilmiş büyük bir CIA mührünün bulunduğu tonozlu bir lobiye girdik. Mührün yanında durduk ve takım elbiseli, akademik görünümlü insanların ve daha şık ve rahat giyimli diğerlerinin yanıımızdan geçişini izledik.

"Analistler ve ajanlar," diye mırıldandım.

Ned cevap bir kadın, "Özel Ajan Mahoney? Dr. Mahoney. Cross?"

Döndüğümüzde otuzlu yaşlarında, mavi, rüküş bir pantolon giyen, ince yapılı, mütevazı, esmer bir kadının lobide bize doğru yürüdüğünü gördük. Burnunun ucuna taktığı inek gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bize baktı ve elini uzatmadı.

"Beni takip eder misiniz lütfen?"

Cevap beklemedi, topuklarının üzerinde döndü ve biz arkasından yaklaşırken yürüdü. Uzun bir koridordan geçtik, tanımlayıcısı olmayan kapılardan geçtik. Bir sürü kapı vardı, bu yüzden durup anahtar kartını kullanmak için doğru kapıyı nasıl seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yumuşak bir tıkırtı duyuldu ve kapının kolunu çevirerek bizi boş bir masa ve sandalyelerin olduğu sıradan bir konferans odasına götürdü. Masanın etrafından dolaştı, oturdu ve ellerini kavuşturdu.

Gözlerini tekrar kısarak bize baktı. "Kristina Varjan hakkında size ne söyleyebilirim?" Bu beni şaşırttı. Bizi casusu görmeye götürdüğünü sanıyordum.

Mahoney'nin kaşları kalktı. "Bu sabah onu fark eden ajan siz misiniz?"

"Öyleyim. Bana Edith diyebilirsin."

"Bir casustan çok bir futbol annesine benziyorsun Edith," dedim.

"Mesele de bu zaten," dedi küçümseyerek.

Mahoney, "Varjan'ı yakalamak için bilmemiz gerekenleri söyle." dedi.

"Onu yakalamak mı?" dedi Edith ve alaycı bir şekilde güldü. "iyi şanslar beyler. Tanrı biliyor ya, ben denedim. İşte sıkıntıları için *bana* verdiği şey."

Ceketini çıkardı ve kırmızı kolsuz bir tişörtü sol omzundan çekştirerek köprücük kemiğinin altındaki örümcek ağlarına benzeyen kötü bir yara izini ortaya çıkardı.

Edith yara izini üç yıl önce, CIA Varjan'ın İstanbul'da iki ABD ajanının öldürülmesinden sorumlu olduğundan şüphelenmeye başladığında aldığını söyledi. Edith'in görevi Varjan'ı tuzağa düşürmek, etkisiz hale getirmek ve Doğu Avrupa'daki bir sorgulama tesisine götürülmesini sağlamaktı.

"Onu buldum ve Boğaz'a yakın bir apartmana girerken köşeye sıkıştırdığımı sandım," dedi. "Ben silahlıydım. O değildi ya da en azından silahı yoktu."

Varjan Edith'i şaşırttı ve keskin bir çömlek parçasıyla defalarca bıçakladı.

Edith sallayarak ve kollarını kavuşturarak, "Daha iyi bilmem gerekirdi," dedi. "Varjan bir doğaçlamacıdır. Anlık silahlar icat eder. Tereddüt etmeden öldürür."

Bize INS kayıtlarının Varjan'ın o sabah ABD'ye Martina Rodoni adıyla, eski Yugoslavya'da doğmuş ve şu anda Ljubljana, Slovenya'da ikamet eden bir kadın olarak, bir Euro bölgesi pasaportuyla giriş yaptığını gösterdiğini söyledi. Mesleği "moda danışmanı" olarak listelenmişti ve iş için geldiğini söylemişti.

Edith, "Onu bu kimlik altında bulamayacağınıza emin olabilirsiniz," dedi. "Şimdiye kadar çoktan başka bir kimliğe geçmiştir."

"O zaman nerede olduğunu nasıl anlayacağız?" Dedim. "Ve ne yapmak için burada olduğunu?"

CIA ajanı başını iki yana çevirdi ve bir an dudaklarını büzdü.

"Keşke onun bir alışkanlığını, sık sık gittiği bir otel zincirini ya da yemeyi sevdiği yemek türlerini bildiğimi söyleyebilseydim ama Varjan bir bukalemun. Sekiz dil konuşuyor ve sürekli kimlik değiştiriyor. Bunun en iyi savunması olduğunu biliyor."

"Yani edecek bir şeyimiz yok mu?" dedi

Mahoney. "Onu bulmak için benim yaptığımı yapabilirsin." "Neymiş o?" diye sordum.

"Kimi öldürmek için burada olduğunu bul ve sonra onu bekle."

Bunu düşündüm. "Hiç politikacıları hedef alır mı?"

"Dr. Cross, Kristina Varjan fiyatı olan herkesi hedef alacaktır."

BÖLÜM

9

BREE şehir merkezindeki polis merkezinin beşinci katındaki kapalı çift kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

"İçeri gelin," diye tanıdık bir erkek sesi.

Bree kapıyı açtı ve polis şefi Bryan Michaels'ın ofisine girdi. Çelik grisi saçları olan fit bir adam olan şef cep telefonu ile konuşuyor, dikkatle dinliyor ve başını sallıyordu.

Michaels sert bir ses tonuyla, "Seni duyuyorum," dedi. "Yüksek sesle ve net."

Telefonu kapattı, elini sıkmak için uzandı ve ona bir sandalye işaret etti. "Senatör Walker'ın ölümü konusunda ne durumdayız?"

"Dördüncü sırada efendim," dedi Bree sandalyeye oturarak. "Yetki FBI'da, Gizli Servis ve Kongre Polisi de destek veriyor."

Bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu. "Yani oyunda bile değil miyiz?"

Bree, "Ned Mahoney'e Metro PD'den ihtiyaç duyduğu her şeyi teklif ettim," dedi. "Günlük olarak bilgilendirileceğim."

Şef dedi ki, "Bu tepki alıyorum, Bree. Komiserden, belediye başkanından ve kongre üyelerinden. Hepsi kendi arka bahçemizde işlenen bir cinayette nasıl ön saflarda yer almadığımızı merak ediyor. Ben de merak ediyorum."

Bu Bree'yi şaşırtmıştı. Şef Michaels doğası gereği pragmatist biriydi ve böyle bir durumda komuta yapısını en az onun kadar iyi biliyordu.

Kız cevap vermeden önce, "Alex tüm bunların neresinde?" diye sordu.

"FBI onu kaptı. Tam olarak ne üzerinde çalıştığını bilmiyorum." Şef başını sallayarak, "Elbette hayır," dedi. "Eğer bu danışmanlık işi işe yarayacak. Bu ..."

"Efendim?"

Michaels, "Alex tam zamanlı olarak görevdeyken, vaka ne olursa olsun Metro PD'nin ön planda olacağına güvenilebilirdim," dedi.

"O tür bir dedektif, efendim," diye izin verdi Bree.

"Öyle," dedi şef ve sonra masaya doğru eğildi. "Ama şu anda müsait değil. Bu yüzden senin öne çıkmanı istiyorum, Bree. Dedektif şefimin aç olmasını istiyorum. Bir kağıt itici değil. Bekçi değil. Cesur olmanı, harekete geçmeni, toplumda bir şeyleri savunmanı istiyorum. Tanrı aşkına, *bizim* yetki alanımızda bir ABD senatörüne suikast düzenlendi ve biz bir ilke imza atmıyor muyuz?"

"Şef, tekrar ve tüm saygımla söylüyorum, FBI-"

"FBI, Gizli Servis ya da Kongre Polisi zerre kadar umurumda değil. Burası benim şehrim ve *sen de* buranın dedektif şefisin Stone. Hâlâ öyle olman gerektiğini kanıtla."

Bree çenesini kaldırmadan önce birkaç dakika şaşırdı. "Peki bunu tam olarak nasıl kanıtlayabilirim, efendim?"

"Senatör Walker'ın katilini bul ve kellesini bir tabak içinde Mahoney'e teslim et."

BÖLÜM

10

ELLERİNİ ARKASINA DAYAYAN Sean Lawlor, ABD senatörü Betsy Walker'ın sonunu gördüğü yerden yaklaşık beş blok ötedeki konforlu Airbnb dairesinde volta atıyordu.

Böylesine hassas bir hedefe başarılı bir saldırıdan birkaç saat sonra, diğer profesyonel katillerin çoğu şehri değilse bile ülkeyi terk etmeye çalışırdı. Ama Lawlor çoğu profesyonel gibi değildi. O seçkin bir uygulayıcıydı ve normların dışında düşünüp hareket etmekten gurur duyuyordu.

Senatör Walker'ın itibarı göz önüne alındığında, ABD Vatandaşlık ve Göçmenlik Hizmetleri'nin çok kısa bir süre içinde ülkeye giren ve çıkan insanları arayacağından şüphesi yoktu. Bu, ihtiyacı olmayan bir incelemeyi de beraberinde getirebilirdi.

Bu nedenle Lawlor, uzun bir hafta sonu geçirmeyi planladığı New York'a gitmeden önce Washington'da üç gün kalmaya karar vermişti. Ertesi Pazartesi Newark üzerinden Amsterdam'a dönecekti.

Mutfağa gitti ve tezgahın üzerinde açık duran bir dizüstü bilgisayarını kontrol etti. Bilgisayarda Panama'daki banka hesaplarından birine gerçek zamanlı olarak bağlanmış, son derece şifrelenmiş bir internet tarayıcısı vardı. Henüz bir şey yok.

Neden bu kadar uzun sürdü?

Yine de Lawlor termal görüntüleme dürbününün hafıza dosyasının şifrelenmiş bir kopyasını sadece üç saat önce göndermişti. Bunun neden gerekli olduğunu bilmiyordu. Walker'ın ölümü tüm kablolu haberlerdeydi. Bu yeterli olmalıydı.

Cebinde bir vızıltı hissetti. Yanık telefonu çıkardı, arayanın kimliğini kontrol etti ve gülümsemesine izin verdi.

Lawlor Rusça, "Buradayım Piotr," dedi.

"Sergei," diye yanıtladı Piotr. "Dünyamı daha mutlu hale getirdin." "Sonuçları hesabımda göremiyorum."

"Bugünlerde büyük transferlerin anonim olarak istiyorsanız bu biraz zaman alıyor. Bu arada, buluşup geleceğinizi konuşmak için müsait misiniz?"

Lawlor saatini kontrol etti. "Eğer bu akşamsa."

"İşe yarıyor. George Washington Oteli çatı barı. Akşam sekizde. Ve yakında iyi yapılmış bir iş için bir takdir belgesi alacaksınız."

Lawlor gülümseyerek, "Ne kadar düşüncelisin," dedi. "Kurtların bile nazik olduğu anlar vardır."

Lawlor telefonu kapattı ve duş alıp tıraş olmak için banyoya gitti. İşi bittiğinde, belinde apartmana geri döndü ve bir *çingirak* sesi duydu. Koşarak dizüstü bilgisayarına gitti ve Panama'daki hesabına 1,4 milyon avronun yattığını görünce çok sevindi.

Bunu sevdim, diye düşündü Lawlor. *Bunu çok sevdim*.

Ve Piotr'un şimdi onun için aklında ne olduğunu kim bilebilirdi? Lobiden biri dairesinin zilini çaldı.

Lawlor kaskatı kesildi. Bırakın Georgetown'ı, bu apartman dairesini, Birleşik Devletler'de olduğunu bile çok az kişi biliyordu. Piotr ve kiraladığı adamlar dışında elbette ve-

Zil tekrar çaldı.

Dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı, ön koridora gitti ve dahili telefona bastı.

"Evet?" dedi. "Kim o?"

Güneyli aksanıyla konuşan bir kadın, "Mutlu bir hediye." dedi. Mutlu ajanından bir hediye mi? Bu tür bir bahşış beklenmedik bir şeydi ama bir suikastçının iş kolunda duyulmamış bir şey değildi, özellikle de saldırı hassas bir nitelik taşıyorsa, ki bu seferki öyleydi. Yine de, biraz daha fazla hissetti huzursuz.

"Ee?" diye mırıldandı kadın. "Kabul edecek misin? Yoksa ona ilgilenmediğini mi söyleyeyim?"

Lawlor tereddüt etti, sonra düşündü: *Ne kadar oldu? Üç hafta mı? Hayır, en az dört.*

Zile bastı, "Üçüncü kat, koridorun sonu." dedi.

BÖLÜM

11

HEYECANLI AMA TEDBİRLİ Lawlor aceleyle yatak odasına gitti ve koyu renk bir pantolon ile siyah V yakalı bir tişört giydi. Bir bavulun yanına gitti ve kayışından sarkan bir kılıf içinde küçük bir bıçak çıkardı. Bıçağı ayak bileğine taktı, sonra dokuz milimetrelik küçük bir Ruger tabanca buldu ve belindeki kemere sokarak sırtının alt kısmına yerleştirdi.

Dairenin kapısı nazıkçe çalındı. Koşu ayakkabılarını giydi, kapıya doğru ilerledi, gözetleme deliğinden baktı ve otuzlu yaşlarında, simsiyah saçlarına, yüksek elmacık kemiklerine, yakut dudaklarına ve soluk tenine çok yakışan uzun siyah suni kürk bir palto giyen çok şık bir kadın gördü.

Kapının kolunu çevirirken *muhteşem*, diye düşündü. *Kanlı sanat eseri.*

İçeri girdi. Lawlor onun parfümünün ve kendi sarhoş edici kokusunun kokusunu aldı.

Kapıyı kapattı, kızın elinden tuttu, onu döndürdü ve sıkıca duvara doğru itti.

"Hey!" diye itiraz etti, ama mücadele etmedi.

"Ellerini duvara yasla," dedi. "Çantanızı ve ceplerinizi kontrol etmem gerekiyor."

"Ne için?" dedi ellerini kaldırarak.

"Sevmediğim şeyler için."

Çantayı ondan aldı ve bir kenara koydu. Sonra arkasından üstünü aradı; hiçbir şey bulamadı.

"Dön ve paltoyu aç."

İçini , döndü ve paltoyu tutan iki kancayı çözdü.

Kanatlar düştü ve dantelli siyah iç çamaşırı, çoraplar, ince topuklu ayakkabılar ve başka hiçbir şey giymemiş çok fit bir vücut ortaya çıktı.

"Sürpriz," dedi gülümseyerek.

"Üzgünüm tatlım," dedi Lawlor. "Eski

alışkanlıklar." "Polis miydin?" diye sordu kadın, gergin görünüyordu.

"Asker," dedi alıp açmadan önce. "Nerelisin sen?"

Çantayı karıştırırken cevap vermedi, bir cep telefonu, iki prezervatif, siyah elastik bir saç bandı, küçük bir şişe kayganlaştırıcı, bir çift ince lateks cerrahi eldiven, küçük bir tüy fırçası, bir kola sıkıştırılmış bir duş bonesi buldu.

Willard Oteli'nin, bir kutu naneli şekerin ve bir tüp rujun reklamını yaptı.

"Eldiven mi?" Lawlor söyledi.

Sırıttı. "Bazı erkekler küçük bir prostat masajından hoşlanır."

Lawlor homurdandı. "Yok öyle bir şey."

Omuz silkti. "İşimiz bitti mi yoksa tam bir çıplak arama mı yapmak istiyorsun?" "İşimiz bitti," dedi ve çantayı ona uzattı.

"Havaya girmeyi pek," dedi ve aldı. "Bana zaman ver."

Adama alaycı bir şekilde sırıttı.

Koridoru işaret etti ve "Paltonuzu alabilir miyim?" dedi.

"Bu da gösterinin bir parçası," dedi ve kısa geçitten oturma alanına doğru ilerlerken hoş bir şekilde kıkırdadı. "Güzel yermiş."

"Airbnb," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi, etkilenmiş gibiydi. Termostata doğru yürümeden önce etrafına bakındı. "Burayı... sıcak yapmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette."

Göstergeyle oynadı ve sonra dönüp ona baktı. Gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi. "Spor mu yapıyorsun?"

"Var. Sen?"

"Her gün. İngiliz misiniz?" "Uzun zaman önce. Sen?"

"Florida. Şimdi de aktör mü oldun?" Lawlor başını eğdi.

Mutlu ajanınız mı?

"O daha çok bir komisyoncu gibi. Ben güvenlik işi yapıyorum. Bana işleri o ayarlıyor."

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedi, odayı geçip küçük bir deri koltuğa oturdu ve çantasını sehpanın üzerine koydu. "Stresli."

"Bazen," diye itiraf etti. "Sana bir içki getireyim mi? Votka?"

Sandalyeyi okşarken gülümsedi. "Bu senin stresinle ilgili, benim değil bebeğim. Şimdi bir bebek ol, tam buraya otur ve her küçük şeyle ilgilenmeme izin ver."

Lawlor ona baktı, *en az dört hafta olmalı diye* düşündü.

Gitti ve koltuğa oturdu. Dantel ve deri bir dişleriyle çekerek çıkardı, cep telefonunu çıkardı ve Ariana Grande "Love Me Harder" şarkısını söyleyene kadar telefona dokundu.

Telefonu yan masaya bıraktı, eldivenini tekrar giydi ve müzikle dans etti, kalçalarını bir yandan diğer yana kaydırды, kürk mantosunun yakalarını kavradı ve zaten gördüğü şeylerin daha fazla bakışıyla onu kızdırdı. Bacaklarını onun bacaklarına doladı ve bir öpücük için eğilirken ona karşı çok yumuşak bir şekilde yere bastı.

Kadının ağırlığı altında Lawlor tabancasının sırtına saplandığını hissetti ve kadının dudaklarının dudaklarıyla buluşmasına izin vermeden önce hafifçe kıpırdandı. Kadın geri çekildiğinde suikastçı çoktan tahrik olmuştu. Deri kaplı parmaklarını Lawlor'ın göğsünde gezdirdi, belinin üzerinde durdu, sonra tekrar ayağa kalktı, müzik yükselirken nemli gözleri Lawlor'ın üzerindeydi.

Nakarati söyleyerek birkaç adım geri gitti ve paltosunun açılmasına izin verdi. "Gördüklerini beğendin mi?"

"Gördüğüm şeyi sevmemek için embesil olmam gerekir, genç kız." Adam kıkırdadı. Bu hoşuna gitmişti. Dans ederek ellerini tekrar adamın göğsünde gezdirdi, sonra sandalyenin arkasına geçti. Eğildi ve onunkine sokuldu. saçlarının ona doğru düşmesine izin verdi.

"Bu çok iyi hissettirecek," diye fısıldadı kulağına. "Çok iyi."

Kadın dilinin ucunu kulağının üst kısmında gezdirdiğinde ürperdi. "Şu an çok iyi."

"Sadece bekle, bebeğim," diye mırıldandı, sonra doğruldu ve piyano telinden bir adamın kafasına geçirdi.

BÖLÜM

12

ARAMASI SIRASINDA Lawlor, Kristina Varjan'ın ceketinin sağ kolunun astarına yerleştirilmiş olan piyano telini fark etmemişti. Ama Lawlor telin boğazına değdiğini hissettiği anda neyle karşı karşıya olduğunu anlamış gibiydi.

Varjan ilmeği sıkıca tutup geri çekerken Lawlor bir profesyonel gibi çırpınmadı ya da uzanıp teli tutmaya çalışmadı. Bunun yerine ona doğru sertçe eğildi.

Sirtına silah dayamıştı, diye düşündü Varjan, kadın onu *sirtına* aldığı anda nasıl kımıldadığını hatırlayarak. *Şimdi silah!*

Lawlor'un sol elinde küçük bir Ruger tabanca vardı; tabancayı ona çevirdi ve kadın kendini sağa doğru fırlattıktan bir saniye sonra, hâlâ tele tutunarak ateş etti. Tabanca havladı. Namlu kulağına o kadar yakındı ki kulak zarının patladığını sandı.

Yılların eğitimi onu acıyı yutmaya ve savaşmaya zorladı. Lawlor boğulup tekrar ona nişan almaya çalışırken Varjan sol eliyle teli bıraktı ve onu kullanarak Lawlor'un boynunun omzuyla birleştigi kıvrımı vahşice kesti.

Darbe bütün kolunu sersemletti. Tabanca ikinci kez ateşlendi ama mermi kadının çok uzağından geçti. Lawlor tabancayı düşürene kadar tekrar tekrar vurdu.

Varjan bu kez piyano telini iki eliyle kavradı ve dizini sandalyenin arkasına attı; Lawlor'un sertçe ve ardından telin derisini ve kaslarını keserken çıkardığı kaygan sesleri duydu.

Lawlor tekrar eğildi, bir yerden bir bıçak çıkardı ve onu bıçaklamaya çalıştı. Iskaladı.

Bıçaktan uzaklaştı ve teli sert bir şekilde çekip büktü, sonra jartiyer Lawlor'un soluk borusundan geçerken kavun kabuğunun ayrılması gibi bir ses duydu. Lawlor hırıltılı ve soluk soluğa sesler çıkardı, onu bıçaklamaya çalışmayı bıraktı, bıçağı düşürdü ve çırpınmaya ve sağ eliyle teli boynundan çıkarmaya çalışmaya başladı.

Her hareket teli daha derinden kesti; mücadele sonun çok daha çabuk gelmesine neden oldu. Otuz saniye sonra Lawlor yere yığıldı ve öldü.

Varjan teli bıraktı ve elleri ve dizleri üzerine düştü, göğsü kabarmış, parmakları uyuşmuş, alnından ter fışkırıyordu. O şekilde kaldı, nefes nefese

İçgüdülerini devreye girmeden önce birkaç dakika geçti.

Silah sesleri her şeyi değiştirmişti. Zamanın ve yaklaşan tehdidin farkındaydı. Saatine baktı: 16:12.

Hâlâ zor nefes alıyordu, boğuşma sırasında yere düşmüş olan çantasına gitti ve lateks eldivenlerle duş bonesini aldı. Daire kapısına doğru koşarken deri eldivenleri çıkardı, lateks eldivenleri ve duş bonesini taktı, bir yandan da gözetleme deliğinden dışarı bakıp dinledi. Hiçbir kapı açılmamıştı. Koridorda kimse bakmıyordu. *Ama ya alt kattakiler duyduysa? Ya bir arama yapmışlarsa?*

Saatine tekrar baktı. Kontrol ettiğinden beri bir dakika kırk saniye geçmişti ve tabanca iki kez ateşlendiğinde belki de bundan bir dakika önceydi. Kapıdan çıktı, perdelerle doğru ilerledi ve dışarı baktı; aşağıdaki kaldırımlarda birkaç yaya gördü ama siren sesi duymadı.

Her ihtimale karşı, sokağın sesini duyabilmek için kanatlardan birini yukarı itti ve soluna doğru eğilmiş, gözleri donuk ve faltaşı gibi açılmış, yüzü soluk mavi olan Lawlor'un önünde durmak için geri döndü.

Piyano teli şah damarını koparmıştı. Kan ön tarafına yayılmış, kucağında toplanmıştı.

Kıyafetlerinde kalmış olabilecek saç tellerini ya da deri parçalarını hızlıca temizlemek için tiftik fırçasını kullandı. Sonra lavabo dolabına gitti ve mutfak çöp torbalarını buldu.

Varjan iki tane kopardı ve birini tezgâhın üzerine bıraktı. Diğerini Lawlor'un yanına getirdi, boynundaki piyano telini çıkardı ve poşete koydu.

Ön kapıya gitti ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Hiçbir şey yoktu. Pencereden dinledi. Sessizdi.

Banyoda çamaşır suyu içeren aşındırıcı bir temizleyici buldu ve onu ve nemli bir süngerini kullanarak ölü suikastçıya dokunduğu yerleri, hatta zaten kanla kaplı olanları bile sildi. Diz çöküp terlediği halıyı da sildi, sonra süngerini piyano telinin bulunduğu çantaya koydu.

Silah sesinin üzerinden neredeyse on beş dakika geçmişti ama hâlâ siren sesi duymuyordu.

Cesaretlenen Varjan hızla dairenin geri kalanını aradı ve komodinin çekmecesinde yüksek fiyatlı bir termal görüntüleme tüfeği dürbünü buldu. Lawlor'ın cep telefonu ve pasaportuyla birlikte onu da çantasına koydu. Cüzdanının içindekileri inceledi, beş yüz dolar nakit aldı ve geri kalanını bıraktı.

Varjan, Lawlor'un dizüstü bilgisayarını diğer çöp torbasına koymak üzereydi ama önce kapağı kaldırmaya karar verdi. Şaşırtıcı bir şekilde ekranda bir şifre sorgusu değil, Panama'da bir milyon avro ve bir milyon İngiliz sterlini tutarında bir banka hesabı görünüyordu.

Hesaba giden bağlantının açık ve aktif olduğunu fark ettiğinde Varjan neredeyse kahkahalarla . Beş dakika içinde hesabı boşaltmıştı.

ve fonları El Salvador'daki kendi hesabına aktardı.

Lawlor'ı öldürdüğü için aldığı ödemeyi de hesaba kattığında, kariyerinin en kârlı gününü geçirmişti.

Cep telefonu çaldı. Başladı ama cevap verdi. "İyi miyiz?" Piotr söyledi.

Bankanın web sitesinden yaparken ve geçmiş i silerken Güneyli aksanını bırakarak "Biz iyiyiz," dedi. "Ben de tam çıkmak üzereydim."

"Telefonu mu? Dizüstü bilgisayar?"

"Çoktan topladım. Paltonu bıraktığın yere bırakırım."

"Bunu sevdim."

"Piotr, şimdi omzumun üzerinden mi bakmalıyım?"

"Anlamıyorum."

"Elbette biliyorsun. Buraya sadece eğlenmek için gelmedi ve ben haberlere dikkat ederim."

"Sen sadece temizlik yapıyordun ve temizliği temizlemek için bir neden yok."

Varjan Piotr'a güvenmiyordu, çünkü kimseye güvenmiyordu, ama bunu geldi. "Ödeme mi?"

"Bir saat içinde

mi?" "Tamam."

Boğazını temizledi. "Amerika'dan ayrılmaya kararlı mısınız, yoksa başka teklifleri de değerlendirir misiniz?"

Az önce Lawlor'ın gizli hesabından yağmaladığı parayı, bir saat içinde alacağı parayı ve dünyanın çeşitli yerlerine zulaladığı paraları düşündü.

"Zaman çerçevesine bağlı," dedi Varjan. "Ve paraya."

Piotr, "Dört gün , yedi haneli maaş günü, ayrıntılar takip edecek," dedi. "Eminim bu süre zarfında Doğu Yakası'nda bir yerlerde kendinizi eğlendirebilirsiniz?"

Gülümsedi ve kapıya doğru yöneldi. "Evet, bundan ."

BÖLÜM

13

Bir insan kalabalığı yanımızdan geçip Gallery Place'teki Verizon Center'a doğru ilerlerken, inanamayarak Bree'ye baktım.

"Şaka yapıyorsun," dedim. "Michaels gerçekten de sana Walker'ın cinayetini çözmeni ve böylece COD olmaya layık olduğunu kanıtlamanı mı söyledi?"

"Onun kellesini Ned'e bir tepside sunmam gerekiyor," dedi Bree üzgün bir sesle. "Anlamıyorum. İyi bir iş çıkardığımı sanıyordum."

"Harika bir iş çıkarıyorsun."

"Sanırım senin yerine geçmemi istiyor ve sen yeri doldurulamaz birisin."

"Bunun için teşekkür ederim ama bence sen çok iyi bir dedektifsin Bree. Eğer işinizi yeniden tanımlıyorsa, ona uyun."

"Peki Walker'ın katilini tam olarak nasıl bulacağım?" dedi kollarını kavuşturarak. "İçeri girip sana, Ned'e, FBI'a, Gizli Servis'e ve Kongre Binası Polisi'ne 'Çekilin, Şef Stone burada' mı diyeceğim?"

Sırttım. "Bunu gerçekten görebiliyorum."

"Çok yardımcı oldun," dedi Bree ve o kadar çaresiz görünüyordu ki ona sarıldım. "ne çıkarsa çıksın üstesinden geleceğiz," dedim sırtını sıvazlayarak.

"Her zamanki gibi

Birlikte olduğumuz sürece, biz-"

"Baba, hadi! Oyun başlayacak!"

Kaldırımdan Verizon Center' doğru baktım ve mavi parkalı Jannie'nin bana el salladığını gördüm.

"Hemen !" Dedim ve sonra parmak eklemimi Bree'nin çenesinin altına koydum. "Bunu önümüzdeki bir buçuk saat için bir kenara bırakalım, tamam mı? Oğlumuz şehirde."

Bree başını salladı ve gülümsedi. "Ve bunun için minnettarım." "Ben de," dedim kolumu omzuna dolayarak.

Kuzeybatı DC'de devasa bir atletizm kompleksi olan Verizon Center'a yürüdük ve biletçiye biletlerimizi verdik. Hoparlör sisteminden bangır bangır tekno müzik yayılıyordu. Jannie, Nana Mama ve Ali'yi orta sahanın üstündeki onuncu ve on birinci sıralarda küme halinde otururken bulduk.

"Nasıl görünüyor?" Büyükanmemin yanına oturarak sordum, Bree arkamda Jannie ve Ali ile birlikte oturuyordu.

"Davidson Goliath'a karşı," dedi ezelden beri basketbol hayranı olan Nana Mama. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama birkaç önemli istisna dışında Davidson ısınma hareketleri sırasında pek de güçlü görünmüyordu."

"İnanç nerede, Nana?" Jannie sesi sinirli geliyordu. "Bu gece bir atılım görebiliriz. İşler bir kez başladı mı her şey mümkündür."

Büyükannemle birlikte çok basketbol izleyen Ali, "Georgetown'ın oyununa bakılırsa," dedi. "Davidson ezilecek."

Müzik değişti, kayıt "Final Countdown" çalan canlı bir moral grubu tarafından devralındı. Georgetown Üniversitesi Hoyas erkek basketbol takımının üyeleri tam bir ışık gösterisi eşliğinde sahaya çıktı.

Hoyas birkaç son dakika turnikesi denerken yerel kalabalık çılgına döndü, alkışladı ve ayaklarını yere vurdu.

"İşte Wildcats geliyor!" Jannie söyledi.

Davidson Koleji takımı eşofmanlarını giyerek sahaya çıktı ve son ısınma başladı. Nana Mama'nın da dediği gibi, birkaç önemli istisna dışında, Wildcats gergin görünüyordu.

En büyük çocuğum Damon istisnalardan biriydi. Genellikle yedek kulübesinden gelen, 1.85 boyunda bir guard ve üç sayı uzmanı olarak sahaya çıktığında her şey yolunda ve hazır görünüyordu.

Damon, mezun olduğum okul olan Division II Johns Hopkins'te oynamıştı. Yaz liginde o kadar iyi oynamıştı ki Davidson koçu Jake Winston'ın dikkatini çekmiş ve transfer olması halinde ona walk-on kontenjanı teklif etmişti.

Damon, Koç Winston'ın rehberliğinde sağlam bir NCAA Division I oyuncusu haline gelmişti.

"Hadi, Damon!" Damon top sürüp güzel bir smaç vuruşu yaparken Jannie bağırdı. Islık çalıp alkışladı ve bu beni mutlu etti.

Büyük oğlumun basketbol yetenekleri geç ortaya çıktı ve uğruna çok mücadele edildi. Damon atletik açıdan uzun zamandır Jannie'nin atletizm başarılarının gölgesinde kalmıştı. Atlantic Coast Konferansı'nda beşinci sırada yer alan bir takımın altıncı adamıydı. Jannie ise ülkenin en iyi atletizm okulları tarafından seçiliyordu.

Bu yüzden oğlumun spot ışıkları altında şansını yakaladığını görmek güzeldi. Küçük kız kardeşinin onu ne kadar desteklediğini görmek daha da güzeldi.

BÖLÜM

14

Washington DC'deki DUPONT CIRCLE yakınlarında, Washington Nationals kapüşonlu tişörtü, kot pantolonu ve iş botları giyen, şahin yüz hatlarına sahip, kendine Pablo Cruz diyen bir adam sırtındaki ağır, siyah kuru çantanın omuz askılarını ayarladı.

New Hampshire Bulvarı'ndan aşağı indi, sonra M Sokağı'ndan sağa döndü. Georgetown'a giden köprü'nün yakınında, Yirmi Altıncı Cadde'den sağa döndü ve çıkmaz sokağa girdi.

Cruz, Rock Creek Park'ın hava karardıktan sonra kapalı olduğunu belirten bir tabelayı hızla geçmeden önce etrafına bakındı. Yamaçtan yirmi metre aşağıda patikadan ayrıldı, sağa döndü ve en yakındaki apartmanın ışıklarına baktı, üçüncü katta bir köşenin bitişik duvarlarındaki iki pencereye odaklandı.

Köşedeki açığı doğru ayarladığında, omzunun üzerinden hâlâ o iki pencereyi izleyerek yamaçtaki ormanda geri geri gitti. Yaprakların arasında ayaklarını sürüyerek ilerledi ve şehrin drenaj şemalarını doğru okuyup okumadığını merak etti.

Sol topuğu oluklu kanalizasyon borusunun kenarını buldu ve gülümsedi. Cruz etraftan dolaştı ve altına indi. Kapağın kenarını aradı, buldu ve kuru çantasından bir çekiç, bir keski ve bir far çıkardı.

Cruz lambanın yumuşak kırmızı ışık özelliğini açtı ve kapağı yerinde tutan nokta kaynaklarına saldırmadan önce parkın üzerindeki M Street Köprüsü'nden geçen bir otobüsün sesini duyana kadar bekledi. Yirmi dakika sonra kapağı söküp bir kenara koydu.

Lambayı kapattı ve aletleriyle birlikte kuru torbaya geri koydu, sonra torbanın ağzını kapatıp birkaç metre gerideki tahliye borusunun içine yerleştirdi. Sonra kapağı yerine taktı ve sıkıştırarak yerine oturttu.

İşi bitince borunun üzerine tırmandı ve apartmanın üçüncü katındaki pencerelere tekrar baktı. Cruz görüntüyü zihninde sabitledi.

Sonra oradan ayrıldı, yamaç boyunca Yirmi Altıncı Cadde'ye çıkan patikaya doğru geri döndü ve kendi kendine zifiri karanlıkta, ölüm tehdidi altında bile yolunu tekrar bulabileceğini söyledi.

BÖLÜM

15

HER İKİ TAKIM DA Verizon Center'ın orta sahasında dizilirken, genel boy eşitsizliği, o zamanlar Atlantik Sahili Konferansı'nda birinci sırada olan ve ülkede on dördüncü sırada yer alan Georgetown'ın lehineydi.

Genel kas eşitsizliği de Hoyas'ın lehine oldu.

Georgetown'ın pivotu, 1.80'lik pivot adamımıza 5 santim mesafedeydi ve topu kolayca guardlarından birine geçirdi, o da sahanın öbür ucundaki hücumcu forvete pas verdi, o da müthiş bir smaç yaptı.

Davidson oyuncularını Georgetown takımına kıyasla düztaban görünüyor. Wildcats'in oyun kurucusu Kendall Barnes topu aldığı anda Damon kenarda oturuyordu.

Barnes şimdiye kadar gördüğüm en hızlı genç adamdı. Ama sahaya girip sağına doğru keserken, Hoya'lı bir savunmacıyı yakalayamadı ve o da araya girip topu Barnes'ın kontrolünden çıkardı.

Hoya sahayı boydan boya kat etti ve arka tahtayı parçalamakla tehdit eden bir smaç daha yaptı.

Verizon Center kalabalığındaki insanlar birbirlerine beşlik çakarak ve şaşkın görünen Davidson oyuncularına sataşarak döndü. Koç Winston akıllıca bir kararlar takımını sakinleştirmek için mola aldı. Koltuğumda iki büküm oldum.

Ali dedi ki, "Bu David Goliath'a karşı değil baba. Bu daha çok antik Roma'da aslanlarla savaşan mahkumlar gibi."

Jannie onun omzuna hafifçe vurdu. "Çok biliyorsun." Ali ona üstün

bir bakış fırlattı. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum." Bree,

"Aç olan var mı?" dedi.

Sosisli sandviç, patates kızartması ve gazlı içeceklerden oluşan idare edilebilir bir sipariş aldıktan sonra Bree kalktı ve takımlar sahaya geri dönmeden hemen önce ayrıldı.

"Damon içeride!" Jannie söyledi.

Dışarı baktım ve haklı olduğunu gördüm. Damon, Barnes'ın karşısında oynaması için guard pozisyonuna alınmıştı. Koç Winston ayrıca forvetlerden birinin yerine Missouri'den Tanner Ott adında sırk gibi bir birinci sınıf öğrencisini getirmişti.

Top yine Barnes'daydı. Sanki aynı hücumu yapacakmış gibi davrandı ve sağa kesti. Bu şekilde çalım attığında Hoyas bunu yuttu ve yer değiştirdi. Barnes topu arkasındaki Damon'a attı, o da üç sayı mesafesine yerleşti.

Damon topu aldı, hazırlandı ve serbest vuruşunu yaptı.

"Ağdan başka bir şey yok!" Jannie top daha çembere ulaşip içinden geçmeden önce çığlık attı.

Damon yerinde dönüp yumruğunu sıkarken hepimiz ayağa kalkmış tezahürat yapıyorduk.

Hoyas guardı topu sahaya getirdi ve atmaya çalıştı. Ancak Tanner Ott pası yakaladı ve sahayı boydan boya kat ederek kolay bir turnike attı.

"Bir farkla öndeyiz!" Jannie ayağa fırlayıp el çırparak haykırdı.

Damon bir üçlük daha atınca fark dörde çıktı ve Hoyas kendi molasını aldı.

Bundan sonra Davidson için işler daha da çirkinleşti.

Hoyas üst üste beş saha içi isabeti ve ardından bir üçlük bulduktan sonra Barnes Ott'a faul çaldı ve o da içeriden sayı buldu. O andan itibaren gerçek bir meydan savaşına dönüştü.

Koç Winston, Davidson takımına üstün hızlarını kullanarak savunmada akın etmelerini ve hücumda faul almak için kendilerinden büyük rakiplerine karşı yeterince agresif olmalarını öğretmişti. Wildcats fiziksel bir yenilgi aldı ama serbest atış çizgisinden bulduğu sayılar ve Damon'ın üçüncü üçlüğü devre sonunda skoru 43'e 37 gibi saygıdeğer bir seviyede tuttu.

Ali, "Skorun bu kadar düşük olduğuna inanamıyorum," dedi.

Jannie, "Eminim Georgetown da aynı şeyi düşünüyordur," dedi.

"Davidson'ın iyi bir savunması var, bunu kabul ediyorum," dedi Nana, Bree'nin ona getirdiği sosisli sandviçten ısırıklar arasında.

"Sence bunu mi?" Bree bana sordu.

Gülümsedim ve omuz silktim. "Bence ilk yarıda ulusal sıralamada yer alan bir takımın sadece altı sayı gerisinde olmayı bir zafer olarak görebilirler."

Ali, "Yani on iki sayı farkla kaybetseler bile bunun bir zafer olacağını mı söylüyorsunuz?" dedi.

"Tamam, bir başarı," dedim.

Bree, "Bu bir başarı," dedi. "Dengeli duruşlarından çok etkilendim."

İkinci yarı ilk yarıdan daha sert geçti. Georgetown sahaya Davidson'ı tamamen saf dışı bırakmak için çıktı. Ancak üçüncü çeyrek boyunca Wildcats, Hoyas'ın farkını önce dörde sonra da Damon'ın Barnes'a verdiği üç sayılık isabetle bire indirdi.

Georgetown'ın en iyi iki oyuncusu dördüncü çeyreğin başlarında faul yaptı. Koçları mola istediğinde Hoyas'lıların yüzlerindeki endişeyi görebiliyordunuz. Kalabalıkta da bunu hissedebiliyordunuz.

Wildcat oyuncularını, özellikle de Ott, Barnes ve onu hiç görmediğim kadar istekli olan Damon akıllarını kaçırmış görünüyordu. Winston oğlumu oyunda tuttu ve Damon dördüncü çeyrekte iki üçlük, üç saha içi isabeti ve bir serbest atış daha atarak bunu başardı.

Maçın bitimine bir dakika kala durum eşitlenmişti ve şüpheli Ali ve Nana bile ayağa kalkmış Davidson için çılgınca tezahürat yapıyordu. Hoyas ilk hücumunda kolay bir turnikeyle sayı buldu. Ardından Barnes boyalı alanda Ott'u besledi ve o da şutunu sokup faul yaptı.

Serbest atışı yirmi dokuz saniye kala isabet buldu. Bir sayı geride olan Georgetown son molasını aldı.

"Bu iş daha fazla uzarsa bayılacağım," dedi büyükannem. "Biz seni tutarız," dedi Jannie. Onun bir elini tuttu ve Ali de diğerini.

Bree'nin telefonu çaldı. Açtı ve dinledi. "Hemen," dedi ve kapattı. "Şimdi gidemezsin," dedim.

"zorundayım. Georgetown'da Walker'ın vurulduğu yerden beş blok ötede bir cinayet işlendi."

"O saatler önceydi."

"bir dal arıyorum." "Arkadaşa ihtiyacın var mı?"

"Yapamam; FBI sözleşmen var. Seni içeri alırsam Michaels kafamı uçurur. Ne olacağını bana mesaj atar mısın?"

Başımı salladım ve onu öptüm. "Dikkatli ol."

Koridordan aşağı kaydı ve hakem düdüğünü çalmadan önce gözden kayboldu. Georgetown üç uzun ve isabetli pasla topu saha dışına ve sahaya taşıdı. Ancak Wildcats'in sinir bozucu savunması onların hemen şut atmasını engelledi.

Hoyas dördüncü kez pas verdiğinde, Barnes ileri fırladı, topu yakaladı ve Ott'a pas verdi, o da topu Georgetown'ın çemberine on sekiz saniye kala soktu.

"Üç sayı öndeyiz!" Ali ciyakladı.

İki takımın da mola hakkı kalmamıştı. Georgetown sahayı hızla geçmeye çalıştı ama Barnes ve Damon Hoyas'a baskı yapmaya devam etti.

Pivotlarına bir topuk pasıyla içeri girmeye çalıştıklarında, Ott sıçradı ve topa vurdu. Ancak Hoyas'ın guardı Ott top çalamadan topu kaptı ve Georgetown'ın en iyi dış şütörüne pas verdi.

Serbest bırakmaya hazırlandı ve uzatmaya gideceğimizden emindim. Ama Damon yanlamasına sıçradı ve sağ elini savurdu.

Şuttan sonra oğlumun parmakları topa öyle bir dokundu ki top çemberden fırlayıp Barnes'ın becerikli ellerine geldi. Onu kovalayan ve faul yapmaya çalışan Hoyas'tan driplinge uzaklaştı.

Çok hızlıydı. Zil çaldı ve Wildcats çılgına döndü. "Yılın üzüntüsü!" Jannie bağırdı ve hepimiz sanki Damon ve Davidson Koleji Final Four'a kalmıştı.

İkinci Bölüm

ÖLÜM ZAMANI

BÖLÜM

16

BREE, Georgetown'daki dairenin içindeki manzarayı incelerken bir fincan sıcak sade kahve içti. Ellili yaşlarında beyaz bir erkek olan kurban bir kulüp sandalyesinde yığılmış oturuyordu. Kan boynundaki yaradan kucağına dökülmüş, göğsünde ve karnında bir önlük gibi pıhtılaşmıştı.

"Ölüm zamanı?" diye sordu üst düzey bir adli tıp uzmanı olan Evelyn Kincaid'e. "Dört ya da beş saat önce mi?" dedi Kincaid, Purdue'de voleybol oynamış uzun boylu, sırık gibi bir kadın. "Isı yükseltilmişti, bu yüzden daha fazla teste ihtiyacım olacak.

kesin ol."

"Kötü bir boyun yarası. Bıçak?" Bree, cesedin yanındaki halının üzerinde duran sustalıyı işaret ederek, "Bıçak." dedi.

Kincaid başını salladı. "Bu onun bıçağı. Sağ ayak bileğinde bir kın var ve bıçağın üzerinde hiç kan yok."

"Peki silah neydi?"

Adli tabip okuma gözlüğünü taktı ve kurbanın boynuna baktı. "Yaranın üstünde ve altında morarma ve deri sıyrıkları var. Ve kenarları yırtık pırtık. İnce bir ip olabilir ama ben küçük çaplı bir tel olduğunu düşünüyorum."

"Arkadan mı?"

"Bence de öyle," dedi Kincaid. "Telin bu kadar derinden kesebilmesi için katilin çok güçlü olması gerekir. Ve zeki. Kurban köşedeki küçük Ruger'la bir el ateş etmiş ama ıskalamış. Kurşun deliği güney duvarında, şurada."

"Kimse silah sesini duymadı mı?"

Olay yerindeki dedektif Natalie Parks, "Henüz kimse yok."

dedi. "Kimliği var mı? Onu kim buldu?"

Dedektif Parks, maktulün Pittsburgh, Pennsylvania'dan Carl Thomas olduğunu gösteren bir ehliyet ve kredi kartları ile tıbbi malzeme satıcısı olduğunu gösteren kartvizitler bulduklarını söyledi. Daire sahiplerinin hizmetçisi akşam yedi sularında temiz havlu getirmek için gelmiş ve Thomas'ı o halde bulmuştu.

Parks, "Ev sahipleriyle çoktan konuştum," dedi. "Thomas dokuz gün önce internetten rezervasyon yaptırmış. Başvurusunda iş ile turizmi birleştireceğini ve üç gece kalacağını belirtmiş."

Bree bunu düşündü. "Onu Senatör Walker'ın öldürülmesiyle ilişkilendiren bir şey var mı?"

Parks ve Kincaid bu soru karşısında şaşırılmış görünüyor.

"On yedi saat ve beş blok arayla iki cinayet," dedi Bree. "Ve bu adam sadece bir tabancayla değil, ayak bileğindeki kılıfta taşıdığı bir bıçakla da silahlanmış. Yani aksini kanıtlayana kadar, bu cinayetlerin bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Bu arada, parmak izlerinin araştırılmasını istiyorum. Başka bir şey var mı? Seyahat programı? Telefon? Bilgisayar?"

Parks başını salladı. "Cüzdan ve kimliklerden başka bir şey yok, Şef." "Katil onları almış. Kıyafetleri?"

"Bir gecelik bavul. Bir parka, şapka, eldiven." "Buraya nasıl gelmiş? Arabası nerede?"

"Henüz bir fikrim yok."

"Gece çantasında 'tetikçi' yazan bir şey yok mu?"

Parks, "Mermi ya da tüfek parçası yok, kastettiğiniz buysa," dedi. Bree'nin telefonu çaldı. Merkez.

Bree içini çekti ve cevap verdi. "Bu iyi olsa iyi olur. Benzinle çalışıyorum."

"Şef, ateş altında olan memurlarımız var, Blair Yolu'nda yüksek hızda bir kovalamaca,

Şimdi de Takomada silahlı bir çatışma var, birden fazla silah söz konusu" dedi.

Bree hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi ve memura sorular yöneltti. Ona her şeyin bir Metro devriye biriminin Kaliforniya plakalı bir Cadillac Escalade'i yanıp sönen bir ışıktaki durmadığı için durdurmasıyla başladığı söylendi. Arabada üç erkek varmış. Memur plakayı araştırdı ve Oakland'dan Fernando Romero adına kayıtlı olduğunu gördü.

İsim çanları çaldırmıştı.

"Ne tür çanlar?" Bree apartman suç mahallinden ayrılırken sordu. "Romero,

Meksikalı uyuşturucu kartelleriyle bağlantısı olan büyük bir çete üyesi. Onda Uzun bir şiddet geçmişi ve biri iki hafta önce bir ABD senatörünü yaralamakla tehdit etmekten olmak üzere hakkında üç tutuklama emri var."

"Betsy Walker?" Bree şimdi koşarak söyledi. "Bu olumlu."

BÖLÜM

17

Damon onu hiç görmediğim kadar mutlu bir şekilde çıkana kadar Verizon Center'ın dışında bekledik. Sadece NCAA'de sezonun alt üst oluşunda önemli bir rol oynadığı için değil. Kolunu çok güzel genç bir Asyalı kadına dolamıştı.

"Bu benim kız arkadaşım, Song Li," dedi. "Hong Konglu ve Davidson'a gidiyor, benim gibi transfer oldu."

Kız arkadaş, diye düşündüm. Bu Damon için bir ilk.

"Song Li," dedi Nana, yaklaşıp onun elini tutarak. "Ne kadar güzel bir isim."

Song utangaç bir ifadeyle gülümsedi ve yumuşak bir İngiliz aksanıyla, "Teşekkür ederim, Mrs."

Hope. Damon bana senin hakkında o kadar çok şey anlattı ki, seni tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen de herkes gibi bana Nana ya da Nana Anne diyebilirsin canım," dedi büyükannem.

Song ona dönüp, "Sen efsanevi Jannie misin?" diyene kadar Jannie şüpheli görünüyordu.

Kızım güldü. "Fabled?" "Damon neredeyse her gün seninle övünüyor."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti Damon. "Belki de neredeyse her gün." "Dr.

Cross?" Song söyledi. Elimi sıktı ve başını eğdi. "Bu Sizinle tanışmak gerçekten bir onur. Babam çok memnun olacak."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Song," dedim.

"Babanla mı?"

Damon, "Hong Kong'da bir dedektif. Song'la bu şekilde konuşmaya başladık."

Song gülümsedi. "Babama Damon'ın babasının kim olduğunu söylediğimde çok heyecanlandı. FBI'daki profil çıkarma ve cinayet soruşturmaları seminerlerinizin kasetlerini izlemiş. Sizin dünyanın en iyilerinden biri olduğunuzu söylüyor."

"Bundan emin değilim. Ama böyle söylemesi çok gurur verici ve nazik bir davranış." "Ona söyleyeceğim," dedi Song. Işıl ışıl parlayarak Ali'ye döndü.

"Damon senin okulda Çince mi öğreniyorsun?"

Ali, Song'u güldüren ve ellerini neden olan Çince bir şeyler geveledi. Song da Ali'ye cevap verdi ve Ali de gülmeye başladı.

"Tamam," dedi Nana. "Geri kalanımızı da bilgilendirir misin?"

Song, "Ali, Hong Kong'un bir kızıyla tanışmanın güzel olduğunu söyledi." dedi.

Ali sırtıttı. "Ve o da, Sayın Bay'ın kardeşiyle tanışmanın güzel olduğunu söyledi. Basketbol."

"Bay Basketbol?" Damon söyledi.

Song tekrar alkışladı, güldü ve "Çok iyi bir kulağı var. Ne zamandır çalışıyorsun Ali?"

"Bir yıl mı?" dedi.

"Bu inanılmaz!"

"İşte Uber arabası, baba," dedi Jannie.

Damon bana baktı. "Song bizimle gelebilir mi? Bu gece evde kalabilir mi?"

"Elbette," dedim. "Tam bize göre."

Damon sırtıttı ve kolunu tekrar ona doladı. ", değil mi?" "Hadi o zaman," dedi Nana Mama. "Atlayın, ikiniz de aç olmalısınız." "Damon her zaman açtır," dedi Song başını sallayarak ve hayretle bakarak

Hepimizin kıkırdamasına yetecek kadar.

Arabaya bindik ve eve doğru yola çıktık.

Damon, "Song senin eski tavan arası ofisinde uyuyabilir mi baba?" dedi.

Planı duyunca biraz rahatlardım. "Sorun değil. Onun için yukarıdaki yatağı havaya uçurabilirsin."

On dakikalık yolculukta Nana Mama Song'u nazıkçe sorguladı ve Hong Kong'da doğduğunu, annesinin finansal hizmetlerde çalıştığını ve babasının Londra'da Scotland Yard'da iki yıl geçirdikten sonra Hong Kong polis teşkilatının dedektiflik ve özel soruşturma bürosunun başına geçmek üzere ülkesine döndüğünü öğrendik.

"Yani o da Bree gibi mi?" Ali

söyledi. Başımı salladım.

"Öyle görünüyor."

Damon, "Bree nerede bu ?" diye sordu.

BÖLÜM

18

BREE, Washington DC'nin Takoma bölgesine ulaştığında, devriye arabaları Yedinci ve Onuncu Cadde arasındaki Aspen Caddesi'nin her iki ucunu da kapatmıştı.

"FBI burada mı?" diye sordu bir devriye memuruna. "Henüz değil, Şef."

"Gizli Servis, Kongre Polisi?"

"Olumsuz. Metro SWAT yolda."

Bunun yardımı oldu. Bree olay yeri şeridinin altından eğildi ve iki polis memurunun çömelmiş, silahlarını çekmiş olduğu bloktaki başka bir devriye arabasına doğru koşarken alçakta kaldı. Aracın yan camları patlamıştı. Ön cam da öyle. Onların yarım blok ötesinde, caddenin ortasında, Kaliforniya plakalı gece mavisi bir Cadillac Escalade ve terk edilmiş bir şehir kar küreme aracı vardı.

"Onları kenara çeken siz miydiniz?" Bree memurlara ulaştığında şöyle dedi.

"Wiggins ve Flaherty, Şef," dedi otuzlu yaşlarında bir sarışın olan Memur Wiggins.

Flaherty, Romero'nun suçlarıyla ilgili uyarının alınmasının çete üyesini ve arkadaşlarını endişelendirecek kadar uzun sürdüğünü söyledi.

"Arabadan indiğimi gördüklerinde arkadaki iki kişiden biri ateş açtı ve Romero gaza bastı."

Romero, Sekizinci ve Dokuzuncu Cadde arasındaki Aspen Caddesi'nde kar küreme aracının kendilerine doğru geldiğini görene kadar bir milden fazla kovalamışlar. Kar küreme aracının etrafından dolaşamadılar ve Escalade'i caddenin ortasında terk ettiler.

Tabancaları ve AR tarzı tüfekleri olan Romero kar küreme aracına ateş ederek ön camı parçaladı ve operatörü diğer kapıdan sokağa fırlattı. Diğer ikisinden biri devriye arabasına ateş açtıktan sonra üçü birlikte sokağın kuzey tarafındaki sarı bir bungalov eve zorla girdiler.

"Son atışların zamanı?" Bree sordu.

"Dokuz dakika önce," dedi Wiggins. "Ve evin arka tarafını izleyen memurlarımız var. Hâlâ içerideler."

"Rehineler mi?"

Flaherty, "Öyle olduğunu varsayıyoruz," dedi. "Şehir kayıtlarına göre, ev sakinleri Matthew Sheridan, eşi Sienna ve sekiz yaşındaki ikizleri Emma ve Kate."

Bree cevap veremedi evde bir silah patladı.

Bir kadın çığlık atmaya başladı ve ardından kızların tiz sesleri ona katıldı.

Bree telsizle merkeze ulaşarak vurulduğunu ve rehinelerin olduğunu bildirdi ve tüm mahallenin kordon altına alınmasını istedi.

Bree telefonu kapattı ve hemen telefonu çaldı. Polis Şefi Michaels. "Neler oluyor?" diye sordu.

Bree ona Romero'dan bahsetti. "İki hafta önce Oakland'da Senatör Walker'ı tehdit etti. Şimdi de iki çete arkadaşıyla birlikte tepeden tırnağa silahlı bir şekilde başkentte."

"Walker'ı onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evinden yaklaşık üç bin mil uzakta durdurulduğunda, o ve adamları şiddetle karşılık verdi ve rehinelere aldılar. Georgetown'da olayla ilgisi olan ya da olmayan bir cinayet kurbanı da var."

"Tanrım," dedi Michaels. "Benden ne istiyorsun?"

Arkasındaki sokağa baktı, büyük siyah bir SWAT minibüsünün geldiğini gördü.

"Süvariler az önce geldi Şef," dedi Bree. "Bir şey olursa size haber veririm."
_"

Evden daha fazla çığlık geldi.

"Üzgünüm Şef, gitmem gerek," dedi Bree. Telefonu kapattı ve devriye arabasının kaputunun üzerinden baktı.

Sekiz yaşındaki dehşet içindeki Sheridan ikizleri Emma ve Kate ön kapıdan çıktılar, arkalarından da iki gangster geliyordu. Adamlar yüzlerinin alt kısmına fular takmış, kız kardeşlerin geceliklerinin yakalarına tutunmuş ve çocukları canlı kalkan olarak kullanarak tabancalarının namlularını kızların kafalarının arkasına dayamışlardı.

"SWAT'ı ya da müzakerecileri beklemiyoruz," diye bağırdı biri. "Çekin şu sabanı buradan. Ya devam etmemize izin verirsiniz ya da onları öldürür ve alevler içinde dışarı çıkarız!"

"Hayır!" diye bağırdı bir kadın.

Bree tekrar baktı ve Washington Red-skins forması, kot pantolon ve çorap giymiş esmer bir adamın, arkasında üçüncü adamla birlikte kapıdan çıktığını gördü. Bree, Romero'yu merkezin gönderdiği resimden tanıdı. Elindeki AK-47'yi hıçkırarak ağlayan Sienna Sheridan'ın sırtına dayamıştı.

Ona bir şey söyledi.

"Ona inanın!" diye bağırdı. "Kocamı vurdu. Hepimizi öldürecek."

"Peki ne olacak?" Adamları ön merdivenlerden inmeye başlarken Romero bağırdı. "Barışçıl bir son mu? Yoksa lanet olası bir kan banyosu mu?"

BÖLÜM

19

BREE, Memur Wiggins'in kendisine uzattığı megafonu aldı.

"Ben Metro Polisi'nden Şef Stone," dedi sakın görünmeye çalışarak. "Burada kimse kan dökülmesini istemiyor Bay Romero."

"O zaman bırak gidelim!" Romero bağırdı. "Şimdi."

"Sokakları temizlemem için bana zaman vermeniz gerekecek," diye seslendi. "Kar küreme aracının anahtarları parmaklarımın ucunda değil."

"Beş dakika o zaman!" Romero söyledi.

"On beş."

"Hayır. On! Ondan sonra Doğu Yakası saçmalıkları umurumuzda olmayacak ve küçük kızlar ve anneler ölmeye başlayacak, tıpkı o kaltak Betsy Walker'ın yaptığı gibi!"

Betsy Walker. Tanrım, diye düşündü Bree, kızları ve annelerini bungalovun içine sürüklerken. Onu o öldürdü. Tetikçi Romero!

Kruvazörün arkasına geçti ve telsiz mikrofonunu tuşladı.

"DC SWAT, ben Şef Stone."

"Ben Yüzbaşı Forchek, Şef. SWAT zırhlı ve hazır."

Kafasında hızla bir plan oluşturdu. "Yüzbaşı, bulunduğum yeri desteklemek için ilerlemeye hazır bir ekibe ihtiyacım var. Yüksekte, Land Rover'ı net bir şekilde görebilecek kaliteli nişancılar istiyorum. Aspen ve Tenth'in güneybatı ve kuzeybatı köşelerindeki verandalara da ekipler yerleştirin. En iyi memurlarınız. Dokuzuncu caddenin kuzey ve güneyini kapatın."

"Anlaşıldı, Şef."

Romero evden, "Yedi dakika, Stone!" diye bağırdı.

"Sizi duyuyorum Bay Romero," dedi megafonla. "Kar küreme aracı operatörünü bulmaya çalışıyoruz."

"Denemek yok!" diye bağırmadan önce içeriden bir silah sesi duyuldu. Burada işimiz *bitmek* üzere, değil mi?"

"Pekâlâ, Bay Romero," dedi ve sonra hâlâ stratejisi üzerinde çalışarak kruvazörün arkasına saklandı.

Memur Wiggins'e baktı. "Kar küreme aracı sürücüsü nerede?"

"Barstow ve Hayes'de," dedi. "Sokağın diğer ucunda."

Bree ayağa fırladı ve doğuya doğru koşmaya başladı. Mikrofonunu tuşladı. "Forchek, en iyi şoförünü Aspen ve Sekizinci Cadde'ye gönder."

"O ben oluyorum," dedi SWAT yüzbaşı. "Ve ben zaten yoldayım."

Bree koşarken saatini kontrol etti. Altı dakika.

Sekizinci caddenin köşesine yakın bir yerde, sağa önce güneye, sonra da rehine olay yerine paralel olarak batıya doğru kıvrılan bir sokağa girdi.

Bree mikrofonunu çalıştırdı. "Neredeyiz, Kaptan?"

"Yirmi iki yüz beşte gidiyoruz, Şef. Sabanı ben mi kullanacağım?"

"Anlaşıldı," dedi.

Saatini kontrol etti: 10:00. Beş dakika. Yeterli miydi?

Bu yeterli olmalıydı. Jannie'nin görüntüsüne odaklandı ve üç blok boyunca çöp kutularından ve tek tük kutu yığınlarından kaçarak, karda kaymamaya çalışarak koşudan depara geçti. Onuncu Cadde'den kuzeye döndü ve Aspen'e erişimi engelleyen diğer kruvazöre doğru koştu.

Çelik yeleşinin içinde bile iri yarı bir adam olan Yüzbaşı Forchek, iki üniformalı memur ve Aspen'i engelleyen kruvazörleriyle birlikte bekliyordu.

Nefes nefese SWAT komutanına planını anlattı.

Forchek dinledi, düşündü ve sonra gülümsedi. "Sonrasında departman beni desteklediği sürece bunu yapabilirim, Şef."

"Güzel," dedi ve diğer memurlara başıyla işaret etti. "Arabanızı çekin ve Eleventh ve Aspen'e doğru geri çekilin. On birinci caddenin kuzeyine park edin. Emrimle Aspen'i kapatmaya hazır olun."

BÖLÜM

20

Doksan saniye sonra, Yüzbaşı Forchek Aspen Caddesi'nin karla dolu güney kaldırımında çömelerek koştu ve kar küreme aracından yarım blok uzaklaşana kadar gölgelerde kaldı.

Bree onu, Onuncu Cadde ile Aspen'in güneydoğu köşesindeki bir kasaba evinin ön verandasından dürbünle izliyordu. Dört SWAT memuru onun arkasında, Onuncu Cadde'nin karşısında emrini bekliyordu. Diğer dördü de Aspen'in karşısındaki verandada bekliyordu. On iki polisin sonuncusu ise kavşağın kuzeybatı köşesinde, çapraz olarak onun karşısındaydı.

Megafonu tuşladı.

"Bay Romero, kar küreme aracını hareket ettiriyoruz. Rehineleri geride bıraktığınız sürece size güvenli geçiş garantisi veriyorum."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Romero böğürdü. "Biz onları bırakmaya karar verene kadar bizimle kalacaklar. Sadece şu lanet kar küreme aracını çek ve yolumuzdan çekil!"

Bree, Forchek'in iki arabanın arasından geçip caddeye yönelmesini ve kar küreme aracını Sheridan'ların bungalovuyla arasında tutmasını izlerken, keyfine bak, diye düşündü. Açık olan yan kapıdan içeri girdi.

Mikrofonunu tuşladı. "Yavaş ve sakın olun, Kaptan." "Anlaşıldı, Şef."

Kar küreme aracının motoru döndü. Bree dürbününü Sheridanların evinin ön verandasına doğru çevirdi ve Bayan Sheridan ile kızlarının dışarı çıktığını gördü. Romero ve iki maskeli adamı arkalarındaydı.

"Çek şu lanet sabanı!" Romero bağırdı.

Forchek kar küreme aracının bıçağını kaldırdı, farları yaktı ve aracı sürdü.

Bree, Romero ve adamlarının Sienna, Emma ve Kate'i Sheridan verandadan indi ve kısa yoldan kuzey kaldırımına doğru ilerledi.

Forchek yanından geçip yavaşladıktan, küreme aracını geri vitese taktıktan ve Onuncu Cadde'den kuzeye doğru geri geri sürmeden önce, hareket halindeki kar küreme aracı birkaç dakika boyunca Bree'nin görüşünü engelledi. Küreme aracını kavşaktan yaklaşık elli metre uzakta, tam da Bree'nin istediği yerde durdurdu. Pulluk farları söndü.

Bree Escalade'e dönüp baktığında Romero'nun çoktan ön yolcu koltuğuna oturduğunu ve silahını direksiyon başındaki titreyen Sienna Sheridan'a doğrulttuğunu gördü. Diğer dördü arka koltukta, her pencerede bir kız, ortada da Romero'nun adamları oturuyordu.

Gerçek kahramanlar.

Telsizinden konumlarını bildiren Bree, Escalade'in farlarının yanmasını ve büyük cipin kendisine doğru gelmeye başlamasını izledi.

"İşte " dedi. "Benim çağrım üzerine, Forchek."

"Anlaşıldı, Şef."

Aspen'in her iki tarafındaki SWAT memurları eğildi. Bree gölgelerin arasına çekilmiş, dürbünle etrafı izliyordu. Escalade Dokuzuncu Cadde'ye yaklaşırken bir an nefesini tuttu. Romero'nun yan sokağa dönmesinden korktu ama gelmeye devam edince rahat bir nefes aldı.

"Kolay yolu seçiyor," dedi mikrofonuna. "On saniye, Kaptan."

Cadillac'ın farları yaklaştı.

Bree dürbünü bırakıp boynuna astı ve beylik silahını çekti. Kar küreme aracının ışıkları hâlâ kapalıydı ama Forchek aracı Aspen'e doğru yavaşça yuvarlayarak hareket ettiriyordu.

Hızlanan cipten sabana baktı ve "Şimdi" dedi.

Pulluğun büyük dizel motorunun kükremesini duydu ve Aspen'e ve yaklaşan Cadillac'a doğru hızla ilerlediğini gördü. Escalade neredeyse kavşağı geçiyordu. Ama sonra pulluk bıçağının ön kenarı SUV'un sağ arka çeyrek paneline çarptı ve tamponu yırttı.

Kışın kaygan zemininde Cadillac keskin bir dönüşle saat yönünde savruldu. Park halindeki iki arabaya çarptı. Forchek pullukla kayarak durdu, onların geri çekilmesini engelledi ama onun görüşünü engellemedi.

Bree, "Romero'yu al." dedi.

Kavşağın çaprazındaki çatıdan bir tüfek ateşlendi ve Cadillac'ın ön camının yolcu tarafını parçaladı. Üç SWAT timi yerlerinden fırladı ve Escalade'e hücum etti.

Bree, kızlardan birinin cipin arka koltuğunda çığlık attığını görebiliyordu ve SWAT ekipleri onları serbest bırakmadan önce diğer iki silahlı adamın onları infaz etmesinden korkuyordu.

Romero, Escalade'nin yolcu tarafındaki camından AK-47 ile ateş açarak camı patlattı ve SWAT adamlarından ikisini vurdu. Park halindeki arabaların arkasındaki kaldırıma yığıldılar.

Romero Cadillac'ın kapısını tekmeleyerek açtı ve yanlara doğru hızlı bir yay çizerek mermi püskürttü, sonra dışarı atladı, çömeldi ve bir el daha ateş etti.

Üç SWAT memuru ateş açtı. Üçü de gangsteri vurdu ve adam yere yığıldı. Karlı sokakta etrafında kan halesi oluştu.

Yüzbaşı Forchek pulluk kapısını iterek açtı ve silahını kaldırıp Escalade'in yan arka camına nişan alarak aşağı atladı. Romero'nun adamlarından birinin silueti, korku içinde çığlık atan Sheridan ikizlerinden birinin üzerine çökmüştü. Diğer silahlı adam kız kardeşini boynundan yakalamış, tabancasını başına dayamıştı.

"!" Forchek bağırdı. "Seni bir metreden vurabilirim!
Silahını bırak ve ellerini !"

Üçüncü silahlı adam tereddüt etti ve sonra tabancasını düşürdü.

Forchek yolcu kapısını çekerek açtı ve hıçkırarak ağlayan bir Sheridan kızını dışarı çıkardı.

Bree ileri doğru koşarak telsizinden SWAT'ın Sheridan'ların evine baskın düzenlemesini istedi. Diğer memurlar Sienna Sheridan ve diğer kızının arabadan inmesine yardım ediyordu. Cadillac'ın içinde Romero'nun ekibinden üçüncüsü gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Kaşlarının üzerine kadar indirdiği yün şapkasıyla bile cinsiyetini anlamak mümkün değildi. Latin, yirmili yaşlarının ortasında, alt yanaklarında lavanta renkli gözyaşı damlalarından oluşan dövmeleri vardı.

Yanındaki ölü adamın kanı her tarafını kaplamıştı. SWAT keskin nişancısının Romero'yu ıskalayan atışından dolayı boğazında açık bir yara vardı.

"Ellerini başının arkasına koy," dedi Bree. "Parmaklarını birleştir ve bana doğru kay." O da öyle yaptı. Bree onu döndürdü ve bileklerini kelepçeledi.

Telsizini tuşladı ve "Ben Şef Stone. Rehineler güvende.

Tekrar ediyorum, rehineler güvende. Ama ambulansa ihtiyacım var. Tamam."

Merkezin cevabını dinleme zahmetine katlanmadı ama Romero'nun cesedinin yanından geçerek, o ateş telaşında vurulan SWAT memurlarını kontrol etmek için koştu. Her iki adam da kurşun geçirmez yeleklerine isabet etmişti. Sarsılmışlardı ama hayattaydılar.

Cep telefonu çaldı. Şef Michaels.

"Şef," dedi. "Senatör Walker'ın itiraf ettiği suikastçı burada. O öldü. Hâlâ kellesinin Ned Mahoney'e bir tepside sunulmasını istiyor musunuz?"

BÖLÜM

21

ERTESİ SABAH, 2 Şubat, saat yedi sularında Damon ve Jannie, Cross ailesinin en sevdiği kahvaltılı olan dumanlı tütten çırpılmış yumurta, akçaağaç tütülenmiş domuz pastırması ve acı soslu patates tabaklarını masaya taşıyorlardı.

"Kahve içmeyeceğine emin misin?" Anneanne, sadece yirmi dakika önce kapıdan içeri girmiş olan Bree'ye sordu.

"Damon ve Song gittikten sonra uyuyacağım," dedi ve esnedi.

"Portakal suyu o zaman?"

Bree gülümsedi. "Kulağa harika geliyor nine."

Kahvaltılı tabaklarımıza , "arada seninle gurur duyuyoruz. Hepimiz, Bree."

Ali ve Song alkışlamaya ve ıslık çalmaya başladılar ve hepimiz onlara .

"Dur!" Bree ellerini hafif bir protestoyla havaya kaldırdı ama yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben sadece işimi yapıyordum."

"Sadece işini mi yapıyorsun?" Song inanamayarak söyledi. "Senatör Walker'ın katilini vurulmasının üzerinden yirmi dört saat geçmeden yakaladınız. Bunu FBI olay yerine gelmeden önce yaptınız ve dört rehine de kurtuldu!" SWAT ekibi üyeleri Sheridanların bungalovuna girmiş, Bay Sheridan'ı yaralı ama hayatta bulmuş ve onu, karısını ve kızlarını hastaneye yetiştirmişti.

Bree'nin de Şef Michaels'ın baskısıyla takdire şayan bir şekilde başa çıktığını söylemek istedim ama bunu kendime sakladım. Bir gece önce, karga yemeye zorlanan Michaels'la konuştuktan kısa bir süre sonra beni aramış ve onu atamalar için önerdiğini söylemişti.

"Şansım yaver gitti," dedi Bree Song'a. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sanırım Damon da şanslıydı." Song sırtı, büyük utangaç bir bakış attı, sonra hepimize baktı. "Teşekkür . . Çok nazik davrandınız ve ben de size Çok minnettarım."

"Başımızın yeriniz var," dedi Nana. "Her zaman."

Karnımızı doyurduk. Bree yatmasına yardım etme teklifimi kabul etmeden önce gözlerini kapamıştı. Uykulu bir şekilde vedalaştı ve biz de üst katta gözden kaybolduk. Romero'nun kadın suç ortağının FBI sorgusuna katılabilmesi için onu saat üçte uyandıracağıma söz vererek yatağına yatırdım.

Aşağıda Damon ve Song'u çoktan giymiş ve küçük seyahat çantalarını taşıırken buldum.

"Seni havaalanına götürmemi istemediğine emin misin?"

"Okuldan harcırah aldım baba," dedi Damon. "Uber'i karşılayacaktır."

"Tamam o zaman," dedim ve ona kocaman sarıldım. "Dün gece harikaydın."

"Teşekkürler," dedi.

"Daha birçok harika oyunun ilki," dedim.

"Kesinlikle," dedi Song ve bana sarıldı. "Tekrar ediyorum Dr. Cross, sizinle ve Şef Stone'la tanışmak bir onurdu. Babam çok ama çok memnun olacak."

"Babana en iyi dileklerimi ilet," dedim. "Elimizden gelenin en iyisini."

Song ve Damon, Nana ve Jannie'ye sarıldılar. Song ve Ali Çince vedalaştılar, bu da ikisini de çok memnun etti. Sonra en büyüğüm ve kız arkadaşı el sallayarak kilometrelerce uzaktaki hayatlarına dönmek üzere Uber aracına doğru yola çıktılar.

Aynı hem kendim için üzüldüm hem de onlar için heyecanlandım.

"Hadi Ali," dedi Jannie. "Yoksa okula geç kalacağız."

Büyükannem, "Erken saatte bir hastan olduğunu unutma, Alex," dedi.

Saatime baktım. Sekize on iki dakika vardı.

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedim ve nineme bir öpücük çocuklarıma da beşlik verdikten sonra mutfığa geri döndüm.

Merdivenlerden bodrumdaki ofisime inerken ne kadar şanslı olduğumu, iyi çocuklara ve neredeyse bir süper kahraman olan bir eşe sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu bir kez daha fark ettim. Buna güldüm ve eşimin benim böyle bir şey söylediğimi duysa utanacağı gerçeğine-

Merdivenin dibinde, posta deliğinden bir zarfın itildiğini gördüm. Yanına gittim ve halıdan aldım. Ön yüzünde blok harflerle adım yazılıydı. Adres yoktu. İade adresi yok.

Zarfi yırtıp açtıktan sonra ofisime doğru yürüdüm ve katlanmış çizgisiz bir kâğıt çıkardım. Dergilerden kesilmiş harflerle yazılmış notta şöyle yazıyordu:

A l e x C r o s s , s t o p m e ,
p l e a s e !

BÖLÜM

22

Açıklanamaz bir öfkeyle mesajı iki kez daha OKUDUM.

Kimin ne yapmasını engelleyeceksin? Neden sadece bana söylemiyorsun?

niyetiyle kâğıdı toparlamaya başladım ama sonra durdum.

Onları kim gönderiyor? Ve neden?

Kafamda beliren bu sorulardan sonra derin bir nefes alarak, mesajın bir tür manipülasyon, benimle oynama yöntemi olduğunu fark ettim.

Gerek muayenehanem gerekse araştırma becerilerim aracılığıyla insanlara elimden geldiğince yardım etmek benim doğamda vardı.

Mesajda benden yardım etmem isteniyor ama nasıl olacağı belirtilmiyordu. Bunun kasıtlı olduğunu ve beni rahatsız etmek, kendime *bu mesajları kim gönderiyor* gibi cevaplanamaz sorular sormamı sağlamak için tasarlandığını hissettim. *Ve neden?*

Zihin, sorularla kontrol edilen eski bir mekanizma olup, bu hem olumlu hem de olumsuz bir durumdur. Kendinize iyi ve tanımlanabilir bir soru sorun, zihniniz bu soruyu yanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktır ve yeterli zaman verilirse muhtemelen bunu başaracaktır.

Ancak soru yanıtlanamazsa beyin döner, soruyu tekrar tekrar duyar ve hiçbir yanıt alamaz. *Neden bu hep benim başıma geliyor? Ya da neden bu trajediyi atlatabilirim? Ya da bu mesajları kim gönderiyor?*

Dönmeyen bir motorun kontak anahtarını çevirir gibi, beyin bu çözülemeyen veya henüz çözülmemiş sorular üzerinde döner durur. Sonunda, cevaplar olmadan, beyin tedirgin olur, öfkelenir ve sonra da yere yığılır. Sonunda, bir krize doğru yol alır ya da tamamen durur.

Bu mesajların yapması gereken şey bu mu? Onları kimin ve neden gönderdiğini merak etmemi ve sonra da buna odaklanmamı mı sağlıyorsunuz? Beni-

Dış bodrum kapımın çalındığını duydum. Mesajı masamın üst çekmecesine koyduktan sonra kapıyı açmaya gittiğimde Adalet Bakanlığı avukatı Nina Davis'i beklerken buldum.

"Geri dönmeye karar vermene sevindim," dedim.

Zayıfça gülümsedi. "Birkaç dakika öncesine kadar bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum."

Nina ofisime doğru ilerledi ve ilk randevumuzda oturduğu koltuğa oturdu.

Onun karşısına oturdum. "İşler nasıl?" "Bilirsin işte, yoğun, yoğun, yoğun."

"Dün konuştuğumuz egzersizi yapma şansınız oldu mu?
Annenizle ilgili güzel anıları nerede aradınız?"

Yüzü düştü. "Biliyorsunuz, Dr. Cross, işler çok , ben ... hayır, aslında oraya gitmedim."

Bunu not ettim ve "Çünkü o anılar mu?" dedim.

Nina omuz silkti. "Çünkü bu zaman kaybı. Eğer var olmuşlarsa bile, diğer anılar tarafından silinip gitmişlerdir, ama gerçekten, bunun için burada değilim."

"Tamam."

Zorlandı, "Sana aşkı hissedemediğimi söyledim ama bu tam olarak doğru değil. I ..."

Kucağına baktı.

"Söylediğim gibi Nina, burası güvenli bir yer. Benden hiçbir yargı almayacaksın ve bana anlattığın hiçbir şey buradan asla çıkmayacak. Ve dürüst olmak gerekirse, yıllar boyunca o kadar çok şey duydum ve gördüm ki, çok azı beni şaşırtıyor. Çoğu davranışın ve sorunun, konuşup köküne indiğinizde o kadar da benzersiz olmadığını gördüm."

Kollarını kavuşturdu ve kırılgan görünüyordu, ki bu beni şaşırtmadı.

"Yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikriniz yok, Dr. Cross," dedi. "İşte olmadığım zamanlarda yaptığım şeyler."

Sessiz kaldım ve beklentiyle ona baktım. Hikayesinin, her ne olursa olsun, benzersiz olmadığını ima ederek onun düşünce kalıbını kasten kırmıştım.

Neden mi? Ruhsal krizdeki insanlar genellikle dünyada bu şekilde acı çeken tek kişinin kendileri olduğuna inanırlar ki bu doğru değildir. Bu düşünceden vazgeçtiklerinde, çoğu insanın tıpkı kendileri gibi düşündüğünü fark ettikten sonra, tamamen açılmalarını sağlamak genellikle daha kolaydır.

"Aşk gibi bir şey hissediyorum," dedi Davis sonunda. "Gerçek bir şey değil ama onu arzulayacak kadar yakın."

"Bu his ne zaman ortaya çıkıyor?"

Davis duraksadı, yere baktı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve tekrar bana baktı. "Kendimi aşırı durumlara soktuğumda. Cinsel anlamda yani."

Sonraki kırk beş dakika boyunca Nina Davis bana Kaycee Janeway'i, karanlık tarafını ve seks söz konusu olduğunda ikinci kişiliğini anlattı.

Nina erkekleri takip etmekten hoşlanıyordu, ona hükmedebilecek büyük ve güçlü erkekleri.

Böyle bir adamı genellikle iş dışında görür ve gerçekten bir şeyler hissedirdi, belki bir çekim, belki bir risk ya da onun özel misk kokusuna karşı daha ilkel bir tepki. Her ne olursa olsun, adamda her zaman işi daha da ileri götüren, fantezileri tetikleyen ve onu tamamen Nina'dan Kaycee'ye dönüştüren başka bir şey vardı.

"Mümkün olduğunca onları takip ediyorum," dedi Nina, gözlerini dikerek. "Erkekleri. Çoğunlukla geceleri, barlarda, restoranlarda, hatta sinema salonlarında. Karılarıyla ve

ya da kız arkadaşsız. Ve tüm bu süre boyunca onlarla seks yapmayı düşünüyorum. Çoğunlukla sert şeyler, ama diğer zamanlarda yumuşak, tatlı ve olması gereken her şey."

Birkaç gece süren takipten sonra Nina avını pusuya düşürmeye çalışır ya da kazara avıyla karşılaşır ve onu kendine çekerdi.

Nina, "Gerçekleştirmek istediğim fanteziyi öğrendikten sonra, erkekleri cezbetmekte hiç sorun yaşamadım ya da en azından Kaycee yaşamadı," dedi. "Ve erkekler ne istediğimi öğrendikten sonra, onları bunu bana vermeye ikna etmek ya da en azından vermeye çalışmak zor değil."

Yargılamak yok, diye hatırlattım kendime.

"Ve bu karşılaşmalar sırasında aşk gibi bir şey mi hissediyorsunuz?"

Sonra parladı, neredeyse ışıltı ışıltı oldu ve ilk kez Nina Davis'in ne kadar güzel olduğunu fark ettim. O gözler, o kirpikler, göz kamaştırıcı gülümsemesi. O anda anladım ki, peşinden koştuğu erkeklerin çoğu gerçekten de ona yenik düşecekti.

"Evet," dedi. "Seks sırasında ve sonrasında... çaresiz duygular hissediyorum. İyi yapılmış bir işten aldığım kısa mutluluk dışında, derinden hissettiğim tek zamanlar bunlar - sert ve otoriter olduklarında ve... özellikle de beni boğduklarında."

"Yani boğulma seksi mi yapıyorsunuz?"

"Kaycee'nin alabildiği kadar sık," dedi kesin bir ifadeyle.

Nina, cinsel ilişki sırasında beynine giden kan akışı boğulma yoluyla kesildiğinde, neredeyse her zaman orgazm olduğunu ve sonrasında neredeyse her zaman sıcak hisler ve olumlu duygularla dolup taşıdığını söyledi.

"Ama uzun sürmüyor," dedi. "Birkaç saat sonra Nina'ya geri dönüyorum ve gerçekten hissedecek bir şey kalmıyor."

Hiçbir şey söylemedim, birkaç not aldım.

"Yani ben bir sepet vakasıyım, değil mi?" Nina saat biterken sordu. "Hayır," dedim. "Hiç de değil."

"Ama bu kadar tuhaf, bu kadar rahatsız edici bir şeyi hiç duymadınız, değil mi?"

Sorunlarının benzersiz olduğu fikrinden onu vazgeçirmeye kararlı bir şekilde gülümsedim ve "Aslında daha garip ve çok daha rahatsız edici şeyler duydum" dedim.

Gözlerini kırptırdı. Yüzü gerildi. "Peki, o zaman, sanırım..." "Tahmin ettin mi?"

Bir süre mücadele ettikten sonra ayağa kalktı ve "Hiçbir şey, Dr. Cross" dedi. "Belki bir dahaki sefere konuşacak bir şey vardır?"

Yine tereddüt etti. "Olabilir. Bu konuyu konuşmak için yarın tekrar gelebilir miyim?"

Programımı kontrol ettim. "Evet, yarın saat bir ."

"Teşekkür . Yargılamadan dinlediğiniz için tekrar teşekkür ederim. Hâlâ kendimi anlamaya çalışıyorum."

"*Hepimiz* öyleyiz. Paylaştığınız için teşekkürler. Zor olmuş olmalı." Kaşlarını çatı. "Biliyor musun? Pek sayılmaz."

Nina Davis gittiğinde, ona meydan okuduğumda Nina'nın ne kadar savunmacı davrandığını düşünmeden önce ne kadar çekici olduğunu bir kez daha kabul ettim. Bu bana onun hiperseksüel bir kadın rolüne büyük yatırım yaptığının açık bir işaretiydi.

Bu, duyguları açığa çıkarmanın bir yolu olarak yabancılarla seks yapmanın ötesinde bir şeydi. Bu, kendine anlattığı ya da unutmaya çalıştığı derin, karanlık bir hikâyeydi, henüz tamamını duymaya yaklaştığımı sanmadığım bir hikâye.

BÖLÜM

23

El Paso İlçesi, Teksas

Dana Potter iki atına baktıktan sonra, önceki akşam Abilene'de çaldığı Kansas plakalı beyaz Dodge Ram pikabının kasasından son plastik saklama kutusunu aldı.

Potter kutuları tozlu avludan geçirerek, otuz mil doğuda başlayıp New Mexico sınırına kadar devam eden bir hiçliğin ortasında, sarp, kayalık, kurak tepelerle çevrili eski bir çiftlik evinin arkasına taşıdı.

Kırkly yaşlarının başında, uzun boylu, sıırım gibi ve yıpranmış bir adam olan Potter, kovboy çizmeleriyle mutfak kapısını açıp içeri girdi.

" bu kadar," dedi.

Karısı Mary, market poşetleriyle kaplı eski bir ahşap masanın üzerine yerleştirilmiş portatif bir silahçı mengenesine uzunlamasına monte ettiği ultra hafif tüfekten başını kaldırdı.

"Şuraya koy," dedi Mary, elindeki tornavidayla yeri işaret ederek.

Kutuları yere bıraktı ve karısının yanına gitti. "Sıfırlanmış olarak mı geldi?"

" öğrenmenin tek bir yolu var," dedi.

Ona sarıldı. "Uydu telefonundan aramak istersen temel kontrolleri yapacağım. Onu yarın vurabiliriz."

O da ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Çok endişelendim." "Biliyorum. Şimdi git."

Potter, Schmidt ve Bender'in taktik teleskopik nişangahının yükseklik taretine yerleştirdiği bir su terazisi kullanarak 6,5 mm Creedmoor bolt-action tüfeğin seviyesini ayarladı. Daha sonra silah mengenesinin yanındaki açık bir alet kutusunu kazdı ve silah için tam olarak kalibre edilmiş bir nişangah sistemi içeren sert plastik bir kutu buldu.

Mary telefonla konuşuyordu. "Jesse?"

Dinledi, gülümsedi, "Yol uzun ama buna değecek. Nasıl hissediyorsun?"

Bunu izleyen sessizlikte Potter özel bir karton çizelgeyi düzleştirip mutfak duvarına yapıştırdı. Sonra da sondaj cihazının kendisini çıkardı.

Tüfeğin namlusuna rahatça oturan uzun konik bir ön ucu vardı.

Arkası bir Bic çakmağı büyüklüğündeydi ve bir lazere sahipti.

Mary dikkatle dinledi ve sonra yüzü bulutlandı. "Patty'yi giy."

Potter, "Ne?" dedi.

Karısı bir parmağını kaldırdı.

Potter ellerini havaya kaldırdı ve dürbünden bakmak için arkasını döndü. Silahı ve mendeneyi, artı duvara yapıştırılmış çizelgede yazılı olan benzer bir artı işaretleri kümesinin üzerine gelene kadar ayarladı.

Mary dedi ki, "Patty, orada olduğun için minnettarım. Ateşi kaç?" Yüz ifadesi daha da karardı. "Ne olursa olsun ilaçlarını almak zorunda. Tamam mı? Ona babasıyla daha sonra tekrar arayacağımızı söyle."

Kızgın bir şekilde telefonu kapattı. "Jesse iki doz ilacı reddetti ve bu yüzden sürekli düşük dereceli ateşi var."

Potter gerildiğini hissetti ve sonra içini .

"Olaya bir de onun açısından bakın. Devletin inanmadığı ve ödemeyeceği son derece pahalı bir tedaviye erişim sağlayamazsa öleceği söylenen on beş yaşında bir çocuk. Hayatı üzerinde biraz kontrol sahibi olmaya çalışıyor ve ilaçları reddetmek onun cevabı."

Mary kızgın kalmaya çalıştı ama sonra vazgeçti, ikna olmaktan çok üzgün görünüyordu. "Ondan bu şekilde uzak kalmak hoşuma gitmiyor. Her an ..."

"Başka seçeneğimiz var mıydı?"

"Hayır," dedi ve ifadesi sertleşti. ". Paramız yok. Başka türlü paramız olmasını dilemenin bir faydası yok. Bebeğim nasıl görünüyor?"

Silahın yanına gitti ve namludan çıkan lazeri çevirdi. Grafikte, basılı artı işaretinin üç inç üzerinde parlayan kırmızı bir nokta belirdi.

"Mükemmel," dedi. "Yüz metrede üç yüksektensin, üç yüze tam isabet. İki taret tıklaması ve beş yüz metrede sıfırsınız."

"Hassasiyeti severim."

"Her şey var," dedi tüfeği mendeneden alıp bir kenara koyarken.

Potter kendi tüfeğini aldı. Güzel bir kabzaya sahip yeşil özel dipçik, silah da 6,5 mm Creedmoor'du, ancak ışıklı bir dürbüne sahip bir Leica keskin nişancı dürbünü taşıyordu.

Düzgün nişan alındığında Potter'ın tüfeği beş yüz metrelik bir atışın üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Sadece zamanı geldiğinde bunu yapabileceğinden emin olmak istiyordu.

-

Tüfeği test etmeye başlayamadan uydu telefonu yanıp söndü ve bip sesi çıkardı. Tanıdığı bir numaraydı ve cevap verdi.

"Ben Peter," dedi hafif İngiliz aksanlı bir erkek sesi. "Yolculuk nasıldı?"

"Fırtına yaklaşıyor." "Ülkeye girişte sorun çıktı mı?"

"Yok."

"Size pasaportların ve veteriner belgelerinin sağlam olduğunu söylemiştim."

"Onlara ihtiyacımız bile yoktu. Bize görevimizi verecek misin?"

"Hepsi orada, arka yatak odasındaki dolapta. İhtiyacın olan her şey." Mary mutfaktan çıkıp arka yatak odasına doğru ilerledi.

Potter olduğu yerde kaldı. "yatıracak mısın?" "Bana işi kabul ettiğini söyler söylemez."

", değil mi?" "Aynen öyle."

Mary elinde kalın bir zarfla mutfığa geri döndü. Renginin birkaç tonunu kaybetmişti.

"Seni sonra ararım," dedi Potter ve telefonu kapattı. "Sorun nedir?" "Tanrı aşkına Dana," dedi ve zarfı ona uzattı. "Bu da ne böyle? Şimdi ne yapıyoruz?"

BÖLÜM

24

Turuncu bir mahkûm tulumu giyen Romero'nun ekibinin hayatta kalan tek üyesi, Bree Ned Mahoney'i Alexandria, Virginia'daki federal gözaltı tesisinde bir sorgu odasına kadar takip ederken masaya baktı.

ABD Gizli Servis ajanı Lance Reamer ve Kongre Binası Polisi teğmeni Sheldon Lee ile birlikte bir gözlem kabinindeydim.

"Hâlâ bir şey söylemedi mi?" Özel Ajan Reamer sordu. "Bir avukat istedi," dedim.

Teğmen Lee acı bir sesle, "Elbette öyle," dedi.

Mahoney ve Bree onun karşısındaki koltuklara oturdular. Başını kaldırdı, Bree'yi gördü ve sanki kötü bir şey koklamış gibi davrandı. Her iki elinde de örümcek ağı dövmeleri vardı ve bir diğeri boynunun sol tarafına tırmanıyordu.

"Parmak izleriniz çıktı," dedi Mahoney, önüne bir kâğıt parçası koyarak. "Lupe Morales. Çocukken birden fazla kez tutuklanmış. Yetişkinde de dört kez tutuklanmışsın, iki kez uyuşturucu satıcılığından ve silahlı soyguna yardım ve yataklıktan. Görünüşe göre bunun için Lompoc'taki Kaliforniya Kadınlar Hapishanesi'nde üç yıl yatmışsın."

"On sekiz ay," dedi Lupe ve esnedi. "Bir avukat istedim. Şimdi iki kez."

Bree, "Federal savunma bürosuna haber verildi," dedi. "Bu arada, bizimle konuşarak kendinize çok iyilik yapabilirsiniz."

Burnunu çekti. "Bunu daha önce de duymuştum."

Bree hiçbir tepki göstermedi. "ABD savcısı sizi dört kez adam kaçırma, üç kez cinayete teşebbüs ve iki kez de görev başındaki polis memurlarına ateş açmakla suçlamaya hazırlanıyor. Bir de ABD senatörünü öldürme komplosuna ortak olmak. Şartlı tahliye olmadan ömür boyu hapis düşünüyorum, belki daha fazla."

Mahoney, "Eğer federal idam cezası değilse," dedi. "Yeni yönetim mümkün olan her durumda bu yola başvuruyor. Yoksa duymadınız mı?"

Lupe öne doğru oturdu, üst dudağı kıvrılmıştı. "Aptal olmaktan ve hiç binmemem gereken bir yolculuğa çıkmaktan başka hiçbir suçum yok. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Hayır, aslında," dedi Bree.

Mahoney, "Açıkça söyle," dedi.

"Silahımı kontrol et," dedi. "Şu küçük Glock mu? Mermi yok ve bittiği için değil. Temiz çünkü hiç ateş etmedim. Kimseye ateş etmedim. Hiç ateş etmedim. Asla da ateş etmeyeceğim. Özellikle de hiçbir senatöre."

Kabindeyken Quantico'daki FBI laboratuvarını aradım ve bir teknisyenden silahıyla ilgili iddiasını kontrol etmesini istedim. Beni beklemeye aldı. Cevap beklerken, Lupe'nin Fernando Romero'nun Oakland'dan Washington DC'ye neden arabayla gitmeye karar verdiğini tam olarak bilmediğini söylediğini duydum.

Lupe, "Bildiğim tek şey, bazı şeyleri yoluna koyacağını ve bunu yaparken bir yığın Benjamin kazanacağını söylediği," dedi. "Ben sadece gezintiye çıkmıştım."

"Tepeden tırnağa silahlı mı?" Mahoney söyledi.

"Ben değil. Dediğim gibi, o parça tamamen gösteriydi." "Bize Senatör Walker'dan bahset," dedi Bree.

Omuz silkti. "Fernando ondan nefret ediyordu." "Onu öldürecek kadar mı?"

Lupe bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Ama metamfetamin ve Jim Beam'den kafayı bulmuş olması ve dünyadan nefret ettiği bir anda kapıda belirmesi gerekirdi."

Mahoney, "Hadi ama Bayan Morales. Romero ya da diğer adamı ya da siz dün sabah erken saatlerde Georgetown'daki boş bir evde Senatör Walker'ı vurdunuz."

Lupe öfkeyle doğrulup, "Ben yaptım," dedi. "Fernando da yapmadı, Chewy de. Walker'dan nefret etmiş olabiliriz ama onu öldürmediğimiz kesin."

"Romero itiraf etti," dedi Bree. "Onu duydum. Diğer iki polis memuru da duydu."

"Asla olmaz!"

"Öyle," dedi Bree. "Sen kızlarla verandadayken, Romero ve ben zaman için pazarlık yaparken, bana on dakikamız olduğunu ve ondan sonra umurunda olmadığını, küçük kızların ve annenin ölmeye başlayacağını söyledi, tırnak içinde, 'tıpkı o kaltak Betsy Walker'ın yaptığı gibi'."

"Yani?" Lupe dedi ki. "Bu bir itiraf değil. Sadece karşılaştırma ." "Ben öyle duymadım."

"İstedğin gibi duyabilirsin ama bu onu öyle yapmaz. Fernando Walker öldüğü için mutlu muydu? Kesinlikle. Duyunca lanet olası karın içine girip dans etti. Ama Betsy Walker'ı o öldürmedi. Hiçbirimiz öldürmedik. Dün sabah erken saatlerde mi? Vurulduğu zaman mı? Buz fırtınası yüzünden boktan bir motelde kalmıştık. Roanoke'daki Deer Jump Lodge gibi bir yerde. Sen gidip kontrol et. Oradaki güvenlik kameralarında olmalıyız. İnsanlar aynı anda iki yerde birden olamaz."

Bree bir şeyler söylemeye başladı ama Mahoney ondan önce .

"Kontrol edeceğiz, Bayan Morales. Ama tekrar ediyorum, eğer Senatör Walker'ı öldürmek için burada değilseniz, neden Bay Romero ve Chewy ile birlikte Washington'a geldiniz?

İlk ? Ve tepeden tırnağa silahlı?"

"Dediğim gibi, emin değilim," dedi Lupe kaçamak bir ifadeyle. "Çoğunlukla gezmek için geldim. Her zaman Lincoln Anıtı gibi yerleri görmek istemiştir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bree, "Ama Bay Romero başka nedenlerle, işleri yoluna koymak ve çok para kazanmak için mi geliyordu? Bu doğru mu?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Para kazanacak mıydın?"

Lupe birkaç vuruş boyunca cevap vermedi. "Bilmiyorum, belki. Henüz girip girmeyeceğime karar verilmemişti, yani bana ihtiyaç olup olmadığına. Gerekli, sanırım."

"Ne yapmak için?" Bree sordu.

Lupe'nin yüzü . "Hiçbir fikrim yok, dedim."

Kapı sert bir şekilde çalındı. İnce mavi bir pantolon giymiş, inci kolyeli, uzun boylu, söğüt gibi bir sarışın elinde bir çantayla içeri girdi.

"Perrie Knight, hukuk müşaviri," dedi net bir şekilde. "Bayan Morales'i ben temsil edeceğim. Ve korkarım bu görüşme sona ermiştir."

Bree sorgu odasından tedirgin bir şekilde çıktı. Gözlem kabinine ulaştığında açıkça öfkeliydi. Hâlâ beklemedeydim, laboratuvar teknisyenini bekliyordum.

"Romero itiraf etti," dedi. "Ben duydum. Wiggins ve Flaherty de duydu."

"Lupe bunun sadece bir konuşma tarzı olduğunu söylüyor," dedi

Ajan Reamer. "Tabii, öyle diyor," diye cevap verdi Bree. "Ölüm hücrelerinden çıkmak istiyor."

"Perrie Knight'ın bu davada ne işi var?" Teğmen Lee söyledi. "O federal avukatlarla çalışmıyor. Yüksek meblağlı, beyaz yakalı suç davalarına bakıyor."

Quantico'daki teknisyen tekrar hatta geldi. Dinledim, teşekkür ettim ve kapattım. "Morales silahının boş olduğu konusunda haklıydı. Aslında, FBI laboratuvarı silahın hiç ateşlenmediğini söylüyor."

"Bu Romero'yu cinayetten aklamaz," dedi Bree.

"Katılıyorum," dedi Teğmen Lee.

"İkiniz de haklısınız," dedim. "O moteli kontrol edene kadar, boş bir silah kimseyi temize çıkarmaz. Ama şunu da bilmelisiniz ki Quantico'daki balistik uzmanları dün gece ele geçirilen silahlardan hiçbirinin Senatör Walker'ı öldüren mermilerle uzaktan yakından uyuşmadığını söylüyor. Bence senatörün dosyasını tekrar açmalıyız."

BÖLÜM

25

MARTY FRANKS, yaklaşmakta olan kış fırtınasına doğru doğruya giderken eski bir Kansas ezgisi olan "Carry On Wayward Son" ı ıslıkla çaldı. Vakit geç olmaya başlamıştı. Güneş, tunç rengi gökyüzünde zar zor görünüyordu. Bir saatten az gün ışığı kalmıştı.

Batı Virginia'nın bu dağlık bölgesinde otoyolda çok az insan vardı. Kışın ölüsü. Mecbur değilseniz dışarıda olmanız için bir neden yok, özellikle de kar fırtınası bekleniyorsa.

Franks ıslık çalmayı severdi. Bu konuda iyiydi ve yanındaki koltukta yanan telefon çalana kadar Kansas şarkısını ıslıkla çalmaya devam etti.

Bluetooth bağlantısında Cevapla'ya bastı. "Konuş."

"Ben Peter. Nasıl gidiyor Conker?" dedi İngiliz aksanlı bir adam.

Franks, "Şanslıysam başkentten beş, belki de altı saat uzaktayım," dedi.

"Mandarin Oriental'da Richard Conker'ın altında sizin için bir oda var.

İhtiyacınız olan diğer her şey kasada. Kod 1958. Tekrar ediyorum, 1958." "Anladım."

"Sabah konuşuruz o zaman."

Hat kesildi. Franks bir havuç yedi, bir yudum su içti ve Mandarin'de bir yatak düşündü. Ama daha saatler vardı.

Omuzlarındaki ve bacaklarındaki hoş ağrıya odaklanarak uzun yolculuğu aklından çıkardı. Otuzlu yaşlarında, pürüzsüz tıraşlı bir kafaya ve çekici bir gülümsemeye sahip bir ağır sıklet, vücudunu sık sık zorlayarak iyi durumda tutuyordu.

Günün erken saatlerinde, Cleveland'ın hemen batısında bir parkta durmuş ve yirmi derece sıcaklıkta bir saat boyunca jimnastik, jimnastik ve vücut ağırlığıyla pliometrik egzersizlerden oluşan acımasız bir rutin uygulamış, ardından yoga ve yıllardır çalıştığı çeşitli dövüş sanatlarını birleştirmişti. Kolaylıkla yirmi beş yüz kalori yakmıştı.

O zamandan beri Franks neredeyse hiç durmadan çeşitli shake'ler, protein barları ve çiğ sebze ve meyvelerden oluşan ağır çekim bir tıkmaya girmişti.

Yine de, İngiliz'le yaptığı telefon görüşmesinden sonra, kendisini bekleyen yüksek dolarlık bir iş olduğunu öğrendikten sonra, farklı türde bir açlık hissetti. Yemekle doyurulamayacak bir açlık.

Franks ileride bir tabela gördü: 16. YOL, IVYDALE-MUDFORK.

Yaklaşan fırtınaya ve önündeki uzun yola rağmen, dilini dudaklarında gezdirdi, içgüdüleriyle hareket etti ve çıkışta indi.

Batı Virginia Eyalet Yolu 16 kuzeye ve güneye uzanıyordu. Sola döndü ve Mudfork'a doğru ilerledi. Yol dardı, karla kaplıydı ve yer yer çukurlar vardı ama Franks beyaz Chevy Tahoe'sunu hızla sürüyordu. Wyoming plakalı. Radyal çivili kar lastikleri. Ağır hizmet amortisörleri. Richard Conker adına kayıtlı. Franks gaza bastı, etrafı tararken başı dönüyordu. şeyi bulmak için fazla zamanı yoktu. Karanlık çöktüğünde, işi biterdi.

Nebo mezarının kuzeyinde, yolun her iki tarafındaki arazi tepelikti; çıplak meşelerle ormanlıktı ve dört inçlik taze karla kaplıydı. Franks kısa bir araba yolundan geçti ve onu gülümseten bir fırsat gördü.

Birkaç çamın ötesinde, iki yüz metre ileride, penceresiz, dış kaplaması soyulmuş ve çürümüş bir çiftlik evinin kalıntısına rastladı. Ahırın çatısı çökmüştü. Hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu.

Daha da iyi.

Franks kaplı yola girdi ve beyaz Tahoe'sunu budaklı yaşlı ladin ve karla kaplı yengeç-elması ağaçlarının arkasına park etti. Daha bilge, daha tecrübeli hali birkaç dakika orada oturmasını, nefes almasını ve diğer seçenekleri düşünmesini söyledi.

Ama sonra, pencere kapalıyken bile bir testere sesi duydu. Neredeyse nefesini kesecekti. Tedbiri elden bırakarak arkasındaki koltuğun altına uzandı, birkaç şey aldı ve dışarı tırmandı.

Kar Franks'in ayak bileklerine, koşu ayakkabılarına, çoraplarına ve tozluklarının altına kadar geldi. Ayakları neredeyse anında üşümüş ve ıslanmıştı ama umurunda değildi.

Rüzgâra karşı siyah polar ceketinin kapüşonunu yukarı çekti ve koşmaya başladı, olgun çam ağaçlarına ve testerenin devirli, ısırgan seslerine doğru ilerlerken, büyümüş çiftlik bahçesindeki eski bir tavuk kümesinin yanından geçti.

FRANKS, yıllar önce dikilmiş bir çam ağacının arasına daldı.

Dallardan sıyrılıp kapüşonuna, omuzlarına ve kollarına yapışan kabarık karı görmezden gelerek, bunun meraklı komşuların görüşünü engellemek için yapıldığına şüphe yok, diye düşündü. Karı memnuniyetle karşıladı ve o köknarların arasında neredeyse görünmez olması gerektiğini biliyordu, olduğu gibi buzlanmıştı ve zincirli testereye doğru ilerledi.

Yoldan gördüğü çamurlu çalışma alanının kenarına doğru sürünerek ilerlerken solunda uzun kütük yığınları, sağında ise çelik bir kulübe gördü.

Zincirli testere ve operatörü, alçak bir yakacak odun tepesinin dibine yerleştirilmiş atıl durumdaki bir tomruk ayırma makinesinin yanında çalışıyordu. Keresteci sırtı Franks'e dönüktü ve iki testere sehпасı arasına bağlanmış, soyulmuş bir ağaç gövdesinden on beş santimlik parçalar kesiyordu.

Siperliği ve kulak koruyucuları olan turuncu bir kask takmıştı ve kapitone bir kanvas tulumun üzerine kalın deri pantolon ve eldiven giymişti. Franks, adamın yirmi dört inçlik Stihl testereyi rahatça kullanmasından, tüm bu ağır teçhizatın altında müthiş güç ve kuvvete sahip birinin olduğunu anladı.

Bu Franks'i heyecanlandırdı. Kendini üçe kadar sayarak derin nefes almaya zorladı, sonra çamların arasından çıktı, yumruğu kalınlığında kısa bir ağaç dalını kopardı ve ağaç kesen adamın üzerine doğru koşmaya başladı.

On metrede yavaşladı, yola doğru baktı, hiçbir şey görmedi ve sonra odun parçasını adamın sırtına fırlattı.

Ona çarptı. Keresteci başladı. Stihl zincirli testere sarsıldı ve zıpladı, neredeyse elinden kurtuluyordu.

Gazı serbest bıraktı. Testere rölantide çalıştı. Bıçak kütüğün dörtte birini kesmeyi bıraktı. Keresteci ancak o zaman omzunun üzerinden baktı.

Franks altı metre ötede çömelmiş dövüşüyordu. Ona doğru hamle yapmadan önce sağ elindeki Buck av bıçağının sekiz inçlik ağzını testereciye gösterdi.

Franks kerestecinin sol üst kolunu kesti, jilet gibi keskin bıçağın kanvas ceketini ve altındaki birkaç katmanı kestiğini hissetti. Hızarcı acıyla çığlık attı. Franks dövüşmek için çömeldiği yere geri sıçradı, Buck bıçağı soğuk havada sallanıyordu, bıçağın ağzından parlak bir kan tabakası görünüyordu.

O zaman ağaç kesen adam bir öfke çığlığı attı. Zincirli testerenin gazına bastı ve onu kütükten kurtardı. Yanlara doğru salladı ve

Franks, zincirli testerenin parçalayıcı bıçağının ulaşamayacağı bir yere çevikçe atladı.

Franks, ağır testereyi çok sert sallayan ve dengesini sağlayamadan çamurda sendeleyerek sola savrulan tomrukçuya sıırttı. Şimdi karşısına dikilmişti, kesme makinesi ellerinde homurdanıyordu.

Franks testerecinin gözlerinin içine baktı ve korkmadığını gördü. Bu Franks'i daha da mutlu etti. Her nasılsa, geçmişte bir yerlerde, belki de orduda, ağaç kesen adam ölümle yüz yüze gelmişti ve şimdi elindeki iki metrelik zincirli testereyle, düşmanının daha aşağı bir silaha sahip olduğunu bilen bir savaşçının güvenine sahipti.

"Seni ikiye böleceğim, bok beyinliler," diye bağırdı oduncu kaskının vizörünün arkasından. "Seni iki parçaya ayıracağım."

"Yap o zaman," dedi Franks sakince. "Nefsi müdafaa iddiasında bulunabilirsin."

Tomrukçu bunu düşündü, gülümsedi ve testerenin ucunu leğen kemiğine doğru çekti, böylece bıçak motorlu bir kılıç gibi önüne çıktı. Keresteci, testerenin dönen başıyla bir o yana bir bu yana çalımlar atarak Franks'e saldırdı.

Franks her hamlede önce bir ayağını, sonra diğerini ve sonra tekrar geri adım atıyor, dönen dişlerden sadece birkaç santim uzakta duruyor ve düşmanının onu parçalara ayıramadığı için giderek daha fazla sinirlendiğini görüyordu.

Ağaç kesen adam parmağını gazdan çekti. Omuzları ve göğsü, ağır testereyi sağa sola savurmanın verdiği eforla kabarıyordu.

Franks yerinde durmuş, adamla ilgili her şeyi izliyor, onu sadece gözleri, bacakları ya da kolları olarak değil, bütün bir düşman olarak görmeye çalışıyordu.

"Bunu halt etmeye yapıyorsun?" diye bağırdı tomrukçu.

"Pratik yapıyorum," diye bağırdı Franks.

"Antrenman mı?

Delirdin mi sen?"

"Sadece açım." "Aç mısın? Aç mısın?"

Kerestecinin yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. Sonra patladı ve testereyi Franks'e saplamak üzere bir süngü gibi kullanarak ileri atıldı.

Franks yerinde durdu. Son saniyede vücudunu yana doğru savurdu ve tomrukçunun üzerine atıldı. Zincirli testerenin dişleri karnının birkaç santim yanından geçtikten sonra Buck bıçağını siperliğin altından geçirerek tomrukçunun boynuna sapladı.

Ağaç kesen adam testereyi düşürdü, testere çamura saplandı ve onlardan uzaklaştı, çırpındı, öksürdü ve sonra öldü.

Franks seslerin farkında bile değildi. Kesicinin titreyişlerini sarsıntılarını izliyor ve hissediyordu, çünkü daha fazla kanı kesicinin iç kısmına doğru fışkırıyordu.

siperliği. Tomrukçu ölmeden hemen önce diğer eliyle bıçağın sapını kavradı ve bıçakla kabzaya yaslandı.

Franks tüm gücünü kullanarak ölü adamın ağırlığını kaldırdı, sonra onu sertçe itti ve bıçağın sapını geri çekti. Bıçak serbest kaldı. Keresteci testeresinin yanında çamura düştü.

Franks orada uzun süre durdu, soluk soluğa kaldı, kelimelerin ötesinde bir coşku hissediyordu, tüm manzarayı içine çekiyordu, ta ki yüzüne bir kar tanesi çarpana kadar. Başını kaldırıp alacakaranlığa doğru giden gökyüzüne baktı ve gittikçe daha fazla tanenin, kalın tanelerin döne döne üzerine doğru geldiğini gördü.

Başı dönüyordu. Bir yanı kalıp son birkaç muhteşem dakikayı yeniden yaşamak istiyordu. Ama bilge benliği ne zaman uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Franks çamların arasından eski çiftlik bahçesine doğru hızla ilerlerken hiç tereddüt etmedi. Chevy'ye ulaştığında kar yağışı fırtınaya dönüşmüştü.

Arabasıyla oduncunun çalışma alanının önünden geçerken Franks yağın karın arasından küçük odun tepesini seçebiliyordu ama ne odun kırıcıyı ne de ölümcül bir çatışmada öldürdüğu adamı seçebiliyordu. Karşılaşmalarının anısının ötesinde oduncuya karşı ne acıma ne de ilgi duyuyordu. Oduncu bir heyecandı, bir meydan okumaydı, değerli bir rakibe karşı antrenman yapmaktı, daha fazlası değer.

Islık çalmaya ve sonra şarkı söylemeye başladı. " , benim asi oğlum, işin bittiğinde barış olacak."

O şarkı söylerken, rüzgar hızlandı. Kar da öyle. I-79'a ulaşıp Washington'a doğru tekrar doğruya döndüğünde tam bir kar fırtınası vardı.

BÖLÜM

27

ŞEF MICHAELS elindeki kalemle endişelenirken Bree'ye ters ters baktı. "Bana onu yakaladığımızı söylemiştin!" dedi Michaels. "Kendini itiraf etti, dedin! Ben söyledim

Belediye başkanına. Kongre üyelerine söyledim. Ben ... kahretsin."

Sandalyesine çöktü ve kalemi tiksintiyle masanın üzerine fırlattı.

Bree olabildiğince sakın bir şekilde konuşmadan önce derin bir nefes aldı: "Şef, o sırada Senatör Walker'ın katilinin elimde olduğuna inanıyordum. Romero yakın zamanda senatörü tehdit etmişti. Bayan Sheridan'ı ya da kızlarını öldürmekten çekinmeyeceğinin kanıtı olarak Senatör Walker'ın cinayetini göstermişti. Suç ortağı, "bazı şeyleri yoluna koymak ve bir yığın Benjamin kazanmak" için üç bin mil geldiğini söylüyor. Ateş etmeye başlamadan önce bile baş şüpheliydi."

"Ama Romero Roanoke'daki motelin güvenlik kasetindeydi?"

"Ben görmedim," dedi sönük bir sesle. "Ama belli ki Romero, Lupe Morales ve şu Chewy karakteri motel videolarında giriş çıkış yapıyorlar. Kar fırtınası yüzünden Roanoke'tan dönmek için yeterli zamanları olmadığı kesin."

Michaels, "Yani senatörün katili hâlâ serbest," dedi. "Dışarıda hala bilmediğimiz bir pislik var."

"Ya da ölü biri."

Michaels başını eğdi. "Takip etmiyorum."

Bree kucağındaki dosyayı açtı. Georgetown'daki boğulma olayında çekilen fotoğrafları uzattı.

"Pittsburgh'lu Carl Thomas'ın kimliğini taşıyan bu adam, Walker vurulduktan yaklaşık on yedi saat sonra senatörün olay yerinden beş blok ötede boğazı kesilerek öldürüldü."

"Gevşek yakınlık," dedi şef küçümseyerek. "Sıkı bağlantı nerede?"

"Kurban yerinde bulunan bir silahla katiline iki el ateş edebilmiş," dedi ve masanın üzerinden bir kâğıt uzattı. "Acele rapora göre kurbanın sağ elinde ve bileğinde tabancayla eşleşen barut kalıntıları var."

"Tamam mı?"

Bree ona ikinci bir belge uzattı. "Giysilerindeki barut sonuçları."

Michaels, Bree'nin şefle konuşmasından birkaç dakika önce gelen laboratuvar sonuçlarını inceledi.

İlk rapora bir göz attı. "Farklı barutlar mı?"

Bree başını salladı. "Her şey teyit için Quantico'ya gönderiliyor, ancak giysilerindeki patlama tozunun Senatör Walker'ın suikastçısının kullandığı dairede bulunan kalıntılarla eşleşip eşleşmediğini görmek ilginç ."

"Bu oldukça büyük bir sıçrama, değil mi?"

"Sanmıyorum Şef, laboratuvar sonuçları olmasa bile," dedi. "Thomas'ın parmak izlerini inceledim. FBI veri tabanlarında bir şey bulamadık ama Scotland Yard'ın dosyalarında bulduk."

Michaels öne doğru oturdu. "Scotland Yard mı? Kurbanın Pittsburgh'dan olduğunu sanıyordum."

"Ehliyetinde Pittsburgh'lu olduğu yazıyor dedim." "Ve Scotland Yard farklı mı söylüyor?"

"Bu kadar çok kelimeyle değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, parmak izlerini araştırdığımızda Scotland Yard'da kesinlikle bir eşleşme bulduğumuz anlamına geliyor," dedi. "Orada bir yerde bir dosya var ama bizim ona erişimimiz engellendi."

Michaels başını salladı. "Şunu doğru anlamama izin verin. Pittsburgh kimliği olan bir adam Senatör Walker'ın cinayet mahallinden beş blok ötede vahşi bir şekilde ölüyor ve Scotland Yard bize onun gerçekte kim olduğunu söylemiyor mu?"

"Bu doğru."

Şef bunu düşündü. "Yani o bir hayalet falan mı? En azından korunan biri. Ya da Scotland Yard'ın bilmemizi istemediği biri mi?"

"Herhangi biri ya da üçü de efendim," dedi Bree.

"Ya İngilizlerle çalışıyorsa? Ya Betsy Walker'ı İngilizlerin *emriyle* vurduysa?"

Bree bu son fikri hiç düşünmemişti ve sonuçları onu şok etti.

"Bu, yabancı bir güç tarafından emredilen siyasi bir suikast olacaktır," dedi. "Bir savaş eylemi. Bir müttefik tarafından."

BÖLÜM

28

OĞLUM ALI, Columbia Bölgesi'ndeki en iyi Asya marketi olan Fong and Company'nin ön kapısına doğru önümde koşuşturdu.

Ali omzunun üzerinden bana bakarak, "Bence bu eğlenceli olacak," dedi. "Bilirsin, şu sevdiğim program gibi. *Tuhaf Yemekler* mi? O adama *bayılıyorum*. Her zaman en iğrenç şeyleri yiyor ve bunu yaparken sanki cennetteymiş gibi konuşuyor."

"Tamam, bu tarifte garip olan ne?"

"Hiçbir şey. Sanmıyorum. Ama dükkanda tuhaf yiyecekler olmalı, değil mi?"

Sesi o kadar ümitsiz geliyordu ki güldüm. "Yeterince dikkatli bakarsak tuhaf bir şeyler bulabileceğimize eminim."

Ali parladı ve dar koridorları ve havaya tatlı ve baharatlı kokular yayan gizemli kutularla dolu raflarıyla geniş, mutlu bir yer olan Fong's'a girdi.

Ali labirentin içinde avlanmaya çıktı. Balık tezgahının yanındaki birkaç canlı tankı işaret etti ve "Tamam, bu garip" dedi.

"Canlı yengeçler mi?"

"Hayır, yılan balıkları," dedi ve titredi. "Onları yiyemem."

Onları akvaryumda yengeç ve istakozların yanında sürünürken gördüm. "Evet, ben de yılan balıklarını pek sevmem."

"Yine de başka her şeyi yiyebilirim," dedi Ali.

Bu durum, beş bin derece sıcaklığa sahip Burma biberleri için bir tabela görene kadar sürdü.

"Tamam, ben olsam onları da yemezdim," dedi. "Neden bazı insanlar yemeklerini onları ağlatacak kadar sıcak severler?"

"Gerçekten bilmiyorum. Büyükbabana sor."

"Evet, her zaman bir şeylerin üzerine acı sos koyar."

Pam Pan adında yirmili yaşlarda hoş bir tezgâhtar bulduk ve ona Song'un malzeme listesini gösterdik.

"Malzemelere bakılırsa, bunlar nefis rulolar olacak," dedi Pan. "Eski Hong Kong aile tarifi," dedi Ali.

"Gerçekten mi?" Pan söyledi.

"Kayınvalidemin büyükannesinin tarifi." "Kız arkadaşının mı?"

"Kardeşimin kız arkadaşı," dedi Ali gülümseyerek. "Mantıklı, değil mi?"

Tezgâhtar güldü ve bana baktı. "Her zaman böyle mi?" "Yirmi dört/yedi."

Tezgâhtar bizi gezdirirken Ali bunu kanıtlamaya devam etti, ona malzemeler ve mağazada "gerçekten tuhaf" yiyecekler olup olmadığı hakkında sorular sordu. Tavuk ayağı turşusundan çok hoşlandı ve bunu denedi.

Yaptığı suratlar Pan ve benim gülmemize neden oldu ve tariftaki her malzemeyi bulduğunda bir arkadaş edinmişiz gibi hissettim. Ali ve ben marketten ayrıldık ve bizi eve götürmesi için bir Uber çağırdık.

"Orayı seviyorum," dedi Ali kaldırımında dururken. "Bunu görebiliyorum, özellikle de o tavuk ayağını yediğin zaman."

"Ben yaptım."

". Eklemeliyim ki tarzınla."

Bu hoşuna gitti ve bana sarıldı. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum dostum," dedim ve ona sarıldım. "Salamura tavuk ayağı ve hepsi."

BÖLÜM

29

BİR SAAT SONRA, Ali'yle birlikte ekmeklerin iç malzemelerini kızartırken Anneannemin mutfağı mis gibi kokuyordu. Cep telefonum çaldı.

Ned Mahoney'di.

"Alex?" dedi ben onu selamlayamadan. "Yalnız mısınız?"

"Bana bir dakika ver," dedim ve sessize aldım. "Buna bakmam lazım."

"Akşam yemeği yedide," dedi büyükannem. "Bree o zamana kadar burada olacağını söyledi."

Ofisime gittim ve kapıyı arkamdan . "Tamam, ben iyiyim" dedim.

"Senatör Walker'ın cinayet davasında yeni bir potansiyel şüphelimiz var."

Mahoney, Kremlin'e yakın bir Rus işadamı olan Viktor Kasimov'u anlatmaya devam etti. Kasimov zaman zaman Washington ve Moskova arasında elçi olarak görev yapıyordu. Diplomatik pasaport altında yürütülen arka kanal işleri.

"Aynı zamanda yozlaşmış, ikiyüzlü ve muhtemelen bir tecavüzcü."

Ned, Kasimov'un UCLA'daki yüksek lisans yıllarından başlayarak Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'da bir dizi tecavüz olayının şüphelisi olduğunu söyledi. Kasimov zeki, kurnaz ve kadınları susturmak için para ve avukat kullanmaktan çekinmeyen biriydi ve kendisini yetkililerin elinden uzak tutmak için diplomatik pasaportu kullandı.

Kasimov'un aynı zamanda Moskova ile Ortadoğu'da silah anlaşması peşinde koşan gruplar arasında irtibatı sağladığına inanılıyordu ki bu suçlamayı kesin bir dille reddetmişti.

"Kaypak biri," dedi Mahoney. "Zamanının yarısında uluslararası sularda tutuklanamayacağı ya da gözaltına alınamayacağı bir yatta yaşıyor. İki hafta önce bir hata yaptı. Mexico City'de bir gece parti yaptıktan sonra özel bir jetle Los Angeles'a uçtu. Bilin bakalım onu kim bekliyordu."

"Buna cevap veremem."

"Kaliforniya eyalet polisleri, Kaliforniya eyalet başsavcısı ve Senatör Betsy Walker. Görünüşe göre Kasimov şehre son gelişinde Senatör Walker'ın en yakın arkadaşının kızına tecavüz ilacı verdikten sonra zorla tecavüz etmiş."

Hiçbir şey söylemedim.

"Diplomatik dokunulmazlık zırhına büründü ama kendini Los Angeles hapisanesinde buldu. Neredeyse bir haftasını orada geçirdi.

Ruslar bir eyalet yargıcına iki milyon dolar kefalet ödetmişler." "Her dakika bir aptal savant doğuyor."

"Bunu biliyorsun. Kasimov tüm fındık için bir çekle geldi. Kefil yok. Ama şöyle bir şey var. Hapishaneden Betsy Walker'a çok kızgın ayrıldı. Rusya'da olsa ya hapiste ya da vurulmuş olacağını söyledi."

"Aynı Rusya'da taşaklarının gerekir," dedim. "Muhtemelen haklısın," dedi Mahoney.

"Dur tahmin edeyim. İki milyonun tamamının kefaletini ödemedi mi?" "Mesele de bu Alex. Ülkeyi terk etmedi."

"Tahliye sonrası gözetim yok mu?"

"Elbette," dedi. "Kasimov ve küçük bir maiyeti geçen hafta Los Angeles'tan DC' iç hat charter uçtu. Rus Büyükelçiliği'nde bir toplantı yaptı ve Mandarin Oriental'de bir süit tuttu. O zamandan beri dışarıda görülmemiş. Altı gündür. Adamları, Senatör Walker sayesinde hapishanede kaptığı kötü bir griple mücadele ettiğini iddia ediyor."

"Bileklik takmıyor mu?" "Kefalet şartı değil."

"Daha da bilgili bir yargıç." "Ya da daha yozlaşmış."

"Sizce Kasimov Betsy Walker'a onu öldürecek kadar kızgın mıydı?"

"Ya da onu öldürtmek mi? Evet. Aldığım duyum bu. Ve başka bir şey daha var."

"O da ne?"

"Tüfek ve tabancada çok iyi bir nişancıdır. Son Olimpiyat Oyunları'nda on birinci oldu."

"Betsy Walker öldüğünde kasabada mıydı?"

"Gerçekten de öyleydi."

"O onunla bir an önce konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." "Bir saat içinde Mandarin'de buluşalım mı?"

Saatime baktım. Saat 6:20'ydi.

"Ali ve Nana özel bir akşam yemeği hazırlıyorlar ve Bree'nin de orada olmak istediğini biliyorum. İki kişi olsak iyi olur."

BÖLÜM

30

O akşam saat sekizi yirmi geçe Ned Mahoney, Mandarin Oriental otelinin güvenlik şefinden aldığımız anahtar kartı kullanarak sadece süitlerin bulunduğu on dördüncü kata çıkan asansörün kilidini açtı.

Kapılar kapandı. Zihnim hâlâ güvenlik şefinin bize anlattıklarını işliyordu.

Kasimov ve dört kişilik maiyeti Jefferson Süiti'nde kalıyordu: üç yatak odası, bir mutfak ve Jefferson Anıtı'nın muhteşem manzarası. Rus işadamının günlerdir bağırsak enfeksiyonu nedeniyle hasta olduğu belliydi. Bir konsiyerj doktoru günde iki kez süitini arıyordu ve şimdi oradaydı.

Ned, Bree ve ben on dördüncü katta indik. Halı, süngerimsi yün üzerinde yürümek gibi gürdü ve hava, asansörün karşısındaki masanın üzerinde duran vazodaki çiçeklerin kokusunu taşıyordu.

"Bu hoşuma gitti," dedi Mahoney. "Ambiyansı."

"Kim sevmez ki?" Ben de öyle dedim.

Bree güldü ve başını salladı.

Jefferson Süiti'nin kapısını bulduk ve zilin yanındaki ışığın kırmızı olduğunu gördük, bu da içeridekilerin rahatsız edilmek istemediklerini gösteriyordu. Mahoney yine de zili çaldı.

Cevap gelmeyince tekrar çaldı, sonra üçüncü kez, ta ki bir adam kalın bir aksanla "Git buradan" diye bağırana kadar.

"FBI. Lütfen kapıyı açın," dedi Mahoney ve gözetleme deliğinden kimlik bilgilerini gösterdi.

Kilitler açıldı ve kapı hareket edince, olimpik bir halterci gibi yapılı, tıraşlı, gri bir pantolon ve mavi bir elbise gömleği giyen bir adam ortaya çıktı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu aynı kalın aksanla. "Siz kimsiniz, efendim?" dedi Mahoney.

"Boris," dedi.

"Bay Kasimov ile konuşmak istiyoruz, Boris."

"İmkansız. Tıbbi sorunları var. Bulaşıcı." "Şansımızı deneyeceğiz."

"Hayır," dedi Boris, gözleri donuk bir şekilde bizimkilere kilitlenmişti. "O zayıf. Ona serumla sıvı ve ilaç veriyorlar. Bu ne demek oluyor? Daha fazla yalan mı?"

"Senatör Walker hakkında birkaç sorum olacak," dedi Bree. "O öldü."

Boris'in arkasında, giriş holünün diğer ucunda, otuzlu yaşlarının sonlarında, yakışıklı, uzun boylu ve atletik yapılı bir adam belirdi. Koyu dalgalı saçlarının üzerine Dallas Cowboys beyzbol şapkası takmış ve büyük bir omuz çantası taşıyordu.

"Dr. Winters?" diye zayıf bir ses duyuldu.

Kovboy şapkalı adam durdu ve arkasına baktı. Boris gibi giyinmiş bir başka adam tekerlekli sandalyeyi iterek göründü. Kasimov bir battaniyenin altında sandalyeye oturdu. Bir serum hattı, bir direğin üzerindeki keseden koluna uzanıyordu. Isıtılmış ölü gibi görünüyordu.

"Evet, Bay Kasimov?" dedi doktor.

İşadamı, "Yarın dönecek misiniz?" diye sordu.

"Evet ama ilaçlarındaki değişiklik bu gece size yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi Kasimov'un arkasındaki adam.

Dr. Winters tekrar bize doğru gelmeye başladı. Mahoney seslendi, "Bay Kasimov? Ben FBI'danım. Beş alabilir miyim?" Boris yüksek sesle,

"Hasta olduğunu söyledim," dedi.

Kasimov bir an koridora baktı, gözlerini yavaşça kırıştırdı ve sonra, "Hayır Boris, bırak girsinler. Bakalım bu sefer beni ne ile suçlamaya çalışıyorlar."

BÖLÜM

31

Kasimov'un süitinin İKİ KAT ALTINDA, Martin Franks odasında volta atıyordu. Yine o Kansas melodisini ıslıkla çaldı. *Devam et, benim asi oğlum...*

O lanet şeyi aklından bir türlü çıkaramıyordu.

Ama Franks ne zaman dağınık yatağının yanından geçse, orada duran ve hedefiyle ilgili belgelerle dolu FedEx zarfına bakıyordu. Her zaman meydan okumaya hazır ve hiçbir zaman bir görevin sonuçları tarafından sarsılmış bir adam değildi.

Ama bu?

Bu...

Bunu söylemeye cesaret edemedi.

Ama , değil mi?

Zarfı aldı ve inanamayarak başını salladı. *Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaktım.*

Franks'in kalbi bu düşünceyle biraz hızlandı ama heyecan yerini endişeye . Kiralık katil olmak hayatını kolaylaştırmış, en karanlık dürtülerini temiz, düzenli ve paralı hale getirmişti. Ya bundan sonra bırakırsa, bunu son kiralık işi yaparsa?

Birkaç uzun dakikadan sonra, profesyonel olarak durabileceğine ve yine de o şans anlarını, oduncu gibi fırsatların ana hedeflerini aramaya devam ederek özel açlığını giderebileceğine karar verdi.

Franks gülümsedi. *Tomrukçu.*

Gözlerini kapadı ve zihninin testereden kurtulduğu ve bıçağı testerecinin boynuna sapladığı anda kalmasına izin verdi.

Bu da bir şey değil miydi?

Ama bu yine başka bir şey olmaz mıydı?

Şimdiye kadarki en büyük Houdini paket servisim.

Franks gözlerini açtı ve ödeme planını bir kez daha okudu. Bu kadar parayla Bolivya ya da Uruguay'da ortadan kaybolabilirdi ve ...

Sonra bu hayal dünyasını kapattı, soğuk ve profesyonel bir tavır takındı ve kendini tamamen göreve ve bu işi yapıp odaklanmaya zorladı. Hedefin adını, unvanını ve suikastın olası sonuçlarını kenara bırakarak işe başladı.

Bunların hiçbiri Franks için bir şey ifade etmiyordu, en azından şimdilik. FedEx zarfından daha fazla belge çıkardı ve taramak yerine inceledi

İlk seferinde olduğu gibi, kalıpları ve olasılıkları, riskleri ve cezaları görerek.

Bir saat sonra Franks teknik açıdan göreve hazır olduğuna inanıyordu. Ancak o zaman hedefinin fotoğraflarını ve biyografisini çıkardı. Ancak o zaman işlediği suçlardan dolayı yargılanıp asılma fikrini düşündü.

Buna değer mi?

Paranın tek başına yeterli olmadığını hemen anladı. Ama Franks gözlerini kapatıp işi bitirdiğini ve kendini tertemiz bir şekilde gözden kaybolurken gördüğünü hayal etti ve ödemenin toplamı artı başarmanın heyecanı yeterliydi.

Gözlerini açtı. Tanıdık bir isteğin midesini gıdıkladığını ve çalkaladığını hissetti. Tekrar hedefinin fotoğraflarına baktı ve Kansas ezgisini ısılıkla çalmaya başladı.

Franks'e göre iş çoktan bitmişti. Yataktan yanan telefonu aldı ve çevirdi. Bilgisayarlı bir ses bip sesinden sonra mesaj bırakmasını söylemeden önce telefon iki kez çaldı.

"Bu Conker, Peter," dedi Franks. "Kabul ediyorum."

BÖLÜM

32

KASIMOV'UN süitinde bir yerde, bir telefon iki kez çaldı, sonra durdu.

Boris mutsuzdu ama kenara çekildi. Koridorda yanından geçerken Dr. Winters belirsiz bir şekilde bize başını salladı.

Kasimov tekerlekli sandalyesinde oturmaktan çok sarktı, göz kapakları tembelleşti, ama kimlik belgelerimizi uzattığımızda bizi inceledi.

"Bu da demek oluyor?" dedi tekerlekli sandalyenin arkasındaki adam. "Siz kimsiniz?" Ben sordum.

"Nikolai," dedi. "Bay Kasimov'un kişisel asistanı."

"Ben ölmedim Nikolay," dedi Kasimov zayıf bir sesle. "Sorularına cevap verebilirim."

"Bence bu akıllıca değil. Avukatı beklemek daha iyi olur."

"Buna ben karar vereceğim," dedi Kasimov, hepimizi yakından izleyerek.

"Dünden önceki gün sabah dört buçuk civarında neredeydin?" diye sordum.

Yalancı bir kahkaha attı. "Senatör Walker'ın öldüğü zamanı mı kastediyorsun?"

"Kesinlikle," dedi Mahoney.

"Gördün mü?" Kasimov zayıf, alaycı bir tonda konuştu. "Sana bunu er ya da geç duyacağımı söylemiştim."

"Lütfen soruya cevap verin," dedim.

Kasimov'un kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışık olmadığı belliydi ve bana bir süre ters ters baktıktan sonra, "Burada yatıyordum, Dr. Cross, bir Sibirya köpeğinden daha hastaydım," dedi.

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Boris elini kaldırdı. Nikolai da öyle.

Boris "Ve temizlik için gönderilen otel hizmetçisi. Ve Dr. Winters."

"Bay Kasimov altı gündür bu odadan çıkmadı," dedi Nikolay. "Seni bu kadar hasta eden ne?" dedi Mahoney.

"Kasimov, "Doktorum grip ve gıda zehirlenmesinin aynı anda olduğunu söyledi. "Şimdiye kadar geçirdiğim en kötü hastalık."

"Senatör Walker'ı düşman olarak mı görüyordunuz?" Bree sordu. Öksürerek güldü ve "Kesinlikle bir dost değil" dedi.

"Ama onun ölümüyle hiçbir ilginiz yoktu?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra tembel dikkatini sırayla her birimize yöneltti. "Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok," dedi ve zayıfça gülümsedi. "Bu mutlu olmadığım anlamına gelmiyor, sadece hiç ilgim olmadığı anlamına geliyor."

"Şehirde olman sadece bir tesadüf mü?" Mahoney söyledi.

"bakarsanız, evet. Elçiliğimi ziyarete geldim ve hastalandım. Hikayenin sonu. Ve şimdi, lütfen, gitmenizi rica edeceğim. Uyumam gerektiğini hissediyorum. İyi geceler."

Nikolai tekerlekli sandalyeyi bizden uzağa çevirdi. Boris kapıya doğru işaret etti.

Koridorda hiçbir şey konuşmadık ama asansöre binip lobiye inmeden önce güvenlik kameralarının konumlarını not ettim, yine sessizlik içinde. Sadece kalabalık lobide, çalan piyanonun sesinin ve barın gürültüsünün yanında konuştuk.

Mahoney, "Cehennem gibi görünüyordu," dedi.

"Katılıyorum," dedi Bree. "Çok kötü şeyler yaşamış."

Mahoney eliyle salonu işaret etti. Baktım ve Dr. Winters'ın barda oturmuş martini içtiğini ve ne yazık ki oldukça iyi tanıdığım çok çekici bir kadınla sohbet ettiğini gördüm.

Dedim ki, "Burada bir anlaşmazlık var. Winters'la konuşan kadın benim aktif bir hastam. Ben size katılmadan önce onu oradan çıkarmanız gerekecek."

"Ben eve gidiyorum," dedi Bree. "Çok iyi olamayacak kadar bitkinim. Nasıl gittiğini bana haber ver."

Ona bir öpücük verdim ve gidişini izledim. Mahoney yürüyerek geldi ve Dr. Winters ile Nina Davis'e kimlik belgelerini gösterdi. Adalet Bakanlığı avukatı av için giyinmişti, kül sarısı saçları yüksek elmacık kemiklerini ortaya şekilde geriye taranmış ve vücudu bin dolar gibi görünen askısız siyah bir kokteyl elbisesinin içine tıklıyordu.

Davis Ned'in rozetine baktı, bir şeyler söylemesini dinledi ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. El çantasını aldı ve bar taburesinden kaydı. Kendinden emin bir şekilde vestiyere doğru ilerledi, bir palto aldı ve sonra beni gördü.

"Bunun için üzgünüm Nina," dedim ona doğru yürürken. "Özel Ajan Mahoney ile birlikteyim. Benim diğer hayatım. Doktorla yalnız konuşmamız gerekiyordu."

Davis onu yargılayıp yargılamadığını anlamak için bir süre beni izledikten sonra, "Ne yaptı?" diye sordu.

"Onu tanıyor musun?"

"Elbette," dedi. "Chad Winters. Eski bir tanıdık." "Güvenilir mi?"

Tereddüt etti. "Ben olsam sağlık kuruluna sorardım. Yarın öğleden sonra görüşür müyüz?" Başımı salladım.

Mahoney ve Winters'a ulaştığımda doktor savunmacı bir profesyonel gibi davranıyordu. "Hâlâ doktor-hasta gizliliği diye bir şey var," dedi.

Şikayet ettim.

Ned, "Kasimov'un tıbbi geçmişini sormuyoruz," dedi. "Sadece ifadelerini doğrulamaya çalışıyoruz. Salı sabahı erken saatlerde hasta olduğunu ve sizin de orada olduğunuzu söylüyor."

"Bu doğru," dedi Dr. Winters. "Projektil kusması vardı. Yüksek ateşi vardı. Yiyecekleri tutabilmesi için ona trimetobenzamid iğnesi yapmak zorunda kaldım."

"Grip ve gıda zehirlenmesinin bir kombinasyonu mu dedi?" Ben de öyle dedim.

Doktor başıyla onayladı. "Eş zamanlı viral ve bakteriyel enfeksiyonlar. Bakteriyel olanı atlattı ama savaştığı şey kötü bir grip türü. Afrika ve Asya'yı kasıp kavuruyor ve iki hafta boyunca devam edebiliyor."

Mahoney ve ben birbirimize baktık. Rus'un mazereti bomba gibiydi. Katil o değildi. Ama yine de olaya karışmış olabilirdi.

"Teşekkür ederim, Doktor," dedi Mahoney. "Minnettarız ve bu güzel bayanla konuşmanızı böldüğümüz için özür dileriz."

"Endişelenmeyin," dedi Dr. Winters ve güldü. "Bu güzel bayanın karanlık bir tarafı var ve muhtemelen ondan uzak durmam benim için daha iyi olur, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

BÖLÜM

33

Batı Teksas

Dana Potter 3 Şubat günü şafağın ilk birlikte Mary'ye baktı. Karısı kamyonetlerinin ön camından bakarken, Potter Batı Teksas'ın o çalılık, kırık dökük arazisini kesen kırmızı toprak yolda ilerliyordu.

Atlar römorkta yer değiştirerek kamyonun sallanmasına neden oldu. Mary nefesinin altında küfretti.

"İyi misin?" Potter sordu.

"Sadece işlem yap," dedi Mary ama ona bakmadı. "Tek cevap bu."

"Anladım ve buradayım, değil mi?" dedi ve kara kara düşünmek için durakladı. "Neyi riske attığımızı düşünmeden edemiyorum, değil mi? Asla göremeyebiliriz..."

"Bu bir iş, tıpkı şimdiye kadar yaptığımız diğer işler gibi," dedi Potter.

"Hayır Dana, değil."

"Bu şekilde düşünmek zorundasınız yoksa teklifi çevirmeliydik."

"Oğlumu seviyorum," diye ham bir duyguyla cevap vermeden önce bir sessizlik oldu.

Potter'ın boğazı düğümlendi. "Ve ona ihtiyacı olan yardımı, hatta daha fazlasını sağlayacağız, Jesse'ye hak ettiği hayatı vereceğiz."

Mary boğuldu. "Onun için çok korkuyorum."

"Bunu yaparsak, gerçek bir şansı olur. Raporları gördünüz." "İnanmak istiyorum ama..."

"Bunu yapabiliriz," dedi Potter. "Biz profesyoneliz, değil mi?"

Gözyaşlarını sildi ve gülümsedi ama bu zayıf bir gülümseme idi.

"Önümüzdeki iki gün boyunca bana bunu hatırlatmaya devam et."

"Elbette yapacağım. Sadece düşünmeye devam et: Bu bir oyun. Her zaman kazanacağımız bir oyun. Yani, iş başa düştüğünde, kaybetmeye hiç bu kadar yaklaştık mı?"

Mary o zaman daha geniş bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

"Bir kere bile." "İşte . Sadece oyunumuzu oynayacağız ve her şey gidecek." İcini çekti ve onun elini sıktı. "Daha ne kadar var?"

"Yirmi dakika mı?"

"Peter bizi daha yakına koymalıydı," dedi.

"Uzakta olmak daha iyi," dedi, ön konsola monte edilmiş Garmin Montana GPS ünitesine bakarak. "İşleri daha basit tutuyor."

GPS'e bir topoğrafik harita ve mülk sahiplerini tanımlayan bir kaplama yüklenmişti. Teksas büyük ölçüde özel mülkiyete aitti, ancak eyaletin vahşi kesimlerinde federal araziler de vardı.

Hava neredeyse tamamen aydınlandığında Potter, Arazi Yönetimi Bürosu'nun yolun kapalı olduğunu belirten bir tabelası bulunan ağır çelik bir kapıya açılan iki patikayı fark etti. Durdu ve dedi ki, "Kilidi kestim. Arkamızdan kapat."

Mary de öyle yaptı ve hızla yola devam edip köy yolundan görülemeyecekleri bir tepenin diğer tarafına geçtiler. Park etti, kamyonu kapattı.

Dışarı çıktıklarında hava soğuktu, donma noktasının biraz üzerindeydi, ikisi de bitki örtüsüyle uyumlu donuk ten rengi kamuflaj giymişti. Atları römorktan aldılar. Ağır günlük çantalarını omuzladıktan sonra eyerlere tırmandılar ve onları yakalayan ve yırtan bodur meşe ve kreozotla kaplı alçak bir mesa'nın yan tarafına tırmanan bir oyun patikasına doğru yola çıktılar.

Sıcaklık güneşle birlikte yükseldi. Atlar terlemeye başladı. İki mil sonra mesadan kuru bir akarsuya, çalılık ve alçak ağaçlardan oluşan bir labirentin içinden sürünerek geçen boş bir dere yatağına indiler. İki mil daha gittikten sonra kayalık bir kırpıntıya tırmandılar ve bir mil daha yüksekte ve güneybatıya doğru eğimli kaldılar.

Yola çıktıktan bir saat dokuz dakika sonra bir dereye indiler. Atları gölgede bıraktılar. Potter bir el testeresi çıkardı ve bir paloverde ağacından ince yeşil yapraklardan dallar kesti ve kumlu nehir yatağından ayrıldıklarında bunları kıyıda bir yığın haline getirdi.

İlerideki tepe dikti, bitki örtüsü azdı ve her yerde gevşek kayalar vardı.

"Acele etmeyelim," dedi. "Köpekleri kızdıracak gürültü yok. Rüzgar da bizim lehimize."

Mary başıyla onayladı ve onu yavaşça tepeye kadar takip etti, çizmelerini onunkilerin olduğu yere koydu. Tepenin zirvesine ulaştıklarında uzaktan bir horoz ötüşü, ardından bir iki inek çanı ve at kişnemeleri duydular.

Çantalarını bırakıp sürükleyerek tepeyi aştılar ve ilerideki uzun, dar vadiyi ilk kez gördüler. Çalılıklarla ayrılmış ekili alan şeritleri, ahırların ve ağılların yanından geçerek, beyaz badanalı duvarları, pişmiş toprak kiremitli çatısı ve o erken saatte bile sıcak güneşle yıkanan terasıyla alçak, İspanyol tarzı bir çiftliğe kadar vadi tabanını bir yandan diğer yana kesiyordu.

Yan yatan Potter çantasını açtı ve bir çift Leica Geovid dürbün çıkardı. Dürbünü terasa çevirdi ve üç masada on iki kişinin oturduğunu gördü; hepsi de orta yaşlı erkeklerdi, kahvaltı ediyor ve kahve içiyorlardı. Çoğu kanvas ceket giyiyordu, bazılarının omuzlarında avcı-turuncu kumaş vardı.

"Tam söylediği yerde ," dedi.

Mary kendi dürbününden bakarak, "Onları görüyorum," dedi.

Potter dürbünün üzerindeki bir düğmeye basarak menzil bulma sistemini çalıştırdı. Kırmızı parlayan kareyi en yakındaki adama doğrulttu ve düğmeye ikinci kez bastı.

"İlk masaya beş yüz on iki metre var," dedi. "Kapılara beş yirmi altı metre," dedi Mary.

Birkaç mesafe ölçümü daha yapıp ezberledikten sonra dürbününü yere bıraktı.

"Ben iyiyim."

"Ben de öyle," dedi. "Bu nokta iyi iş görür."

"Mükemmel görüş açısı."

Geriye doğru gizlice gittiler ve tepenin diğer tarafına on adım kalana kadar ayağa kalkmadılar. Arroyoya geri döndüklerinde, paloverde dallarını aldılar ve onları kumlu dibe ve atlara kadar giden izlerini fırçalamak için kullandılar.

"Hazır mısın?" Potter eyerlendiklerinde sordu.

Mary başıyla onayladı. Saatini kronometre moduna aldı, çalıştırdı ve "Başla!" dedi.

Potterlar atlarını şahlandırıp geldikleri yoldan geri döndüler, atlarını zorladılar ve yavaşlayabilecekleri yerlerde risk aldılar.

Yol altmış dokuz dakika sürmüştü ama kamyonu ve karavana ulaştıklarında sadece yirmi sekiz dakika geçmişti. Bundan beş dakika sonra köy yoluna çıktılar ve kuzeye yöneldiler.

On mil Potter başka BLM kapısından geçti, bu kapı açıktı ve yine yolun dışında, büyük tozlu bir düzlüğe bakan bir yamacın arkasında durdu. O ve Mary atlara su verdikten sonra özel bir pança doldurulmuş iki süt testisiyle düzlüğe indiler. Menzil bulucuları kullanarak sürahilerden birini 512 metreye, diğerini de

526.

Kamyonu döndüklerinde, ultra hafif tüfeklerinin parçalarını çantalarından çıkarıp bir araya getirdiler ve bipodları takıp mat siyah ses bastırıcıları vidalayarak işlemi tamamladılar.

Kayalığın kenarına kadar yürüdüler, bipod ayaklarını uzattılar ve hedeflerini bulmadan önce tüfeklerin arkasında yüzüstü yattılar. Potter teleskopik dürbününün nişangâhını 526 metredeki sürahinin üzerine yerleştirdi.

"Yeşil mi?" diye sordu.

"Yeşil. Beşte," dedi. "Dört, üç, iki-"

Her iki tüfek de gümbür gümbür sesler çıkararak aynı anda patladı ve mermiler testilere saplandı. İnce, kabarık alev sütunları halinde patladılar.

Fairfax, Virginia'daki BÜYÜK BİR depolama biriminin içinde, kendisine Pablo Cruz diyen adam bir zil çaldığında gülümsedi. Bir Ultimaker 2+ masaüstü 3-D yazıcısına uzandı ve yaklaşık dokuz inç uzunluğunda ve altı genişliğinde bir örümcek ağına benzeyen yarı saydam yüksek detaylı reçineden yapılmış bir cihaz aldı.

Cihazın uzun kenarları birbirlerine doğru çevrilmiş ve iki santim kadar birleşmeyen bir şekil oluşturmuştu. Reçine dokunulduğunda sıcaktı ve ağı esnettiğinde güçlü ama her yöne doğru şekillendirilebilir olduğunu gördü.

Biraz daha soğuduktan sonra kenarlarını sıkarak açtı ve ağın tamamını sağ ön koluna geçirdi. Dirseğinin hemen altından bileğinin etrafına kadar uzanıyordu ve sanki onun için özel olarak üretilmiş gibi oturuyordu, ki öyleydi.

Cruz onu çıkardı ve bir hafta önce depoya çalışma tezgahındaki ikizinin yanına koydu. Tezgâhın üzerinde Kevlar takviyeli naylondan yapılmış, blok alüminyumdan daha güçlü ve metal dedektörüyle tarandığında nötr bir malzeme olan iki küçük, yarı saydam braket vardı.

Braketlerin alt tarafında, T şeklindeki küçük valflere bağlı yuvalarda döner bilyeler bulunuyordu. Braketler önkol aletlerinin alt tarafına takılıyordu.

Cruz okuma gözlüklerini takarak yarı saydam karbon fiberden yapılmış küçük hortumları T valfine taktı. Bir inç uzunluğunda ve bir inçin sekizde üçü çapındaki hortum ani ve aşırı basınca dayanacak şekilde tasarlanmıştı.

.25 kalibrelik bir mermi şeklinde ve boyutunda, Kevlar güçlendirilmiş şeffaf bir naylon parçası aldı. Cruz mermiyi üç inçlik şeffaf bir namlunun baş haznesine yerleştirdi, ardından namluyu T-valfin serbest ucuna vidaladı. Hortumların diğer ucuna, ağılı cihaza da rahatça oturan küçük çakmak büyüklüğünde Kevlar ile güçlendirilmiş naylon bidonlar taktı.

Yanık telefonu çaldı. Açtı.

Piotr olarak tanıdığı adam Rusça konuşuyordu. "Aramız iyi mi Gabriel?" diye sordu.

Cruz Rusça cevap verdi. "Aslında tazminatla ilgili bir sorun var." Bunu soğuk bir sessizlik izledi. Cruz onun çıkmasını bekledi.

"Anlaşmıştık," dedi Piotr sonunda.

"Konuyu öğrenene kadar."

"Senin en iyisi olduğunu sanıyordum."

"Ben en iyisiyim. Bu yüzden bana geldin."

Uzun bir duraklama daha oldu.

"Ne kadar?"

"Otuz beş milyon. Şimdi on, iş bittiğinde yirmi beş." "Buna izin veremem."

"O zaman izin alın. Şimdi."

Piotr, sesi öfkeli geliyordu, ", " dedi.

Cruz telefonu hoparlöre aldı ve bankın üzerine koydu. Cevap beklerken, aletleri ön kollarına sıkıştırdı ve namluların taçlı uçlarını bileklerinin altındaki dokumadaki halkalara taktı.

Piotr hatta geri döndü. "Anlaştık," dedi. "Tapu tamamlandığında son ödeme yapılacak."

Cruz telefonu kapattı, bankın üzerine koydu ve bir çekiç alıp cihazı ezmeden önce derin bir nefes aldı.

Ancak o zaman dikkatini deponun diğer ucuna yerleştirdiği moda çevirdi. On kadar yaklaştı, sağ elini kaldırdı ve parmaklarını ön kolunun üst kısmına doğru kavislendirerek elini sertçe geriye doğru savurdu.

Perdeli cihazın gerildiğini hissetti. Top yuvasında döndü ve valfteki bir tetiği tetikledi, bu da bir gümbürtüyle karbon kutusundan güçlü bir yüksek basınçlı helyum patlaması çıkardı.

Gaz, naylon saniyede bin dört yüz fit hızla namludan çıkardı. Mermi mankenin göğsüne isabet etti, köpüğü delip geçti ve ünitenin çelik arka duvarına çarparak parçalara ayrıldı.

Cruz gülümsedi, sol kolunu kaldırdı ve elini geriye doğru sallayarak hibrit, tespit edilemeyen derringer'larından ikincisini tetikledi. Bu mermi mankenin burun köprüsüne isabet etti ve kafasının arkasını patlattı.

BÖLÜM

35

NINA DAVIS tam zamanında gelmişti. Saat bir buçukta bodrum katının kapısını çaldı ve dün gelen sorunlu kadından hiç de farklı olmayan, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle içeri daldı.

"Merhaba, Dr. Cross," dedi yanımdan ofisime doğru ilerlerken hoş bir şekilde.

Nina'nın parfümünden yayılan yasemin kokusu ben onu takip ederken havada asılı kaldı. İçeride trençkotunu silkti, siyah kaşmir balıkçı yaka kazağı ve ona uygun pantolonuyla topuklu ayakkabılarını ortaya çıkardı. Kulak memelerinden altın küpeler sarkıyordu.

Oturduğunda gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Heyecan verici bir hayat sürdüğünüzü söylemeliyim, Dr. Cross."

"Nasıl yani?"

Pozisyonunu düzeltti, bacak bacak üstüne attı, gülümsedi ve "Dün gece. Chad Winters ve bir Rus patron mu?"

"Winters sana Rus'tan bahsetti mi?"

"Rus'la aralarının ne kadar iyi olduğundan bahsediyordu." "Bize Rus'un çok hasta olduğunu söyledi."

Nina sanki benim bir şey biliyormuş gibi eğlenerek beni inceledi.

"Şef hastaydı. Ama adamları değil. Onlar her zaman gelip giderler.

Chad onları bunu yaparken

görmüş." "Tamam mı?"

"Kılık değiştiriyorlar. Makyaj. Lateks protezler." "Neden?"

"CIA'i kandırmak için. Chad, patronu ve adamlarını izlediklerini söylüyor."

Bundan şüphe etmedim ama "Bu konuda FBI'a yemin mi edeceksin? Ne Dr. Winters mı söyledi?"

Bana aptal olduğumu ima eden bir bakış attı ve "Adalet Bakanlığı için çalışıyorum. Eğer yardımı olacaksa, elbette yemin ederim."

"Dün gece tanıştığınız ajan Mahoney'e işimiz bittikten sonra sizi aramasını söyleyeceğim."

"Tabii. İşimiz bittikten sonra."

"Winters'ı araştırırsam ne bulacağım?"

Durakladı. "Sanırım ağır kesici ilaçların fazla yazılmasıyla ilgili bir sorun vardı ve bunu atlatmayı başardı."

Aklımda kalmasına izin verdim. "Tamam, sana bir şey sorabilir miyim? Seni rahatsız edecekse cevap vermek zorunda değilsin."

Nina başını eğdi. "Buranın güvenli bir yer olduğunu söylemiştin. Yargılama yok, değil mi?" "Doğru," dedim. "Dün gece, Özel Ajan Mahoney yaklaşımadan önce"

Nina'yla mı yoksa Kaycee'yle mi görüşüyordum?"

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti.

"Tahmin et." "Kaycee."

"Karar vermemişti," dedi Nina. "Kaycee, yani. Onu istediğine karar vermemişti. Winters'ı."

"Çünkü mü?"

Güldü. "O kolay biri. Kaycee onu uzun zaman önce takip etti."

"Yani risk yoksa ödül de yok mu?"

"Gerçek bir meydan okuma olmadıktan sonra ne anlamı var ki?" dedi ve kazağı göğüslerinin üzerinde hareket edecek şekilde tekrar yer değiştirdi.

"Tehlike yok mu?"

"Chad'den mi? Sanırım. Acıdan hoşlandığına dair söylentiler var. Cinsel olarak."

"Ama Chad gibi erkekleri takip etmenin ve onları baştan çıkarmanın tehlikeli yönlerinden hoşlanıyorsun."

Nina bir tırnağını dudaklarına vurdu ve bunu düşündü.

"Belki," dedi. "Ama yine de bir kadın olarak bilinmeyene doğru yola çıktığınızda her zaman tehlike vardır."

"Bilinmeyi seviyorsun."

"Eğer sorduğunuz buysa, orada rahatım." "Temkinli değil misin?"

Nina başını salladı ve kül sarısı saçları çözülüp bir omzuna zarifçe düştü. "Hayır, Kaycee'nin haberi yok, ama benim sürüngenlere karşı bir hissim var. Ayrıca, dediğim gibi, harekete geçmeden önce onları uzunca bir süre incelerim."

"Bazı insanların bir kadının erkekleri takip etmesini bir erkeğin kadınları takip etmesi kadar rahatsız edici bulabileceğini anlıyorsunuz değil mi?"

"Öyle mi? Sanırım. Ama bu benim saplantılı ya da şiddet yanlısı olduğum anlamına gelmiyor. Nihayetinde özgür iradeleri var. Benim küçük oyunumda son hamleyi her zaman erkek yapmak zorunda."

"Son hamleyi yaptıkları o an hoşuna gidiyor mu?" "Hem de çok."

"ne hissediyorsun?" "Arzu, tabii ki."

"Arzunun ötesinde mi?"

Nina çenesini hafifçe büktü, birkaç dakika aşağıya ve çaprazlamasına baktı, sonra gözlerimle buluştu ve "Sanırım kendimi özgürleşmiş hissediyorum, özünde ilkel bir kadın" dedi.

"Suçluluk yok. Pişmanlık yok."

"Yok," dedi kararlı bir şekilde. "Sınırlar yok. Ben kadınsıyım ve özgürüm."

"Kaycee öyle demek istiyorsun," dedim.

"Kaycee'nin ruhunu tanıyorum."

"Aşka en yakın hissettiğiniz an bu mu? Erkek saldırgan olduğunda mı?"

"Hayır. O daha sonra.

Sırasında." "Seni boğarken

mi?"

Nina'nın gözleri sanki bir anıyı canlandırıyormuş gibi hafifçe parladı. "Her zaman değil," dedi sonunda. "Ama yeterince sık."

"Bu da çıktı? Boğulma mı?"

Nina hafifçe kaşlarını çattı. "Nerede? Bilmiyorum. Sanırım bir kitapta okumuştum, *The Joy of Sex*?"

"Kaç ?" "Ne zaman?"

"Kitabı okuduğunuzda."

Kaşları daha da çatıldı. "Ben... Hatırlayamıyorum. Onlu yaşlarımda mı?" "Peki boğulmayı ilk ne zaman denediniz?"

Savunmaya geçti. "Bunun sevememekle ne ilgisi var?"

İki elimi de havaya kaldırdım. "Bana aşk duygusuna en yakın olduğun anın sert seks sırasında orgazm olurken boğulmak olduğunu söylemiştin. Bunun seni neden bu kadar tahrik ettiğini anlamaya çalışıyorum."

Nina bana baktı. "Ben... Bilmiyorum. Sadece bir kez denedim ve çok iyi hissettim, tekrar yapmak istedim. Ve tekrar."

"İlk denediğinizde kaç "

Gözlerini kıstı, gözlerini kırıştırdı ve sonra hafif bir şaşkınlıkla bana baktı. "Yirmi üç mü? Yirmi dört mü? Sanırım hukuk fakültesindeydim. Bill diye biri vardı. Romantik bir şeyden çok stres atmak için takılırdık. Ondan yapmasını istedim, beni boğmasını, o da yaptı ve gerisi tarih oldu."

Orada oturdum, hiçbir yanıt vermedim, saatin ilerlediğinin farkındaydım ve bana söylediklerini çiğniyordum.

"Yönümüzü değiştirelim," dedim sonunda. "Bana baban öldükten sonra annenle yaşadığın hayatı anlat."

Dalgalandan diş özü'nün bir kısmı sızıp . Teni soldu ve yüzü yorgun bir şekilde sarktı.

Telefonumun alarmı çaldı ve seans sona erdi.

Nina rahatlamış görünüyordu, neşelendi ve sonra bana gülümsedi. "Zil kurtardı."

"Saved by the Bell."

Adalet Bakanlığı avukatı sandalyeden kalktığında, kokusundan güzelliğine ve duruşuna kadar yine kadınsı bir hava yayıyordu.

giyerken kendine güveniyordu. Nina elini uzattı. Ne kadar narin şaşıırarak elini tuttum. Tatlı, sarhoş edici bir ifadeyle bana baktı.

"Teşekkür ederim Dr. Cross," dedi yumuşak bir sesle. "Kaycee ve ben bir sonraki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyoruz."

BÖLÜM

36

Öğleden sonra üç sularında Martin Franks kamyonetinin sinyal lambasını yaktı ve Virginia, Charlottesville'in güneyindeki bir eyalet yolundan sağa döndü. Franks batıya yöneldi. Kamyonetin navigasyon ekranında, önündeki yolun kırsal, ormanlık bir alana tırmandığını gördü ve "Carry On Wayward Son" şarkısını ıslıkla çalmaya başladı.

Eski Özel Kuvvetler operatörü bu senaryoyu sevmişti. Kırsal alan. Orman. Ormancının uyanıkken gördüğü rüyaları hatırlatıyordu.

Terk edilmiş çiftlikler, büyük kereste arazileri gibi yerler insanları izole etme eğilimindeydi. Franks'e göre bu her zaman iyi bir şeydi. Daha az göz, oynamayı sevdiği oyunlarda daha fazla serbestlik anlamına geliyordu.

Franks yapraksız sert ağaçlarla kaplı bir derenin üzerindeki bir köprüden geçti. Derenin diğer tarafında bir demiryolu hattını geçti ve yol yüzeyi sert toprak ve çakıla dönüştü.

Artık iş şansa, eşzamanlılığa, tesadüfe kalmıştı; Franks'in geliştirmeye alışık olduğu üç güç. Franks bir zamanlar Ella adında genç ve güzel bir kadınla çıkmıştı. Neredeyse her anlamda onun tam tersiydi, hippie kıyafetleri giyen bir pasifistti ve ona ne istediğini hayal etmenin ve ardından evrenden vizyonunun görüldüğüne ve paylaşıldığına dair bir işaret istemenin gücünü öğretmişti.

Hayata karşı bu alışılmışın dışındaki yaklaşımı Franks'i Afganistan'da görev yaparken birden fazla kez kurtarmıştı. Her sabah ve her gece turdayken, tehlike yaklaştığında evrenden bir uyarı istedi.

İki kez Taliban pususuna düşmenin eşiğine gelmişti. , bir oğlak saklandığı yerden fırlamış, sanki bir köpek varmış gibi ötmeye başlamıştı.

Franks ikinci kez, girmek üzere oldukları bir köyün üzerinde uçan akbabalar görmüştü.

Her iki seferde de ekibini durdurmuş ve bekleyip izlemişti. İlkinde keçinin kaçtığı kayalıkların arasında insan hareketleri görmüş, ikincisinde ise leş kuşlarının orada olduğunu fark etmişti çünkü Taliban savaşçıları köyde onları çekecek kadar sivili öldürmüştü.

"Hadi," dedi Franks gökyüzüne ve ötesindeki evrene. "Bana bir işaret ver. Bu yoldan gelmekte haklı olduğumu söyle. Bana değerli bir rakip göster."

Açıklıktaki bir bungalovun yanından geçti. Genç bir kadın sert bir rüzgârda çarşaf asıyordu. Kundaktaki küçük çocuğu, aslında yürümeye başlayan bir çocuk, küçük bir

Futbol topu.

Franks geçti. Spor için kadın öldürmekle ilgili bir kuralı vardı. O bunu yapmazdı. Özellikle de çocuklu genç anneleri.

Yoluna devam etti ve bir makine atölyesinin bulunduğu çelik bir binanın ve birkaç küçük evin yanından geçerek uzun bir ormanlık alana ulaştı. Bir araba ya da kamyonun kenara çekildiğini ve izlerin ağaçların arasına doğru gittiğini görmeyi umuyordu.

Bu işleri kolaylaştırırdı. Orada hiç bulunmaması gerektiğini, Mandarin Oriental'de oturup önümüzdeki elli altı saat boyunca görevine odaklanması gerektiğini düşünerek bir suçluluk duygusuna kapıldı.

Ancak Franks yıllar içinde ticari bir işe ne kadar yaklaşırsa, kendi başına avlanmaya o kadar mecbur hissettiğini fark etmişti.

İleride bir Virginia Eyalet Polisi aracı yoldan çekilmişti. Işıkları açıktı ama yanıp sönmüyordu. Franks yanından geçerken yavaşladı ve otuzlu yaşlarının sonunda, kırklı yaşlarının başında, elinde bir kahve fincanı ve sandviç tutan kalın enseli iri yarı bir Asyalı gördü.

Franks gülümsedi, el salladı. Asker fincanını kaldırdı.

Franks dikiz aynasından *baktı* ve "*Burada ne işi var?*" diye düşündü. *Otoyoldan bu kadar uzakta?*

Sonra aklına bir fikir geldi ve soruların bir önemi kalmadı. Islık çalarak yoldaki bir virajı döndü ve geri döndü. Güneş gözlüklerini çıkardı, camı indirdi, elini uzattı, tekrar el salladı ve polis aracının karşısında durdu.

Polis memuru biraz sinirlenmiş gibi davrandı ama kahve fincanını ve sandviçini yere bırakıp camını indirdi.

"Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim efendim," dedi Franks. "Ama navigasyon sistemim bu sabah intihar etti ve cep telefonum Google haritaları için veri almıyor ve gerçek haritada nerede olduğumu bulamıyorum."

Franks, Doğu Sahili'nin Rand McNally atlasını eline aldı, kamyonun kabininden çıktı ve "Yönümü bulmama yardım eder misiniz, Memur Bey?" dedi.

"Çavuş," dedi polis memuru kapısını açarak. "Çavuş Nick Moon."

Franks, "Teşekkür ederim, Çavuş Moon," dedi ve atlası Virginia'ya doğru açıp kruvazörün kaputunun üzerine koydu.

Moon dışarı tırmandı. Kaslıydı, atletikti, kurşun geçirmez bir yelek giymişti, kılıfında büyük siyah bir Beretta tabanca vardı ve Franks'ten yirmi kilo daha ağırdı.

"?" Çavuş Moon söyledi.

"Arizona'da doğdum ama son birkaç yıldır Wyoming ve Güney Dakota arasında gidip geliyorum."

"Petrol sahaları mı?"

Franks gülümsedi. "Acil kaynak işleri yapıyorum. Bilirsiniz, tamir edilmesi gereken şeyleri tamir ederim."

" iyi para var mı?"

"Kışları çalışmayacak kadar. Her yeri geziyorum, özgürlüğüm varken etrafa bir göz ."

"Güzel bir hayata benziyor," dedi polis memuru. "Seni hiçbir şey yok."

Franks, "Önümüzdeki altı hafta boyunca değil," dedi. Eliyle haritayı işaret etti. "Yardım edebilir misiniz?"

Moon haritaya doğru eğilip gözlerini kısarak, "Elbette," dedi.

Franks etrafına baktı ve hiç araba görmedi, sonra sağ dirseğini polis memurunun ses kutusuna çarptı.

Moon geriye ve yana doğru savruldu, açık kruvazör kapısına çarpıp yere düşerken öğürdü. Franks, askerin çoktan yere düşmüş olmasına neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı ama olayı bitirmek için öne atladı.

Silahını almak için mücadele eden Moon'un sağ eline tekme attı. Franks'in çelik burunlu botu birkaç parmağı kırdı. Moon'un nefesi kesildi ve boğuldu. Franks eğildi, askerin tabancasına uzandı ve neredeyse kılıfından çıkarmak üzereydi ki etli bir yumruk yüzünün sağ tarafına çarptı.

Franks sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Noktalar gördü, sersemledi ama Arizona çölünde ve daha büyük kum havuzunda yıllarca bilenmiş içgüdülerini köreltecek kadar değil.

Tüm iradesiyle kendini öne attı, Moon'un sol yumruğunun menzilinden çıkmak için çabaladı ve ayağa fırladı. Franks'in sağ gözü şişerek kapanmıştı ve dudaklarında kan tadı vardı ama kafasına aldığı darbenin sisi dağılıyordu.

Asker hâlâ sırt üstü yatıyor ve silahı almak için vücudunun diğer tarafına uzanıyordu. Franks hızlı bir adım attı ve çelik burunlu botuyla Çavuş Moon'un kafatasının tepesine tekme attı. Bir çıtırtı duydu. Askerin vücudu kaskatı kesildi.

Franks bir kez daha tekmeledi, bu kez şakağına, sonra üçüncü kez, bu kez Moon'un açıkta kalan boynuna. Omurların kırıldığını hissetti. Asker yere yığıldı, öldü.

Franks dört uzun nefes boyunca, zorlu bir avdan sonra her zaman hissettiği o titrek adrenalin berraklığını, ölümü yine kandırdığını fark ettiğinde ona güç veren o aşırı özgüveni hissetti. Ama oyalanacak zaman yoktu. Bundan zevk alacak zaman yoktu.

Çavuşun tabancasındaki parmak izlerini sildikten sonra tabancayı yeniden kılıfına soktu, yol atlasını aldı ve kamyonetine doğru ilerledi.

Franks, Çavuş Moon'un ölüm sahnesinin tablosuna son bir kez baktı, onu tatlı hafızasına işledi ve arabasını sürerek uzaklaştı. Arkasına bakmadı ve tek bir nota bile ıslık .

BÖLÜM

37

Karanlık çöktükten kısa bir süre sonra ofisimden ayrıldım, aklım hâlâ Nina Davis'teydi.

Şimdiye kadar tanıştığım en yıkıcı güzellikteki kadınlardan biriydi. Gözeneklerinden şehvet sızıyor gibiydi ve her hareketiyle yasak bir macera öneriyordu. Ve yırtıcı içgüdüleri vardı. Cinsel avını takip ederdi.

Bu da neydi şimdi? Dr. Winters'ı daha önce takip ettiğini ve başarılı olduğunu ima etti. Ama başka ne söyledi? Acıya düşkün olduğuna dair söylentiler olduğunu mu? Bunu kesin olarak bilmesi gerekmez miydi?

Merdivenleri tırmanırken, Nana Mama'nın son zaferinin kokusu kapıdan içeri süzülürken, hissettiğim endişenin artmasına engel olamıyordum. Nina Davis beni geriyordu. Ben terapisttim. Danışanlarımın iç yaşamlarını, tarafsızca gözlemleyebilecekleri bir mesafede tutmam gerekiyordu.

Ama Nina gittiğinden beri, yaklaşık dört saat önce, onu düşünüyordum, beni takip ettiğini hayal ediyordum, beni bir kararın getirdiğini hayal ediyordum.

Onun küçük oyununda son hamleyi adam yapmak zorunda. Söylediği bu değil miydi?

Bu olasılığı düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyordum. Sadece mutlu bir evliliği olan bir adam değildim, aynı zamanda işim duygularımı onun oyununa karıştırmamamı gerektiriyordu.

Ama aynı zamanda bir erkektim, bir alfa erkeği ve Nina o kadar ... nasıl tarif etmişti? *Onun içinde özgür-*

Kapının diğer tarafında, tencereye bir yemek kaşığının sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Mutfağın kapısını açtım ve anneannemin ocağın başında, sırtı bana dönük, tanıdık görüntüsüyle rahat bir nefes aldım.

"Harika kokuyor," dedim.

"Kuzu yahnisi ," dedi. "Akşam yemeğine ne kadar var?"

Saate bir göz attı. "Kırk dakika mı?"

"Biraz yürüyeceğim," dedim. "Kafamı boşaltacağım."

"Sakın otobüs çarpmasın."

Güldüm ve onu yanağından öptüm. "Yapmamaya çalışacağım."

Bir ceket, şapka ve eldiven aldım. Bree kapıdan içeri girdiğinde onları giyiyordum, dayak yemiş gibi görünüyordu.

"Yürüyüşe mi çıkıyorsun?" dedi. "İhtiyacım "

Kollarımı ona doladıktan ve dudaklarından öptükten sonra, "Seninle yürüyüşe çıkmayı çok isterim," dedim.

Bu Bree'yi memnun etti. Soğuk havada dışarı çıkıp kuzeye, Pennsylvania Bulvarı'na doğru yürümeye başlamadan önce göğsüme sokulup uzun uzun sarıldı. Yürürken bana Betsy Walker cinayeti davasında ilerleme kaydedememekten duyduğu hayal kırıklığını ve Şef Michaels'ın gelişmeler için onu günde iki kez aradığını anlattı.

"Üzerimde kurduğu bu baskının arkasında ne olduğunu bilmiyorum."

"göre büyük bir işe hazırlanıyor ya da aday olacak."

Bree bunu düşündü. "Yani bir darbeye ihtiyacı var ve bunu üretmesi gereken kişi ben miyim?"

"Haklı olduğumu söylemiyorum. Sadece varsayım."

Şakağını ovuşturdu, sonra durdu ve kollarıma düştü. "Hey," dedim sırtını sıvazlayarak.

"Sadece sarılmaya ihtiyacım var, hepsi bu."

"Seni seviyorum," dedim. "Ve istediğin kadar sarılabilirsin."

"Teşekkür ederim bebeğim," diye fısıldadı Bree. "Ben de seni seviyorum."

Arkamızdan biri seslendi, "Hadi, bir oda tutun, ne dersiniz?"

John Sampson'ın aceleyle bize doğru geldiğini görünce kucaklaşmayı bıraktık. En eski dostumu ve DC Metro'daki eski ortağımı görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Ne zaman döndün?" Elini sıkarak sordum. "Dört saat önce," dedi.

"Yolculuk iyi miydi?" Bree sordu.

"En iyisi," dedi Sampson. "Yarın iş tamamen yenilenmiş olarak dönmeye hazırdım ama sanırım erken başlamam gerekiyordu."

İkimiz de şaşkın ifadelerle ona baktık.

"Virginia Eyalet Polisi'nden bir arkadaşım aradı," dedi Sampson. "Ortak bir tanıdığımız, Çavuş Nick Moon-"

"Moon'u tanıyorum," dedi Bree.

"Ben de biliyorum," dedim. "Quantico'da karma dövüş sanatları ve boyun eğdirme teknikleri konusunda misafir eğitmen."

"Bu o," dedi Sampson. "İyi adamdı. Ve öldü." "Ne?" Bree dedi ki.

"Nasıl? Görev sırasında mı?"

"Üniforması vardı," dedi Sampson. "Birkaç genç onu hala çalışır durumda olan aracının yanında ölü olarak buldu."

"Vurulmak mı?"

Sampson başını salladı. "göre bir kavgaya karışmış. Sağ parmaklarından üçü kırılmış. Gırtlığı ezilmiş. Sol parmak eklemleri

elleri yarılmış ve kanlıydı. Kafatasının üst kısmı tekmelerden çatlamış ve boynu kırılmıştı."

"Tanrım," dedim. "Hizmet silahı mı?"

"Kılıfında kırıldı."

"Yani şaşırdı," dedi Bree. "Uyarı olmadan vuruldu."

"Yine de," dedim. "Benim hatırladığım Çavuş Moon bir savaş makinesiydi. Onu öldürmek için çok iyi bir savaşçı olmanız gerekir."

"Arkadaşım da aynen böyle söyledi: Moon'u bir profesyonel öldürdü."

Senatör Walker'ı öldüren keskin nişancıyı ve ardından Dulles Havaalanı'nda görülen Macar kiralık katil Kristina Varjan'ı düşünerek, "Suikastçı gibi mi?" dedim.

"Özel Kuvvetler'in belalı olduğunu söyledi ama suikastçı da olur tabii." Bree, "Dövüşü kimse görmedi mi?" dedi.

Sampson, "Hiçliğin ortasında bir yerde oldu," dedi. "Ama eyalet polisinin şansı yaver gitmiş olabilir."

"Bu nasıl?" Ben sordum.

"Moon'un sol eli, parmak eklemleri kırık olan. Çok sert bir yumrukla vurulmuş olmalı. Olay yerinde Moon'a ait olmayan kan izleri vardı."

Bree, "Ve muhtemelen parmak eklemlerinde DNA var. Bu yardımcı olur."

Bunun yardımı oldu ama içimde bir şeyler çalkalanıyordu; Senatör Walker'ın katilinin atış uzmanlığı, CIA'in Kristina Varjan'la ilgili endişeleri ve emniyet teşkilatının en iyi kendini savunan adamlarından birinin, bir profesyonel olduğunu düşündüren bir şekilde arabasının yanında dövülmüş ve ölmüş olarak bulunması hakkında düşündükçe artan bir his.

"Alex?" Bree söyledi. "Ne oldu? Ne düşünüyorsun?"

Sırayla Sampson ve Bree'ye bakmadan önce dudaklarımı yaladım.

"Birdenbire iki, belki de üç profesyonel katilin etrafımızda olmasının garip olduğunu düşünüyorum ve hepsinin Senatör Walker ve Çavuş Moon'un ötesinde bir nedenden dolayı burada olduklarını hissediyorum."

Sabah dokuzdan kısa bir süre sonra Pablo Cruz, Maryland'in kuzeybatı köşesindeki terk edilmiş bir fabrikanın zeminindeki mavi boyacı bandının son şeridini de bastırdı. Burası bir zamanlar devasa tekstil tezgâhlarının ve devasa kesim makinelerinin bulunduğu geniş bir alandı.

Makineler uzun zaman önce sökülüp hurdaya satılmıştı ve kirli beton zeminde ayak izlerinin siluetlerini bırakmışlardı. Cruz onlara zar zor baktı. Bir önceki öğleden sonra döşediği bant labirentini inceledi.

Labirent neredeyse tüm alan boyunca uzanıyordu, Cruz'un eski planlardaki boyutları bu fabrikanın zeminine aktarmasına yardımcı olması için getirdiği mesafe bulucuya göre yüz yirmi beş metreden fazla.

Planlardan bant diyagramına bakarak, yarından sonraki gün uğraşacağı gerçek alanlara muhtemelen birkaç santim yaklaştığını düşündü.

Yarından sonraki gün, diye düşündü Cruz, içinde bir heyecan hissetti ve saatini kontrol etti.

Cruz omurgasını titreten ikinci heyecanı görmezden gelmeye çalıştı. Bu şüphesiz kariyerinin zirvesi olacaktı. Taçlandırıcı başarı.

Eğer hayatta kaldıysa.

Bu son düşünce onu ayılttı, hayal dünyasından çıkarıp elindeki işe geri döndürdü. Paltosunun fermuarını çenesinin altına kadar çekti ve labirenti bir kez daha incelerken soğuk havadaki nefesini gördü. Sonra gözlerini kapadı ve zihninde görmeye çalıştı, kendini çeşitli koridorlarda, odalarda ve geçitlerde ilerlerken hayal etmeye çalıştı.

Yarısına geldiğinde hayal etmeyi bıraktı ve gözlerini açtı.

Diyagramlar üzerinde o kadar çok çalışıyordu ki Cruz en azından o kadar ileri gitmeye hazır hissediyordu. Yarı yolda. Sadece neleri ezberlediğini görmek için. Telefonunu çıkardı, kronometreyi buldu ve çalıştırdı.

Kendinden emin bir şekilde basamakları gösteren işaretlere doğru yürüdü ve basamakları tırmanarak korumalı bir kapıya ulaştı. Gerekli kimlik belgelerine sahip olacaktı. Onu metal dedektöründen geçirecekler ve hiçbir şey bulamayacaklardı.

Üstünü arayacaklar, muhtemelen kollarının ve bileklerinin etrafındaki reçine ağlarını bulacaklardı ama onun mükemmel bir bahanesi vardı. Çantasını arayacaklardı,

ama hiçbir şey tanımayacaklardı. Geçmesine izin vereceklerdi.

Bu kesin bilgiyi aklından çıkarmayan Cruz, labirentin içinde büyük kare bir odaya ulaşana kadar sabit ve rahat adımlarla ilerledi. Odanın karşı köşesine ve başka bir geçide doğru eğildi. Orada sanki beş dakika önce bir yerde olması gerekiyormuş gibi koşmaya başladı.

Bir T'ye ulaştığında sola kırdı, daha da geniş bir alanın ağzından geçti ve depodaki mankene doğru ilerlerken yavaşlamaya başladı. Onu iki geçidin kesiştiği yere yerleştirmişti.

Erken ateş etmek zorunda kalsaydı, burada olurdu.

Cruz kendinden emin bir şekilde, elleri havada, avuç içleri yukarı bakacak şekilde mankene doğru yürüdü. On adım kala sol elinin parmaklarını bileğine doğru geri çekti.

Kevlar ile güçlendirilmiş naylon bir mermi mankenin boğazına çarptı ve boynunun arkasını havaya uçurdu.

Cruz yıkımı hayranlıkla izlemek için durmadı. Bunun yerine, grafit derringer'ı yeniden doldurarak ve diyagramı orta noktadan sonra hatırlayıp hatırlamadığını görmeye çalışarak ilerledi.

Labirentteki bir dolaba gitti, kıyafetlerini ve kimlik bilgilerini değiştirmek için kendine altmış saniye verdi ve sonra aceleyle başka bir uzun geçide çıktı. Sağdaki bir kapıda durakladı ve içeri girmeden önce bir an önüne baktı.

Tam doksan saniye bekledikten sonra Cruz odadan çıktı, tekrar sağa döndü, sonra iki sol yaptı ve hayali çift kapıdan geçerek o ana kadarki en büyük alana girdi, o kadar büyüktü ki her şeyi bantlama zahmetine girmemişti. İkinci ve üçüncü bir mankenin durduğu en sağ köşeye doğru ilerledi. Cruz zihninde mekanın tika basa dolu olduğunu ve kendisinin kayarak ilerlediğini hayal etti.

Cruz mankenlerin on beş adım sağında durdu ve bekledi, yüzünde bir gülümseme vardı, sol eli sanki önündeki birinin omzuna dayanmış gibi duruyordu.

Cruz güldü, başını salladı, sağ elini hoş geldin anlamında uzattı ve sonra parmaklarını sertçe geri çekti. Ağ gerildi ve ikinci tek atımlık gazlı tabancayı tetikledi. Bir gümbürtüyle ateşlendi ve naylon mermi mankenin göğsünü delerek yere düşürdü.

Bir an sonra sol elindeki derringer'ı arkadaki mankene doğru ateşledi ve onu göğsünden vurdu.

Cruz telefonundaki kronometreye tıkladı ve dokuz dakika on bir saniye geçtiğini gördü. Saati tekrar çalıştırdı, geri geri giderken soğukkanlılığını korudu, yavaşça, kasıtlı olarak, sonra döndü ve geldiği yoldan labirente doğru geri gitti.

Uzun koridorda Cruz yavaş bir koşuya başladı. Boynunda delik olan mankene ulaştığında on beş saniye durdu, sonra

hızla koşmaya devam etti ve kısa süre sonra şemanın girişine geri döndü.

Cruz saati durdurdu; sert nefes alıp verişi soğuk havada bulutlar oluşturdu. Altı dakika ve on dört saniye geri geliyor. Toplam on beş dakika yirmi beş saniye.

Bu iş görür, diye düşündü ve fabrikanın dışına açılan kapıya baktı.

Cruz hazır olduğu düşüncesinden sıyrıldı ve kendine rotayı en az yirmi kez daha koşmasını söyledi. Her şeyi gözü kapalı ya da karanlıkta yapabilecek kadar pratik yapmak için yeterli zamanı vardı. Kronometreyi sıfırlayıp yeniden başlamadan önce her ikisini de yapmaya karar verdi.

BÖLÜM

39

NED MAHONEY kaldırıma yanaştı ve işlek bir caddede, pis bir alışveriş merkezinin yanından geçerek Maryland, Gaithersburg banliyösündeki Happy Pines Motel'e doğru çaprazlamasına işaret etti.

Happy Pines, saatlik, günlük, haftalık ya da aylık olarak kiralayabileceğiniz, ne olduğu belli olmayan yerlerden biriydi. Otuz üniteli, iki katlı motelin yenilenmeye ihtiyacı vardı ve yağmur ve gri gökyüzü burayı olduğundan daha da kasvetli gösteriyordu.

Ancak Mahoney'e göre, Martina Rodoni adında Euro Bölgesi pasaportu taşıyan bir kadın iki gün önce Happy Pines'a kayıt yaptırmıştı. CIA'deki bağlantımız Varjan'ın bu kimliği tekrar kullanma ihtimalinin sıfır olduğunu söylese de, ikisinin aynı kişi olup olmadığını görmek için arabayla gitmeye karar verdik.

"Burada olma ihtimali nedir?" diye sordum.

Mahoney arabayı kapattı ve "Konuştuğum görevli, kadının odaya girip çıktığını ve hizmet vermelerine izin vermediğini söyledi." dedi.

Bir an için Rus Kasimov'u ve adamları gizli görevlere gitmek için kılık değiştirirken onun otele nasıl saklandığını düşündüm.

Ama bunu bir kenara bıraktım ve motelin otoparkına odaklandım, eski Ford pikapları ve egzoz boruları elbise askılarıyla tutturulmuş Chevy sedanları gördüm. Yeni bir şey yoktu. Kiralık diye bağırان hiçbir şey yoktu. Yine de Kristina Varjan caddeye ya da Mahoney'nin FBI ajanlarından oluşan bir ekibin pozisyon aldığı motelin arkasındaki ara sokağa park etmiş olabilirdi.

Telsizle hazır olduklarını bildirdiklerinde, hepimiz kot pantolon, iş botları ve Kevlar yeleklerimizi gizleyen büyük boy yağmur ceketleri giymiş olarak arabadan dışarı döküldük. Macar suikastçı hakkında bize anlatılanları hatırlayarak, yeterince zırh giyip giymediğimi merak ettim.

Karşıdan karşıya geçerken, "Ülkeye girerken kullandığı ismi kullanması sana da garip gelmiyor mu?" diye sordum. Edith, CIA'de konuştuğumuz ajan, onun sürekli kimlik değiştirdiğini söyledi."

Mahoney omuz silkti. "Yerinin tespit edildiğini bilmiyordu, bu yüzden ona takıldı."

Ofise girdiğimizde bizi moteli üç ay önce satın almış olan genç ve gergin Hintli göçmen Vash Yasant karşıladı.

Daha önce.

"Bu da demek oluyor?" Yasant söyledi. "O ne yaptı?"

"Önce bir şeyden emin olalım," dedi Mahoney ve tezgâhın üzerine Dulles havaalanındaki güvenlik kamerası görüntülerinden bir kare koydu.

"Bu o mu?" Ben sordum.

Yasant çenesini sıvazlayarak onu inceledi, sonra kuvvetle başını salladı. "Evet, bu o. yemin ederim. Özellikle de o çanta. Otele giriş yaptığında yanındaydı."

"Arabası var mı?"

"Metro ve otobüsle geldiğini söyledi."

"Oda mı?" Mahoney söyledi.

"On beş numara, tam üstümüzde," dedi Yasant, yukarı doğru işaret ederek. "Caddeye bakan bir oda istedi."

İçimi çektim. "Bizi içeri girerken gördü." "Eğer bakıyorsa," dedi

Mahoney.

"İki saat önce dışarı çıktı," dedi motel müdürü. "Bu Martina Rodoni ne yaptı?"

"Şu ana bir şey yok," dedim. "Sadece onunla konuşmak istiyoruz."

"Sizi onun odasına götüreceğim," dedi Yasant. "Ana anahtarı getireceğim."

Bunun bir hata olduğunu düşündüm ama Mahoney, "Arkamızda kalacaksın ve sadece söylendiğinde hareket edeceksin" dedi.

"Evet, efendim!" diye bağırdı hancı ve dimdik ayağa kalktı.

"Evet, ne?" dedi karısı bir perdenin arkasından çıkarak. Renkli bir sari giymişti ve çok hamileydi.

Kocası, "Rani, bu adamlar FBI'ye on beş yaşlarındaki o kadın çok ama çok tehlikeli. Benden anahtar konusunda onlara yardım etmemi istediler!"

Yasant Hanım bir kocasına, bir bize, sonra tekrar kocasına baktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın, Vash! Bebek her an gelebilir ve sen polisçilik oynayamazsın!"

Hancı tartışmaya hazır görünüyordu ama Mahoney, "Bir kez daha düşündüm de Bay Yasant, karınız muhtemelen haklı. Neden anahtarı bize vermiyorsunuz? Çıkarken bırakırız."

Baba adayı üzgün ve sönük görünüyordu ama arkasındaki duvarda asılı duran kancadan anahtarı bize uzattı.

"Orada bulduklarınızı rapor edecek misiniz?" diye sordu. "Burası benim yerim, değil mi?"

"Kesinlikle," dedim.

Kapıdan çıktık ve silahlarımızı çekip yağmurluklarımızın ceplerine koyduktan sonra yakındaki merdiveni tırmanıp ana caddeye ve 15 numaralı odaya doğru yürüdük. Kuşluk vaktiydi, saatlik yeni müşteri yoktu ve uzun süreli müşteriler hayatlarını kurtarmaya gitmişlerdi.

Geçtiğimiz her oda sessizdi. Kapı kolunda Rahatsız Etmeyin tabelası asılı olan 15 numaralı oda bile.

Mahoney kapının yanında durdu, pencereye ve arkasındaki dar perdelere baktı, sonra sertçe kapıyı çaldı.

Cevap yok. Otuz saniye sonra Mahoney kapıyı tekrar çaldı.

Yine cevap yok.

Mahoney tabancasını çıkardı. Ben de aynısını yaptım. Anahtarı kilide taktı ve çevirdi.

Kapıyı içeri doğru ittim, kullanılmamış ama yine de özenle yapılmış ikiz yataklar ortaya çıktı. Yatağın tam ortasında, odanın derinliklerinde, Varjan'ı Dulles Havaalanı'ndaki güvenlik görüntülerinde tekerlekli bir çanta taşıırken görmüştük.

Yanında ucuz bir cep telefonu vardı.

Mahoney çantaya doğru gitti ama onu durdurdum.

"Neden bırakıyorsun?" Dedim ki. "Neden kapalı dolaba koymuyorsunuz?"

Ned'in cevap verecek vakti olmamıştı ki, rüküş yatak örtüsünün üzerindeki cep telefonu çalmaya ve vızıldamaya başladı.

Yaklaşmışım, bu yüzden telefonu açtım ve hoparlörden cevap verdim. "Alo?" Dedim. "Kristina? Kristina Varjan?"

Varjan'ın "Hoşça kalın" demesinden önce bir an geçti. Her ." Telefon kapandı.

Gözlerim çantaya kaydı.

"Kaçın!"

Döndük ve açık kapıya doğru fırladık. Mahoney'nin arkasıdaydım ve elimdeki telefon farklı bir zil sesiyle çalmaya başladığında balkona bir adım atmışım.

Bomba arkamızda patlamadan bir saniye önce kendimi tamamen odanın dışına attım, pencereleri patlattım ve metal kapıyı menteşelerinden söktüm.

BÖLÜM

40

İKİ SAAT SONRA, Happy Pines Motel'e inmiş olan karnavala bakarken patlama sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. İki itfaiye aracı. Beş polis arabası. FBI ve Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'ndan olay yeri teknisyenleri ve özel ajanlardan oluşan küçük bir ordu taşıyan dört minibüs.

Mahoney yanımda duruyordu, dirsekleri balkon korkuluğundaydı, ölüme bu kadar yaklaşmış olmamızın şokunu hâlâ yaşıyordu.

"Keşke sigarayı hiç bırakmasaydım," dedi ve sesinde bir titreme duydum.

"Yaklaştın," dedim, ben de aynı şekilde sarsılmıştım. "En çok yaklaştığım an buydu."

Olanları haber vermek için Bree'yi ve Mahoney ile ben Varjan hakkında davaya atanan bir dizi ajanla konuşmuştuk bile. Teorimiz, Dulles'a vardktan sonra fark edildiğinden şüphelendiği ve Martina Rodoni adıyla motel odasını kiralayarak bu şüpheyi test ettiğiydi.

"Üstümüze oturup bekledi," dedim. "İki gün boyunca." Mahoney, "Disiplinli biri, bunu kabul ediyorum," dedi.

"mi? Neden bizi öldürmeye çalışıyor? Bu sadece onun üzerindeki ısıyı artırır."

"Nedenini şimdilik bir kenara bırakıyorum. Tek bilmem gereken onun yaptığı. Onun yüzünü her yerde görmeliyiz. Planladığı başka işler var."

"Katılıyorum. Güvenlik fotoğrafını geliştirin ve büyütün. Tanınacaktır."

Başını salladı ve cep telefonunu çıkardı.

Hemen altımızdaki otoparkta Rani Yasant, bir zamanlar 15 numaralı oda olan için için yanan deliğe bakan kocasına bağırıyordu.

"Gördünüz mü?" Bayan Yasant ellerini karnına koyarak ağladı. "Eğer cesur olup oraya gitseydin, ölecektin Vash, o zaman ben nerede olurdum? Cevap ver bana, nerede olurdum?"

Yasant iki elini mengenede sıkarak gibi başına götürdü. "Neden hep böyle düşünüyorsun Rani? Ben oraya çıkmadım. Ben hayattayım. Ve sen benim hayatımın her alanında bir korkak olmamı istiyorsun!"

Bu son kısmı bağırarak söyledi ve karısının geri çekilip ağlamaya başlamasına neden oldu. "Ne yapacağız?" dedi hıçkırarak. "Sana onu almamanı söylemiştim.

ekstra yangın sigortası. Çok pahalı olduğunu söyledim!"

Kocası yumuşadı ve ona doğru yürüdü. Kollarını ona doladı. "Sorun yok, Rani. Seni dinlemedim."

Karısı gözyaşları içinde ona baktı. "Bu doğru mu?"

"Güvendeyiz," dedi ve karısını alnından öptü. "Ajan Mahoney?"

Mahoney ve ben arkamızı döndüğümüzde BATF'de görevli özel ajan Tim Schmidt'in bize doğru geldiğini gördük. Mahoney aramasını bitirdi ve telefonu kapattı.

Schmidt, "İlk sonuçlara göre çantada, telefonun zil sesine göre ayarlanmış bir frekans tetikleyicisi olan plastik patlayıcılar vardı. Bu arada telefon nerede? Mümkünse onu almak istiyoruz."

Mahoney, "Quanticoya doğru yola çıktı bile ama elimize geçer geçmez her şeyi BATF ile paylaşacağız" dedi.

Schmidt yanaklarını şişirdi ve ağzından üfledi. "Yeterince makul. İsterseniz etrafa bakmak için içerisi yeterince soğudu."

Oda 15'e geri yürüdük. Duvarlar yanmış ve kararmıştı. Tavan da öyle. Yerde bir inç koyu su vardı.

İkiz yatağın yanındaki yatak devrilmişti. Şilte isle kaplanmış bir halde çamurun içinde yatıyordu. Çantanın ve telefonun bulunduğu uzaktaki yatağın şiltesinde şimdi neredeyse tüm genişliği ve uzunluğunun dörtte üçünü kaplayan kömürleşmiş bir delik vardı.

Patlama deliğine baktım. Ned de öyle, "Burada olmaktan çok mutluyum, Alex." dedi.

Başımı salladım, hâlâ sersemlemiştim ve koruyucu meleğime telefonu, çantayı ve Varjan'ın sözlerini odayı temizleyip hayatta kalmama yetecek kadar hızlı bir şekilde bir araya getirmeme yardım ettiği için teşekkür ettim. Kendimi alçakgönüllü hissettim ve sonra eve gidip ailemle birlikte olmak için umutsuzluğa kapıldım.

Ama işimi yapma ihtiyacıyla bu arzuyu bastırdım. Yataktan döndüm ve yerde eğilip bükülmüş bir masa lambasına baktım, sonra da sol tarafı üzerine devrilmiş komodine. Sağ tarafı çökmüş ve yanmıştı. Çekmece kapalıydı.

Yerdeki masanın yanında açık ve kısmen yanmış bir Gideon İncili vardı.

Kapalı çekmeceye baktım. Patlamanın açık çekmeceyi kapatmış olabileceğini düşündüm. Ya da Gideon İncili patlamadan önce dışarıdaydı. Onu görmüş müydüm?

Hatırlamıyorum. Eğer dışarıdaysa, neden? Varjan gibi profesyonel bir suikastçı moteldeki İncil'de ruhani teselli arar mı?

Eldivenlerimi giydikten sonra İncil'i elime aldım. Arkasından yanmış bir sayfa parçası düştü. İncil'in sayfalarını çevirdim ama içinde hiçbir şey bulamadım.

Kitabı bir kenara koymak üzereydim ki, yanmış sayfalardan çıkan isin İncil'in arka yüzünün çoğunlukla beyaz olan iç kısmına sıçradığını ve lekелendiğini fark ettim

Kapak. Sonra isin oradaki harflerin izini kaldırdığını fark ettim. Bir *e* ve bir *r*.

Belli ki birisi arka sayfanın ön tarafını karalamıştı ve baskı kapağa kadar ulaşmıştı. Tekrar poşetlenmesi için bir kenara koymak üzereydim ama sonra düşündüm, *ya Varjan oraya bir şeyler karaladıysa?*

Bunun olasılığı neydi? Bırakın yılları, son on iki ay içinde odayı yüzlerce kişi kullanmış olmalı.

Yine de taş üstünde taş bırakmak istemedim. Yere düşen sayfaların kömürleşmiş kenarlarını kopardım, kömürleşmiş kısımları toz haline getirdim ve görünen iki harfin etrafına ve sayfaya döktüm.

Kelimeler , yığın:

Celes Chere Ön
Hazırlık 2 sharp
Marstons, aynı
Gabriel, aynı
Conker 3

Conker? Bunun altında başka harfler de vardı ama belli belirsizdi. A *b* ve bir *i* veya bir *t* ve sonra bir *c*. Ya da bir *o*?

Kelimelerin ne zaman yazıldığı ya da ne anlam ifade ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Telefonumla listenin fotoğrafını çektim ve İncil'i kriminalistlerin paketlemesi ve daha fazla analiz etmesi için bıraktım.

ATF ajanı Schmidt, "Bombayı yerleştirmeden önce burada olmayan pek bir şey yok," dedi.

Mahoney, "Burası onun için bir ölüm bölgesiydi, başka bir şey değil," dedi. "Ama telefonu elimizde ve birkaç saat içinde içinde olacağız."

"Bu kızın burada ne işi var?" Schmidt söyledi. "Kimi öldürmeye çalışıyor?"

"Bizim dışımızda mı?" Dedim. "Hiçbir fikrim yok. Ama onu bulduğumuzda sormayı planlıyorum."

BÖLÜM

41

KRISTINA VARJAN, College Park'taki bir galeriden satın aldığı külüstür Dodge sedan sürdü. Ön tarafında bir titreme vardı ve neredeyse yüz elli bin mil yapmıştı, bu yüzden hız sınırının bir mil altında devam etti, Atlantic City, New Jersey'ye ve internetten kiraladığı bir Airbnb dairesine doğru I-95'e doğru ilerledi.

Varjan saçlarını kısacık kestirmiş, ördürmüş ve uçlarını sarıya boyatmıştı. Dar kot pantolon, polar astarlı kot ceket ve uzun kollu Sex Pistols tişörtü giymişti. Makyajında ağır bir maskara vardı. Bir gece önce kendi burnunu, sağ üst dudağını ve dilini deldirmişti.

Dikiz aynasından kendine baktığında, bir haftalık gezi için gelen şık Avrupalı Martina Rodoni'ye hiç benzemiyordu. Şimdi o Elena Wolfe'du, İngiltere'den birkaç oyun oynamak için gelmiş asi bir uyumsuz.

Varjan yer değiştirdi. Oturmaktan, özellikle de bu koltukta oturmaktan bıkmıştı. Neredeyse iki gündür bu koltukta oturuyor ve caddenin aşağısındaki Happy Pines Motel'i izliyordu.

Bir önceki akşam neredeyse gözetim işini bırakacaktı, kendi kendine otuz altı saat arkasını kollamanın yeterli olduğunu, yanıldığını, İstanbul'da kavga ettiği CIA ajanını ABD'ye varışından sadece birkaç dakika sonra Dulles'ta güvenlik kuyruğunda görmediğini söylemeye çalışmıştı.

Varjan *havalanmayı* düşünmüştü. *Çok iyisin. Oyununu oyna. Diğer her şeyi arkanda bırak.*

Varjan neredeyse Happy Pines'a gidip bombayı alacak, çıkış yapacak ve daha acil planlarına devam edecekti. Ama kafasının zor bir ses fark edildiğini ve nöbete devam etmesi gerektiğini söylüyordu.

Zor sesin doğru ses kanıtlanmıştı.

Daha sonra olanlar refleksiydi, kontrol edebileceği bir şey değildi. CIA ajanı Edith yanlarında olmadığı sürece bombayı patlatmak istememişti. Ama sonra telefona cevap veren adam onun gerçek adını öğrenmişti.

Bana Kristina derdi, Kristina Varjan.

Bu sözler Varjan'ın kendini teşhir edilmiş ve öfkeli hissetmesine neden oldu ve ona isteği verdi. Hayatını rol yaparak geçirmeyi, gerçek kimliğini nadiren kimseye göstermeyi ve kendi adını hiçbir zaman hiçbir bağlamda kullanmamayı tercih etti.

Ama o adam onu tanıyordu. Onun gerçek adını kullanmıştı!

Ve sonra refleks haline gelmişti. Kontrol edilemezdi. Bombayı patlatmıştı.

Varjan, Piotr'a ya da gerçek adı her neyse ona haber vermesi ve durumu açıklaması gerektiğini anlamıştı.

Ancak, belki de ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Bir gün önce ona verdiği sözleşmeler göz önüne alındığında, herhangi bir zayıflığın muhtemelen anlaşmalarını değiştireceğini ve yakın gelecekte bir noktada onu ortadan kaldırmak için bir hedef haline getireceğini anladı.

Bu çok karmaşıktı. Birden fazla oyunu olabildiğince hızlı bir şekilde yürütmeye çalışırken üstesinden gelinemeyecek kadar fazlaydı.

Hayır, diye karar verdi Varjan Baltimore'un İ Liman bölgesine giden çıkıştan geçerken. İşverenini karanlıkta tutacak, işleri halledecek, tahsilatı yapacak ve sonra bir kez ve herkes için ortadan kaybolacaktı.

BÖLÜM

42

VARJAN peşindeydi?

Evimin önünde Uber'den inerken bu soru ve benzerleri kafamın içinde tur atıyordu. Güneş batmıştı. Ön odada ışıklar parlıyordu. Haberlere ayarlanmış olan büyük ekran da öyle.

Kurtarıcıma bir kez daha şükrederek ön basamakları tırmandım. Kapıyı açtığımda Bree'nin "Alex?" diye bağırdığını duydum. "Baba!" Ali bağırdı.

Hepsi koşarak ön salona geldi, Bree, Ali, Jannie ve Nana Mama da. Bree'nin gözleri yaşarmıştı. "Bu çok iyi... buradasınız."

Ona sarıldım, öptüm ve kulağına "Her zaman burada olacağım" diye fısıldadım.

Beni sıkıca kucakladı, sonra ben kızıma, oğluma ve büyükanneme sarılırken geride durdu.

Ali, "Yerel haberler bombayı bir suikastçının, bir kadın suikastçının patlattığını söylüyor," dedi.

Jannie dedi ki, "Onun resmini gösterdiler. Onu gördün mü baba?"

"Hayır," dedim. "Ama bizi gördü. Telefonu ilk kez biz odaya girdikten *sonra* aramış, bu yüzden bombayı tetiklemek için ikinci aramayı yaptığında menzilde olduğunu ve bizi izlediğini düşünüyoruz."

Anneanne onun kalbini okşadı. "Tanrı'ya şükür, oradan zamanında çıktın."

"Olaydan bu yana binlerce kez dizlerimin bağı çözüldü ve şükrettim." dedi.

Mutfağa girdik, büyükannem tavuk, kereviz, soğan, fesleğen, sarımsak, kekik ve ikiye bölünmüş çeri domateslerden yapılmış dumanı tüten bir çorba tenceresi vardı. Ayrıca bol tereyağı sürülmüş iki büyük somun sarımsaklı ekmek yapmıştı.

Jannie, Bree'nin çorbayı Ali'nin mutfak masasına taşıdığı kaselere doldurmasına yardım ederken, kendimi neredeyse aşırı mutlu hissediyordum. Ailemle birlikte olmak, akşam yemeği için hazırlık yapmak çok basit bir şeydi ama o akşam ağlamak istememe neden oldu.

"Başka ne var baba?" Ali söyledi. "Nereye gittiğini biliyor musun? Varjan'a mı?"

Normalde devam etmekte olan bir dava hakkında daha fazla konuşmaktan kaçınırdım, ancak Mahoney medyaya bilgi verdiği için bildiklerimi onlarla paylaştım. Varjan'ın acımasız bir katil olarak ününü anlattım.

Martina Rodoni adıyla ABD'ye gelişi ve benimle Mahoney'den başka birini öldürmek için ülkede olduğuna dair inancımız.

Nana masaya geldi ve hepimiz el ele tutuşarak şükran duası ettik.

Büyükanmem sözlerini şöyle bitirdi: "Alex'i bu sabah o motel odasından çıkardığın için teşekkür ederim. Ve önümüzdeki günlerde onu koru."

Hepimiz "Amin" dedik.

İki dilim ev yapımı ekmek yedikten, bir kase lezzetli çorbayı bitirdikten ve ikincisi için geri döndükten sonra Bree, "Motel odasında herhangi bir kanıt kaldığını sanmıyorum? Bomba malzemesi dışında yani."

Başımı sallamaya başladım ama sonra bir şey hatırladım. Telefonumu bulmak için cebimi karıştırdım.

"Bulabildiğim tek şey bir İncil'di ve bunun herhangi bir şeyle ilgisi var mı bilmiyorum ama bir liste vardı..."

Telefonumda resmi buldum ve açmak için dokundum. "İşte."

Döndürdüm ve onlara isin yükselttiği listeyi gösterdim:

Celes Chere Ön

Hazırlık 2 sharp

Marstons, aynı

Gabriel, aynı

Conker 3

"Bu ne anlama geliyor?" Jannie telefonu Nana'ya uzatarak sordu. "Bunu o mu yazdı?"

"Kim bilir?" Dedim ki. "Arka kapağın iç tarafında öylece duruyordu, ben de çektim."

Ali telefonu Nana Mama'dan aldı, o da omuz silkerek "Conker nedir?" diye sordu.

Ali ekrana bakarak, "Şey, bir Conker bu..." dedi. Başını kaldırıp bana baktı.

"Baba, Kristina Varjan. Buna hiç şüphe yok."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jannie kaşlarını çatarak sordu.

"İlk olarak, Conker? Çılgın bir sincap gibi. İçki içer. Sigara içer. İnsanların suratına tavayla vurmaya seviyor."

"Ne?" dedi büyükanmem.

"Gerçekten iyi bir video oyununda, Nana," dedi Ali. "Conker'ın Kötü Kürk Günü'ndeki kahraman avatar Conker. Bir baksana baba, gerçekten."

"Yapacağım ama listeyi Varjan'ın yazdığını *nereden* biliyorsunuz?"

Listeyi işaret etti. "Marstons? Gabriel? Bunlar aynı şirket, Victorious Gaming tarafından yapılan diğer video oyunlarındaki avatarlar."

Bree, "Bunun nasıl bir bağlantı olduğunu hala anlamıyorum-" dedi.

Ali elini kaldırdı, "Celes Chere mi? Yemin ederim, onun da kendi Victorious oyunu var. Okulda takıntılı arkadaşlarım var-"

Telefonunu eline aldı ve başparmaklarıyla tıklamaya başladı. "Aman Tanrım, sanırım yarın başlıyor!"

"Ne yapar?" Bree sordu.

"Emin olmama izin verin," dedi Ali ve sonra sırtarak bize baktı ve yumruğunu sıktı. "Victorious, bu oyunlara kafayı takmış insanların bir milyar Bitcoin karşılığında oynamak için gittikleri bu büyük e-spor turnuvalarını destekliyor. Yılın en büyük turnuvası yarın Atlantic City'de başlıyor! Celes Chere'nin yer aldığı Blade Girl'ün ön elemeleri saat 14:00'te başlıyor. Aynı şey Marstonlar için de geçerli. Conker ön elemeleri ise saat üçte başlıyor!"

BÖLÜM

43

Ertesi gün, 4 Şubat Perşembe öğleden sonra saat 1:40'ta Atlantic City Kongre Merkezi'nde tekno müziği bangır bangır çalıyordu. Coşkulu kalabalık Mahoney ve benim beklediğimiz gibi değildi. Evet, çok sayıda hevesli aralar ve spektrumun taşçı-aylak ucuna doğru eğilimli görünen hamur gibi ergen erkekler vardı. Ancak genç kadınlar ve yetişkin erkek ve kadınlar da vardı, birçoğu Victorious oyunundaki favori avatarları gibi giyinmişti. Bir rave konserinde görebileceğiniz türden sincap kıyafetleri içinde altı ya da yedi Conker, glam avatarı Celes Chere gibi giyinmiş birkaç kadın ve Marston'ların oyunlarında tercih ettikleri varsayılan türden fütüristik kovboy kıyafetleri giyen iki çift gördük.

Satıcılar fast food sattı. İşportacılar turnuva programları ve diğer Victoria markalı hediyelik eşyalar sundu.

Mahoney, "Sanki bir ödül dövüşü, bir rock konseri ve bir Star Wars kongresinin birleşimine gidiyormuşuz gibi hissediyorum" dedi.

Victorious Gaming'in güvenlik direktörü Philip Stapleton, "Kazanana üç milyon Bitcoin" dedi.

"Neden Bitcoin?" Ben sordum.

Stapleton omuz silkti. "Patronlarım bunun sinirli olduğunu düşünüyor."

Stapleton kırklı yaşlarının başındaydı, görev sırasında kalçasından vurulmuş, ordudan ayrılmış ve iki yıl önce Victorious'a katılmış eski bir donanma NCIS müfettişiydi.

Ona bizi olaya getiren şeyin özünü ve Kristina Varjan'ın fotoğrafının bir kopyasını ekibine mesaj yoluyla dağıtması için vermiştik. Aranan bir bombacının komplekste olabileceğinden endişe ediyordu, ancak ona orada olma ihtimalinin düşük olduğunu söyledik.

Bizi açık çift kapıdan geçirerek geniş bir sergi alanına götürdü. Beş tane yükseltilmiş sahne vardı, dördü boks ringlerine benzeyecek şekilde kurulmuştu ama çevrelerinde en yüksek ip yoktu.

Ringleri ve ana sahneyi çevreleyen, elli sıra derinliğinde ve hayranlarla dolu koltuklar vardı. Her ringin üzerinde büyüyen kalabalığa bakan dört büyük ekran vardı. Tekno müziğin sesi giderek yükseliyordu.

Stapleton, ön turlar sırasında dört halkanın her birinin dört büyük Muzaffer oyunundan biri için savaş alanı olarak hizmet vereceğini açıkladı.

İlk halkada Ali'nin bir gece önce anlattığı Conker'ın Kötü Kürk Günü oyunundaki yarışmacılar yer alacaktı. İkinci halkada, distopik bir dünyada kayıp çocuklarını arayan bir çift olan Marston'ların başrolde olduğu The Ruins oynanacaktı.

Üçüncü halkadaki yarışmacılar, avatar Gabriel'in fantastik bir senaryoda yer aldığı Avenging Angelda mücadele edecekti. Dördüncü halkadaki yarışmacılar, adı açıklanmayan bir şehir ortamında tehlikeyle yüzleşen çılgın dövüş sanatları becerilerine sahip bir belalı olan Celes Chere'nin başrolde olduğu Blade Girl'de ilerlemek istiyorlardı.

Doğruca Blade Girl ringine gitmek istedim ama anons sisteminden gelen gür bir ses tarafından durduruldum: "Gümbürtüye hazır olalım! Muzaffer olmaya hazırlanalım!"

Hayranlar ayağa fırladı, yumruklarını havaya kaldırdı, çılgık attı, ıslık çaldı ve ayaklarını yere vurdu. Müzik çılgın, bulaşıcı bir tempo ve ritme büründü.

Stapleton bizi Victorious'un genç kurucu ortakları Austin Crowley ve Sydney Bronson'ın dans ettiği ve kalabalığa kendilerine katılmaları için yalvardığı orta sahneye götürdü. Hipsterlar gibi giyinmişlerdi; Crowley kalın siyah gözlükler ve inek kesimi, Bronson ise siyah-beyaz kareli bir ceket ve kırmızı bir porkpie şapka giymişti.

Buraya gelirken onları okumuştum. Crowley ve Bronson Boston'daki bir partide tesadüfen tanışmışlardı. Crowley MIT'de ikinci sınıf öğrencisiydi ve boş zamanlarını oyun oynayarak geçiriyordu. Bronson da Harvard'da canı sıkılan ve boş zamanlarının çoğunu oyun oynayarak geçiren bir birinci sınıf öğrencisiydi.

İlk konuşmalarında her ikisi de piyasadakilerden daha iyi oyunlar yapabileceklerini düşündüklerini söylediler. Denemeye karar verdiler ve ilk denemelerinde o kadar başarılı oldular ki ikisi de okulu bıraktı. Gerisi tarih oldu. *Forbes*'a göre, akademiden ayrıldıktan altı yıl sonra, çeyrek milyar dolar değerindeydiler.

Müzik kesildi. Bronson mikrofona gitti ve şöyle dedi: "Bu odada istediğimiz enerji bu! Haklı mıyım, haklı mıyım, haklı mıyım?"

Kalabalık yuhaladı ve onayını haykırdı.

"Sizi duyuyoruz," dedi Bronson. "Sizi görüyoruz ve biz de sizi hissediyoruz!" Hayranlar tekrar patladı.

Alkışlar arasında Bronson şöyle dedi: "Ben Sydney Bronson, Victorious'un baş vizyoner yöneticisiyim! Size ortağım ve baş ineğimiz, fikirlerimi alıp hayata geçiren Austin Crowley'i takdim etmek istiyorum!"

Crowley mikrofona biraz isteksizce yaklaştı. Gözleri kalabalığı taradı, tereddüt etti, sonra devam etti. Sahne korkusu yaşıyormuş gibi görünüyordu, "Peki, bunlar sizi mutlu ediyor mu? Oyunlarımız mı?"

Kalabalık alkışladı. Kendine güveni geldi, yumruğunu havaya kaldırdı ve "Victorious oyun dünyasına hükmedecek mi?" diye kükredi.

Taraftarlar çılgına döndü.

"Pekâlâ!" Bronson mikrofona geri döndü ve kolunu ortağına doladı. "Austin ve ben, gezegendeki en zengin e-spor etkinliği olan ve önümüzdeki yıllarda daha da büyüyecek ve zenginleşecek olan Victorious dünya şampiyonasına hoş geldiniz diyoruz!"

Adamlar birbirlerine beşlik çaktılar ve ardından hep bir ağızdan "Bu oyunları açık ilan ediyoruz!" diye bağıldılar.

Crowley iki elini başının üzerine kaldırdı ve Bronson yumruğunu sıkarak "İlk maçlar beş dakika içinde başlıyor!" diye bağırды.

El salladılar ve sahneden indiler.

Hayranlar çeşitli halkalara doğru ilerlemeye başladı.

Ned'e etrafta bir tur atmamızı önermek üzereydim ki, sahneden her yöne doğru ilerleyen insan denizinin ötesinde, Celes Chere gibi giyinmiş bir kadının bana baktığını gördüm. Boynunda yeşil bir kordon ve onu yarışmacı olarak tanımlayan yeşil bir rozet vardı.

Güzel bir yüz, kısa, dikenli sarı saçlar, parlak beyaz bir ceket ve soluk bir ten. Uzaklara baktı, kedi gözü güneş gözlüklerini taktı ve birinci ve ikinci ringlere doğru ilerleyen taraftarların arasına karıştı. Kalabalık görüşümü engellemeden önce elmacık kemiklerinin, çenesinin ve burnunun yapısını profilden görerek arkasından baktım.

"Alex," dedi Mahoney. "Hadi-"

Kalabalığın içine doğru ilerlemeye başladım ve omzumun üzerinden "Sanırım Varjan'ı gördüm!" diye seslendim.

BÖLÜM

44

Hayran nehrindeki akıntı bize karşı hareket ve rozetlerimizi çekip paniğe yol açmak istemiyorduk. Yavaş ilerliyorduk ama sonunda sahnenin sol tarafına ulaştık ve onu gördüğüm yönde ilerleyen insan selinin içine girdik.

"İşte " dedi Mahoney.

Yaklaşık otuz metre , yine Celes Chere gibi giyinmiş bir kadını işaret ettiğini görmek için durdum. Ama az önce gördüğüm kadından 30 kilo fazlaydı. "O değil," dedim, gözüm başka bir Celes Chere'e takıldı, ama o da çok uzundu.

Hayal kırıklığı içinde bizi takip eden Stapleton'a baktım. "Yukarı çıkabilir miyiz?"

sahnede?"

Tereddüt etti ve sonra başını salladı. "O olduğundan emin misin?" "Yüzde yüz değil, hayır," dedim merdivenleri çıkarken.

Sahnede, birinci ve ikinci halkaların kuzey tarafındaki kalabalığı taramak için döndüm. Mahoney yanıma tırmandı.

Sırtını bize dönmüş üçüncü bir Celes Chere gördüm, sonra iki tane daha, sonra da altı ya da yedi kişi daha sürü halinde mekâna girdi.

"Her yerdeler!" Mahoney söyledi. "Her birini kontrol etmemiz gerekecek."

Arkamızdan bir ses, "Kim bu adamlar, Phil?" dedi.

Mahoney ve ben döndüğümüzde Victorious'un kurucularının bize baktığını gördük. Kimliklerimizi çıkardık ve kendimizi tanıttık. Stapleton bir suikastçı ve bombacı aradığımızı söyleyince telaşlandılar.

"Burada mı?" dedi Bronson, Harvard'dan ayrılan . "Neden buraya gelsin ki?"

"O," dedi Mahoney. "Ve biz bilmiyoruz. Belki de sizin oyunlarınızın hayranıdır."

"Yarışmacı rozeti takıyordu." dedim.

MIT'den ayrılan Crowley'nin hafif bir kekemeliği vardı. "Neye benziyor?"

"Celes Chere gibi giyinmiş."

Bronson güldü. "Onu bulmada iyi şanslar. Yarı finallere gelene kadar burada iki yüz olacak."

Crowley beni inceledi. "Bu salonu temizlememiz gerekiyor mu? Her yeri süpürmemiz?"

"Bunu yapamayız," dedi Bronson. "Bunu yapmayacağız. İhtiyacımız olan tek şey bu-"

Kalabalığın gürültüsü arasında ilk patlama boğuktu. İkincisi daha gürültülüydü ama bir gün önce motel odasını paramparça eden bomba gibi değildi.

Mekânın kuzeydoğu köşesinden hâlâ gri ve kahverengi dumanlar yükseliyordu. Oradaki insanlar çılglık atmaya ve çıkışlara doğru koşmaya başladı.

Bu bir izdihama yol açtı. Duman ileriye doğru yuvarlandı ve histerik hale gelen kalabalığı yuttu. Yangın alarmları çalmaya başladı. Sprinkler sistemi tetiklendi.

Bu daha fazla histeriye yol açtı ve insanlar kapılara doğru koşuştururken kayıp düşmeye başladılar.

Stapleton, Bronson ve Crowley'i yakaladı. "olduğunu öğrenene kadar ikinizi de buradan çıkarmalıyız, hemen!"

Video oyunu yaratıcıları korkmuş görünüyordu ama başlarını salladılar.

Bronson, "Bunu bu suikastçı kadının yaptığını , değil mi?" dedi.

Sisin ve dumanın arasından binadan kaçan taraftarlara bakarak, "Bunu onun yaptığına dair en ufak bir şüphem yok. Asıl soru neden yaptığı."

Üçüncü Bölüm

KARA CUMA

BÖLÜM

45

Dana Potter, 5 Şubat Cuma günü dağ saatiyle sabahın birinde, kamyonunu New Mexico sınırındaki El Paso County, Batı Teksas'ın kırsal kesimindeki ıssız bir yoldan BLM arazisine doğru gözden uzak bir yere park etti.

"Telefonunu kontrol et," dedi çene mikrofonlu ultra hafif bir iletişim ünitesi takarken.

"Kapalı olmasının bir nedeni var," dedi Mary. "Üç kez kontrol edelim."

Karısı sinirli görünüyordu ama o soğuk havada dışarı çıkıp pikabın arkasından çantalarını alırken dediğini yaptı.

"Hiçbir şey, hizmet yok," dedi. "Karanlık delik."

"Teşekkür ederim."

"Bu şeyin uydu telefonlarında çalışacağından emin misin?"

"Bir mil ötede kapanması gerekiyor," dedi çantasını omuzlarına kaldırarak.

"Göreceğiz bakalım."

Mary çantasını giyip çizmelerini üzeniye sonra atına tırmanırken kararsız görünüyordu. İç çekti.

"Sorun nedir?" Potter kendi eyerine bindikten sonra konuştu.

"Sadece neyin yanlış gidebileceğini düşünüyordum."

"Yarından sonraki gün oğlumu görmeyi ve ona hayatının kurtulduğunu söylemeyi planlıyorum." Kadın ona baktı ve önce yavaşça sonra da sertçe başını salladı. "Ben de." "Bunu duyduğuma sevindim," dedi Potter.

Her ikisi de çalılıkları ve alçak mesayı aydınlatan kızılötesi gözlüklerini indirdiler. Atlarını tekmelediler ve daha önce kullandıkları aynı güzergâh boyunca araziye keserken sessizlik içinde ve sabit bir hızla ilerlediler. Yola çıkmalarından bir saat on bir dakika sonra, saat ikiyi yirmi geçe arroyoya ulaştılar, hâlâ yeşil olan paloverde dallarını aldılar ve daha önce olduğu gibi onları kumlu kuru nehir yatağının karşı kıyısına bir yığın halinde yerleştirdiler.

Bağladılar

atlar nehrin yukarısında.

İkili, tarım alanlarının ve çiftliğin üzerindeki tepeyi aştıklarında hava hâlâ zifiri karanlıktı, aysız bir geceydi ve yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu.

Potter ensesine sürekli bir esintinin vurduğunu hissetti.

"Bekle," dedi. "Yanlış rüzgâr."

Orada durup sakince beklediler, beş, belki de altı dakika sonra uzaktan köpekler havladı.

Sözsüzce, mesa'nın kenarından geri çekildiler ve çantalarını çıkardılar. Her ikisi de kalın bir ciltsiz kitap boyutunda bir Ozonics cihazı buldu. Ozonics, kokularını yok edecek minyatür bir ozon jeneratörüydü; köpekler bile onları tespit edemezdi.

Makineleri çalıştırdılar, daha sıcak giyindiler ve tüfeklerini topladılar. Çantalarını tekrar omuzlarına alıp ve ozon makinelerini taşıyarak tepeye geri tırmandılar ve orada durup dinlediler.

Beş dakika sonra hiçbir köpek havlamayınca, hızla seçtikleri gizlenme yerlerine doğru ilerlediler. Mary dağ saatiyle sabah 2:40'ta, gün ışımadan neredeyse doksan dakika önce tüfeğinin arkasına göbek üstü uzandı. Kocası üzerine, botlarından başına kadar uzanan ve teleskopik dürbününün üstünden sarkan bir dikdörtgen kamuflaj malzemesi serdi.

"İyi mi?" diye mırıldandı.

"Gerçekten sağlam," dedi. "İyi geceler." "Seni uyandıracağım."

"Mmm," dedi karısı.

Potter bir metreden daha az bir mesafeye yerleşti, başka bir kamuflaj bezinin altına girdi ve Ozonics'i rüzgâr yönünde önüne koydu. Tüfeğinin arkasına geçti, yerleşti ve Mary'nin ritmik nefes alışını duydu. Karısının dünyayı istediği zaman kapatma ve onu neredeyse her zaman daha keskin hale getiren şekerlemelere sığınma yeteneğine hâlâ hayret ediyordu.

Cennette yapılmış bir eşleşme, diye düşündü kendi gözlerini kapatarak. Buna hala inanıyorum.

BÖLÜM

46

O gece uyuyamadım. Dönüp durdum, zihnim daireler çizerek çalışıyordu. Geçen haftanın şaşırtıcı olaylarını tekrar tekrar düşünmek beni endişelendiriyor ve boğazımın arkasında metalik bir tat uyandırıyor.

Bu tat, kusacağınızın ya da adrenalin yakacak kadar gergin olduğunuzun kesin bir işaretidir. Sabahın dört yirmisinde, gerçek uyku kavramına veda ettim ve Bree'yi uyandırmamak için yavaşça ve sessizce kalktım.

Zor bir gün geçirmişti ve bir yandan Senatör Walker cinayeti soruşturmasında çok az ilerleme kaydederken yandan da üzerindeki baskıyı artıran Şef Michaels ile uğraşıyordu.

Dolabımıza girdim, kapıyı kapattım ve ışığı açtım. Üç dakika sonra uzun iç çamaşırları, FBI eşofmanları ve bir çift New Balance koşu ayakkabısı giymiş olarak yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Merdivenlerin başında bir an durdum, kaloriferin tik taklarının, Jannie'nin odasındaki vantilatörün uğultusunun ve Ali'nin odasındaki yatağın gıcirtısının farkındaydım. Yandaki kapının ardında, Nana Mama'nın hafifçe hırıltılı nefes alışını duyabiliyordum.

Bu tanıdık sesler beni sakinleştirdi, ön salona doğru yürüdüm ve orada siyah bir saat şapkası, bir kafa feneri, önü ve arkası yansıtıcı çizgili bir rüzgarlık ve bir çift ince yün eldiven giydim. Dışarıda açık, aysız bir gece vardı. Sıcaklık donma noktasının biraz üzerinde seyrediyordu ve bazı balistik esnemeler yaparken nefesimden bulutları görebiliyordum.

Saat kırk dörtte farımı yaktım, merdivenlerden kaldırıma doğru koştum ve Capitol Hill'e doğru hırslı bir tempoyla yola koyuldum. Güçlü bir fiziksel aktivitenin, Ned Mahoney ve ben Atlantic City'den ayrıldığımızdan beri kafamı kurcalayan olaylar, düşünceler ve yarım yamalak teorilerden oluşan kısır döngüyü zihnimden uzaklaştıracağını umuyordum.

Ama öyle bir şansım yoktu. Pennsylvania Bulvarı'nı geçip Kongre Binası'na doğru yokuş yukarı tırmanmaya başladığımda tekrar geri dönmüşlerdi. Bu kez gerçekler, anılar ve fikirler neredeyse kronolojik bir sırayla beynimde dönüp duruyordu.

Senatör Betsy Walker, ön kapısının birkaç metre ötesinde bir profesyonel tarafından pusuya düşürülür ve vurulur. Walker'ın öldürülmesinden kısa bir süre sonra, suikastçı olduğu bilinen Kristina Varjan sahte bir pasaportla ülkeye girer ve bir CIA ajanı tarafından fark edilir.

Pittsburgh'lu tıbbi ekipman satıcısı Carl Thomas, saatler sonra ve birkaç blok ötede, bir Airbnb'de boğularak öldürülmüş halde bulundu. Erişim

dosyaları Scotland Yard tarafından bloke edildi.

Senatör Walker'ın ezeli düşmanı Fernando Romero, bir yığın Benjamin kazanmak için ülkeyi baştan başa geçer, Walker'ın öldürüldüğü gece kar fırtınasına yakalanır ve Washington'a doğru yola çıkar, ancak polisle girdiği çatışmada ölür.

Tanıdığım en sert, en yetenekli dövüş sanatçılarından biri olan Çavuş Nick Moon, iki saat kadar güneyde başka bir profesyonel tarafından göğüs göğüse dövüşte öldürüldü.

Varjan beni ve Mahoney'i havaya uçurmaya çalıştı. Sonra bir video-oyuncu gösterisinde kostüm giymiş olarak ortaya çıktı. Yarışmacı mı olacaktı?

Bu fikri göz ardı etmeye çalıştım ama sonra belki de oyunda iyidir diye düşündüm.

Ama o zaman neden sis bombası patlattı? Beni bir şekilde tanımış olmalı ve bunu kaçmak için bir şaşırtmaca olarak kullanıyordu.

Ama neden? Bunu neden yapsın ki? Zaten benden kaçmıştı. Neden sadece binayı terk etmedi?

Austin Crowley ve Sydney Bronson'ı düşündüm, bir bombacının, suikastçının ve adalet kaçağının kayıtlı bir yarışmacı olduğunu duyduklarında ne kadar sarsılmışlardı. Turnuvaya katılan tüm yarışmacıların verilerini teslim edeceklerine söz vermişlerdi.

Kongre Binası ile Yüksek Mahkeme Binası arasında koşup kuzeye, Independence Avenue'ye doğru ilerlerken hiçbir şey net bir anlam ifade etmiyordu. Döngüsel düşünce tekrar başladı, beni üzdü ve daha hızlı koştum, hızımı sanal bir sprint'e çıkardım. Kollarımı pompalayarak, adımlarımı uzatarak Independence'a ulaştım ve eve dönmeden önce Union İstasyonu'na kadar yokuş aşağı koşacaktım.

Ama sonra, tam orada, Anayasa Caddesi'nin köşesinde, Yüksek Mahkeme Binası'nın ve Kongre Kütüphanesi'nin hemen kuzeyinde, o kadar güçlü bir önsezi hissine kapıldım ki durdum ve nefes nefese orada durdum, ter alnımdan akıyor ve sırtımdan aşağı süzülüyordu. Aşırı ısınmışım ama o kadar titriyordum ki farımın ışıkları ileri geri kayıyor ve dişlerim takırdıyordu.

Tepeden aşağı baktım ve zihnimde Başkan Catherine Grant'ın cenaze törenindeki binicisiz siyah atı gördüm. kadar gerçektir ki, aygırın toynak seslerini duyabiliyordum.

Önsezilerden ya da içgüdülerden pek hoşlanmam. Benim için, çoğunlukla, her şey gerçeklerle ve bunların birbirine uyup uymamasıyla ilgilidir.

Ancak orada dururken, gecenin bir yarısı soğukta terleyip titrerken ve o siyah atı zihnimde çok canlı bir şekilde görürken, etrafımda hissettiğim uğursuz duyguyu inkar etmek mümkün değildi. Kaynağını gösteremiyordum ama sonra aniden gösterebildim.

Kristina Varjan. Senatör Walker'ın keskin nişancısı. Çete üyesi Romero. Boğulan adam, Thomas. Ve Çavuş Moon'un katili.

Ya hepsi bağlantılıysa? Ya Scotland Yard'ın gizli tuttuğu Thomas da dahil olmak üzere her biri profesyonel bir suikastçıysa? Ya işbirliği yapıyorlarsa? Ya birileri onları yönlendiriyorsa?

Bu sorular üzerinde düşündükçe tehdit ve endişe duygusu artmaya devam etti ve sonunda ihtiyatlı bir adamın hepsinin eğitimli profesyonel katiller olduğunu varsayarak ilerlemesi gerektiğine karar verdim.

Beş profesyonel katil, belki daha fazlası ve hepsi de Washington DC'nin yüz mil yakınındaydı. Ne için burada oldukları belli değildi ama içlerinden birinin bir ABD senatörüne suikast düzenlemiş olabileceği gerçeği düşüncelerimde ön plana .

Bu iş daha bitmedi.

Hafızamda at nal sesleri duydum ve kötü bir şey olmak üzere olduğunu içten içe hissettim. Çok kötü bir şey.

Geri döndüm ve eve doğru koşmaya başladım.

Tehdidi kaslarımda ve kemiklerimde hissedebiliyordum.

BÖLÜM

47

Pablo Cruz, sabah saat 4:30', o sabah açılışı yapılacak olan Dünya Gençlik Kongresi'nin ana mekânı olan Washington DC arenasında yoğun güvenlik önlemleriyle karşılaştı.

Cruz kafasını ve keçi sakalını tıraş etmişti ve DC arenasının logosuyla işlenmiş mavi bir iş tulumu giyiyordu. Columbia Bölgesi ehliyeti ve kendisini üç günlük etkinlikte çalışmak üzere görevlendirilen kurulum ve bakım ekibinin bir üyesi olan Kent Leonard olarak tanıtan bir arena çalışanı kimlik kartı taşıyordu.

Cruz tepsie otuz dolar, ucuz bir kol saati, bir anahtarlık, okuma gözlüğü, güneş gözlüğü, bir paket sakız ve küçük folyo paketler içinde üç adet alkollü mendil koyduktan sonra orada duran ABD Gizli Servis ajanına döndü. Kulaklarını işaret etti.

Genizden gelen, neredeyse Donald Duck'a benzeyen bir sesle, "İki taraflı işitme cihazı kullanıyorum. Onları çıkarayım mı?"

"Sakıncası yoksa, efendim. Cep telefonu yok mu?"

Cruz, işitme cihazlarını çıkarıp çöp kutusuna koymadan ve metal dedektöründen geçmeden önce, "Telefon yok dediler, ayrıca bu şeylerle hiçbir şey duyamıyorum," dedi.

Son iki günde arenaya üç kez girerken kimliklerini kullanmış ve benzer işitme cihazlarını takmıştı ve mekanın güvenlik görevlilerinin, DC Polisnin ve ABD Gizli Servisi üyelerinin onu el sallayarak geçirmesini bekliyordu.

Ancak metal dedektöründen geçtikten sonra, elinde asa taşıyan bir Gizli Servis ajanı tarafından karşılandı. Özel Ajan Crane, kimliğine göre Cruz'a kollarını uzatmasını ve bacaklarını açmasını söyledi.

Cruz emri duymamış gibi davrandı. Ajan Lewis, Crane'in ortağı, çöp kutusuna gitti ve işitme cihazlarını çıkardı.

Suikastçı bunları taktı ve bu kez ajan tespit çubuğunu üzerinde gezdirirken Crane'in emirlerine uydu. İki işitme cihazının yanından geçerken çıkan ciyıklama sesini duymazdan geldi.

İşi bittiğinde Crane asayı iPad'inde yazı yazmakta olan ortağına uzattı ve "Üzerinizi aramak zorundayım Bay Leonard" dedi.

Cruz, "Her neyse," dedi.

Ajan Crane suikastçının bacaklarını ve ceplerini kontrol etti. Lewis, "Kontrol edildi." dedi.

Crane Cruz'un her iki kolunu da sıvazlamadan önce başını salladı. Yüz ifadesi değişti. "Lütfen kollarınızı yukarı çekin, efendim," dedi.

Cruz sakince tulumun kollarını geriye sardı ve her iki kolunu saran yarı saydam örümcek ağlarını ortaya çıkardı.

"Bunlar ne?"

Cruz o vakvak sesiyle, "Tekrarlayan zorlanma sakatlığı için diş teli," dedi. "Onları kuzenim icat etti. Aynı tasarımı dizler için de yaptı."

"Bunlardan birini kullanabilirim," dedi Ajan Lewis. "Piyasada var mı?"

"Web sitesi yükseliyor ve dizlik sanırım önümüzdeki ay çıkacak? Spiderweb Braces," dedi Cruz. "Bunlar prototipler."

"İyi çalışıyor musunuz?" dedi ajan, geçmesine izin vermek için geri adım atarak.

Cruz gülümsedi. "İlk gün. Çıkarken sana haber veririm, kuzenime bile söylemeden önce."

"İyi günler, Bay Leonard."

Cruz, "İnşallah efendim," dedi ve yoluna devam etti.

Zaten büyük bir savaşı kazanmış gibi hisseden ve terk edilmiş fabrika zeminine bantladığı şematik labirenti hatırlayan Cruz, arenayı çevreleyen koridorlarda ilerledi ve ardından çaldığı, kopyaladığı ve iki gün önce bir hademeye iade ettiği anahtarı kullanarak işaretlenmemiş bir kapının kilidini açtı.

Etrafına bakındı, koridorların o saatte büyük ölçüde boş olduğunu gördü ve bir yardımcı merdiven boşluğuna girdi. İki kat çelik merdiveni hızla indi, daha dar koridorları olan bir alt bodruma çıktı ve bir T'ye ulaşana kadar güvenle ilerledi. Sola döndü ve rahatlamış bir şekilde önündeki geçidi boş buldu.

Cruz doğruca üzerinde elektrik uyarı sembolü olan bir kapıya gitti, kilidi açtı ve duvardaki sayaçların tesisin tükettiği enerjiyi kaydettiği küçük, çok sıcak bir alana girdi.

Sol ısıtma cihazını çıkardı ve amplifikatörü kulaklığa bağlayan ultra ince kabloyu çekti. Amfiden on beş santimlik bir kablo daha çıktı. Kabloyu, en büyük elektrik sayacını tesisi besleyen büyük güç hattına bağlayan bir konektörün etrafına sardı. Sonra alkollü mendillerden birini açtı ve yardımcıyı ve sayaca dokunduğu her yeri dikkatlice temizledi.

Merdiven boşluğuna doğru ilerlemeden önce aynı şeyi odanın içindeki ve dışındaki kapı kollarına da yaptı. Merdivene yaklaştığında Cruz anahtarını kullanarak sağ tarafındaki kapıyı açtı ve tuvalet kâğıdı, peçete, kahve fincanı ve benzeri şeylerin bulunduğu bir dolaba girdi.

Bir yığın kâğıt havlunun arkasında, iki gün önce iş kıyafetlerinin altından kaçırdığı eşyaları buldu: grafit derringer'larının sökülmiş parçaları, kum sarısı bir peruk, kontakt lensler, bir takım kıyafet ve bir kimlik.

Cruz tulumdan sıyrıldı, katladı, sonra silahları birleştirdi ve her örümcek ağının göbeğine birer tane taktı. Kontak lensleri taktı; gözlerini göz kamaştırıcı bir maviye dönüştürdüler. Sonra siyah pantolon, siyah ayakkabı, siyah elbise gömleği ve siyah V yaka kazak giydi.

Beyaz din adamının yakasını ve peruğunu deponun arka tarafındaki yere bıraktı ve zifiri karanlıkta birkaç rulo kâğıt havlunun üzerine oturarak meditasyon yaptı ve zamanını beklerken uyukladı.

Endişenin beynine girmesine izin verilmedi.

Korku da değildi. Ya da plan düşünceleri. Ya da gelecek hayalleri.

Cruz ölüm gibi oldu: hiç kimse, hiçbir yer, hiçbir zaman.

BÖLÜM

48

Cuma günü saat 04:50'de Kristina Varjan, George Washington Üniversitesi Hastanesi'ndeki boş bir asansöre bindi ve dördüncü katın düğmesine bastı.

Hastane önlüğü, gözlükler, ela kontakt lensler ve at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun kumral bir peruk takan kadın, sol elinde bir kan alma kiti taşıyor ve üzerinde TERRI LE GRAND, FLEBOTOMİST yazan mükemmel bir sahte GW rozeti taşıyordu. GW'nin resmi çalışan kartının mükemmel yakın bir taklidi belindeki bir klipsde asılıydı.

Asansör yükselmeye başladığında Varjan hâlâ iki sis bombasına bantlanmış iki M-80 yangın patlayıcısını yakıp Victorious turnuvasında bir çöp kutusuna atarak doğru şeyi yapıp yapmadığını tartışıyordu.

Oradan temiz çıkmıştı, değil mi? Bu ve daha fazlası vardı. Turnuva salonundakiler FBI ajanlarıydı, motel odasına giden FBI ajanlarıyla aynı kişilerdi. Onları gördüğü anda bunu anlamıştı.

Ama başka ne yapacaktı ki? Bir mesaj göndermek zorundaydı, değil mi?

Evet, Varjan bundan emindi. Birçok nedenden ötürü sis bombalarını kullanmakla akıllılık etmişti. Ama FBI ajanları oraya nasıl gelmişti?

Bu düşünce üzerinde daha fazla duramadan asansör yavaşladı ve zili çaldı. Kapılar açıldı ve o da dışarı çıktı.

Varjan koridorda ilerlerken esnedi ve koluyla ağzını kapattı.

Loş ışıklı hemşire istasyonunda bilgisayar başında çalışan bir hemşire gördü.

Varjan hemşireye gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Jones ve Hitchcock?"

Kırk yaşlarında Filipinli bir kadın olan hemşire, önlüğünün üzerine beyaz bir kazak giymiş ve BRITA yazan bir rozet takmıştı. Başını eğdi. "Biraz erken geldiniz."

"Erken vardiyada çalışıyorum," diye fısıldadı Varjan. "Ay ışığı. Genelde Cuma öğleden sonraları Georgetown'dayım ve bir dublöre ihtiyacım vardı."

Brita okuma gözlüklerini taktı, bilgisayarda bir şeyler yazdı. "Kura kimin için?" Varjan bir panoya, "Jones'un yerine Meeks. Albertson'a Hitchcock."

Hemşire başını salladı. "Onları uyandırmak yazık oldu. Hitchcock zor bir gece geçirdi."

"Yukarı çıkıp işimi halledebilir ve yardımcı olacaksa geri dönebilirim."

"Hayır, siz devam edin. Beş dakika içinde vardiya değişimiyle ilgilenmem gerekiyor."

"Teşekkürler Brita," dedi Varjan ve koridorda Hitchcock'un kapısına doğru ilerledi. Arkasına baktığında hemşirenin yine bilgisayarıyla meşgul olduğunu gördü.

Hitchcock'un ve bir sonraki kapının önünden geçti, derin bir nefes aldı ve dirseğini kullanarak Arthur Jones'un kullandığı özel odaya açılan üçüncü kapıyı itti.

Jones yatağında yatıyordu, gri teni etrafındaki çeşitli monitörler tarafından aydınlatılıyordu. Yatağın uzak tarafındaki bir sandalyede, battaniyeyle örtülü yaşlı bir kadın usulca horluyordu. Varjan yutkundu. Daha kötüsü de olabilirdi ama kadın işleri zorlaştırıyordu.

Ancak Varjan esnek ve uyum sağlayabilen biriydi. Yatağa ve yaşlı adama bağlanmış tıbbi hatlara doğru kayarken, kadın uyanırsa kullanmak üzere yalanlar uydurmaya başlamıştı bile.

Ancak yaşlı kadın Varjan'ın çantasını masanın üzerine koyup açtığını duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Ancak Jones, Varjan nabzını ölçmek için parmağına bir cihaz taktığında ve ardından tansiyon manşetini kolunun üst kısmına taktığında kıpırdandı.

" kaç lan?" diye fısıldadı huysuzca.

Varjan onun bakışlarını tuttu, gülümsedi ve fısıldadı: "Beşe biraz var efendim." "Bu birkaç saat bekleyemez miydi?"

Suikastçı manşeti pompalarken sempatik davranıyordu. "Ben sadece doktorun emirlerini uyguluyorum."

Varjan bir stetoskop taktı ve Jones'un tansiyonunu ölçtü.

"Bana numaralarımın ne kadar kötü olduğunu söyleme," diye homurdandı.

"Zaten bir anlamı yok, bu öğleden sonra bıçak altına yatacağım."

Manşeti çıkarırken, "İnsanlar her gün kalp ameliyatı geçiriyor," dedi.

"Öyle diyorlar. Şimdi neremi dürtüyorsun?" "Sol kolumun iç kısmını."

Jones cevap vermeden gözlerini kapattı, sol elinin arkasına saplanan serum hattını ayarladı ve dirseğinin iç kısmını ortaya çıkardı. Varjan uzun bir hortumu zayıf üst kolunun etrafına sardı ve bir damar olup olmadığını kontrol etti.

Bir iğne aldı, onu bir vakum tüpüne bağladı ve- "Sen de kimsin be?" dedi sandalyedeki kadın.

BÖLÜM

49

VARJAN BAŞLADI, "Üzgünüm, Terri Le Grand. Flebotomist. Siz?" "Eddie, kız kardeş," dedi kadın, onu eleştirel bir gözle inceleyerek. "Kanı vardı. dün gece alındı."

Suikastçı ona baktı. "Ve ameliyattan önce daha fazla çizim yapılacağını düşünüyorum."

Eddie burnunu çekti. "Daha masaya oturamadan onu kurutacaksın."

"Sürpriz," dedi Jones, gözleri hâlâ kapalıydı. "Sevgili kız kardeşim yine yatağın pozitif tarafında uyandı."

"Çok fazla kan alıyorlar Arthur," dedi kız kardeşi.

"Bir kısmı ameliyat için stoklanıyor," dedi Varjan iğneyi koluna doğru kaydırırken. "Küçük bir tutam."

"Ah," dedi Jones, gözleri parlayarak. "Bu acıttı!" Varjan telaşla, "Ben... Özür dilerim. Böyle bir şey asla olmaz." "Ona işkence et, neden yapıyorsun?" dedi Eddie.

Jones gözlerini Varjan'dan kaçırarak, "Eddie," dedi.

"Lütfen." Kız kardeşi yine burnunu çekti. "Sadece söylüyorum."

Varjan kanın vakum tüpüne akışını izledi ve ikinci bir tüp hazırladı. Bu tüp vakum değil, bir şırınganın namlusuydu. Bunu iğnenin arkasına yerleştirdi ve pistonu bastı. Şırınga, kalp atış hızını yavaşlatmak ve kan basıncını düşürmek için kullanılan bir ilaç olan yüksek dozda propranolol içeriyordu.

Dozun tamamını aldıktan sonra Varjan pistonu kısmen kanla dolana kadar geri çekti. İğneyi dışarı kaydırıp, yara yerine pamuk koydu ve yerine bantladı.

"İşte," dedi ıslık ıslık gülümseyerek. "O kadar da kötü değil."

Eddie, "İnsanları yapıştırmaktan zevk alıyor musun?" dedi.

"İşte bu kadar," dedi Jones. "Hemşireye karım Rebecca'yı aramasını söyler misiniz? Beni delirtmeden önce ona erken gelmesini söyle?"

Eddie gücenmiş gibi davrandı. "Ne? Senin için sandalyede uyudum Arthur."

Varjan kardeşlerden ne anlam çıkaracağını ve pek de umurunda değildi.

"Şey," dedi beceriksizce, "umarım ameliyat iyi geçer."

"Eğer kız kardeşimin hayata kasvetli bakış açısı yüzünden ölmezsem," dedi Jones. "Hayata rasyonel bakış açısı," dedi Eddie. "Soğuk ve katı gerçekler."

Varjan gönülsüzce gülümsedi ve gitti. Koridorda vardiya değişiminin yapılmakta olduğu hemşire istasyonuna doğru yürürken onların usulca tartışıklarını duyabiliyordu. Filipinli hemşire Brita dosyasından başını kaldırdı.

"İyi mi?"

"İyiden de öte," dedi Varjan. "İyi uykular."

Doğrudan asansöre doğru yürüdü ve aşağı düğmesine bastı. Koridorda alarmlar çalmaya başlamadan önce birkaç dakika geçti.

Eddie kardeşinin odasından koşarak çıktı ve "Nefes almıyor!" diye bağırdı.

Her iki vardiyadan hemşireler ve hasta bakıcılar acil durum arabalarını kapıp Jones'un odasına doğru koşular. Asansör kapıları açıldı.

Varjan kapıda titreyen Eddie'nin koşarak geçen ekibe son bir kez baktı. Doktorlara ve hemşirelere baktı ve sonra koridorda kardeşinin katiline göz attı. "Kanını kurutmuşsun!" diye bağırdı. "Bunun olacağını biliyordum!"

Varjan asansörün içinde gözden kayboldu ve kapılar arkasından kapanırken yüzünü kameralardan uzak tuttu.

BÖLÜM

50

Evimin ön merdivenlerini koşarak çıktığımda YIKILMIŞTIM. İçeride ceketimi ya da saatimin şapkasını çıkarma zahmetine girmedim; doğruca mutfığa gittim ve cep telefonumdan Redial tuşuna bastım.

"Hadi Ned," dedim. "Aç ."

Eve dönerken Mahoney'i altı ya da yedi kez aramaya çalıştım ama kişisel telefonuna yaptığım her arama hemen sesli atlıyordu. İş telefonuna yapılan her arama ise federal bir robotun sesli mesajının henüz ayarlanmadığını söylemesiyle son buluyordu.

Bu imkansızdı. Mahoney sekiz yıldır aynı iş numarasına sahipti. Her zaman iş telefonundan konuşurduk.

Kahve yapmaya başlarken *beş suikastçı* diye düşündüm. *Hayır, üç.* Thomas bir suikastçıysa, ölü bir suikastçıydı. Romero da öyle.

Kalan üç kişiden fazlası var mıydı?

O noktada sadece üç kişi de olabilirdi ama bu bana pek olası görünmedi. Eğer üç kişi varsa, dört, beş hatta altı kişi bile olabilirdi.

Beş ya da altı. Bu sayıların tamamen tahmin olduğunu biliyordum ama bunun bir önemi yoktu.

İhtiyatlı bir adam en kötüsünü düşünmeli ve ona göre hazırlanmalıdır.

Beş ya da altı en kötü senaryo muydu? Yoksa bundan daha fazlası da var mıydı?

Yoksa bunu sadece hayal mi ediyordum? Cevap arayan yorgun, yıpranmış bir beyin mi?

Kendime bir fincan kahve koyarak içgüdülerime göre hareket etmeye karar verdim çünkü elimde yeterli bilgi yoktu. Ned'in iki telefonunu da tekrar denedikten sonra kahveyi ikinci bir fincana doldurdum ve benimkiyle birlikte üst kattaki yatak odamıza çıkarıp ışıkları açtım.

Kapıyı kapatarak, "Bree, ." dedim.

İnledi ve yastığı başının üzerine çekti. "Git başımdan. Uyumam lazım."

Yanına gittim ve yastığı elinden aldım. "Alex!"

diye bağırdı öfkeyle. "Bree'nin-"

"Bree'nin uyuması gerektiğini biliyorum," dedim. "Ama Şef Stone ile konuşmam gerekiyor. Yoksa sizi devre dışı bırakıp doğrudan Şef Michaels'a mı gitmemi istersiniz?"

Kaşları çatıldı, gözlerini kısarak bana baktı ve omuzlarındaki sertliğin bir kısmı hafıfledi. "Saat kaç?" diye homurdandı.

"Beşi biraz geçe," dedim.

"Şimdiden koşmaya mı başladın?"

Kahvesini komodinin üzerine koydum. "Uyuyamadım, bir koşuya çıkayım ve bazı şeyleri düşüneyim dedim."

Bree esnedi ve için çabaladı. "Tamam mı?"

"Sanırım bir komplo ," dedim. "Suikastçıların bir komplosu."

Kahvesini yudumladı, ben teorimin parçalanmış mantığını açıklamaya çalışırken beni dinledi ve hiçbir şey söylemedi.

"Kötü bir şey olmak üzere. Kulağa benmişim gibi gelmediğini biliyorum ama bunu hissedebiliyorum."

Bree birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Bu hiç de senin yapacağın bir şey değil Alex. Binicisiz atlar görmek. Ne kadar uyuyorsun?"

"Bunun uykuyla bir ilgisi yok ve atı da görmedim. Sadece hatırladım. Bu gerçekten Senatör Walker'ın öldürölmesiyle ilgili, muhtemelen Thomas tarafından, o da Varjan ya da Çavuş Moon'u öldüresiye döven kişi tarafından öldürölldü."

"Alex, söylediklerinde çok fazla varsayım var. Özellikle de bildiğimizden daha fazla suikastçı olduğu fikri."

"Ben bu varsayıma dayanarak ilerlememiz gerektiğini söylüyorum. Eğer yanılıyorsam, yanılıyorumdur. Ama yanıldığımı sanmıyorum."

Bree yine sessizdi ama beni inceliyordu. "Bu suikastçıların ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum. Ama eğer ABD'li bir senatörün öldürölmesiyle başlayan bir komplonun parçasıysa, kendi sonuçlarınızı kendiniz çıkarın."

"Herhangi bir sonuca varamam," dedi. "Elimizde yeterli bilgi yok." "Size söylüyorum, Bölge'de acımasız bir şeyler olacak, belki de bugün."

Her geçen an daha da sinirlendiğini görebiliyordum. "Ne yapmamı istiyorsun? Tüm dedektiflerimi sokaklara mı salayım? Michaels'tan vardiyayı iki katına çıkarmasını mı isteyeyim? İçgüdülerin öyle diyor diye tüm polisleri devriyeye mi çıkarayım?"

"Bu da bir başlangıç olur," dedim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu yapabilecek durumda değilim."

"En azından Michaels'a söylemelisin."

"Ona ne söyleyeyim? Bakanlığın bir danışmanın içgüdüsel bir his yüzünden küçük bir ordunun Columbia Bölgesi'ni ele geçirmesini istediğini mi?"

Hızla bir yere varamadığımı görebiliyordum. "Tamam," dedim ve kapıya doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hangi hastaları iptal edebileceğimi görmek için ofisime, sonra da söylediklerimi anlayıp anlamadığını görmek için Mahoney'i bulmaya."

"Alex," dedi Bree ben kapıyı açarken. "Seninle aynı fikirde olmamam seni sevmediğim anlamına gelmez."

Şakaklarımın etrafındaki derinin gevşediğini hissettim. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Uyumaya devam et."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi hayıflanarak ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

Kapıdan çıkıp merdivenlerden geri indim, kafam karışmıştı ve bunun sadece yorgun zihnimin uydurduğu bir teori *olup* olmadığını merak ediyordum. Ama mutfağa vardığımda haklı olduğumdan yine emindim.

Bir fincan kahve daha doldurduktan sonra merdivenlerden aşağı indim ve cep telefonumdan tekrar arama tuşuna bastım. Yine sesli mesajın ayarlanmadığına dair o sinir bozucu kaydı duydum.

Merdivenlerin dibine ulaştım ve Ned'in kişisel telefonunu tekrar aramak üzereydim ki posta yuvasının altında yerde bir zarf fark ettim. Elime aldım, adımı, adresimi ve bir pul gördüm ama posta damgası ve iade adresi yoktu.

Ofisime doğru yürürken zarfı açtım. İçinde tek parça beyaz bir kağıt vardı. Sayfanın karşısında, kırmızı boya kalemle karalanmış, şöyle yazıyordu:

Stop me Please, Alex Cross

BÖLÜM

51

Başkent'in batısındaki İKİ ZAMAN BÖLGESİ Mary Potter, "Dana?" diye fısıldadı.

Kulaklığında karısının sesini duyan Potter sarsılarak uyandı, soluk gri bir ışıktaki yamacı ve aşağıdaki vadi tabanını gördü. Bir horoz öttü.

"Kahretsin," dedi. " kaç?"

"Hazırlanma zamanı," dedi. "Çiftlikte ışıklar yanıyor."

Yirmi dakika sonra kış güneşi doğudaki bir yamacı aşarak arkalarına geçti. Sıcaklık üzerlerine çöktü ve vadi boyunca iki gün önce izledikleri terasa doğru devam etti.

Terastaki dört masaya yemek servisi yapan, kazak ve önlük giymiş genç bir adam ilk görüldüğünde gün ışıdı. Ayrıca uzun bir portatif ısıtıcıyı da çalıştırdı. Üstünden yükselen buharı dürbünlerinden görebiliyorlardı.

"Hadi ateş edelim," dedi Potter. Cebinden çıkardığı üç adet 6,5 mm Creedmoor fişegi tüfeğinin şarjörüne yerleştirdi ve dördüncüsünü de sürgüyü kapatıp kasayı çalıştırmadan önce fişek yatağına yerleştirdi.

Ancak o zaman sinyal bozucuyu almak için çantasına uzandı. Cihaz anodize edilmiş siyah renkteydi, yaklaşık bir ciltsiz kitap boyutundaydı ve hafif bir alışından yapılmıştı. Potter sinyal bozucunun nereden geldiğini ya da nasıl çalıştığını bilmiyordu ve pek de umurunda değildi. Çiftlik evine vardıklarında brifing paketinin içindeydi.

Onu Ozonics'in önüne ve soluna, öndeki elinin aceleyle ulaşabileceği bir yere koydu. Sekiz dakika sonra, kahvaltaya ilk gelen, otuzlu yaşlarının sonlarında, cilalı, fit bir sarışın, koyu renk güneş gözlükleri ve şık görünmesini sağlayan kanvas kuş avı kıyafetleriyle terasa çıktı.

Potter elini pantolonunun yan cebine soktu, cep telefonunu çıkardı ve açtı. Servis yok. Mükemmel.

"İşte bebeğim geliyor," diye şarkı söyledi Meryem usulca. "İşte geliyor."

Hedefi olan altmış yaşlarında, kanvas pantolon, yelek ve kasket giymiş bir adam, oturmakta olan kadına doğru yürüdü, onunla biraz sohbet etti ve sonra ısıtıcıya daha yakın bir masaya geçti. Vadinin uzunluğuna bakan bir sandalyeye yerleşti.

"Yeşil," dedi. "Beş yüz dokuz metre. Sağ etmoid kemik."

Etmoid kemik. Eğer bir kafatasını parçalamak ve bir adamı yere sermek istiyorsanız mükemmel bir nişan noktası. Ya da sandalyesine, duruma göre.

Potter, "Taretinizi dört klik ayarlayın ve orada kalın," dedi. "Bu kuyruk rüzgarında sürüklenmek yok."

On beş dakika bekledikten sonra beş kişi daha, hepsi de orta-ileri yaşlarda erkekler, kahvaltı için yavaş yavaş terasa akın etti. İkiisi cilalı kadınla birlikte oturdu. İkiisi tek başına oturdu. Biri Mary'nin hedefinin soluna oturdu.

şeftali tenli, iri yapılı ve sokulgandı. Mary'nin hedefi adamın varlığından hoşlanmış görünüyordu ve iki kez gülmek için başını geriye attı.

Sonra kırk yaşlarında, iri kemikli, kısa siyah saçlı, uzun boylu bir kadın belirdi. Kanvas ceketinin üzerine yeşil bir yelek giymişti. "Bu hanımefendi," dedi Mary. "Sen güvertedesin."

BÖLÜM

52

BAYAN herkesi tanıyor gibiydi ve sağ omzu ısıtıcıya dönük tam profilden boş dördüncü masaya oturmadan önce terasta çalıştı.

Potter içgüdüsel olarak onun bu pozisyonda olmasından hoşlanmıyordu ve kocasının muhtemelen onun solunda, karısının engellediği vadinin tam manzarasına bakacak şekilde oturduğunu anlamadan önce nedenini düşünmek zorunda kaldı.

Potter'ın avcı çizmeleriyle beş altı boyundaki hedefi terasa çıktı ve kahve içip garsona kahvaltı siparişlerini vermekte olan sekiz kişiyi selamladı. Potter'ın nişangâhı, adam ortaya çıktığı andan itibaren üzerindeydi ve Mary'nin hedefinin elini sıkmak için terasa doğru ilerlerken de nişangâhını orada tuttu. Karısının yanına gidip onu alnından öperken ve tam olarak yanlış koltuğa otururken bile nişangâhı ondan ayrılmadı.

Bayan o kadar uzun ve geniş omuzluydu ki, kocasının önü neredeyse kesilmişti. Potter, kocasıyla karşı karşıya geldiği açığa bağlı olarak, adamın vücudunda nişan alacak sadece küçük parçalar bulabiliyordu ve bunların hiçbirisi ölümcül değildi.

"Kırmızı," dedi.

"Açıyı değiştirelim mi?"

Mary söyledi. "Bekle."

Omuzlarını kasıtlı olarak gerdi ve gevşetti, garson hedefinin masasına espresso getirirken dürbünden sakince izledi. Kadın bir yudum aldı ve arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak kocasının vücudunun ve başının sol tarafını ortaya çıkardı.

"Yeşil," dedi. Öne doğru uzandı ve sinyal bozucu cihazın düğmesini çevirdi.

Mary de "Aynen" dedi.

Potter vücudunun üst kısmını ve silahını ayarladı. Dürbününün artı işareti adamın burnunun köprüsünü buldu ve oraya yerleşti.

Ateş etmek için tüfeğin üç konumlu emniyetini ileri itti ve sağ işaret parmağının pedini tetiğin kıvrımına getirdi. Baskı yok. Henüz değil.

"Yeşil," dedi ve ikisi de kendilerine ezberletilen düşünce ve eylem kalıplarına girdiler.

"Nefes al," dedi Mary.

Potter derin bir nefes aldı ve çeyreğini dışarı vererek, "Rahatla," dedi. Vücudundaki tüm gerginliği attı. "Nişan al." Nişangâhı tam olarak istediği yerdeydi.

"Manzara resmi," dedi Mary.

Potter'ın dikkati hedefinden hedefinin karısına ve onların arkasına sıçradı. Tam *Sıkıştır* diyecekti ki, karısı espressosunu içmek için öne eğildi ve atışını engelledi.

"Kırmızı," dedi ve nefesini verdi. "Hâlâ yeşil," dedi Mary.

Potter, karısı sandalyeye tekrar yaslanana kadar hiçbir şey söylemedi, ama o kadar da uzağa değil. Yine de hedefin sol gözünün hemen üzerindeki ön kemiğini net bir şekilde görebiliyordu.

"Yeşil," dedi.

Her ikisi de senkronize bir şekilde tekrar o sıraya girdiler: nefes al, rahatla, nişan al, nişan al...

"Sık," dedi Potter.

Tetikler keskin bir şekilde kırıldı. Mermileri, karısı öne doğru oturduğu anda susturucuları terk ederken gümbür gümbür sesler çıkardı. Her iki merminin de tarlalarda ve ağaç tepelerinde bıraktığı buhar izlerini gören Potter, Mary'nin atışının doğru olduğunu ve kendisinin büyük bir hata yaptığını daha çarpışmadan anlamıştı. 127 gramlık mermi hedefinin karısının sağ alt yanağına saplandı. Kadının başı ve gövdesi sola doğru savruldu ve havaya kalktı. Onun ötesinde, Potter'ın hedefi sandalyenin yarısı üzerinde, yarısı dışındaydı. Sağ göğüs duvarında kan vardı ama

çok canlıydı ve aptal aptal etrafına bakıyordu.

İnsanlar çığlık atıyor ve bağıırıyordu. Sesleri suikastçılara kadar ulaştı.

Ama Potter onlara aldırış etmedi. Tüfeğinin sürgüsünü çevirdi ve kurşunun kadının ağzından girip sekerek dışarı çıkmış ve kocasının göğsüne saplanmış olması gerektiğini düşündü.

Hedefinin göğüs kafesini nişangâhında bulduğunda, atış protokolünü atlayıp tetiğe dokunduğunda bu düşünceler yok oldu. Creedmoor çatladı. Dürbünde kaldı ve hedefinin göğsünün ortasına kadar uzanan buhar izini izledi.

"Ölü adam," dedi Mary.

Potter silahtan indi, boş kovani aldı, cebine koydu, sonra silahı, çantayı ve kamuflaj ağını kaptı. Hâlâ belli belirsiz bağıırışlar duyarak tüfeğini, çantasını ve ağını da beraberinde sürükleyerek geriye doğru ilerledi. Mary çoktan çiftliğin görüş alanından çıkmıştı ve çantasından çamaşır suyu dolu bir spre y şişesi çıkarıyordu.

Kamuflaj ağını çantasına yerleştirdikten sonra şişeyi aldı, çömeldi ve ördek yürüyüşüyle ilerledi. Atış için yattığı yere geldi ve Ozonics cihazının üzerine saf çamaşır suyu sıktı ve cihazı çalışır durumda bıraktı

Onlar gittikten sonra da kokuyu yok etmeye devam etti. Sonra geri çekildi, tüm zaman boyunca püskürttü.

Potter Ozoniklerini aldı ama çiftlikle tüm iletişimi mümkün olduğunca uzun süre kesmek için sinyal bozucuyu bıraktı. Sinyal bozucuyu, yattığı yeri ve çıkış yolu boyunca her yeri spreyledi, eldivenli elini gevşek toprakta ileri geri gezdirerek çamaşır suyuyla karıştırdı.

Mesa'nın yamacına geri döndüklerinde, aşağıya ve arroyoya tırmanmadan önce çantalarını ve silahlarını omuzladılar. Kuru nehir yatağına doğru ilerlediler, atlara atladılar ve onları sertçe tekmelediler.

Kuzeydoğuya, kamyonu ve karavana doğru gidebildikleri kadar hızlı gittiler, işleri bitmişti ve şimdiden evlerini düşünüyorlardı.

Dağ saatiyle sabah 7:32'ydi.

BÖLÜM

53

Doğu saatiyle sabah 9:40'ta Martin Franks, Manhattan Battery Park'taki South End Avenue'de bir arabanın camındaki yansımasına bakarken ısıklık çaldı. Franks, bir önceki sabah Mandarin Oriental'den ayrılan ve öğleden sonra Amtrak treniyle Penn İstasyonu'na giden adama hiç benzemiyordu.

Franks'in saçları artık askeri kısalıkta kesilmişti. Koyu mavi takım elbisesi, beyaz gömleği ve kravatı üzerine tam oturmuştu ama kusursuz değildi. Havacı güneş gözlükleri ve kulağındaki tomurcuk kolluk kuvveti olduğunu haykırıyordu. Boynundaki zincirde ABD Hazine Bakanlığı özel ajanının rozetini ve kimlik kartlarını taşıyordu.

Polis memuru ona yumruk attığında oluşan morlukları hafifletmek için makyaj yapmıştı ve bu morlukları açıklayacak bir hikâyesi vardı.

Altında üç Starbucks kahvesi ve bir yığın peçete bulunan karton bir tepsi taşıyan Franks, Gateway Plaza Garajı'na yürüdü ve tam yağmur yağmaya başlarken içeri girdi. Asansöre binerek üçüncü kata çıktı ve tüm kabadayı, yürüyen patron kabadayılığıyla dışarı çıktı.

Sağında, üç boşluğa yanlamasına park edilmiş özel yapım siyah bir Chevy Suburban gördü. Koyu renk takım elbise giymiş ve kulaklık takmış iki adam dışarıda duruyordu ve dikkatlerini hemen bir eliyle kahveyi dengede tutarken diğer eliyle ajan rozetini tutan Franks'e yönelttiler.

"Siz Penny ve Cox musunuz?" dedi yumuşak bir Güneyli

. "Cox," dedi kızıl saçlı kadın.

"Penny," dedi kalın boyunlu adam.

"Kevin Stoddard," dedi Franks, rozetini bırakıp boştaki elini uzatarak. "New York ofisinde geçici görevdeyim. Patronum işlemek istersen gelip seni hecelememi ve en azından bir kahve getirmemi söyledi."

Penny onun elini sıktı, bir fincan aldı ve Franks'in gözlerinin içine baktı. "SAC'in kim?"

"Warner," dedi Franks. "Görevlendirme ben de varım."

Cox telefonunu çıkardı ve başparmaklarıyla yazmaya başladı. Franks sakın davranıyordu ama içinden hacker'ın işini doğru şekilde yapmış olması için dua ediyordu. Aksi takdirde, Franks yanlış yolda ve hızla ilerliyordu.

Cox başını kaldırıp başıyla onayladı. "Genelde nerede görev yaparsın, Stoddard?" "Big Easy," dedi Franks. "Son dokuz yıldır."

"Sahtecilik mi?" Penny sordu.

"Çoğunlukla," dedi Franks. "Ama ara sıra tehditler alıyorsunuz ve sonra araştırmak zorunda kalıyorsunuz. O taşralı çocuklardan bazıları öfkelenip Fed başkanını öldürmekle ilgili atıp tutuyor. Bu tür şeyler."

Penny güldü. "Bunlardan birkaçını duymuştum. Burada ne yapıyorsun?"

Franks, "Yolumuzun aşağısında iyi hazırlanmış sahte elliliklerden oluşan bir sel var," dedi.

"İki ay önce Queens'te de aynı kalitede faturalar gelmeye başladı. Ortak paydanın izini sürmeye çalışıyoruz."

Cox bir kahve aldı ve "Bu adamlar dijital işlerde çok iyi olmaya başladılar" dedi.

Penny, "Yanağına ne oldu?" diye sordu.

Franks iğrenmiş ve eğlenmiş gibi görünmeye çalıştı. "On bir yaşındaki yeğenim, kız kardeşimin çocuğu, tekvando mu öğreniyor? Geçen gece bana birkaç hareket gösterip gösteremeyeceğini sordu. Kafamın yan tarafına dönen bir roundhouse beklemiyordum. Neredeyse bayıltıyordu beni!"

Penny ve Cox gülmeye başladılar.

Franks de öyle yaptı, "Belalılığım buraya kadarmış." dedi.

Karton tepsiyi ve peçeteleri Suburban'ın kaputunun üzerine koydu, üçüncü fincan kahveyi kendisi için aldı. "Siz çocuklar ne zaman havalanıyorsunuz?"

Penny Cox'a baktı ve "Tekerlekler 11'de kalkıyor" dedi.

Franks, "JFK'ye giden yolu temizleyen bir motosiklet eskortunuz olduğunda yardımcı olur." dedi.

Cox başını salladı. "Eskort yok. Bowman onlardan hoşlanmıyor, ortama karışmayı tercih ."

Penny, "Sanırım haklı. O içeri girdiğinde ve biz de yola koyulduğumuzda, şirket jetine doğru ilerleyen evrenin bir başka mobil efendisi olacağız."

Franks kahvesini içti. Bu adamları severdi. Annesinin dediği gibi, dünyanın tuzu kuruları. Eski asker. Karısı. Çocuklar.

Ancak içten içe hiç acıma hissetmiyor, sadece beklenti ve heyecan duyuyordu. On dakikaya dört kala, ajanlar ellerini kulaklıklarına götürdüler.

Cox, "Anlaşıldı." dedi.

Penny yolcu kapısına doğru yöneldi. "Tasarımcı çamuru için teşekkürler, Stoddard."

"Hizmet edebildiğime sevindim," dedi Franks. Boş kahve taşıyıcısını aldı ve dibine bantlanmış .25 kalibrelik Ruger tabancayı çıkardı.

Penny'yi üç adım öteden kafatasından vurdu, sonra silahı Cox'a çevirdi ve "Yapma" dedi.

BÖLÜM

54

COX'un eli silahına uzanırken dondu.

Franks, "İki silah da kaputun üzerinde," dedi. "Dalga geçme. Bunu yaşarken ya da ölürken yapabilirim. Benim için fark etmez."

Cox içeri uzanıp beylik silahını çıkardı, sonra da ayak bileğinden bir destek aldı. Onları kaputun üzerine koydu.

"Sakin ol," dedi Franks, küçük silahı alıp cebine koyarken hâlâ kaputun üzerinden nişan alıyordu, sonra çömelip Penny'nin kulaklığını ve telsizini cesedinden kopardı.

Franks yolcu tarafındaki kapıyı açarak, ", " dedi. "Sen sürüyorsun." Cox, "Her ne planlıyorsanız-" dedi.

"Bunu önemseyen biri için sakla."

Cox tereddüt etti ama sonra direksiyona geçti.

Franks içeri girdi, yerdeki kapalı bir şemsiyeyi kenara itti ve kapıyı kapattı.

"Sür."

"Nerede?" Cox söyledi.

"Şirin olma," dedi Franks. "Planı biliyorum. Onu takip et."

Hazine ajanı Suburban'ı vitese takarak bir gösteri yaptı ve ardından Franks'e ters vurmaya çalıştı.

Suikastçı hamleyi önceden sezmiş ve darbeyi savuşturmuş, ardından Ruger'ı Cox'un şakağına dayamıştı. "Senden çok ilerideyim Ajan Cox. Dediğimi yaparsan karını ve çocuklarını göreceksin kadar yaşarsın. Bir daha böyle aptalca bir hareket yaparsan, yaşayamazsın."

Ajan öfkeliydi ama iki elini de direksiyona koydu. Arabayı sürdü. Beylik silahı kaputtan kayarak park garajının zeminine düştü.

Garajdan çıktıklarında çiseleyen yağmur Cox Broadway'e dönüp güneye, finans bölgesine doğru ilerlediğinde sürekli yağmura dönüşmüştü.

Franks'in kulaklığında bir adam şöyle diyordu: "Ben Thomas. Shamrock taşınmak istiyor."

"Anlaşıldı," dedi Cox.

Franks, " dakika," dedi.

"Anlaşıldı."

Franks, "Oraya vardığında kenara çek, park et." dedi. "Ne halt edeceksin?"

Trinity Episcopal Kilisesi'nin önünde durduklarında suikastçı hiçbir şey söylemedi. Cox cipi park eder etmez Franks parmağını ajanın boştaki kulağına soktu, Cox'un çenesinin arkasına nişan aldı ve onu omurgasının üstünden vurarak anında öldürdü.

Silah sesi Franks'in kulağına gürültülü gelmişti ama kurşun geçirmez cam sayesinde tamponlanmıştı; kaldırımda yağmurdan kurtulmak için acele eden insanlar bunu fark etmemiş gibiydi. Şemsiyeyi kaptı, dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve kilisenin ön kapısı açılmadan hemen önce şemsiyeyi kaldırdı.

Takım elbiseli ve trençkotlu iri yarı siyah bir adam, uzun mavi bir yağmur ceketini ve topuklu ayakkabılar giyen ellili yaşlarında kısa boylu, siyah saçlı Kafkasyalı bir kadının üzerinde bir şemsiye taşıyarak dışarı çıktı. Kaslı adam sağanak yağmuru gözlerine alıyordu.

Franks şemsiyesini yüzünü kapatacak şekilde eğik tuttu. İkili kaldırımın geçerken, arka kapıyı açacakmış gibi uzandı ve ardından kadına doğru savrularak yakın mesafeden yüzüne ateş etti.

Ajan Franks'e doğru patladı, şemsiyeyi ona doğru savurdu ve ardından omzunu suikastçıya saplayarak onu cipe doğru geri itti. Franks sanki sersemlemiş gibi yere yığıldı.

Ajanın boyun eğmeye çalıştığını hissettiği anda şemsiyeye doğru nişan aldı ve ateş etti. Adam ayaklarının dibine düşmeden önce bir homurtu duydu, yaralıydı ama ölmemişti ve silahına doğru gidiyordu.

Franks ajanın alnının ortasına nişan aldı. Tetiği çekti.

Tıklayın .

Franks boş silahı yaralı adamın yüzüne doğru savurdu ve onu vurdu. Dönüp cipin etrafından dolanarak sürücü tarafına geçti, Cox'un cesedini dışarı çıkardı ve onu otobüs şeridine yayılmış halde bıraktı.

Arabayı vitesine taktı, flaşörlerini yaktı ve ajan ateş etmeye başladığı sırada trafiğe çıkmaya başladı. İlk mermi arka camı deldi, her iki koltuğu da patlattı ve radyo ekranını parçaladı.

İkinci atış ...

BÖLÜM

55

HİÇ KİMSE HİÇBİR YERDE KAYBOLMAZKEN, Pablo Cruz için üç saat dakikalar gibi geçti. Saati sabah 8:00'de bipledi.

Kendini iyice dinlenmiş ve elindeki göreve hazır hissederek uyandı.

Cruz ayağa kalktı, pantolonunun tozunu aldı, din adamının yakasını taktı ve ardından mükemmel peruğunu taktı. Sonra karanlık depodan bodrum katındaki koridora çıktı.

O bir giydi çift muhafazakar siyah çerçeveli gözlükler takılı Işık değişimlerine uyum sağlayan fotokromik camları vardı, güneş ışığında daha karanlık, içerisi neredeyse berraktı. Artık daha hızlı yürüyen Cruz alt bodrumdan çıktı ve merdivenleri tırmandı. Kapının ardında toplanan kalabalığın gürültüsünü duydu. Cruz kapıyı hızla açtı ve dünyanın dört bir yanından gelen gençlerin, onların yetişkin liderlerinin ve refakatçilerinin arasına karıştı. Birine gülümsedi

Asyalı gençlerden oluşan bir gruba rehberlik eden genç kadın da ona sırtarak karşılık verdi.

Sonraki beş dakika boyunca arenada tur atıp içeri girmeden önce tüm kolluk kuvvetlerine dikkat çekerek başını salladı ve gülümsedi. Cruz arkadan, gökkuşağı renklerinde bir sahnenin en uzağından girdi.

Kürsü dışındaki koltukların çoğu çoktan dolmuştu. Cruz kürsüye çıkabilmek için kendisini Nebraska İlk Baptist Kilisesi'nden Rahip Nicholas Flint olarak tanıtan ve kongrenin açılış töreninin bir parçası olarak şarkı söyleyecek olan Omaha'dan bir koroyu da içeren bir kilise grubunun parçası olan rozetleri gösterdi.

Yaka kartlarını üç kez daha göstererek televizyon kameralarının önünden geçti ve kısa süre sonra kendini sahnenin oldukça gerisine yerleştirilmiş bariyerlere sıkıştırılmış genç ve yaşlı insan kalabalığının arkasında buldu. Gözlüklerinin rengi, griye çalan bir renk alana kadar açılmaya devam etti.

Cruz yakasını düzeltmek için uzandı ve bir dikiş iğnesi kadar keskin, yarı saydam bir grafit parçası çıkardı.

Suikastçı bunu sağ işaret parmağıyla orta parmağının arasına yerleştirdi, arkasına daha fazla insan doluşana kadar bekledi ve sonra önündeki genç bir kadının poposunu delmek için kullandı. Kadın irkildi, poposunu tuttu ve etrafında döndü. Cruz gözlüklerin ardından ona baktı.

"Ben de az önce ısırıldım," dedi. "Birisi bana buranın istila edildiğini söyledi." Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Gerçekten mi?"

"Yeni duydum," dedi. "Geçebilir miyim? Koronun fotoğraflarını çekmem gerekiyor. Onlar benim grubumda."

Kadın . "Elbette, Peder."

"Tanrı seni korusun çocuğum," dedi ve geçip gitti.

Kırk dakika sonra salon tıklım tıklım dolmuştu ve Cruz olması gereken yerdeydi; ön tarafta ve sahnenin en sağında, FLORIDA yazılı bir pankartın etrafında toplanan bir grup gencin arkasında bir sıra ceset vardı. Arenanın her yerinde elli eyaletten ve yüz ülkeden pankartlar vardı.

Cruz sanki orada olduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi şaşkınlık ve huşu içinde etrafına bakmaya devam etti. Sahne ileri gelenlerle dolmaya başladı. Kansas'tan gelen küçük kilise korosu sahnenin solunda, neredeyse suikastçının tam önünde yer alıyordu.

Saat 9:57'de, yüzünde kocaman bir gülümseme olan gümüş saçlı bir kadın kürsüye doğru yürüdü ve mikrofona dokundu.

"Dünya Gençlik Kongresi'nin bu yılki toplantısına hoş geldiniz!" diye bağırdı ve salonda alkış tufanı koptu.

Cruz alkışlayarak onayladı, gözlerini ondan ayırmadı ve sahneye sırtını dönmüş, seyircileri tarayan takım elbiseli ve kulaklıklı sekiz iri yarı adamdan hiçbirine bakmadı.

Alkışlar kesildiğinde kadın şöyle dedi: "Sevgili genç arkadaşlarım, ben Nancy Farrell, bu yılki kongrenin başkanayım. Bugün, kongrenizi heyecan verici bir duyuruyla açacak olan yeni bir arkadaşımı sizlere takdim etmekten büyük onur duyuyorum. Dünyanın ve geleceğin genç bayanları ve bayları, size büyük bir zevkle Amerika Birleşik Devletleri Başkanı James B. Hobbs'u takdim ediyorum."

BÖLÜM

56

ABD Deniz Piyade Birliği bandosu "Hail to the Chief" çalarak sahneye geldi. Gizli

Servis ajanları zemin seviyesindeki perdelerin arkasından çıktılar, Ardından, göreve geleli iki haftadan az bir süre olan Başkan Hobbs geldi. Başkan, kalabalığın kendi tarafında olduğundan emin olduğunda her iyi politikacının yapacağı gibi el sallayarak ve gülümseyerek dışarı çıktı.

Uzun boylu, gümüş saçlı ve sırık gibi olan Hobbs, Wyoming'de bir sığır çiftliğinde büyümüştü. Yakışıklılığı ve ABD Senatosu'nda dürüstlüğü ve güler yüzlülüğüyle ün salmıştı; bu özellikleri merhum başkan Catherine Grant'in ilgisini çekmişti.

Cruz'a göre kağıt üzerinde ülkeyi yönetecek daha iyi bir adam bulunamazdı.

Ancak Başkan barikatta çalışmaya, çocuklarla ve yetişkinlerle tokalaşmaya başladığında Cruz, Hobbs'un işinden ya da en azından Gizli Servis görevlilerinin üç taraftan etrafında sıkı bir koruyucu falanks şeklinde hareket etmesinden rahatsız olduğunun işaretlerini gösterdiğini görebiliyordu.

Hobbs'un arkasında iki uzun boylu ajan yürüyordu. Her birinin bir eli Başkan'ın sırtına hafifçe dayanmış, diğeri de silahına yakın duruyordu. İki ajan daha sol omzunun yanından hareket etti. Cruz'a en yakın olanı ileriye taşıyordu.

Cruz kendini baş ajana değil, onun ve ortağının ötesine, Başkan'a bakmaya zorladı. Suikastçı sanki hayatının en önemli anlarından biri yaklaşıyormuş gibi genişçe sırttı.

İşitme cihazına uzandı, on saniye boyunca bastırdı ve sonra kapattı. Yaklaşık doksan metre sağındaki en yakın televizyon kamerasını izledi. Başkan'a odaklanmış gibi görünüyordu. Kameranın önündeki yeşil ışık titredi ve söndü. Kameramanın kafası yukarı kalktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Cruz etrafına baktı ve diğer kamera operatörlerinin de aynı şeyi yaptığını gördü.

Hobbs ve beraberindekiler yaklaşırken ayak parmaklarının ucuna kalktı ve alkışlama gösterisi yaptı. Etrafına bakındı, gençlerin heyecanlı bakışlarını yakaladı ve onlara başını sallayarak, *"Bu inanılmaz değil mi?" dedi.*

Hâlâ alkışlayan, hâlâ ayak parmaklarının ucunda ve sevinç içinde olan Cruz, baş ajanın çoktan yanından geçip gittiğini ve başkana en yakın ajanın, herkesin Hobbs'un elini sıkmak için uzanabileceği zamanı işaret ettiğini gördü. Sadece

Suikastçı daha sonra Başkan'ın ötesine, maiyetin peşinden giden dümdüz adama baktı.

Askeri duruş. Sıkı saç kesimi. Gri iş kıyafeti.

Bunlar Cruz'un zihninde anında kaydedildi, sonra mutlu dikkati Hobbs'a döndü, şimdi bir metreden daha yakındaydı, suikastçı onun "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Harika. Sizi görmek harika, genç bayanlar."

Tam önündeki üç genç ileri atıldı. Cruz da öyle yaptı, baş ajanın elini çocukların kollarına koyduğunu gördü. Alkışlamaya devam eden Cruz gülümseyerek Gizli Servis ajanına baktı ve kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

Ajan parmağını kaldırdı. Cruz başını salladı, Hobbs'un on beş yaşında bir kızın elini sıkmasına ve ardından sivilceli bir çocukla selfie pozu verdikten sonra doğrudan Hobbs'un önüne geçmesine baktı.

Özgür dünyanın lideri başını kaldırıp doğrudan katilinin gözlerinin içine bakmadan önce, onları ayıran çocuklar Başkan'ın elini sıktı. Cruz, çocukların başlarının üzerinden uzanıp elini uzatırken ona içten bir hayranlıktan başka bir şey vermedi.

Hobbs onu yakaladı, salladı ve ona göz kırptı. Başkan elini bıraktığında, suikastçı elini geri çekti ve havalı silahın patladığını, geri çekilen ön kolunda titreştiğini hissetti, o gürültüde hiç ses yoktu.

90 gramlık grafit mermi Başkan'ın göğsüne isabet etti. Hobbs geriye doğru sıçradı, gözü dönmüştü, arkasındaki korumaların kollarına yığılırken ne olduğunu anlayamadı.

Cruz ani bir şokla tepki verdi, ajanlar başkanı tutup yere indirirken abartılı bir şaşkınlıkla başını ve vücudunun üst kısmını geriye çekti. Çocuklar çılgılık atmaya başladı.

Hobbs'un suikastçısı şaşkınlıktan ağzı bir karış açık onu izliyordu. Dikkatini sola çevirdi, ellerini ne gördüğünden emin değilmiş gibi başına götürdü. kalabalık geri çekilirken, daha fazla ajan ve bir doktor hasta başkanın yanına koştu.

Cruz, askeri duruşlu, sıkı saç kesimli ve takım elbiseli adamı bir metre ötede, korkmuş ve kuşkulu bir halde gördü. Adam suikastçının yanında duruyordu, dar bir profil sunuyordu, Cruz'un istediği gibi enlemesine bir atış değil, ama Cruz bir hedef için eline geçen ilk sağlam fırsatı değerlendirmek gerektiğine inanıyordu.

Sol elini kaldırdı, bileğini geri çekti. Yine gümbürtüyü hissetti ama sesini duymadı. Adam grafit merminin etkisiyle döndü, spiral çizdi, ayağı takıldı ve beton zemine yuvarlandı.

insanlar bağırmaya ve eğilmeye başladı. Kalabalıktan daha fazlası sahneden uzaklaşmaya çalışıyordu. Cruz da onlarla gitti.

Sonra sağlık görevlileri içeri daldı. Histeri ne kadar hızlı geliştirse, arenada o kadar çabuk yatıştı ve öldü. Suikastçının tek duyabildiği ağlayan çocuklardı.

yavaşça geri çekiliyor, korku ve içinde hareket etmeye çalışıyordu.

On beş saniye sonra, bir çıkış yolu görebilecek kadar uzaklaştığında, işitme cihazına uzandı ve açma düğmesine üç kez bastı.

Bundan on iki saniye sonra, arenadaki ışıklar dalgalandı, karardı ve sonra söndü.

BÖLÜM

57

"ALEX!"

Nana Mama o kadar yüksek sesle çığlık attı ki onu bodrumdaki ofisimden duydum. Mahoney'e ulaşamadığım için çalışma saatlerimi iptal etmemeye karar verdim.

"Alex, hemen buraya gel!"

Hastaların arasındaydım ve sesindeki dehşeti duydum. Merdivenlerden mutfığa fırladım.

Büyükannem mutfak masasının yanında duruyordu, ağzı açıktı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Az önce *Rachael Ray* programımı böldüler," dedi. "Başkanın vurulduğunu düşünüyorlar."

"Ne?" dedim. Televizyonu görmek için etrafımda dolanırken midem bulanıyordu. "Nerede? Ne zaman?"

"DC arenası," dedi. "Bir gençlik kongresi. Belki on dakika önce." Nana ekranı tam alarm modunda olan CNN'e ayarlamıştı. Wolf Blitzer, Başkan Hobbs'un arenaya girişini ve ip hattında çalışmasını gösteren, dik ve gülümseyen bir video üzerinde durmadan konuşuyordu.

Kamera karardı.

Blitzer, "Başkan yere yığılmadan sadece birkaç dakika önce tüm kanalların yayını hacklendi ve kesildi," dedi. "Görgü tanıkları Hobbs'un vurulmuş gibi sarsıldığını ve ardından Gizli Servis ajanlarına doğru düştüğünü söyledi. Elektriği kesilen ve kilit altında tutulan arenanın içinde silah görüldüğüne ya da ateş edildiğine dair herhangi bir rapor yok.

"Başkan Hobbs'un acilen Walter Reed'e götürüldüğüne dair haberleri teyit ettik. Ayrıca Hobbs'un başkan yardımcılığına en büyük aday görülen Savunma Bakanı Harold Murphy'nin de yaralandığını ve ... beklemeye devam ettiğini teyit ettik."

Yayın, kulaklığını dinleyen Blitzer'e kesildi; yüz ifadesi giderek daha da ciddileşiyordu ki kameraya baktı ve "ABD Hazine Bakanı Abigail Bowman'ın New York Borsası yakınlarında iki korumasıyla birlikte vurularak öldürüldüğünü doğruladık" dedi.

"Tanrım," dedim şok olmuş bir halde, her ne kadar kötü bir şeylerin döndüğünden şüphelenmiş olsam da. "Başkan mı? Hazine? Savunma Bakanlığı?"

"Bu bir komplo, bir komplo!" Nana Mama dedi ki. "Tıpkı JFK gibi! Birileri hükümeti devirmeye çalışıyor!"

Ben aynı fikirde olamadan Blitzer, tüm ABD finans piyasalarında işlemlerin askıya alındığını ve ABD Kongre Binası, ABD Yüksek Mahkeme Binası ve Columbia Bölgesi'ndeki tüm federal binaların kapatıldığını duyurdu.

Cep telefonum çaldı. Bree.

"Bunu görüyor musun?" dedi, sesi tedirgin geliyordu.

"Ninemle birlikte izliyorum," dedim.

"Seni dinlemeliydim."

"Fark etmez ve haklı olduğum için mutlu değilim. Neler oluyor orada?"

"Bu bir kaos. DC arenasının etrafına konuşlanıyoruz. Şimdi oraya gidiyorum." "Beni haberdar et. Ned'i tekrar deneyeceğim."

Telefonu kapattım ve Mahoney'nin numarasını hızlı aramaya aldım, bir yandan da yayının Walter Reed'e atlamasını ve kapılardan hızla geçen bir ambulansın görüntülerini izliyordum.

Blitzer, "İki dakika önce Başkan'ın sağlık ekibi onu hayatta tutmaya ve ameliyathaneye götürmeye çalışırken bu manzara vardı. Başkan Hobbs'un durumuyla ilgili bir açıklama bekliyoruz, ancak ilk raporlar ağır yaralı olduğunu gösteriyor."

Ekran, FBI SWAT görevlilerinin otomatik silahlarla donatılmış minibüslerden indiği DC arenasının dışındaki sahneye atladı.

Blitzer, "Hiç şüphesiz dünyanın en büyük suç mahalli haline gelen bu yere kimsenin girmesine ya da çıkmasına izin verilmiyor. CNN sadece bu hızlı gelişen hikayeye odaklanacak ve-"

Mahoney'nin iş telefonu çaldı ve o robotik sese gitmedi. Diğer odaya geçip zil sesini dinledim. Cevap vermedi. Mesaj bırakıp mutfığa geri döndüm. "Neler oluyor?"

Nana Mama, "Capitol Hill Polisi, köpekler tüm federal binaları ararken kongre üyeleri ve senatörlere ofislerinde kalmalarını emrediyor" dedi. Blitzer ekrandan Beyaz Saray'a canlı yayın yaptı ve basın mensupları Dolores St.

Mary'ye bağırarak sorular sordu,

Başkan Hobbs'un şok olmuş ve sarsılmış basın sekreteri.

"Başkan'ın durumu nedir?" diye bağırdı biri. "Yetkili kim, Dolores?" diye bağırdı bir diğeri. "Ülkeyi kim yönetiyor?" diye sordu bir üçüncüsü.

BASIN SEKRETERİ ellerini kaldırdı ve şöyle dedi: "Lütfen, sorularınızı elimizden geldiğince yanıtlamaya çalışacağız ancak bugün yaşananlar daha önce benzeri görülmemiş ve hızlı bir şekilde gelişiyor. Başkan'ın durumunu henüz bilmiyoruz ama kendisi ve Savunma Bakanı hayatta. Herkes gibi biz de onlar için bekliyor ve dua ediyoruz."

Derin bir nefes aldı. "Size ABD Başsavcısı Samuel Larkin, FBI Direktörü Derek Sanford ve Genelkurmay Başkanı General Alan Hayes'i takdim edeceğim."

Üç adam kürsüye çıktıklarında bir çatışmadan çıkmış gibi görünüyordular. Başsavcı Larkin kürsüye çıktı.

Ellili yaşlarında güçlü yapılı bir adam olan Larkin tartışmalara ya da çatışmalara yabancı değildi. Aşağı Manhattan'ın ABD savcısıyken mücadeleci ve sosyal tırmanışçı olarak ün yapmıştı ve sık sık etkinliklerde tribünlere oynamakla suçlanıyordu. Merhum başkan Catherine Grant onu bu göreve atamıştı ve zorlu bir adaylık ve onay sürecinden geçmesi gerekmişti.

O zamandan beri oldukça iyi onay oranlarına sahip bir başsavcı olmuştu, o kadar iyiydi ki James Hobbs yemin ettikten sonra onu görevde tutmuştu.

Ancak o gün Larkin okuma gözlüklerini takıp kameralara bakmadan önce hazırladığı açıklamaya göz atarken son derece kasvetliydi.

"Başkan James B. Hobbs bu sabah kimliği belirsiz bir saldırgan tarafından vuruldu. Bu saldırıdan saniyeler önce Hazine Bakanı Abigail Bowman New York'ta soğukkanlılıkla vurularak öldürüldü. Başkan'ın vurulmasından saniyeler sonra Savunma Bakanı Harold Murphy de ağır yaralandı."

Durakladı, söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi yere baktı ve sonra başını kaldırıp emredici bir sesle devam etti. "ABD Anayasası'nın Yirminci ve Yirmi Beşinci Değişiklikleri ve 1947 tarihli Veraset Yasası uyarınca, başkanın görev yapamaz hale gelmesi ve başkan yardımcılığı makamının boşalması durumunda yetki Temsilciler Meclisi Başkanı'na, o da boşalırsa geçici Senato Başkanı'na, o da boşalırsa Dışişleri Bakanı'na geçer. Bu makam da boşalırsa, Hazine Bakanı yetkiyi üstlenir. Bu makam da boşalırsa, savunma bakanı başkan olur."

Larkin sertçe yutkunduktan sonra çenesini sıkılaştırdı. "Senato geçici başkanı olan Batı Virginia senatörü Arthur Jones'un bu sabah erken saatlerde GW Tıp Merkezi'nde kalp krizi geçirerek öldüğünü ulusumuza bildirmek benim için çok üzücü bir görev."

Ellerini kaldırdı, "Bırakın konuşayım!" diye bağırdı. Ayaktakımı sustu.

Larkin şunları söyledi: "Ayrıca yaklaşık bir saat önce Batı Teksas'taki bir bıldırcın avı çiftliğinde Meclis Başkanı Matthew Guilford ve Dışişleri Bakanı Aaron Deeds'in uzun menzilli keskin nişancılar tarafından öldürüldüğünü de ulusumuza bildirmek zorundayım. Haberi daha yeni aldık."

Şok geçiren basın nefesleri kesildi.

"Bu bir darbe," dedim şaşkınlık ve dehşet içinde. "Birleşik Devletler'de bir darbe girişi..." "Bu ne anlama geliyor?" diye bağırdı bir muhabir. "Peki göreve kim geliyor?"

Başsavcı, "Savunma Bakanı'nın görev yapamaz durumda olduğu halefiyet sırasına göre, ben yaparım" dedi.

Daha fazla bağıış. "Başkanlık görevini mi üstleniyorsun?"

"Öyleyim," dedi Larkin. "Bu rolü ben istemedim ama ulusumuz saldırı altında. Hiç olmasın, ülkemiz, Anayasamız, yaşam tarzımız, hepsi saldırı altında ve bu nedenle başkan vekili olarak yemin ederek General Hayes ve FBI direktörü Sanford ile birlikte ülkemizi savunmak için çalışacağım."

Gazeteciler daha bir şey Larkin şöyle dedi: "Bu amaçla, yemin ettikten sonra, ABD Adalet Bakanlığı'nın suikast acil durum planlarını uygulamak ve demokrasimize yönelik bu koordineli saldırının arkasında kimlerin olduğunu ortaya çıkarmak için soruşturmayı yönetmek üzere Bay Sanford ve FBI'a tam yetki veren idari emirleri imzalayacağım. Ayrıca önümüzdeki yüz saat boyunca Amerika Birleşik Devletleri'nde sıkıyönetim ilan edilmesine yönelik emirleri de imzalayacağım."

"Ne?" dedim. Dedim. "Kutsal ... hiç böyle bir şey oldu mu?" "Böyle bir şey hiç olmadı," dedi Nana.

Larkin, Beyaz Saray basın odasında çılgına dönen muhabirleri görmezden geldi ve oradan ayrıldı.

Genelkurmay Başkanı General Hayes mikrofona geldi.

"ABD hava sahasındaki tüm seyahatler süresince askıya alınmıştır. Şu anda New York, Washington ve Teksas'tan havalanan tüm uçakların yere indirilmesi ve el konulması emredilmiştir. Havadaki diğer tüm uçuşlar varış noktalarına devam edecektir.

"Tüm toplu taşıma sistemleri duracaktır. Mecbur kalırsanız aracınızı kullanın, ancak özellikle Columbia Bölgesi ve çevresinde aracınızın aranabileceğini bilin. Bu suikastların arkasında kim varsa bulacağız ve onları bulacağız-"

Ön kapı açılmadan önce kapı zilini duydum ve salona gittiğimde Mahoney'nin bana doğru koştuğunu gördüm. "Gidelim Alex," dedi. "Yapacak işlerimiz var."

Manhattan'dan Brooklyn Köprüsü'ne çıkmaya çalışırken trafikte sıkışıp kalan Martin Franks, yağmur altında Suburban'ında oturmuş, 1010 WINS radyosundan saldırılarla ilgili haberleri dinliyordu.

Franks sağ kolunun üst kısmındaki yakıcı acıya karşı sertçe yutkundu. Narkotiklerin etkisini göstermesini beklerken, omzunun hemen altına ve açık yaranın hemen üstüne turnike olarak yerleştirdiği kemeri kontrol etti.

Hazine Bakanı'nın korumasının ikinci kurşunu Franks'in sağ omzunun üst kısmını delip geçmiş, kol kemiğini parçalamış ve sinirleri tahrip etmişti. Franks'in acıdan bayılmasını engelleyen tek şey yılların verdiği eğitimdi.

Kilisenin güneyindeki ilk kırmızı ışıktaki suikastçi dikiz aynasına bakmış, yanıp sönen ışık görmemiş ve sol eliyle ceplerini karıştırarak savaşta her zaman taşıdığı iki şeyi bulmuştu: pıhtılaşma ajanları ve antibiyotiklerle tedavi edilmiş bandajlar içeren ticari olarak üretilmiş folyo paketler ve içinde kırk OxyContin hapı bulunan küçük bir zarf.

Franks altı hapı ağzına attı ve gömleğini yırtarcasına çiğnedi. Hapları yuttuktan sonra dişlerini kullanarak bir pıhtılaşma bandajını folyodan ayırdı.

Gömleğinin altından içeri soktu. Bandajı giriş yarasına soktuğunda neredeyse bayılacaktı. İkinci bir sargı bezi alıp onu da çıkış yarasını sarmak için kullandığında kuru bir nefes aldı ve inledi.

Işık yeşile döndü. Sarsılmış, sersemlemiş ve doğru düşünemeyen Franks, John Caddesi'nden sola dönmeye çalışmak yerine yoluna devam etti.

Orijinal kaçış planına göre Suburban'ı mümkün olan kısa sürede terk edecek, sonra sokaklardan kurtulacak ve metroyu kullanarak Penn İstasyonu'na gidecek, oradan da Amtrak'a binerek Albany'ye ve kuzeye gidecekti.

Ama bu şekilde yaralanmak her şeyi değiştirdi.

Franks'in onu uzakta bir yere götürmek için arabayı kullanması gerekiyordu, orada bir uzmandan yardım isteyebilirdi. Uzman doktor Franks'e yüz binlerce dolara mal olacaktı şüphesiz ama yaşayacaktı. Yaşayacaktı ve ...

Sersemlemiş bir halde sileceklere ve yağan yağmura bakarken Franks kendi şeridinde kalmaya ve seçeneklerine odaklanmaya çalıştı. Buradan Carey Tüneli'ne gidebilirdi. Ama geçiş ücreti vardı, değil mi? Brooklyn Köprüsü o zaman.

Doğuya gitme şansını bir kez daha kaçırdığını fark edince inledi. Battery Park'a doğru güneye doğru ilerlerken yağmurun şiddeti trafiği ağırlaştırdı ve sonunda Water Street'e vardı, oradan dönüp kuzeye yöneldi.

Trafik durduğunda Franks yarıyı tekrar kontrol etti. Kanama yavaşlıyordu ve akciğerinin zarar gördüğünü hissetmiyordu. İlaçlar sıcak bir pınar gibi omuriliğine ve kafasına doğru akmaya başladı. Bayıldı.

Bir araba korna çaldı. Franks kendine geldi, kendini daha iyi, daha tatlı hissediyordu. Trafik yarım blok ilerledi ve tekrar durdu. Sonra telsizden, şimdi başkan vekili olan başsavcı Larkin'in komplonun kapsamını anlattığını duydu.

Beş kişi, diye düşündü Franks hayretle. İlk beşe koordineli saldırılar. Bunu kim yapar?

Kendisinin de olaya dahil olduğunu düşünemeden trafik hareketlenmeye başladı. O bir haindi, değil mi?

"Evet, ben buyum," dedi ve acı acı gülererek iki ağrı kesici daha yedi. "Tıpkı sevgili yaşlı babam gibi."

İki dakika sonra Larkin'in ilan ettiğini duydu. Uyuşturucu bir dalgaya dönüşerek suikastçının üzerine çöktü ve SUV'u şeritte zar zor tutabildi.

Yağmur çarşaf gibi yağıyordu. Ön cam silecekleri çılginca ileri geri hareket ediyordu. Afganistan'da çok işine yaramış olan gözünde canlandırma yöntemini kullanmaya çalıştı, ne yapmak üzere olduğunu görmeye çalıştı ve evrenden tehlikede olup olmadığını bildirmesini istedi.

Franks sonunda Beekman Caddesi'nden sola dönüp Park Row'dan sağa dönerek Brooklyn Köprüsü'nün girişine doğru sürünerek ilerlediğinde kendini hipnotize olmuş ve uyuşmuş hissediyordu.

Trafik yine yavaşlayarak durdu.

Radyoda bir ordu generali insanlara sokaklardan çekilmelerini emrediyordu.

İnsanların nereye gitmesini bekliyorlar? diye düşündü Franks ve bunun saçmalığına güldü.

Yağmurun ve sileceklerin arasından ileriye baktığında, köprü girişinde ışıkları yanıp sönen devriye araçlarını gördü. Arabaların arasında yürüyen ve kendisine doğru gelen karanlık figürler gördüğünü sandı. Ve sonra yukarıdan bir işarete ihtiyacı kalmadı. Beşi de silahlarını çekmiş olan polislerin arabaların camlarına vurduklarından ve hem sürücülerle hem de yolcularla konuştuklarından emindi.

Franks "Carry On Wayward Son" şarkısını ıslıkla çalmaya başladı ve sonra arka kapağı açan düğmeye bastı. Arabayı sol eliyle park etti ve tabancasını kaptı. Kendini önce ön koltuğa, sonra da arka koltuğa zorladı ve sağanak yağmura doğru yuvarlandı.

Arkasındaki Land Rover'ı genç bir kadın kullanıyordu. Ön camdan Franks'e bakıyordu. Franks onu görmezden geldi ve iki adım attı, gideceği yolu hesaplıyordu ki kadın kornaya basmaya başladı.

Franks onu vurmaya düşündü ama bunun yerine başını yağmura doğru eğdi ve Park Row boyunca polisten çaprazlamasına uzaklaştı. Belediye Binası Parkı'nın yanındaki kaldırıma çıktı ve köprüden uzaklaşmaya devam etti. Kadın korna çalmaya devam etti.

Arkasına hiç bakmadı ve köşeyi dönüp Vesey Caddesi'ne çıkacağını düşündü.

Görüş alanından çıkmasına on iki adım kala bir kadının bağırdığını duydu: "Olduğun yerde kal. Bana ellerini göster!"

Franks'in aklına nedense ağaç kesen adam geldi, sonra silahının sağ koltuğunun altına soktu, sol eliyle Hazine ajanı rozetini kaldırdı ve döndüğünde yaklaşık otuz metre üniformalı genç bir kadın polisle karşılaştı.

Kadın titreyerek beylik tabancasını ona doğrultmuştu ve adam onun her yerinde şüphe korku görebiliyordu.

"Federal ajan!" Franks ona rozetini ve kimliğini göstererek bağırdı. "Ateş etmeyin!"

"Yere yatın!" diye bağırdı.

"Hata yapıyorsun çaylak," diye uyardı onu kendini aşağı indirmeye başlarken. "Katilin peşindeydim. O-"

Bir yağmur fırtınası onları vurdu. Dizlerinin üzerine çöktü, silahına davrandı, ustalıkla kaptı ve genç polisi vurmak niyetiyle silahını çıkardı.

Önce o ateş etti ve Franks'i tam göğsünden vurdu. Adam şaşkınlık içinde sendeleyerek geri çekildi ama yine de ona nişan almaya çalıştı. Kadın ona iki el daha ateş etti.

Sırt üstü düştü, ölüyordu.

Franks'in gördüğü son görüntü, polisin tepesinde durup ona nişan aldığı oldu.

"Çaylak hatası değil dostum," dedi, sesi hem alaycı hem de titriyordu. "Hiç de acemice bir hata değil."

BÖLÜM

60

Başkan Hobbs vurulduktan YAKLAŞIK İKİ SAAT sonra Mahoney ile birlikte FBI merkezinin çatısından, eskiden Andrews Hava Kuvvetleri Üssü olarak bilinen Andrews Ortak Üssü'ne giden bir helikoptere bindik.

Ülkenin başkentine baktığımda köprüleri kuşatan tanklar ve her köşede biriken silahlı askerler gördüm. Washington'dan ayrılmaya çalışan her aracı arayan polisler ve FBI ajanları vardı. Başkentte geçirdiğim onca yıl boyunca, 11 Eylül'den sonra bile bu düzeyde bir askeri varlık görmemiştim.

Medya ülkenin ruh halini panik sınırında resmediyordu. Marketlere, silah ve mühimmata hücum haberleri geliyordu. İnsanlar korkmuş ve neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Onu yakalayacağız," dedi Mahoney, düşüncelerimi bölerek. "Gerçek çekimlerin profesyonel görüntüleri olsun ya da olmasın."

"Krazy Kat bir şeyler yapabileceğini düşündüğünü söyledi," dedim. Ned yüzünü buruşturdu. "Onu buraya getirmek zorunda mıydık?"

"Rawlins en iyisi," dedim. "Katili yakın zamanda görebilmek için tek şansımızın o olduğunu düşünüyorum."

Mahoney homurdandı ve telefonunun ekranına baktı. Evimin görüş alanı içinde uçuyorduk ve ne zaman döneceğimi merak ederek evime doğru baktım. Bir an için gözlerimi kapadım ve er ya da geç olması için dua ettim.

Andrews'da, Başkan'ın helikopteri Marine One'dan çok da uzak olmayan bir helikopter pistine indik. Air Force One da oradaydı ama bana farklı göründü. Tıpkı onun gibi üç uçak daha vardı, hepsi işaretlenmemişti, hepsi Boeing E-4'tü, on savaş uçağı ve yarım düzine özel jetle birlikte pistte oturuyorlardı.

Silahlı havacılar FBI kimliklerimizi inceledi. Baktığımız her yerde savaşa hazır askerler ve havacılar gördük.

İlk defa bana gerçekten savaşta olan bir ulus olabileceğimizi hissettim.

Benim kuşağımdaki Amerikalılar siyasi suikasta hiç tanık olmamıştı.

Ve ABD tarihinde daha önce bu büyüklükte bir olay yaşanmamıştı.

Bu beni sarstı. Gerçekten sarstı. İnsanların neden paniğin eşiğinde hissettiklerini anladım. Kimse saldırıların arkasında kimin ya da neyin olduğunu ya da bundan sonra ne olabileceğini bilmiyordu. Bu korku ve belirsizlik insanları psikolojik olarak uçurumun kenarına itmeye yetiyordu ve çok geçmeden yağma ve sivil kargaşa haberlerini duymayı bekliyordum.

Bir asker bizi açık bir hangara götürdü ve bir ya da iki C-130 kargo uçağı alabilecek kadar büyük bir alana girdik. Hangar katını geçerken, gündelik kıyafetlerime baktım ve koşullar göz önüne alındığında bile başkanla tanışmak için yetersiz giyindiğimi hissettim. Nana Mama dehşete düşerdi.

Asker durup kenara çekildi ve ben de Mahoney'i takip ederek altı uzun dikdörtgen masanın bulunduğu geniş bir odaya girdim.

Masaların etrafında, birçoğunu bir bakışta tanıdığım belki yirmi kişi oturuyordu. Başkan vekili Samuel Larkin, FBI direktörü Sanford, General Hayes, İç Güvenlik direktörü Elaine Monroe ve CIA direktörü Felix White ile birlikte bir masanın en ucunda toplanmıştı.

Masadaki diğer insanların üzgün yüzlerini tanıyınca kabinenin hayatta kalan üyeleri olduklarını anladım. ABD Yüksek Mahkemesi Başyargııcı John Watts da oradaydı. Kongre'nin her iki kanadındaki partilerin liderleri de oradaydı.

"Tanrı aşkına benim bu odada ne işim var?" Mahoney'e fısıldadım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Mahoney.

"Mahoney, Cross," dedi FBI Direktörü Sanford, bizi Başkan'a doğru işaret ederek.

Larkin'le el sıkıştık.

"Hakkınızda çok şey duydum, Dr. Cross," dedi ciddi bir sesle. "Müdür Sanford sizin ve Özel Ajan Mahoney'nin soruşturmaya derhal dahil edilmesini istediği kişiler olduğunuzu söyledi."

"Şey," dedim, şaşırılmış bir halde. "Elimden geldiğince yardım etmek için burada olmaktan onur duyuyorum ve lütfen kıyafetlerimi bağışlayın."

Larkin elini omzuma koydu ve bana eşit bir şekilde baktı. "Uğraşmamız gereken daha vahim şeyler var."

"Evet, Sayın Başkan."

Bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Güzel. Oturun, Dr. Cross. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun."

"Evet, efendim. Bunu yapacağım."

BÖLÜM

61

MAHONEY VE ben yerimize oturduğumuzda, kabine üyelerinin, kongre liderlerinden birinin tanımadığım birkaç kişinin daha bizi süzdüğünü gördük. İlk eğilimim onları görmezden gelmekti ama sonra odadaki herkesin hayatlarından endişe ettiklerini ama aynı zamanda muhtemelen suikastların yarattığı güç boşluğunda pozisyon almak için yarıştıklarını fark ettim.

Cinayetler bir savaş ya da darbe eylemiydi, büyük ve uğursuz bir şeydi; o kadar derin bir şok içindeydim ki Larkin'in otur, dinle ve izle tavsiyesine uymaktan *başka bir şey* yapamadım.

Başkan vekili şunları söyledi: "Bu toplantının amacı iki yönlüdür. Mevcut kabinenin tüm üyeleri en azından sıkıyönetim süresi boyunca görev yapacak. Ancak sizler ayrılacak ve ailelerinizle birlikte gelişmiş hava komuta merkezleri olan E-four'lardan birine bindirilerek güvenli yerlere uçurulacaksınız."

İçlerinden birkaçı itiraz etmeye başladı. Larkin elini kaldırdı ve "Tartışma yok. Bu sizin güvenliğiniz ve ülkenin iyiliği için yapılıyor. Yakın gelecekte ben de aynı şeyi yapacağım.

"Her halükarda, güvenli uydu aktarımı yoluyla yakın temas halinde olacağız. Tüm önemli politika tartışmalarına dahil olacak ve kararlardan gerçek zamanlı olarak haberdar edileceksiniz.

"Baş Yargıç Watts ve çoğunluk ve azınlık partilerinin liderleri, önümüzdeki günlerde hazır olmanızı rica ediyorum. Böyle acil bir durumda, ulusu savunmak için neleri yapıp neleri yapamayacağım konusunda net bir hukuki rehberliğe ihtiyacım olacak."

Başyargıç tereddüt etti ama sonra şöyle dedi: "Alışılmışın dışında ama bence bu kriz döneminde akıllıca bir fikir Sayın Başkan."

Larkin başını salladı, öne doğru eğildi ve masanın etrafına bakındı.

"Bir konuda açık olmama izin verin" dedi. "Bu davada hiç kimse yasaların üstünde ya da yetki alanımızın dışında değildir. Direktör Sanford ve tüm istihbarat teşkilatı liderlerine soruşturmayı nereye götürürse götürsün takip etmeleri talimatını veriyorum.

"Eğer bu düşman bir ulusun işiyse savaş ilan edeceğiz. Eğer bu yerli ya da yabancı herhangi bir ideolojik grubun işiyse, onların kökünü kazıyacak ve adaletle teslim edeceğiz. Bu iğrenç eylemlerin ülkeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim, benim gözetimimde olmaz."

Masadaki birçok kişi başını salladı ve onayladığını belirtti.

Larkin, Adalet Bakanlığı'nın suikast acil durum planını yürürlüğe koyan idari emirleri imzalamaya başladı. Bu plan doğrultusunda, soruşturma ilerledikçe üyelerin gizli bilgilere sınırlamak için Kongre kurallarını geçici olarak değiştirmek üzere Kongre liderlerinden ve başyargıçtan onay istedi ve aldı.

Planda ayrıca FBI direktörüne, başsavcıya, başkana ve odada toplananlara hesap verecek, hızla harekete geçirilecek bir soruşturma grubunun oluşturulması isteniyordu. Larkin her iki meclisin çoğunluk liderlerinden suikastlar konusunda bağımsız gözetim ve raporlar sağlayacak seçkin komiteler kurmalarını istedi.

Larkin, "Bunun JFK soruşturması gibi olmasına izin vermeyeceğim" dedi. "Gelecekteki bir panelin bizi soruşturmamızda yetersiz bulmasına izin vermeyeceğim. Bu yalnız bir silahlı adam değil. Bu koordineli suikastlar açıkça büyük bir komplonun sonucudur, Pearl Harbor'dan bu yana demokrasimize yapılan en çirkin saldırıdır ve günün ilerleyen saatlerinde ulusa hitap ettiğimde bunu anlatmayı planlıyorum."

Larkin bir an için bu ihtimalden, büyük bir kriz zamanında ulusa seslenme fikrinden heyecan duymuş gibi göründü ve kendisini hiç Birleşik Devletler başkanı olarak hayal edip etmediğini merak ettim. Kesinlikle parlak bir kariyeristti.

Özgeçmişini biliyordum; Yale Hukuk Fakültesi'ne gitmeden ve ardından Adalet Bakanlığı'na katılmadan önce orduda madalyalı bir yüzbaşıydı. Sanki yükselişini planlamış gibiydi. Ve işte şimdi o an gelmişti, muhtemelen beklediğinden çok daha erken.

Başkan vekili masanın üzerinden bana ve Mahoney'e baktı. "Dr. Cross, SAC Mahoney, önümüzdeki yüz saat boyunca bu suçların üzerine gidilmesi için sınırsız kaynak ayırıyorum. Bize en iyi nasıl ilerleyebileceğimiz konusunda tavsiyede bulunun."

BÖLÜM

62

METRO POLİSİ Dedektif Şefi Bree Stone ve Metro dedektifi John Sampson, FBI, Gizli Servis ve Metro müfettişlerinden oluşan bir ekiple DC arenasının çevresinde dolaşırken, bir yandan da çocukları alandan çıkarmak için bir sistem kurdular ve herhangi bir bilgi sahibi olan herkesle görüştüler.

Ana güvenlik kontrol noktası, arenadan çıkmaya çalışan çocuklar, aileleri ve refakatçileriyle tıkanmıştı. Bree, telaşın da ötesinde görünen Gizli Servis Ajanı Lance Reamer'ı gördü.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Kesmişler-"

"Lütfen, geliyoruz!" diye seslendi bir kadın.

Bree başını kaldırdığında iki sağlık görevlisinin sedyede yatan, kafası ve yüzü kanlı bandajlarla kaplı bir adamın etrafını sardığını gördü. Bir DC SWAT memuru onları takip ediyordu.

Çocuklardan birkaçı yaralı adamı görünce üzüldü.

Sağlık görevlileri sedyeyi itti. Bree onlarla birlikte bekleyen ambulansa doğru yürüdü. "Ne oldu?"

SWAT görevlisi, "Onu bodrumda, kafasında dört farklı yaradan dolayı kan gölünün içinde bulduk. Adı Kent Leonard. Burada çalışıyor. Birkaç dişini kaybetmiş, muhtemelen yüzünde birkaç kırık kemik var. Bir demir parçasıyla vurulmuş gibi görünüyor. İşitme cihazlarını da yok etmişler. Adam onlar olmadan taş gibi sağır."

"İşitme cihazı mı?" dedi onlara gelen bir Gizli Servis ajanı.

Başka bir ajan da yanlarına geldi. "Bu adamı tanıyoruz."

Kendilerini Ajan Crane ve Lewis olarak tanıttılar, ardından Ajan Crane yaralı adamın yanına gitti, göz teması kurdu ve başını salladı.

Leonard ona bulanık bir şekilde baktı, sonra elini başının yanına götürdü ve ördeğe benzer bir sesle şöyle dedi "İşitme cihazlarım nerede?"

Bree bir defter çıkardı, bir şeyler karaladı: *Kırılmışlar. İmzalıyor musun?*

Başını hayır anlamında salladı.

"Bunu daha sonra yapabilir miyiz?" dedi acil yardım görevlisi. "Kafatasında kırık olabilir." "Ve Başkan vuruldu," dedi Bree ona, tekrar bir şeyler karalayarak. "Ben sadece

bir soruya cevap vermesini istiyorum."

Defteri . *Ne oldu?*

Öksürmeden önce bir süre soruya baktı ve o genizden gelen vakvak sesiyle şöyle dedi: "Işıklar söndüğünde depodan kağıt havlu alıyordum. Büyük elektrik panolarının olduğu odaya gitmek için saatimin ışığını kullandım. Oraya vardım ve kapıyı açmaya başladım. Arkamdan biri bana vurdu. Kapıdan sekip yere düştüm ve ben bayılana kadar bana vurmaya devam etti."

O mu? Bree yazdı. Onu gördün mü?

Başını salladı. "Saat ışığında. Sarışın bir adam. Tuhaf mavi gözler. I ..."
Gözleri dalgalandı ve inledi. "Başım ağrıyor."

Acil yardım görevlisi "Onu birinci seviye bir travma merkezine götürmeliyim." dedi.

Bree ona daha fazla soru sormak istedi ama Reamer, "Devam et," dedi.

Adamın şişmiş ve kızgın morumsu bir renge bürünmüş yüzüne baktı.

"Yükleyin onu," dedi. "Ama başka bir şey hatırlaması ihtimaline karşı yanında birini istiyorum. Suikastçılardan biriyle doğrudan temasa geçen tek kişi o."

"Sence iki tane mi vardı?" Sampson söyledi.

"Birisini üst kattaki arenada başkanı vurdu. Garip mavi gözleri olan sarışın bir adam ışıkları kesti. Bay Leonard o kişiyi şaşırttı ve dayak yedi."

Ajan Crane, "Ben de onunla gideceğim," dedi.

"Hayır," dedi Reamer. "Sana burada ihtiyacım var. Gizli Servis yetkili olmayabilir ama biz de bu işin içindeyiz."

"Ben giderim," dedi Sampson.

"Sana burada ihtiyacım var," dedi Bree. "Onunla gitmek için bir üniforma bulacağım."

Reamer arkasını dönerken, "Ben çıkıyorum," dedi. "Hâlâ vurulma olayının bir görgü tanığını arıyorum."

BÖLÜM

63

Andrews Ortak Üssü'ndeki hangarın konferans salonunda Başkan'a ve ülke liderlerine baktım ve hepsinin beni incelediğini gördüm.

Dedim ki, "Sınırsız kaynağım olsaydı, FBI'ın sahip olduğu en iyi soruşturma koordinatörünü dört ayrı ekibi denetlemesi için getirirdim. Bir ekip adli tıp ve hızlı, doğru test sonuçları üretmeye odaklanmalı. İkinci ekip, üç suikast bölgesinden başlayarak sahaya gönderilen Büro'nun en iyi araştırmacılarından oluşmalıdır. FBI, CIA, NSA ve İç Güvenlik'ten istihbarat analistleri üçüncü ekipte yer almalı ve gelen her delile göz kulak olmalıdır."

Başkan Larkin başıyla onayladı. "Peki ya dördüncüsü?"

Son ekibin daha küçük bir grup seçkin araştırmacı, analist ve adli tıp uzmanından oluşması ve suçlara daha yüksek bir perspektiften bakması gerektiğini söyledim. Suikastların amacı neydi? Neden gerçekleşmek zorundaydılar? Kime ve neye fayda sağladılar? Kimi ve neyi yok ettiler?

Mahoney kaba tasarımıma katılıyor ancak ekliyor: "Bu dördüncü ekip aynı zamanda saldırıların koordine edilmesine yardımcı olan hükümet içindeki kişi ya da kişileri tespit etmek ve tutuklamakla da görevlendirilmelidir."

Odada ölüm sessizliği vardı.

Sonunda Müdür Sanford, "Bir hain olduğuna inanıyor musunuz Ajan Mahoney?" diye sordu.

"Hiç şüphesiz, efendim," dedi Ned. "Muhtemelen birkaç tane."

Sonradan NSA direktörü John Parkes olduğunu öğrendiğim, profesör tavırlı yaşlıca bir adam öne doğru eğildi ve "Ya da bunun arkasında kim varsa siber güvenlik sistemimizi tamamen tehlikeye attı. Bunu da göz önünde bulundurmak isteyeceksiniz."

Parkes bir dizüstü bilgisayarda yazı yazıyordu. Duvardaki bir ekran yanıp söndü ve ardından kıtaların ve ülkelerin küçük parıldayan ışıklardan oluşan teller, akarsular ve nehirlerle birbirine bağlandığı bir dünya haritası gösterdi.

Parkes, "Dark Web'de kırk sekiz saat önceki, yirmi dört saat önceki ve şimdiki veri akışına bakıyorsunuz" dedi.

Parıldayan ışık çizgileri alçalıp yükseliyordu. Yaklaşık otuz altı saat önce, Amerika Birleşik Devletleri, Rusya ve Kuzey Kore'yi birbirine bağlayan büyük ve yoğun bir veri nehri

Kore ve Çin ortaya çıktı, sonra genişledi ve derinleşti, bir sele doğru ilerledi.

Senato azınlık lideri Linda Johnson, "Üçüncü Dünya Savaşı'nın başlangıcına mı bakıyoruz?" dedi.

Kimse cevap veremeden Müdür Sanford telefonuna baktı ve "Abbie Bowman'ın suikastçısı on dakika önce öldürüldü. New York'lu çaylak polis onu vurdu. Hazine Bakanlığı kimliklerinin mükemmel sahtelerini taşıyordu. Biz konuşurken parmak izini alıyorlar ve dış kayıtlarını kontrol ediyorlar."

Mahoney, "Bu büyük bir " dedi.

CIA direktörü Felix White dizüstü bilgisayarını göstererek, "İşte bir tane daha," dedi. "Uydu konuşmaları aldık, Rus uydu konuşmaları. Kremlin'in dörtte üçü suikastların arkasında anavatanın olduğunu düşünüyor."

"Belki de öyledir," dedim. "Belki Viktor Kasimov aracılığıyla."

"Orospu çocuğu," dedi White ve masaya bir kalem fırlattı. "Burada kadınlara saldırmadığı zamanlarda Kasimov'a göz kulak oluyoruz. Bu sabah pilotunun Londra'ya uçuş planlarını doldurduğu haberini aldık. Kasimov ve ekibi dokuz civarında havalandı."

General Hayes, "Çatışma başlamadan hemen önce," dedi.

Başkan Larkin, "Ajanlarımız Bay Kasimov'u Heathrow'da beklesin. Diplomatik statüsü umurumda değil. İner inmez onu yakalayın ve elleri kelepçeli ve ayak bilekleri kelepçeli olarak dönüş uçağına bindirin."

"Evet, Sayın Başkan," dedi CIA Direktörü. "Büyük bir memnuniyetle, Mr. Başkan."

Kapı hafifçe vuruldu. Kapı açıldı ve telaşlı bir hava kuvvetleri yüzbaşı, "Affedersiniz. Quantico'dan gelen Keith Karl Rawlins adında bir FBI çalışanı var. Başkanı kimin vurduğunu bulmuş olabileceğini söylüyor."

KEITH KARL RAWLINS, nam-ı diğer Krazy Kat, birkaç dakika sonra odaya girdi. Rawlins genellikle Quantico'da bir bodrum katında çalışırdı; eşsiz uzmanlığını sadece FBI'a sunan çok yüksek maaşlı bir müteahhitti.

Rawlins'in Stanford'dan biri fizik, diğeri elektrik mühendisliği alanında olmak üzere iki doktorası vardı. Boş zamanlarında MIT'den bilgisayar bilimi alanında üçüncü bir doktora üzerinde çalışıyordu.

Onu son gördüğümde saçlarını Mohawk şeklinde kestirmiş ve alev kırmızısına boyatmıştı. Şimdi hepsi gitmişti. Kafasını kazıtmış, sakal bırakmış ve örmüştü; kamuflaj kıyafetleri, sandaletleri ve iki yeni burun halkası vardı.

Odadaki insanların yüzlerindeki ifadelerden Rawlins'in ne anlama geldiğini bilmedikleri anlaşıyordu, her ne kadar Direktör Sanford gelmeden önce onu "veri kullanımı söz konusu olduğunda muhtemelen dünyadaki en zeki kişi" olarak tanımlamış olsa da.

Rawlins bana başını salladı, "İyi fikir, Dr. Cross." dedi. "İşe yaradı mı?"

Rawlins dizüstü bilgisayarını çıkarıp yazmaya başlarken, "Yeterince iyi," dedi. "Sen neden bahsediyorsun?" Başkan Larkin sordu.

"Dr. Cross, DC arenasındaki cep telefonlarından sosyal medyada yayınlanan fotoğraf ve videoları toplayıp toplayamayacağımı sordu. Asıl zorluk bunları anlamlı bir şekilde bir araya getirmektir. Ama bu bile on günde Kantonca konuşmayı öğrenmek gibi değildi."

Rawlins bir düğmeye bastı ve duvardaki ekrana baktı. NSA direktörünün ABD, Rusya, Kuzey Kore ve Çin arasındaki balon gibi büyüyen karanlık ağ faaliyetlerini gösteren haritası kayboldu.

Onun yerine DC arenasının içinin ve Başkan Hobbs'un etrafı Gizli Servis ajanlarıyla çevrili ip hattından inerken heyecanlı gençlerden oluşan kalabalığın dijital, biraz kopuk, neredeyse 3 boyutlu bir yorumunu gördük.

Rawlins, Hobbs genç bir çocukla selfie çektikten sonra yavaşladı, ardından görüntüyü döndürdü, böylece omuzların üzerinden ve başların etrafından el sıkışan ve üç kız çocuğuyla konuşan başkana bakıyorduk.

Kameranın solunda sırttan sarışın bir adam Başkan Hobbs'un elini sıkmak için kızların üzerinden uzandı. Hobbs, din adamı yakası takan ve renkli gözlükler takan adama gülümsedi.

Başkan Hobbs sarışın adamın elini bıraktı, bir sonraki kişiye doğru ilerledi ve sonra aniden geriye, korumasının üzerine düştü. Sarışın adamın gülümsemesi ekran donmadan önce önce şaşkınlığa sonra da alarma dönüştü.

Başyargıç Watts, "Ben silah görmedim," dedi.

"Bizi ," dedim. "Onu önden görelim." Rawlins bilgisayarına bir emir verdi. Medya zamanda geriye gitti ve Başkan'ın eline uzanan sarışın adama yakınlaşmadan önce tekrar dolaştı. Aynı olayların gelişmesini izledik: tokalaşma, serbest bırakma, Başkan Hobbs'un tökezlemesi.

Başyargıç, "Hâlâ değilim," dedi.

"Sanırım yaptım," dedim. "Bizi süper ağır çekime al. Başkan tokalaşmayı bitirdikten hemen sonra sağ elini, gevşek gömlek manşetini ve ceketinin kolunun göbeğini izleyin."

Rawlins görüntüyü geri sararken hepsi öne eğildi ve Başkan Hobbs'un üzerinde kaldı, sarışın adamın elini bırakırken hâlâ gülümsüyordu. Parmakları birbirinden on, belki de on iki santim uzaklaştığında, bakan elini sallar gibi geriye doğru kaldırdı. Kolunun göbeği kabardı. Manşeti deforme oldu.

Bir saniye sonra Başkan Hobbs sendeleyerek Gizli Servis ajanlarının arasına geri döndü. Rawlins görüntüyü dondurdu.

Müdür Sanford, "Kimse silah sesi duymadı," dedi.

"Çünkü silah yoktu," dedim. "En azından geleneksel bir silah yoktu. Savunma Bakanı'nı vurduğunu görebilir miyiz?"

Rawlins, "Bakmadım," dedi.

Kalabalıkla birlikte ölen başkanın yanından geçerken şüphelinin yanında kaldı. Sonra tetikçi kalçasını sahneye doğru kaydirdi ve sol elini Harold Murphy'ye doğru kaldırdı.

Görüntüler biraz sarsıldı ama sarışın adamın elinin tekrar kavis aldığını ve Savunma Bakanı'nın yere düştüğünü gördünüz.

"Eliyle ne yapıyor?" Başkan Larkin söyledi. "Sanırım bir tür hava tabancasını tetikliyor," dedim.

Sanford telefonundan başını kaldırdı. "Bu da yirmi dakika önce Başkan Hobbs'tan çıkardıkları mermi parçalarını açıklıyor."

FBI direktörü Rawlins'e bir görüntü gönderdi ve Rawlins de bunu ekrana yansıttı: çelik bir tavada yatan koyu gri parçaların fotoğrafı.

"Analiz edilmesi gerekecek ama bahse girerim bu grafit ya da karbon," dedim. "Silahları muhtemelen mevcut yöntemlerle tespit edilemeyen polimerlerden yapılmıştı."

Rawlins tekrar yazdı. Ekran, renkli gözlüklü sarışın adamın net bir görüntüsüyle doldu.

"Bu resmi o arenadaki ve ülkenin diğer yerlerindeki tüm kolluk kuvvetlerinin eline verirdim" dedi.

"Bekle," dedim, resmi inceleyerek. "Muhtemelen bir din adamı gibi davranıyor. Gerçekten sarı saçlı olduğunu ve gözlük taktığını kim söyledi?"

Rawlins gülümsedi. "Sizden ancak yarım adım öndeyim, Dr. Cross."

BÖLÜM

65

Bree'nin telefonu çaldığında BREE VE SAMPSON hâlâ DC arenasının ana girişinin dışında çalışıyor, çocuklar, ebeveynler ve velilerle görüşüyorlardı.

Filipinli genç bir kızla konuşmasını bitirdikten sonra telefonunu çıkardı ve Alex'ten gelen bir mesaj buldu. Hobbs'un tetikçisi olarak etiketlenmiş bir link göndermişti.

Tıkladı, sarışın bakanı gördü ve bodrumda dövülmüş olarak bulunan Leonard'ı hatırladı. Sarışın bir adam tarafından dövüldüğünü söylemişti.

Ama bu nasıl oldu? Sarışının Hobbs'u ve savunma bakanını vuracak, sonra da aşağı inip bakım görevlisini dövecek zamanı var mıydı?

Yoksa ikisi de benzer şekilde giyinmiş iki suikastçı mı vardı? Biri bodrumda ışıkları kesiyor, diğeri yukarıda başkanı öldürmeye mi çalışıyordu?

Telefonu çaldı; Alex'ten bir bağlantı daha: Tetikçi sol profilde.

Tıkladı ve aynı sarışın bakanın sağ elini Başkan Hobbs'a doğru uzattığını gördü. Bir sonraki bağlantı sağ profilini gösteriyordu ama bulanıktı. Bree büyütmeye çalıştı ama çözünürlük çok grenli çıktı.

Dördüncü bağlantı onu arkadan gösteriyordu, kolu Hobbs'a doğru uzanmıştı.

Beşinci, altıncı, yedinci ve sekizinci görüntüler bir notla birlikte geldi

K. K. Rawlins'in izniyle dijital olarak kılık değiştirmiş tetikçi.

İlk yeni görüntüye parmak bastı. Sarı saçlar ve gözlükler gitmiş, adam kel ve gözleri bulanık kalmıştı. İki profil resmi ilgi çekiciydi ama sekizinci bağlantıyı açana kadar gerçekten duraklamadı.

Sarı saçlar gittiğinde, tetikçiye arkadan baktığında, sağ kulağında garip bir şey görebiliyordu. Kulağı yakınlaştırdı ve midesinin bulandığını hissetti.

İşitme cihazıydı. Hiç şüphe yok.

Önce kafası karışan, sonra emin olan ve daha sonra da paniğe kapılan Bree, Sampson'a "Gidiyoruz John!" diye bağırdı.

Sampson röportaj yaptığı kadından özür diledi ve telsizine havlarken Bree'nin peşinden koştu. "Ben Stone! Bir ambulans kırk dakika önce arenadan ayrıldı. Nereye gitti?"

"GW," dedi santral memuru. "Sağlık görevlileri onu yirmi beş dakika önce teslim etti."

"memur kim?"

"Pettit. Onu benim büyütmemi mi istiyorsun?"

Bree arabanın önünde durdu ve anahtarları Sampson'a verdi, genç bir devriye memurunu başkan suikastçısının üzerinde oturuyor olabileceği konusunda uyarmanın artılarını ve eksilerini tarttı. Ya tetikçi Pettit'in yanındaysa ve onun uyarısını duyduysa?

"Şef?" dedi santral memuru.

"Hayır," dedi Bree, ön koltuğa tırmanarak. "Bana Pettit'in cep telefonu numarasını bul."

Sampson çatıya bir balon attı ve sirene bastı. Şehrin bir ucundan diğer ucuna kükreyerek ilerlediler, neredeyse sıfır trafikte kırmızı ışıktaki geçerek Bölge'nin Foggy Bottom semtindeki George Washington Üniversitesi Hastanesi'ne yaklaştılar.

"Ne yaptı?" Sampson söyledi. "Kendini mi dövdü? Kendi dişlerini mi döktü?"

"İşe yaradı," dedi öfkeli bir şekilde. "Kendi annesi bile onu tanıyamazdı."

"Peki ya sağır
olmak?" "Hiçbir
fikrim yok."

Santral memuru Memur Pettit'in cep telefonu numarasını verdi.

"Güzel," dedi Bree. "Yanıt verebilecek kaç devriye arabası var?"

"Dört. FBI geri kalanını şehri bağlı tutmak için kullanıyor."

Bree dört kruvazörün tıp merkezinin çevresini oluşturan yollara taşınması emrini verdi ve ardından Pettit'i aradı.

Hemen düşmüş. Tekrar denedi. Yine aynı şey.

Bree hâlâ Leonard'ın ya da ateş eden her kimse onun menzilinde korktuğu için telsizden memuru aramak istemiyordu. Üçüncü kez denedikten sonra Alex'i aradı.

"Merhaba," dedi nefes nefese kalmış bir sesle. "?"

"Andrews'de askeri bir jete binmek üzereyim."

"Nereye
gidiyorsun?"

"Batı Teksas'a."

"Neden? Başkan burada vuruldu." "Her
suç mahallini görmek istiyoruz."

Karşı taraftan bir jet motorunun ağır sesini duydu. "Ne
zaman dönüyorsun?"

Sesi gürültü yüzünden neredeyse boğuluyordu. "Bilmiyorum."

"Sanırım Hobbs'un tetikçisini bulduk," dedi. "GW'de." "O da
ne? Seni duyamıyorum."

Sampson GW acil servisinin girişinde durduğu sırada motorun gürültüsü daha da arttı ve bağlantı kesildi. Yağmur yeniden başlamıştı.

"Şef," dedi Sampson. "FBI'a onun burada olduğunu söylemelisiniz."

Bree kasıtlı olarak gecikmişti ama şimdi başını salladı ve merkeze, Sampson'la birlikte hastanede olası bir şüpheliyi araştırdıklarını FBI komutanlığına bildirmelerini söyledi. Sampson'la birlikte Hobbs'un tetikçisini yakalarlarsa Şef Michaels'tan ya da başka birinden bir daha cesaret kırıcı bir söz duymayacağını düşünerek gerekenden fazlasını söylemedi.

İçeride görevli hemşireye rozetlerini ve kimliklerini gösterip Leonard'ın nerede tedavi edildiğini sordular. Hemşire baktı ve "Yüzünde birden fazla kesik ve kırık var. Dikiş atıldı, bandajlandı ve radyolojiye götürüldü. Tomografi çekilecek."

Onlara, yeni tesisler inşa edilirken geçici olarak kompleksin eski bir bölümünde daha düşük bir seviyeye taşınmış olan CT tarayıcısını tarif etti.

Bree ve Sampson onun talimatlarını izleyerek asansörden indiler, tam o sırada önlüklü, Crocs ayakkabılı, cerrahi şapkalı ve kapüşonlu yağmur ceketli bir erkek doktor onlarınkinin yanındaki asansöre girdi. Bree, gri, gevşek tenli, dalgalı koyu gri saçlı ve gözlüklü yaşlı bir adama bir an göz attı.

Kulaklık takmıştı ama cep telefonu da konuşuyordu. Bree onun eve gitmeden önce yapması gereken otopsi sayısından yakındığını duydu.

Asansörün kapıları kapanırken patolog, "İçeride odun gibi yığılmışlar," dedi.

Endüstriyel bir havası olan bir koridorda yürüyen Bree ve Sampson, patoloji ve morgun önünden geçtiler. Koridorun en ucundaki çift kapıdan geçtiler ve sağa dönerek üzerinde RADYOLOJİ yazan küçük bir tabelanın bulunduğu boş bir geçide girdiler.

Bree rozetini çıkardı ve beylik silahını kılıfından çıkardı. Sampson kapıyı açtı.

"Hayır!" Bree, boynu kırılmış gibi görünen ve beylik tabancası kayıp bir halde yerde yatan Metro Polis Memuru Walter Pettit'e inanamayarak baktı.

Tabancalarını çıkardılar. Tomografi cihazının hâlâ çalıştığı odada, hastane önlüğü giymiş iki kadın teknisyeni yere yığılmış halde ölü buldular.

Bree, FBI'dan ve mevcut tüm kolluk kuvvetlerinden destek almak için merkezi aradı.

"George Washington Üniversitesi Hastanesi'ni kuşatın," dedi. "Başkan'ın tetikçisi buralarda bir yerde."

BÖLÜM

66

BREE, FBI ve Metro Polisi tıp merkezine inerken telsiz konuşmalarını DİNLEDİ.

Sampson, "Bunu yapmadan önce buradaki her odayı boşaltmaları ve gerekli olmayan tüm personeli buradan çıkarmaları gerekecek" dedi.

Bree, "Bunu burada başlatabiliriz," dedi.

Sampson'ı takip etmeden önce Pettit'e uzun uzun baktı ve genç subayın ölümündeki rolünden dolayı midesinin bulandığını hissetti. Kendi kendine, pişmanlık ve suçluluk için daha sonra zaman olacağını söyledi. Pettit'i öldüren ve başkanı vuran adam yakalandığında.

Tabancaları hâlâ çekiliyken radyoloji odasından çıktılar ve adımlarını geri takip ettiler. Patoloji bölümüne girdiler ve resepsiyonda kimseyi bulamadılar.

Masanın etrafından dolaşıp iki yanında otopsi odaları bulunan kısa bir koridora girdiler. Hepsi boştu ve içerideki paslanmaz çelik ekipman tertemizdi.

Koridorun sonundaki kapıya ulaştılar ve kapının elektronik bir anahtar-kart yuvasıyla kilitli olduğunu gördüler.

Sampson, "Muhtemelen morga gidecek," dedi.

Bu Bree'ye mantıklı geldi ve onları ters yöne, otopsi odalarını geçip iki yanında ofis kapıları olan ayrı bir koridora yönlendirdi. İlk üçü boştu.

Dördüncü ofise doğru yöneldiklerinde, ameliyat önlüğü giymiş bir kadın kulaklarından ve burnundan kanlar akarak kapıdan çıktı. Bree ve Sampson kadının yanına koşarak acil servisten yardım istediler.

Bir yaka kartından kadının CHRISTINE WILLIS, MD, PATOLOJİ BÖLÜMÜ olduğu anlaşıldı. Başboş ve acı içindeydi, ancak müzik dinlerken arkadan birinin saldırısına uğradığını ve bayıldığını anladılar.

Döndüğünde, yüzünün her tarafı bandajlı olan saldırganın anahtar kartıyla birlikte ofisinden çıktığını gördüğünü söyledi.

"Morgda saklanıyor olmalı," dedi Sampson. "Ya da öyleydi."

Dr. Willis onlara ön masadaki çekmecede başka bir geçiş anahtarını nerede bulabileceklerini söyledi. Bree telsizden acil servisten hemşirelerin ve bir doktorun geldiğini duydu.

Ancak o zaman ayrıldı ve Sampson'ı morg kapısına kadar takip etti. Anahtar kartını yuvasına yerleştirdi ve klik sesini duydu.

Yavaşça açtı. Işıklar kapalıydı.

Sampson uzandı, bir süre el yordamıyla yokladı, sonra bir düğmeyi çevirdi. Morgun ışıkları yandı ve birbirlerine sırtlarını dönerek içeri girdiler.

Bree sıra sıra dizilmiş soğuk hava dolaplarından başka bir şey görmedi. "Şurada," dedi Sampson.

Dönüp etrafına bakınca, uzak duvara yaslanmış, boxer giymiş Asyalı bir erkek gördü. Sampson adamın yanına gitti, nabzını kontrol etti, nefes alıp almadığına baktı, sonra Bree'ye başını salladı. Cinayet masasını aradı ve soğuk dolapları açmaya başladı.

Her açtığı doluydu. Cesetler odun gibi üst üste yığılmıştı.

Sondan ikinci dolabı açtı ve obez bir adamın cesedine bakakaldı.

Göğsünde üç cerrahi neşter yatıyordu. Boynunun altından başının tepesine kadar derisi yüzülmüştü.

BÖLÜM

67

PABLO CRUZ, kendisini hastane kafeteryasının arkasındaki dar bir koridora götüren bakım asansöründen adımını attı. Acil servis doktorlarının verdiği uyuşturucu ilaçlara rağmen, kırılan dişleri ve yüz kemikleri yüzünden şiddetli bir acı çekiyordu.

Yüzündeki morlukları ve bandajları örtmek için başının üzerine çektiği soğuk, ölü deriden oluşan örtünün nemli, yapışkan hissini engellemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Eğer arıyorlarsa kişi oydu. Bandajlı adamı. Sarkık gri derili yaşlı bir adamı değil.

Cruz, cesedin kafasının derisini yüzmek için açmak zorunda kaldığı kesik çizgilerinin bir kısmını gizlemek için cerrahi bir başlık bağlamıştı. Kadın patoloğun kulaklığını da kesilen derinin bir kısmını gizlemek için takmıştı. Kapüşonlu yağmur ceketini boynun yan taraflarındaki kesikleri örtüyordu. Morgdaki ölü patologdan aldığı zincirdeki kimlik de öyle.

Ama gözlerinin, burnunun ve dudaklarının etrafının nasıl görüldüğü konusunda endişeliydi.

mu sarkmışlar? Bilen biri var mı?

Yağmur ceketinin kapüşonunu yukarı kaldırdı ve koridor boyunca yürürken gözlerini aşağıya dikti, bir hastane çalışanının ortaya çıkabileceğinden endişeliydi; kılık değiştirmesini yakından test etmek istemiyordu.

Cruz kafeteryanın önünden geçerken tencere tava sesleri ve İspanyolca şarkı söyleyen bir kadın duydu. Sonra çöp kokusu aldı.

Kokuyu takip ederek bir yükleme rıhtımına açılan kapıdan çıktı. Sağ tarafında bir keten servis kamyonunu boşaltan adamlar vardı.

Cruz onlara aldırış etmedi, merdivenlerden hızla indi ve açık üst kapıdan sağanak yağmura doğru koşar adımlarla çıktı. Ceketinin fermuarını yakasına kadar çekti ve başını eğip Yirmi Üçüncü Cadde'den güneye doğru hızla yürümeye başlamadan önce kapüşonun iplerini çekştirerek sıkılaştırdı.

Yağmurluk giymiş ya da şemsiye taşıyan dört ya da beş kişilik bir grup, konuşmalarına bakılırsa sağlık personeli olarak kaldırımında aceleyle ilerliyordu. Tüm toplu taşıma araçları kapalıyken eve nasıl dönecekleri konusunda endişeleniyorlardı.

Bir blok ötede, mavi ışıkları yanıp sönen bir polis aracı kavşağın karşısına park etmişti. Tetikçi önündeki gruba doğru yaklaştı.

H Caddesi ile kesiştikleri kavşağa yaklaştıklarında Cruz kaputu sıkıca tuttu ve sanki meraklıymış gibi başını kısa bir süreliğine polis arabasına doğru çevirdi.

Sonra gözlerini kaçırđı, yüzünün sargılı olmadığını anlamalarına yetecek kadar bilgi vermişti ama ölü bir adamın derisini giydiğini görmelerine yetecek kadar değil.

Cruz diğerlerinin arkasından caddeyi geçti ve kimsenin seslendiğini duymadı. Yağmur daha da şiddetlenirken onlarla birlikte kaldı ve hala kimsenin arkasından bağırdığını duymadı.

Tıp merkezinin bir buçuk blok güneyine gelene kadar bir siren senfonisinin başladığını duydu, hepsi yaklaşıyor, trompet çalıyor ve Başkan'ın tetikçisinin artık olmadığı bir hastaneye doğru feryat ediyorlardı.

Andrews'den havalandığımda hava kuvvetlerine ait bir F-15E Strike Eagle savaş uçağının arka koltuğunda oturuyordum, bu şimdiye kadar yaşadığım en çarpıcı ve heyecan verici deneyimdi.

Mahoney ikinci bir uçağa binmişti. ABD hava sahası boş olduğu için pilotlar Strike Eagles'ın saatte bin sekiz yüz milden fazla olan en yüksek hızına yakın uçmakta özgürdü. San Antonio'nun batısındaki bir hava kuvvetleri üssüne giden 1,624 mili elli beş dakikadan daha kısa bir sürede kat ettik.

Uçaklar inişe geçerken, Müdür Sanford Mahoney'e Kasimov'un Londra'ya gelmediğini söyledi. Ned bu bilgiyi bana kulaklığımdan iletti.

"Nereye gitti?" Ben sordum.

"Kuzey Afrika'ya doğru," dedi Mahoney. "Radardan kaybolmadan önce."

Yere indiğimizde "Hayır," dedim.

"Evet. Jeti Mayorka hava sahasından geçerken tespit edildi ve sonra hiçbir şey olmadı."

Bu bir savaş eylemi miydi? Kasimov içeride, Mandarin Oriental'deki süitinden saldırıların koreografisini mi yapıyordu?

Bir Teksas Ulusal Muhafız Apache helikopteri bizi hava üssünün otuz beş dakika güneybatısında, çalılıklarla kaplı kuru ve bozuk bir araziden geçirerek Lone Star Eyaleti'nin en iyi bildircin avı pansiyonlarından biri olarak bilinen uzak Garand Çiftliği'ne götürdü.

Hasat edilmiş tarım alanlarının üzerinden uçtuk. İrtifamızı düşürüp bir ahırın ve hacienda tarzı bir kulübenin yakınına indiğimizde geyikler anızlardan dağılıp kaçışyordu.

Yerel kolluk kuvvetlerinden oluşan küçük bir grup, Dallas ofisinden olay yerine yeni gelmiş olan bir FBI adli tıp ekibiyle birlikte bizi bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde kalabalıktan birini hemen tanıdım: ABD Kongre Binası Polisi teğmeni Sheldon Lee, yanına gidip elini sıktığımda şok olmuş görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz, Teğmen?"

Lee inanamayarak başını salladı. "Meclis Başkanı Guilford'un her zamanki adamı Bill Johnston hastalandı ve ben de gelip Guilford ve Dışişleri Bakanı'nın çok ihtiyaç duydukları molayı verip bildircin avlamalarını izlemekle görevlendirildim. Önce Betsy Walker, şimdi de Guilford, hem de benim gözetimimde? Ben... bu beni-"

"Dr. Cross?"

Dışışleri Bakanı Aaron Deeds ve eşı Eliza'yı korumakla görevlendirilmiş olan ABD Diplomatik Servis ajanı Terrance Crown'a baktım.

"Burada olmanıza sevindim efendim," dedi Crown sarsılmış bir halde. "Sizin en iyisi olduğunuzu duydum ve şu anda en iyisine ihtiyacımız var."

Beyaz kovboy şapkası, botları, kot pantolonu ve Teksas Ranger rozeti takmış, kırk yaşlarında, zayıf, ağda bıyıklı bir adam olan Eldon Pritchard da oradaydı ama varlığımızdan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Bizi terasa çıkardılar; Meclis Başkanı ve Dışışleri Bakanı'nın cesetleri hala düştükleri yerde yatıyordu ve üzerleri şeffaf plastik bir örtü ile örtülmüştü. Güneş ışığında hava sıcaktı ama onlar gölgedeydi. Dışışleri Bakanı'nın eşı Eliza Deeds saatler önce Dallas'taki bir hastaneye kaldırılmıştı.

"Hiçbir şeye dokunmadık," dedi Teğmen Lee. "Ben ısrar ettim. Personel de konuşmak için bekliyor."

Mahoney, "Bize bunu anlatın," dedi.

Kışın bile bir Garand Çiftliği geleneği olan sabah güneşı altında terasta yapılan kahvaltıları duyduk. Yumuşak, uzak gümbürtüleri ve önce Meclis Başkanı'nın vurulduğunu, Dışışleri Bakanı'nın yaralandığını ve ardından başka bir atışla öldürüldüğünü duyduk.

Mahoney, "Peki bu yaklaşık olarak saat kaçta oldu?" diye sordu.

Hem Teğmen Lee hem de Ajan Crown çatışmanın sona erdiği saatin yerel saatle 07:28 olduğu konusunda hemfikirdir, artı ya da eksi otuz saniye.

"Haberin Washington'a ulaşması neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum.

Lee, "Tüm bu bölge cep telefonu hizmeti açısından ölü bir bölge. Genelde uydu kapsama alanı vardır ama o da yoktu. Aramak için toprak yollarda yirmi mil gitmek zorunda kaldık."

Mahoney, "Bu da doğudaki diğer suikastçılara harekete geçmek için zaman kazandırdı," dedi. "Bu olaydaki koordinasyon nefes kesici," dedim.

"Konuşmacının geleceğini kim bilebilirdi?" Mahoney söyledi. "Peki ya Dışışleri Bakanı?"

Lee, Guilford'un eşinin, iki oğlunun, özel kalem müdürünün ve özel sekreterinin geziden haberdar olduğunu söyledi. Bu küçük çevrenin dışında, Meclis Başkanı av hayatını sessiz tutma eğilimindeydi.

Aynı şekilde Dışışleri Bakanı Deeds de eşıyle birlikte birkaç günlüğüne Meclis Başkanı'nın yanına gideceğini çok az kişiye söylemişti. Ancak Deeds'in koruması, bakanın en üst düzey dış politika danışmanlarının hepsinin onun çiftlikte olacağını bildiğini söyledi.

Crown, "Cep telefonlarının çekmeyeceğinden korktukları için telaş içindeydiler," dedi. "Sanırım haklıydılar."

Dedim ki, "Buna geri döneceğiz. Silah seslerinin geldiğini biliyor muyuz?"

FBI adli tıp teknisyenlerinden biri, "Henüz o kadar ileri gidemedik." dedi.

Teksas Korucusu Pritchard bir strafor bardağa tütün tükürdü ve şöyle dedi: "Çoktan gözüme kestirdim. Tarım alanlarının ötesindeki kayalıktan geldiler. Beş yüz ila beş yirmi beş metre uzakta olduklarını tahmin ediyorum."

"Bunu bilemezsiniz," dedi teknisyen.

Pritchard bıyıklarını düzeltirken ona ekşi bir bakış fırlattı. "Evlat, sana söz veriyorum, seni o keskin nişancıların yattığı yerin üç metre yakınına kadar götürebilirim."

Mahoney, "Yani şimdiden oraya bakmaya mı gittiniz?" dedi.

Pritchard gülümsedi. "Taşralı olabilirim, Özel Ajan Mahoney, ama aptal değilim."

BÖLÜM

69

PRITCHARD bizi kamyonetine bindirdi. Siyah bir Malinois çoban köpeği kamyonun arkasındaki bir paravanın arkasında volta atıyordu.

"Adamım Samba sizin için çok değerli," dedi Pritchard. "Eyaletteki en iyi adam takipçisi ve bu değil. Houston'da adil şekilde kazandı."

Mahoney, "Şimdiye kadar bölgeyi terk etmiş olduklarını düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu. "Muhtemelen öyle," dedi Teksas Korucusu. "Ama en azından Samba bize

ve adli tıp ekibinizin nereye odaklanması gerektiği."

Bana mantıklı geldi. Pritchard bir çiftlik yolundan uçuşumun dibine kadar sürdü. İndik ve adaçayı ve çiçek açan diğer çöl bitkilerinin arasından kayalık, kumlu bir duvara tırmandık.

Bir cinayet mahalli için fazla güzel kokuyor, diye düşündüm tepeye tırmanırken. Mahoney yanımda şişti, Teksas Ranger'ı, köpeği ve FBI adli tıp ekibi de onu takip ediyordu.

Pritchard kemerini düzeltti ve sonra Malinois'i serbest bıraktı. "Ara, Samba. Arayın!"

Köpeğin kulakları havaya kalktı. İleri atıldı, kuyruğunu havaya kaldırarak rüzgârı arkasına aldı. Adaçayı bitkilerinden kaçışını ve sonra yavaşlayışını, ağzını kaldırışını ve burun deliklerini açışını izledik. Köpekleri o kadar iyi tanıımıyordum ama kafası karışmış gibiydi.

"Arayın!" Pritchard tekrar söyledi.

Malinois'in canlılığı tazelendi. Kendinden emin bir şekilde kırk metre kadar ilerledikten sonra tekrar bize doğru döndü. Birkaç dakika boyunca görebildiğimiz tek şey kuyruğuydu, çalıların üzerinde sallanıyordu.

Samba durdu. Önce hırıldamaya, sonra inlemeye, sonra da acı içinde çığlık atmaya başladı. Patileriyle çılginca burnunu ve ağzını eşeleyerek olduğu yerden fırladı ve daireler çizerek döndü.

"Lanet olsun!" Pritchard köpeğin peşinden koştuğunu söyledi. "Bir kirpinin içine mi girdi?"

Korucu Samba'ya yetiştiğinde, köpek hâlâ ağlıyor ve yüzünü tırmalıyordu.

"Kahretsin," dedi Ranger tekrar. "Tüy yok," diye bize geri seslendi. "Buraya çamaşır suyu ya da acı biber ya da her ikisini birden sıkış olmalı!"

Elimi kaldırarak adli tıp ekibine yerlerinde kalmalarını söyledim. Mahoney ve ben mavi patikler giydik. Birbirimizden bir metre uzaktaydık.

çalılıklar bizi Pritchard ve hâlâ inleyen köpeğinden ayırıyordu.

"Bir şey buldum," dedi Mahoney, tam o sırada gözlerim kumun üzerinde duran dikdörtgen bir kutuya takıldı.

"Ben de öyle," dedim, bir çalının etrafından dolaşp lateks eldivenlerimi giyerken.

Çömeldim ve ciltsiz bir roman büyüklüğündeki kutuyu elime aldım. Ön tarafında yarıklar, alt tarafında bir fan, karmaşık bir kontrol paneli ve bir logo vardı.

"Ozoniğin ne olduğunu bilen var mı?" Ben sordum.

Pritchard köpeğini sakinleştirmiş ve ipini yeniden bağlamıştı. "Taşınabilir ozon makinesi," dedi. "Avcılar bunları kokuyu öldürmek için kullanır. Mantıklı."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Rüzgâr bizden çiftliğe doğru esiyor," dedi Teksas Korucusu. "Çiftlik köpekleri kokularını almış olsalardı havlarlardı, muhtemelen araştırmaya gelirlerdi. Sumbitchler bunu gerçekten düşünmüşler. Olasılıklar."

Ben daha kabul etmeden Mahoney daha küçük, daha ince bir metal kutu uzattı. "Bu konuda bir fikriniz var mı, Bay Pritchard?"

Köpeğine kalmasını söyledi ve bakmak için yanına geldi. Birkaç dakika sonra yardımcılarından birine baktı.

"Telsizin yanında mı,
Devin?" Şerif yardımcısı
başını salladı. "Ara beni."

Yaptı, ama Pritchard kendi iletiyi alamadı.

"Jammer," dedi Ranger. "Uydu telefonunun çalışmamasına şaşmamalı."

Mahoney, "Görünüşe göre zemin bir süpürülüyor," dedi. "Samba orada koku alabilecek kadar iyi mi?" diye sordum.

Pritchard başını salladı. "Burnu bugün için kızarmış."

Mahoney, "Bu ülkeyi biliyor musun?" dedi.

Korucu başını salladı. "Hem çok."

"Doğal seyahat hatları neresi olabilir? Diyelim ki kabaca kuzeye gidiyor olsalardı, muhtemelen nasıl giderlerdi?"

Pritchard bir an düşündü. "Kuzeye doğru, yirmi mil boyunca, belki daha fazla, BLM arazisi, kırık arazi ve kutu kanyonlardan başka bir şey yok."

"Kuzeydoğu mu? Kuzeybatı mı?"

Teksaslı korucu bunu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Kuzeydoğuda, belki dört, beş mil ötede, federal arazideki bir maden sahasına giden eski bir yol vardı, ama kapılı ya da kapalı olduğunu söylemek istiyorum."

"Artık öyle olmadığına bahse girerim," dedim. "Oraya gitmek ne kadar sürer?" "Tüm yolu dolaşmamız gerekecek. Kırk dakika mı?"

Mahoney, "Uçacağız," dedi.

Öyle yaptık. Pritchard'ın talimatlarını izleyerek, helikopter bizi bir köy yolunun çıkıntısındaki ağır hizmet tipi bir kapıya götürdü. Bir tabelada YOL KAPALI yazıyordu. ARAZI YÖNETİMİ BÜROSU Kilit kesilmişti. Kapıyı açtık ve korkunç, yıkanmış bir kaya ve kum yolundan yürüyerek çıkmaya başladık.

"Lastik izi yok," dedi Ned.

"Ama kumdaki şu küçük çizgilere bak," dedim diz çökerek. "Sanki içeri girip çıkanlar arkalarından süpürgeler çekiyormuş gibi."

"Özel Ajan Mahoney?" diye helikopter pilotu kapının diğer tarafından. "Az önce bir telefon aldık efendim. Başkan Hobbs öldü."

BÖLÜM

70

Mahoney ve ben Andrews'a indiğimizde karanlık çökmüştü. Kuyruk rüzgârı sayesinde dönüş uçuşunda daha da iyi zaman geçirmiştik.

Strike Eagles'tan indiğimizde, bir saatten kısa bir süre önce Batı Teksas'ta bulunduğumuz gerçeküstü görünüyordu. Pistte aceleyle ilerledik. Telefonum bipleyerek Bree'den gelen birkaç aramayı haber verdi.

Yavaşladım, Ned'e hemen geleceğimi söyledim ve onu geri aradım. "Tanrı'ya şükür," dedi. "Haberin var mı?"

"Hobbs'un öldüğünü mü?"

"Hayır, suikastçısını önümüzde sedyeye yatırdık ve elimizden kaçmasına izin verdik. Sonra onu GW Tıp Merkezi'nde neredeyse köşeye sıkıştırdık ve yine ölü bir adamın yüz derisini giyerek bizi atlattı."

Bu bana korkunç geldi. "Gerçekten mi?"

"Derisi yüzülmüş cesedi kendim buldum! Birisi onu hemen tutuyor.

Bence ortada bir hain var,
Alex." "Ned de öyle
düşünüyor," dedim.

"Belki Gizli Servis'ten Lance Reamer," dedi, Reamer'ın kanlar içindeki suikastçıyı itirazlarına rağmen kontrol noktasından nasıl geçirdiğini ve sonra da katile hastaneye kadar eşlik etmesi için bir ajan sağlamaktan nasıl kaçındığını anlatırken sesi sertleşti.

"Bir subayını kaybettiğini biliyorum ama bundan daha iyisini yapman gerekecek." "Biliyorum," dedi Bree ve sert bir nefes verdi.

Ona av çiftliğinin kuzeyindeki eski maden yolunun süpürülmüş gibi görüldüğünü söyledim.

"Ama yolun yaklaşık üç yüz metre ilerisinde, her kimse kayaların üzerinden sekip kuma çarptığında bazı taze lastik izleri bulduk," dedim. "At römorku çeken büyük bir kamyonete benziyor. Sorun şu ki, bunlar Teksas'ın her yerinde ve kuzey, güney, doğu ve batısındaki tüm noktalarda bulunuyor. Mahoney'nin ajanları ve polisleri çiftliğin çevresindeki millik bir alanı tarıyor ama henüz bir şey yok."

Eve varabileceğimi düşünürsem mesaj atacağımı söyledim ve sonra hangara girdim.

Gittiğimiz saatler içinde, geniş alan iç içe geçmiş bir kovana dönüşmüştü. İçeride üniformalı ya da üniformasız birkaç yüz kişi vardı. Bunlardan en az yüz tanesinin iş istasyonları tamamlanmıştı.

FBI, CIA, NSA ve İç Güvenlik veri tabanlarına bağlı ultra güvenli bilgisayarlarla. Çalışma alanının üzerinde dört büyük televizyon monitörü asılıydı.

CNN ve haber kanallarını izliyorlardı. Ulus dört suikastın şokunu . İnsanlar hükümeti topyekûn devirme girişiminden korkuyor, olası bir anarşi ve umutsuzluktan söz ediyorlardı. Başkan Larkin'in bir saatten kısa bir süre içinde ülkeye seslenmesi bekleniyordu.

Keith Karl Rawlins'i gördüm, sonra Mahoney'nin takım elbiseli, fit bir kadınla konuştuğunu gördüm. Yüksek rütbeli bir FBI yetkilisi olduğunu hayal meyal fark ettim. Mutlu görünmüyordu ve benim gelişimi daha fazla burukluk sebebi olarak görüyor gibiydi.

Mahoney onu Büro'nun soruşturmalardan sorumlu müdür yardımcısı Susan Carstensen olarak tanıttı. Carstensen elimi sıktı ve "Ben izin vermedikçe bir daha böyle süpersonik hızlarda uçmayacağız, anlaştık mı Dr. Cross?" dedi.

"Müdür Sanford gitmemizi emretti," dedim.

"Aynen öyle. Bir hevesle ata binen kovboylarla bu işin kontrolden çıkmasına izin vermeyeceğim."

Mahoney dişlerini sıktı. "Kusura bakmayın ama hanımefendi, bu bir heves değildi ve biz de kovboy sayılmayız. Olay yerinin tamamını görebildik ve tarif ettiğim koku yok edicileri, bir sinyal bozucuyu ve lastik izlerini bulduk."

Carstensen tavrını kaybetti, tamamen işine odaklandı. "Sinyal bozucu cihaz. Rus yapımı mı?"

Mahoney, "Test için Quantico'ya gidiyor," dedi. "Kasimov?" "Hiçbir şey," dedi. "Ama şunu bilmelisin ki NSA bizim Rusya, Çin ve Kuzey Kore'den bizi hacklemeye yönelik çok sayıda girişim geliyor."

"Yani bizi burada hacklemeye mi çalışıyorlar?" Dedim.

"The kelime o Dışarı. Onlar görünüyor için Biliyorum Bu o ve Merkez . soruşturma."

Mahoney, "Bizi ," dedi. "Uzlaşmaya varıp varamayacağımızı görmek için."

"Larkin bu gece ne diyecek?"

"Bilmiyoruz."

Bir ajan koşarak geldi. "Böldüğüm için üzgünüm hanımefendi ama Hazine Bakanı'nın katilinin kimliğini tespit ettik."

On dakika sonra, dört ekranda da iri yarı, düzensiz siyah saçlı, gür sakallı ve güneş gözlüklü bir adamın fotoğrafı belirdi. Bir yerde yüksek bir noktada duruyordu, arkasında kayalar ve çöl vardı. Soluk askeri kamuflaj giymiş ve boynuna siyah-beyaz kareli bir fular takmıştı. Göğüs kemerinden siyah bir saldırı tüfeği sarkıyordu ve ayaklarının dibindeki on cesede gülümsüyordu.

"Martin Franks," dedi Carstensen hangardaki herkesin duyabilmesi için mikrofondan. "Eski ABD JSOC operatörü, eski Deniz MARSOC operatörü, dört yıl önce iğrenç bir savunma anlaşması uyarınca onurlu bir şekilde terhis edildi. Komutanları Franks'in psikopatik eğilimleri olduğundan şüphelenmeye başladılar. Öldürmeyi seviyordu.

"Bu resim, şüpheli bir Taliban köyüne yaptığı izinsiz tek kişilik saldırının sonucunu gösteriyor. Fark edildiğini ve kaçmak için savaşmak zorunda kaldığını iddia etti. Bir soruşturma açılmış ama on ölüye karşı bir canlı adam varmış ve olay gece olmuş. Köydeki hiç kimse tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu. Ya da söyleyemezdi. JAG'ler onun serbest kalması ve ülkeyi daha fazla utançtan kurtarması için bir anlaşma yaptı."

Ekran bölündü ve saguaro kaktüsleri arasında yaşlı bir adamı gösteren bir fotoğraf belirdi. Yeşil iş kıyafetleri giymiş ve bir AK-47 taşıyordu.

"Bu Morris 'Moe' Franks," diye devam etti. "Martin Franks'in babası. Moe yirmi yılı aşkın bir süredir izleme listemizde yer alıyor. Güneybatı Arizona'da gözden uzakta yaşıyor. Yıllar boyunca çeşitli milis gruplarında yer aldı ve küreselleşme karşıtı görüşleri benimseyen ve sadece silahlı bir ayaklanmanın ülkenin hastalıklarına çare olacağına inandığını belirten broşürler yayınladı."

Bir analist "Yani Moe yaşıyor mu?" diye sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Carstensen. "Yerleşkesine bir ekip gönderdim. Bu arada, taburcu olduktan sonra oğlunun faaliyetleri hakkında bulabileceğiniz her şeyi istiyorum. Arama izniniz var. Gidebilirsiniz."

Bana ve Mahoney'e döndü. "Düşünceleriniz?"

Mahoney, "Franks'e odaklanmanın ve yaşlı adamı sıkıştırmanın akıllıca hamleler olduğunu düşünüyorum," dedi.

Kollarını kavuşturarak, "Bir *ama* geliyor gibi hissediyorum," dedi.

Ned, "Tüm bu olanlarda büyük resmi gözden kaçıramayız. Suikastlar. Hacklemeler. Bunların hepsi savaş için bir provokasyon olabilir."

"Sanırım Başkan Larkin bunu ."

Boğazımı temizledim. "Bence bunun devlet tarafından onaylanmamış olma ihtimali de var, perde arkasında tek bir acımasız Makavelist beyin iş başında. Bunun ışığında kendime sürekli şunu soruyorum: *Burada kimin çıkarı var?* "

"Ve?" Carstensen söyledi.

"Bunun başka yolu yok," dedim sesimi alçaltarak. "Kimin yararına? Larkin. Bundan kesinlikle faydalaniyor."

Carstensen inanamayarak başını salladı ve güldü. "Sam Larkin'in ülkeyi ele geçirebilmek için veraset zincirinde kendisinden üstte olan herkese suikast düzenlediğini mi düşünüyorsun?"

"Bence bu olasılığı araştırmak bizim görevimiz, sizce de öyle değil mi?"

BÖLÜM

71

BAŞKAN LARKIN doğu saatiyle akşam dokuzda Air Force One'dan ulusa seslendi.

Mahoney ve ben konuşmayı hangardaki büyük ekranlardan izledik. Konuşmanın hemen öncesinde medya, Amerika'nın dört bir yanındaki şehirlerde sıkıyönetim ilan edilmesine rağmen on binlerce gencin ellerinde bayraklarla halka açık yerlerde toplandığını ve mobil cihazlarından Larkin'i izlemek için beklediğini yazdı.

Larkin sahneye çıktığında ağırbaşlıydı, bir zamanlar olduğu gibi mücadeleci değildi. "Amerikalı dostlarım," diye başladı. "Tehlikeli bir zamanda size geldim. Büyük ulusumuzu istikrarsızlaştırmak amacıyla saldırıya uğradık.

Başkanımıza, Meclis Başkanımıza, Dışişleri ve Hazine Bakanlarımıza yönelik suikastlar ve Savunma Bakanımıza yönelik suikast girişimi, Amerika'ya ve halkına yönelik savaş eylemleridir ve bu eylemler

cevapsız."

Larkin bu son sözü öylesine derin bir yoğunluk ve kararlılıkla söyledi ki, onu iktidarı ele geçirmeye yönelik büyük bir komplonun parçası olarak görmekte zorlanıyordum. Ama gençken çok atılgan ve hırslı bir adamdı. Leoparlar beneklerini değiştirebilir mi?

Başkan vekili sözlerine devam ederek suikastçıların ve arkasındaki kişilerin tespit edilmesi için atılan adımları özetledi. Soruşturma ekibi işini yaparken sakin olunmasını istedi.

Larkin, "Amerika Birleşik Devletleri'nde sıkıyönetim fikrinin ürkütücü olduğunu biliyorum," dedi. "Ancak meselenin özüne hızla inmek ve ortak düşmanımızın kimliğini anlamak istiyorsak bunun gerekli olduğuna inanıyorum. O zamana kadar karşılık veremeyiz. O zamana kadar tamamen savunma ve soruşturma modundayız.

"Bu makamı hiç istemedim. Başsavcınız olarak kariyerimin zirvesine ulaştığıma inanıyordum ve oradaki performansımdan gurur duyuyordum. Ancak şimdi bu sorumluluk bana geldi ve her birinize söz veriyorum ki büyük ulusumuzun ve yaşam tarzımızın bekası için en iyi kararları vermeye çalışacağım."

Biraz gülümsemek ve başını sallamak için durakladı. "Şimdi, hata yapmayacağımı ya da katılmadığınız şekilde davranmayacağımı söylemiyorum. Ama bir hata yaparsam, sorumluluğunu üstlenirim ve kabul etmediğiniz şekilde davranırsam, bana biraz zaman vermenizi rica ederim. Çılgınlığımın bir yöntemi var.

"İyi geceler ve Tanrı Amerika Birleşik Devletleri'ni korusun."

Ekranlar karardı ve ardından ülkeyi "kuşatma altında" ve "savaşa hazırlanıyor" olarak tanımlayan çeşitli sunucu ve yorumculara geçildi.

"Ne düşünüyorsun?" Mahoney sordu.

"Çılgınlığının bir yöntemi olduğunu söylemesi biraz tuhaftı ama onun dışında sakinleştiriciydi. Adamın söylediği şeyi yapmaya çalıştığını hissettim."

Ned, Larkin'in kısa konuşmasının parçalarının tekrar oynatıldığı ekranlara baktı. "Umarım haklısındır Alex," dedi. "Çünkü eğer yanılıyorsan, insanların Washington'a duydukları güven buharlaşacak ve bundan sonra neler olabileceğini ancak Tanrı bilir. İsyanlar. Kaos. Kanunsuzluk."

"Eğer tüm bunların arkasında kim olduğunu yakalarsak, hayır" dedim.

BÖLÜM

72

GECE YARISINI GEÇMİŞTİ ve soğuk, şiddetli bir yağmurun altında, Yirmi Altıncı Cadde'nin altındaki Rock Creek Parkı'ndaki bir çukurda bir yaprak yığını kıpırdandı. Bir el yavaşça ortaya çıktı ve sırlıklam olmuş ölü yaprakları Pablo Cruz'un hâlâ giymekte olduğu ölü deriden örtünün üzerinden itti.

Deri ve ceket vücudunun üst kısmını çoğunlukla kuru tutmuştu ama Cruz doğrulduğunda belden aşağısı sırlıklamlandı ve içini sıcak tutmak için bildiği tüm nefes alma becerilerini kullanıyordu.

Ayakları uyuşmuştu ve ayağa kalktığında dizleri tutulmuştu. Doktorların verdiği narkotiklerin etkisi geçmeye başlamıştı. Yüzü ağrıyordu. Kırık dişleri çılgılık atıyordu.

Sıradan bir adam şimdiye kadar hipotermiye yenik düşmüş olabilirdi. Daha zayıf bir adam acısını dindirecek ilaçlar bulmaya odaklanmış olabilirdi.

Ama Cruz ne sıradan ne de zayıftı. Uzun zaman önce duygularını, zihnini ve acısını kontrol edebilen üstün bir adam olmak için kendini eğitmişti. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacak ve fiziksel hasarla daha sonra ilgilenecekti.

Suikastçı derisini soydu ve dere yatağının yukarısındaki yamacın dörtte üçüne kadar sürünerek çukurdan çıkmadan önce gömdü. Mavi ışıklar kuzeybatıda, ağaçların arasında, park yolunun aşağısında yanıp sönüyordu.

Aklını acil durum planlarına zorlayan Cruz, ülkenin başkentinden canlı çıkmak için tek bir şansı olduğunu düşündü. Hastaneye doğru giden siren seslerini duymuş ve Virginia'ya giden köprülerdeki barikatları uzaktan görmüştü.

Cruz, Bölge dışına çıkan tüm büyük ve küçük yolların artık kapalı olduğunu tahmin ediyordu. Metro çalışmıyordu. Saatlerdir gökyüzünde bir uçak sesi duymamıştı. Çok az araba geçmişti ve acımasız yağmurda daha da az helikopter uçuyordu.

Çamurlu yamaç boyunca kuzeye doğru ilerledi, sokak lambalarının ve Yirmi Altıncı Cadde'deki binaların düşürdüğü gölgelerden yararlanarak devrilmiş kütükleri ve sarkan ağaç dallarını seçmeye çalıştı. M Sokağı köprüsüne ulaştı ve çalılar arasında sürünerek setin kenarından yukarı çıktı.

Köprünün yukarısında, Georgetown'a doğru koşuşturan ve Başkan Hobbs'un ölümünden bahseden iki kadının perişan seslerini duydu. Cruz

Bir an için kendini tebrik etmesine izin verdi, sadece tamamlanmış değil aynı zamanda iyi yürütülmüş bir iş için sırtını zihinsel olarak sıvazladı. Sonuç olarak.

Yolun geri kalanını caddeye kadar tırmanmayı ve az önce yanından geçen kadınların yaptığını hayal ettiği gibi, başını yağmura eğerek karşıya geçmeyi düşündü. Ama içgüdüğü bu fikrin önüne geçti. Tekrar aşağıya, köprünün altına indi.

Cruz uzaktan mekanik bir ses duyunca orada durdu.

Tanks!

Asker ve tank getiriyorlardı. Tabii ki getiriyorlardı. Larkin sıkıyönetim ilan etmişti, değil mi?

Suikastçı bir an için kendini tedirgin hissetti. Polisten ve hatta federal ajanlardan kaçmak bir şeydi, ama bir ordu?

Bir ordu olmayacak, dedi kendi kendine. Bir varlık, bir tehdit olarak getirilecekler. Her köşede bir asker olmayacak. Yoksa olacak mı?

Cruz soruları elinin tersiyle itti. Bu gibi korkunç durumlarda, ölümüne düşünmektense plana sadık kalmayı ve onu uygulamayı her zaman daha iyi bulmuştur. Yirmi Altıncı Cadde'nin çıkmaz sokağa girdiği köprünün kuzeyine doğru ilerlemeye devam etti.

Parkın kenarına tırmandığında, bir tankın köprünün girişini kapattığı M Sokağı'nı görebiliyordu. İkinci bir tank Georgetown'a doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Cruz yokuş boyunca süründü, en yakındaki apartmanın ışıklarına baktı, sonra üçüncü katta bir köşenin bitişik duvarlarındaki iki pencereye odaklandı. Açığı doğru ayarladığında ve hâlâ o iki pencereyi izlerken tepeden aşağı kayd ve kuru torbanın parkta gezinen bir çocuk ya da meraklı bir köpek tarafından bulunup bulunamayacağını merak ederek ayaklarını yaprakların arasında sürüyerek ilerledi. Ya da belki de yağmur gider kapağını kapatıp dışarı atmıştı ve ...

Topuğu su püskürten oluklu tahliye borusunun kenarını buldu. Cruz borunun etrafından dolanıp altına indi, kapağın kenarına dokundu ve onu kaldırdı. Kuru torba kayarak dışarı çıktı ve içine uzanamadan ayaklarının dibine düştü. Gülümsemenin işkence olacağını biliyordu ama yine de sırtıttı.

Cruz, kuru çantayı almak için eğilirken acıdan inlememek için elinden geleni yaptı, "Şimdi mi?" diye düşündü. *Şimdi gerçek bir şansım var.*

BÖLÜM

73

CRUZ dik yokuştan yavaşça aşağı indi, karanlıkta ve yağmurda göremediği dalları engellemek için lastik torbayı önüne uzattı. Birkaç yüz metre kuzeyinde, park yolunun aşağısında mavi ışıklar hâlâ yanıp sönüyordu ve arkalarında başka bir tankın kütlesini gördü.

Rock Creek'in yukarısındaki bir çalılıkta durdu ve kuru çantayı açtı. Farını buldu ama kullanmadı. Çekiç ve keskiyi fırlatıp attı, sonra da mağara dalgıçları için yeterince sert ve sıcak olan Bare X-Mission kuru elbisesini arayıp buldu ve çıkardı.

Siyah ve naylon yırtılmaz kumaştan yapılmış olan bu giysi aşırı iklim koşullarına dayanabiliyor ve giyeni hayatta tutabiliyordu. Islak giysilerini çıkardı ve dişlerini gıcırdatarak giysiyi, patikleri ve eldivenleri giymeye çalıştı.

Boynundan ayak parmaklarına kadar neredeyse anında ısınmaya başladı.

Cruz ancak o zaman çantadan bir başlık, bir dalış maskesi ve içinde çeşitli para birimlerinde bir tomar nakit para, birkaç kimlik ve kritik telefon ve hesap numaralarının olduğu küçük bir defter bulunan daha küçük bir kuru çanta çıkardı. Ayrıca ilk yardım çantasını, antibiyotikleri ve ağrı kesicileri bulmadan önce naylon kemerli bir kılıfta bir savaş bıçağı ve bir kılıfta küçük bir Ruger tabanca çıkardı.

Cruz, George Washington'daki doktorların verdiği yüksek dozda antibiyotiğin kendisini bir süre idare edeceğini düşündü ama Ruger'ı ve bıçağı beline bağlamadan önce dört ağrı kesici ve ardından beşincisini yedi.

Kollarını omuz askılarına soktu ve küçük çantayı sırtına aldı. Başlığı ve dalış maskesini taşıyarak gölgelerin arasında ağaçtan ağaca geçerek ilerledi...

Suikastçı durdu, en fazla doksan metre bir hareket yakaladı. Derenin karşısında, park yolunun yukarısında, bir asker bir sokak lambasının altına girdi ve sonra daha fazla asker. Bir manga devriye geziyor ve yavaşça ona doğru geliyordu.

Bir köpekle.

Siyah ve ten rengi bir Alman çoban köpeği.

Cruz yağmurda bile köpeğin kokusunu er ya da geç fark edeceğini biliyordu. Kapüşonunu hırpalanmış yüzünün üzerine çekti, bunun neden olduğu acıya küfretme dürtüsüyle savaştı ve ardından dalış maskesini taktı. O

oturdu ve sonra çamur ve kaygan yaprakların üzerinden aşağıya doğru kaydı, akan çamurlu Rock Creek'in içine dalmadan önce askerleri gözden kaybetti.

Sırtındaki çanta sürüklenmesine neden olduğu için Cruz ayaklarını önünde tutmakta zorlandı. Hızla yana yattı, kalçasıyla su altındaki bir kayaya çarptı ve üzerinden geçti.

Sonra kolu bir dala takıldı ve için akıntıya karşı mücadele etmek zorunda kaldı; sırt üstü döndü, ayakları yine öndeydi. Akıntı yönünde kayaların ve daha keskin engellerin şeklini ararken başını suyun üzerinde tutmak için yapabileceği tek şey buydu.

Hepsi de görünmeyen birkaç darbe aldı ama hiç ses çıkarmadı. Azgın dere işini yapıyor, onu devriyeden gittikçe daha uzağa sürüklüyordu.

Ancak ileride, sağındaki park yolunda Cruz çok geçmeden yanıp sönen mavi ışıklar gördü. Üstlerinde, M Street Köprüsü'nde askerler güçlü spot ışıklarını parkın içine doğru tutuyorlardı.

Park yolundaki kruvazörlerin arkasında başka el fenerleri belirdi. Birden fazla askerden oluşan başka bir devriye kuzeye, ona doğru ilerliyor, ışınlarını dere yatağına doğru tutuyor, birçok ışın kılıcı gibi çaprazlama hareket ediyordu.

Başkan'ın suikastçısı önümüzdeki birkaç dakika içinde ölebileceğini anladığında sürüngenvari bir soğukkanlılığa bürünerek birkaç derin ve keskin nefes alıp verdi ve ardından başını geriye, azgın suyun altına daldırdı. Akıntıyla mücadele etmektense gevşedi, selin onunla başa çıkmasına izin verdi, onu bir kayaya çarptı ve sonra el feneri ışınları on sekiz inç yukarıdaki derenin yüzeyini keserken onu daha derin suya fırlattı. Kısa süre sonra park yolundaki askerleri geçmişti ama köprüdekileri hatırladı ve suyun altında kaldı.

Kırk saniye. Elli saniye. Altmış.

Ciğerleri patlamak üzereydi ama o ışıklar üzerinden geçene kadar başını kaldırmadı ve ağır alüvyonlu suyun içinden köprünün karanlık alt tarafına bakıyordu. Cruz yüzeye çıktı, dört derin nefes aldı ve tekrar suyun altına eğildi.

Dere orada daha düzdü ve köprünün altından akıntıyla birlikte çıktı ve meraklı ışıklardan uzakta, uzun, karanlık bir mesafeye doğru ilerledi. Dere genişleyip derinleştikçe akıntının yavaşladığını hissederek yüzeye çıktı ve tekrar derin derin nefes aldı.

Ne kadar sıcak olduğu dikkat çekiciydi. Elbise, vücut ısınısını yansıtan ve hapseden bir malzemeye kaplanmıştı. Çenesinde ve alt yanaklarında hissettiklerine bakılırsa su muhtemelen kırk beş dereceydi ama vücudunun geri kalanı Florida'da da olabilirdi.

Yirmi dakika sonra, K Caddesi ve Whitehurst Otoyolu'nun çıkış rampalarının altından süzülüyordu. Cruz yağmurun gürültüsünden üst geçitlerdeki tankların şangırtılarını duyabiliyor ve yanık mazot kokularını alabiliyordu.

Derenin batı kıyısında bulunan ve bir kale gibi ışıklandırılmış olan İsveç Büyükelçiliği'ne yaklaştıkça akıntı daha da yavaşladı. Su yolunun karşı tarafına doğru yüzdü ve oradan iyice uzaklaşana kadar doğu kıyısında kaldı.

Virginia Avenue köprüsünün altında durdu ve sığığa çömeldi.

Önündeki Thompson Tekne Merkezi'nin ışıkları yanıyordu. Otoparkta Humvee'leri ve askerleri görebiliyor ve diğerlerinin Potomac tarafındaki rıhtımları koruduğunu hayal edebiliyordu.

Cruz derenin doğu kıyısından aşağıya baktı ve ona sıkıca karar verdi, hatta daha iyi bir yer gibi görünüyorsa çalıların arasına bile girebilirdi-

"Hey, ne var?" dedi sarhoş bir adamın sesi Cruz'un solundan, köprü'nün altındaki bankın yukarisından. "Bu da ne, Mikey?"

"Ha?"

"Aşağıda, kardeşim!" dedi ve bir el feneri yandı.

Cruz hareket edemeden ışın onu buldu. İki adım attı ve arkasından gelen bağırışları duyarak akıntının ortasına doğru daldı.

Derinlere doğru yüzdü, akıntının onu yirmi kez sürüklemesine izin verdi, sonra sola saptı, doğu kıyısına sarkan bitki örtüsüne geri dönmeye çalıştı. Oraya ulaştı, köklere tutundu ve hava almak için başını kaldırdı.

Köprü'nün altındaki iki sarhoş serseri hâlâ bağırıyordu.

"Hey! Hey, asker adam! Derede lanet olası bir kurbağa adam var! Suda lanet bir kurbağa adam var, dostum!"

Askerler dereye doğru koşuyorlardı, silahlarını kaldırmış, ışıklarını yakmışlardı. Hepsi Cruz'un sağındaydı ve geriye, köprüye ve bağırان adamlara doğru bakıyorlardı. Kayıkhanenin rıhtım tarafından gelen iki kişiyi, ışıkları onu bulana kadar fark etmemişti. Suikastçı Rock Creek ile Potomac'ın birleştiği yerden altmış metre bile uzaklaşmamıştı ki askerler ona donup kalması ve ellerini kaldırması için bağırmaya başladılar.

Cruz tekrar daldı ve Potomac'a doğru bir fırtına suyu dalgasının onu hızlandırmasını dileyerek derin ve kör bir şekilde akıntıya doğru yüzdü.

Bu şekilde suyun altında, altı metre derindeyken bile, otomatik silah ateşinin tak-tak-tak ve mermilerin suyu yararak etrafını saran tiz vızıltılarını duyuyordu.

Dördüncü Bölüm

ÜLKE ÇAPINDA BİR INSAN AVI

BÖLÜM

74

O Cumartesi sabahı bir kapı çarparak açıldı.

Birden irkilerek uyandım, sersemlemiştim ve nerede olduğumu bilmiyordum; Ali hemen başucuma koştu ve ağlamaya başladı.

"Baba," diye hüngür hüngür ağladı. "Hepimiz öleceğiz!"

Uyandım, gözlerim kamaşmıştı, üzerimde hâlâ giysilerim vardı ve eve gece üçü geçe geldiğimi hatırlayıp Bree'nin yanındaki yatağa yığıldım.

Önce henüz kıpırdanmakta olan karıma, sonra da yüzünde acınası bir ifadeyle ağlayan oğluma baktım.

"Hepimiz öleceğiz, baba!"

"Dur. Sen neden ?" Bir esnemeyle savaşıarak söyledim.

"Haberlerde öyle söylüyorlar," diye ısrar etti. "Larkin, Rusya'ya, Çin'e ve Kuzey Kore'ye karşı bir şeyler yaptı. Bunun savaş ve nükleer silahlanma olduğunu düşünüyorlar."

"Ne?" Bree ayağa fırlayarak, "Ne?" dedi.

Ben çoktan yataktan çıkmıştım. Ali'yi kaptığım gibi mutfağa götürdüm ve Anneannemi bornozuyla, Jannie'yi de Oregon Üniversitesi eşofmanlarıyla dış odadaki büyük ekrana bakarken buldum; konuşan bir kafa tüm dünyanın savaşın eşiğinde olduğunu söylüyordu.

Büyükannem bana baktı, rengi solgundan da beterdi ve "Küba füze krizinin tekrarı gibi, Alex" dedi.

Bree aceleyle odaya girdi. "Ne olduğunu açıkla." Jannie,

"Larkin Moskova ve Pekin'e saldırdı," dedi. "Hayır,"

dedim dehşete kapılarak. "Füzeler mi?"

"Hayır," dedi Ali. "Siber saldırılar, baba."

Nana Mama, "Larkin, CIA hackerlarına bu şehirlerde ve Kuzey Kore'nin başkentinin adı her neyse on dakika boyunca elektrik enerjisini kesmelerini emretti" dedi.

"Pyongyang," dedi Ali.

"Bunu yapabilir miyiz?" Bree sordu. "Tüm gücü kesebilir miyiz?" "Bunu zaten yaptık," dedi Jannie.

Ekrandaki yayın Air Force One'daki Başkan Larkin'e kesildi. Derin bir kararlılıkla kameraya baktı ve şöyle dedi: "Yetkililere

Rusya, Çin ve Kuzey Kore, mesajım basit. Bizi hacklemeye devam ederseniz, şimdiye kadar yaptığınızdan daha büyük ölçekte karşı saldırıya geçmek zorunda kalacağız.

zaten görüldü. Eğer füze gönderirseniz, hızlı ve yıkıcı bir güçle karşılık vereceğiz. Sıra sizde."

Ekran bir anlığına karardı ve ardından sabah haberlerini sunmaya alışkın, bir sunucuya döndü. Önce konuşmadı, sonra da . "Ne var ki? Nükleer bombalar geliyor olabilir ve ben Washington'da otururken Başkan bir yerlerde bir jetle Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmaya çalışıyor!"

"Gördün mü!" Ali dedi ve tekrar ağlamaya başladı. "Buradan gitmeliyiz baba!"

"Yapamayız," dedim. "Başkan Hobbs'un suikastçısını yakalamak için hâlâ şehri kuşatmış durumdalar."

Jannie ağlamaya başladı. "Hayır baba, onun çoktan öldüğünü düşünüyorlar." "Ne?" Bree şaşkınlıkla başını sallayarak, "Ne?" dedi.

İkimiz de beş saatten daha az bir süredir uyuyorduk ve bu süre içinde dünya tamamen değişmiş gibi hissediyorduk.

Anneannem kamera önünden götürülen zavallı haber spikerini izliyordu; yardımcı spikeri de onu takip etmek ister gibi görünüyordu. Büyükanmem televizyonun sesini kapattı.

Dedi ki, "Rock Creek'te dalgıç kıyafeti içindeymiş. Virginia köprüsünün altında yaşayan bazı evsizler onu Potomac'a doğru yüzmeye çalışırken görmüşler. Thompson Bot Merkezi'ni koruyan çok sayıda asker makineli tüfeklerle ona ateş açmış. Öldüğünden eminler. Orayı tarıyorlar."

Televizyonun sesini açtı. Yayın Virginia Bulvarı'ndaki Thompson Tekne Merkezi'ni gösteren bir kameraya kaymıştı. , polis ve Sahil Güvenlik botları Potomac'ta dolaşarak bir ceset arıyordu.

"Kimin umurunda?" Ali dedi ve bana şiddetle sarıldı. "Ruslar bizi bombalayacak, değil mi? Ya da Çinliler?"

Ne kadar korktuğunu hissederek onu öptüm ve ben de ona sarıldım. "Kimse böyle bir savaş istemez. Düşmanlarımız bile."

"O zaman Başkan neden ışıklarını ?"

"Çünkü suikastların ardından bize saldırıyorlardı. Zayıflayıp zayıflamadığımızı görmeye çalışıyorlardı. Başkan Larkin onlara öyle olmadığımızı gösterdi."

"Korkuyorum baba," dedi Ali.

"Her şey yoluna girecek. Kimse böyle bir savaş istemez," diye tekrarladım. "Sadece inançlı olmalısın-"

"Ama ne zaman , değil mi?"

Bree'ye döndüm. "Belki de işler yoluna girene kadar anneannem ve çocukların Florida'ya babamı görmeye gitmeleri kötü bir fikir olmaz."

"Ne?" Jannie dedi ki. "Hayır, baba. Bahar mevsimim ."

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu büyükanmem. "Uçak yok. Tren yok."

"Bu köprüleri ne zaman geçeceğiz-"

Telefonum çaldı. Ned Mahoney.

"Dinlendin mi?" dedi.

"Zar zor. Neler olduğunu görüyor musun?"

"Evet, bu yüzden bizi bir an önce Andrews'a geri istiyorlar."

BÖLÜM

75

Bir Gulfstream jeti 6 Şubat Cumartesi günü saat 14:15'te Joint Base Andrews'a indiğinde yağmur nihayet durmuş, sıcaklıklar yükselmiş ve bulutlar dağılmaya .

Jet bana ve hangara doğru taksi yaparken, omzumun üzerinden içeriye bakıp işlerini ellerinden geldiğince yapmaya çalışan yüzlerce insanı görmeye devam ettim. Ama gerginlik ve endişe kendini gösteriyordu.

Başkan Larkin'in pişkinliğinden bu yana medya çılgına dönmüş, ülkenin iki süper güç ve haydut bir rejimle topyekûn savaşın eşiğinde olduğunu ilan etmişti. Protestolar patlak veriyordu. İnsanlar panik içindeydi ve yaygın gıda kıtlığı, şiddet ve yağma haberleri geliyordu. İnsanlar ülkenin büyük şehirlerinden kaçarken otoyolların tıkaandığını duyuyorduk.

Ancak ben de dahil olmak üzere Andrews'daki herkesin üzerinde asılı duran şey, mantar bulutları üzerinde yükselirken tüm Doğu Sahili'nin yerle bir olma tehdidiydi.

Bütün sabah yapabileceklerime odaklanmaya çalıştım: gelen tüm yeni kanıtları gözden geçirmek ve bir mola almamıza yardımcı olacak bir şey aramak. Ama sonra ekranlarda Savunma Bakanı'nın durumuyla ilgili bir güncelleme ya da CNN'de gaz maskelerinin doğru kullanımıyla ilgili bir haber çıkıyor ve konsantrasyonumu yok eden bir "ya olursa" soruları döngüsüne giriyordum.

Aynı şeyin soruşturmada çalışan diğer pek çok kişinin de başına geldiğini görebiliyorum.

Genel olarak, çok az ilerleme kaydettiğimizi hissediyorduk.

Rock Creek ile Potomac Nehri'nin birleştiği yerde saatler süren arama, tarama ve dalış çalışmalarına rağmen, Virginia Ulusal Muhafızları'nın sabahın erken saatlerinde ateş ettiği kuru elbiseli adamdan hiçbir iz yoktu.

Medyanın deyimiyle "Kurbağa Adam" Başkan'ın suikastçısı mıydı? Yoksa neden şehir tamamen tecrit altındayken, hava sıcaklığı otuzlarda ve su sıcaklığı en iyi ihtimalle kırklarda seyrederken biri Rock Creek'te olsun ki? Ayrıca, Bree'nin onu GW Üniversite Hastanesi'nde neredeyse köşeye sıkıştırdığı yerden o kadar da uzakta değildi.

İçimden bir ses, Kurbağa Adam'ın başkanı öldüren, savunma bakanını vuran, patoloğu öldüren ve bir cesedin derisini yüzen sarışın bakan olduğunu söylüyordu. Ve onu kaybetmiştik.

Mahoney beni nehrin soğuk suyunun cesedi batırmış olabileceğine, cesedin er ya da geç nehrin aşağısında su yüzüne çıkacağına ikna etmeye çalıştı. Ama ben o kadar emin değildim.

Gulfstream durmak üzere yuvarlanırken ve etrafı silahlı havacılar tarafından çevrilmişken, uzaklarda bir yerde bir alarm uzun ve yavaş bir şekilde çalmaya başladı.

Zaman gibiydi.

Havacıların çoğu gözlerini jetten ayırmış gökyüzünü araştırıyordu. Yüzlerindeki korkuyu görebiliyordunuz. Ben de kendi yüzümde hissedebiliyordum.

Bir füze mi geliyordu?

Alarmlar çalıyordu ama bu bir fark yaratacak mıydı? Ailemi düşünmemeye çalıştım ama düşünmemek imkânsızdı.

Hepimizin Pazar yemeğinde birbirimizle şakalaştığımızı, gülüştüğümüzü ve Damon'ın takımının Mart ayında NCAA şampiyonasına katılacak kadar yükselme şansını tartıştığımızı hayal ettim.

Ama bir sonraki anda, Gulfstream'in kapağı açılıp rampa ilerlerken, hayatımdaki her şeyi duman ve harabe içinde bırakacak bir nükleer patlama, yangın ve yıkıcı kavurucu rüzgârlar hayal ediyordum.

Başkan Larkin bir güç gösterisi olarak doğru kararı mı vermişti? Yoksa rakiplerimizi ve düşmanlarımızı akıl almaz eylemlerde bulunmaları için kışkırtmış mıydı?

Larkin'in özgür dünyanın lideri olmak için fazla mı aceleci olduğunu merak edip durdum. Başkan Hobbs, Meclis Başkanı ve Hobbs'un kabinesinin üç üyesi soğukkanlılıkla vurulmasaydı, Oval Ofis'i işgal etmeye uzaktan bile yaklaşım yaklaşamayacağını kendime sorup durdum.

SWAT teçhizatı giymiş ajanlar Gulfstream'den çıktılar ve başlarında kot pantolon giymiş, elleri kelepçeli, kırılmış görünümlü, güneş yanığı bir adam vardı. Hazine Bakanı'nın katilinin babası Morris Franks altmış yaşlarında, kır saçlı ve kırılmış gümüş sakallıydı. Etrafındaki güç gösterisine rağmen, Franks onu yanımdan geçirirlerken korkmuş gibi görünmüyordu. Kızgın da görünmüyordu.

Gerçekten de, gözlerimiz ilk kez buluştuğunda etkisi o kadar düzdü ki, gerçek bir duygusal merkezi olmayan, içi ölmüş bir adama baktığımı düşündüm.

Mahoney omzuma dokundu. "Gidelim Alex. Müdür onu sorgulamamızı istiyor."

Onu takip etmek için döndüğümde, telefonumun bir mesajla beni uyardığını hissettim. Telefon numarasını tanıımıyordum ama mesajı anlamıştım.

Dr. Cross, lütfen, sizinle konuşmam gerek. Ben Nina Davis.

Ona hemen mesaj attım ve suikastlarla ilgili soruşturmanın bir parçası olduğumu ve şu anda müsait olmadığımı söyledim.

Gönder'e bastıktan sonra Ned'in peşinden koştum.

BÖLÜM

76

Morris Franks'in Arizona'daki yerleşkesine baskın yapan FBI ajanlarıyla kısa bir brifinge katıldıktan ve orada toplanan ilk kanıtların listesini gözden geçirdikten sonra, Mahoney ve ben ana hangar katındaki derme çatma bir sorgu odasına girdik.

Kelepçeleri çıkarılmıştı, ancak itirafçı anarşist bir kısıtlama kemeri ve ayak bileği demirleri içindeydi. Zincirler her ikisinden de beton zemine yeni vidalanmış çelik bir masaya uzanıyordu. Franks bir Dr Pepper içiyor ve filtresiz bir sigara tütürüyordu.

Cebimdeki telefonum çaldı.

Çıkardım ve yine Nina Davis olduğunu gördüm.

Bu çok önemli! Acil bir durum!

Yapamam. Üzgünüm. Burada da acil durumlar var, diye geri mesaj attım. İçimi çektim, bir müşteriyi ertelediğim için duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara ittim ve kendimi Franks'e odaklanmaya zorladım.

"İyi misiniz Bay Franks?" Mahoney bizi tanıştırdıktan sonra söyledim.

Franks sigarasından bir nefes çekti ve ardından Dr Pepper'ından bir yudum aldı, sigara dumanını üfledi, geçirdi ve "Daha iyiydim. Daha kötü oldum. Bir şeyler yiyebilirim. Oh, ve ACLU'nun şortuna tırmanmasını istemiyorsan bir Miranda uyarısı. Ve en kısa zamanda bir avukat."

Mahoney dedi ki, "Duymadınız mı Bay Franks? Sıkıyönetim ilan edildi. Miranda uyarıları, habeas corpus ve avukat hakkı gibi şeyler, özgür bir medeniyetin diğer tüm kurallarıyla birlikte askıya alındı."

Franks gözlerini kırıştırdı ve bana baktı.

Ona başımı salladım ve "Biraz ironik, değil mi?"

dedim. "Neymiş o?"

"Her zaman öngördüğünüz zorbalık ve hükümet baskısı gerçekleşiyor ve biliyor musunuz? Sen ilk kurbanlardan birisin."

Ağzının köşesinde hafif bir tik gördüm ama bana verdiği tek tepki buydu.

"Bu neyle ilgili?" Franks talep etti. "Kimse bana bir şey söylemiyor. şey."

Mahoney masanın üzerinden bir resmi ona doğru kaydırды. "Bu Abigail Bowman, ABD Hazine Bakanı, yağmurun altında ölü yatıyor."

Onu inceledi, omuz silkti. "Öyle mi? Peki bunun benimle ne ilgisi var?" "Oğlun Martin onu öldürdü. Onu soğukkanlılıkla vurdu."

Önce bana sonra Mahoney'e baktı ve "Bu saçmalık" dedi.

Masanın üzerinden ikinci bir fotoğrafı ona doğru ittim. "Hayır. Bowman'ı ve bir Hazine ajanını öldürdü ve , ama o ajan oğluna bir kurşun sıkmadan önce değil. Martin Manhattan'dan kaçmaya çalıştı ama çaylak bir polis onu vurdu."

Franks, oğlunun yağmurdan ıslanmış kaldırıma yayılmış görüntüsüne baktı. Alt dudağı titredi ve sonra iğrenmiş gibi göründü.

Küçümseyerek, "Bir günah keçisi aradınız ve oğlumu buldunuz," dedi.

Mahoney, "Oğlunuz bir suikastçıydı," dedi. "Öldürüldüğünde üzerinde sahte Hazine kimliği ve rozeti vardı."

"Dikildi."

Mahoney, "Bunu yapmamıza bile gerek yoktu," dedi.

Konuyu değiştirdim. "Bize Martin'den bahset. Nerede yaşıyordu?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Ve şu fotoğrafı da götür. Onu görmek istemiyorum."

Onu olduğu yerde bıraktım ve "Oğlunuz öldü Bay Franks. Suikastların bir parçası olduğunuza inanmamızı istemiyorsanız, konuşmaya başlamanızı öneririm."

"Söyleyecek bir şeyim yok. Martin'i görmedim ya da onunla temas kurmadım. ... iki yıl olmalı." "Çıt yok mu?"

"Nada."

Mahoney dedi ki, "Bu komik. Sizi tutuklayan ajanlar yeni güneş enerjisi teknolojisi, aletler, uydu anteni ve yığınla nakit parayla dolu olduğunu söylediler."

"Yani? Bankalara güvenmiyorum ve bana borcu olan bir adamın borcunu ödemesiyle aynı anda bir miras aldım."

İçimi çektim. "Paralar sahte iade adresleri olan posta paketlerindeydi ve üçünde oğlunuz tarafından imzalanmış notlar vardı. Bir tanesi yakında tekrar görüşeceğimizi söylüyordu."

"Lafın gelişi," dedi Franks. "Peki ya para? Sadece babasına yardım ediyordu. Bunun dışında, dediğim gibi, görüşmüyorduk."

"Parayı nereden bulmuş?"

"Bilemiyorum. Ama onu son gördüğümde -birkaç yıl önce, Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra- denizaşırı ülkelerde sözleşmeli güvenlik işine girdiğini söylemişti. Bugünlerde bu işte çok para olduğunu söyledi."

"Bu parayı IRS'ye beyan ettiniz mi?" Mahoney sordu.

Franks kıkırdadı ve bir sigara daha aldı. "Ne düşünüyorsun?" Sigarayı onun için yaktım ve birkaç nefes çekene kadar bekledim.

"Martin politik miydi?"

"Hayatta olmaz." Homurdandı. "Yemin ederim, onu yemlemediğim sürece bir kez bile siyasetten bahsettiğini duymadım. O zaman bile konuyu değiştirirdi."

"Neye?" Mahoney sordu.

"Herhangi bir şey. İçindeyken, bilirsiniz, savaşırken. Bunun hakkında konuşmayı severdi."

Bu son kısım benim kendi deneyimlerimle uyuşmuyordu; savaşta bulunmuş insanlar bu konuda nadiren konuşurlardı. Öte yandan Martin Franks, üstleri psikopatik eğilimleri olduğunu düşündüğü için Deniz Piyadeleri'nden yumuşak bir şekilde atılmıştı.

Telefonum çaldı ve bir mesaj geldiğini haber verdi. Yine Nina Davis olduğunu düşünerek hayal kırıklığı içinde dudağımı iğnedim. Ama telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım ve Bree'den gelen bir mesaj gördüm:

Scotland Yard Carl Thomas'ın dosyasını ortaya çıkardı! Beni hemen ara!

Mahoney, "Oğlunuz hiç Rusya'ya gitmekten bahsetti mi? Çin'e? Kuzey Kore'ye?"

Franks sigarasından bir nefes çekerken yüzünü buruşturdu ve sonra, "Asla. Ama biliyor musun? Düşündükçe, oğlum babasının olaylara bakış açısını benimsemiş gibi geliyor bana. Bana göre Martin bizi zorbalıktan kurtarmak için öldü. Ülkesinin idealleri uğruna kendini feda etti ve ben onu cesaretinden dolayı selamlıyorum. Martin'in tarihe Minutemen'lerden biri kadar vatansever olarak geçeceğini tahmin ediyorum."

Odadan çıkmak için ayağa kalktım. "Bunu size söylemekten nefret ediyorum Bay Franks, ama oğlunuzun tarihe bir korkak ve ülkesine ihanet eden biri olarak geçeceğinden kesinlikle eminim. İçimden bir ses sizin de öyle olacağınızı söylüyor."

BÖLÜM

77

Dana ve Mary Potter, uzun bir yolculuğa çıktıklarında günün her saati seyahat etmeyi severlerdi. Biri uyurken diğeri araba kullanırdı. Her iki saatte bir kontak kapatıp her dört saatte bir benzin alarak bir günde yaklaşık bin sekiz yüz mil yol katedebiliyorlardı.

Gerçekten de, New York, Washington ya da El Paso County'de suikastlarla ilgili herhangi bir haber çıkmadan önce, çalıntı plakalı bir kamyonla arka yollardan New Mexico'ya geçerek cesaret edebildikleri kadar hızlı bir şekilde Teksas'ı terk etmişlerdi.

Ama o öğleden sonra beş sularında Colorado sınırına vardıklarında, haberler cinayetlerle doluydu, neredeyse her dakika yeni, şok edici gelişmeler oluyordu, Lone Star Eyaleti'nden çok az şey çıkıyordu, ki tam da böyle kalmasını istiyorlardı.

Yollar kuruydu. İyi zaman geçirdiler. Wyoming'e gece yarısından önce varmışlardı. Ama Billings, Montana'nın güneyinde hava bozmuştu. Şafaktan önceki uzun saatlerde rüzgâr, kar ve sert sıcaklık onları rahatsız etmişti.

Cumartesi sabahı gün ışımasından kısa bir süre sonra fırtına şiddetini artırarak neredeyse kar fırtınasına dönüştü. Sağduyulu bir çift Lewistown ya da Malta'da yoldan çekilir ve fırtınanın dinmesini beklerdi.

Ama Mary evde olmak istiyordu ve kocası da mümkün olduğunca çabuk kaçmak istiyordu. İşin aslı fırtına hiç de kötü bir şey değildi.

Montana'nın ıssız Hi-Line otoyolunda kar fırtınası varken kimse suikastçı aramazdı. Bir katil yanınızdan geçip gidebilir ve siz bunu asla fark edemezsiniz çünkü gözünüzü karla kaplı yoldan ayırmazsınız.

Böylece Potter'lar uydu radyosundan haberleri dinleyerek Montana'nın kuzeydoğusundaki Glasgow'a doğru yollarına devam ettiler. Başkan Larkin'in diğer uluslara yönelik misilleme amaçlı siber saldırısı haberi ikisini de şoke etmişti.

Mary endişeli bir sesle, "Eve gitmek istiyorum Dana," dedi. "Dünya başımıza cehenneme dönmeden önce. Tanrım, biz ne yaptık?"

Sinirlendi. "Oğlumuzun hayatını kurtarmak için bir iş yaptık. Yaptığımız buydu."

Daha da sinirlendi. "Üçüncü Dünya Savaşı'nın başlamasına yardım etmiş olabileceğimizi söylüyorlar!"

"Ben bir profesyonelim. Sen de . Ben bir iş yaptım, sen de öyle. Ve bunu asil bir amaç için yaptık."

Mary hiçbir şey söylemedi, sadece radyoyu kapattı. "Evi aramak istiyorum."

"Uydu telefonu yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Bölgeye girene kadar telsiz sessizliği..."

Kamyonun orta konsolundaki GPS navigasyon ekranında aradığı şeyi gördü ve yavaşladı, tam olarak durmadan önce römorkun biraz arkasından kaydığını hissetti ve Frenchman's Creek Road'a kuzeye döndü.

Çakıl yol . Döndüler ve on santim karda neredeyse römorka çarpıyorlardı. Ancak hendeğe düşmeden önce Potter kamyonet ve römorku yolun ortasına kadar çekmiş.

Hi-Line'in tam bir mil kuzeyine geldiğinde rüzgârdan uzak bir yerde durdu ve yün şapkalarını, kapitone Carhartt parkalarını ve koyun postuyla kaplı ağır deri eldivenlerini giydiler. Her ikisi de son benzin istasyonunda yalıtımlı önlüklerini ve botlarını giymişlerdi.

Mary atları eyerleyip tahılla beslerken, o da dört tekerleği zincirledi ve çalınan Wyoming plakalarını Montana değiştirdi. Üzerlerindeki ağır giysilere rağmen pikaba geri tekrar kuzeye doğru yola çıktıklarında iliklerine kadar üşümüşlerdi.

Bir saat sonra yol kıvrıla kıvrıla Frenchman's Creek'in yanına indi. Karların arasından bir çiftlik evinin ve ahırların belli belirsiz hatları belirdi.

Potter durdu ve dürbünle pencerelerden içerideki ışıklara baktı. "Hâlâ Arizona'da, tam da yılın bu zamanında olması gereken yerde," dedi. birkaç dakika sonra.

"O halde şu işi bitirelim," dedi Mary. "Önümüzde soğuk bir yolculuk var."

Çiftlik avlusuna doğru yuvarlandılar. Potter hiçbir yerde iz görmedi.

Eville ahır arasındaki bir kulübenin yanında durdu ve "Burası iyi bir yer. Sen içeriyi temizle, ben de atları indireyim. Kamyonu ve römorku bulduğumuz yere geri koyarız ve buradan gideriz. Kimsenin haberi olmaz."

Karısı dalgınca başını salladı ve lateks eldivenlerini giydi. Camlar çoktan kireçle kaplanmıştı ve Potter dışarı çıktığında Mary kamyonetin içini spreyleyip siliyordu.

Rüzgâr çiftliğin avlusunda uğulduyordu. Rüzgârın soğukluğuna bakılırsa, hava elli derecenin altında olmalıydı.

Potter rüzgârdan korunmak için yüzünü eğdi, at römorkunun arkasına dolandı ve kapıyı açtı. Atları teker teker dışarı çıkardı ve çiftlik evinin sol tarafındaki bir ağaca .

Rüzgâr sert esiyordu. Karavanı kapatmak için verandaya geldiğinde, gözlerini ve yüzünü kardan korumak için kolunu .

Potter ilk başta verandada tekerlekli sandalyede oturan, yün giysiler ve yorganların altına gömülmüş, kayak gözlüğü takmış ve kendisine bir av tüfeği olan yaşlı kadını görmedi.

Sonunda onu gördüğünde ellerini havaya kaldırdı ve "Ateş etme!" dedi.

Eşarbının altından alt yüzünü oynatarak sarkmış gri derisini ve burun deliklerine kadar uzanan oksijen hattını ortaya çıkardı. Ona zehirli bir şekilde baktı.

"O benim lanet kamyonum!" diye bağırdı ince, acı bir sesle. "O da benim lanet olası karavanım!"

BÖLÜM

78

POTTER deri eldivenlerini yukarı kaldırdı, hızlıca düşündü ve "Lütfen Bayan Linney, Montana Adalet Bakanlığı için çalışıyorum. Kamyon ve römork Bitterroot Vadisi'nde terk edilmiş halde bulundu. Kimse sizi arayıp geleceğimi söylemedi mi?"

Yaşlı kadının bakışları azalmadı ama başını tüfeğin nişangâhından birkaç santim kaldırarak, "Fırtına çıktığından beri telefonlar kesik. Ve elektrik. Ve fırın."

"Özür dilerim hanımefendi. Size yardım edecek kimse yok mu?" "Oğlum benim için geliyor."

"Silahı indirebilir misiniz, Bayan Linney? Beni geriyor." "Kimliğiniz var mı? Rozetiniz?" dedi, tüfeği ona doğrultarak.

"Kimlik, rozet yok," dedi kollarını indirerek. "Çalıştığım şirket devlet için sözleşmeli teslimat işi yapıyor. İmzalamanız gereken evraklar da var. İçeri girebilir miyiz? Rüzgârdan korunmak için?"

Bayan Linney soğuk bir fırtına onları vurana kadar tereddüt etti. Yüzünü buruşturdu ve tüfekte kapalı ön kapıya doğru bir işaret yaptı. "Önce sen."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi Potter. Başını ılık çalan rüzgâra doğru eğdi ve kapıya doğru ilerledi.

Huysuz teki, diye düşündü, ama nasıl kullanılacağını bildiğini belli edecek şekilde onu takip eden silahının namlusunun üzerinden ona gülümsediğinden emin oldu. Kapı kolunu çevirdi, kapıyı iterek açtı ve geniş tahta zeminli orta koridora adım attı.

En uçta modern bir mutfak vardı. Sağında televizyon bulunan bir odanın ve solunda eski moda resmi bir salonun önünden geçti. Her iki oda da temiz ve düzenliydi.

Durdu ve sağ eli şimdi kucağında olan tüfeği kavrarken sol eliyle motorlu tekerlekli sandalyesini süren Bayan Linney'e bakmak için döndü. Bu yardımcı oldu.

Potter ona doğru ilerleyerek, "İşte," dedi. "Kapıyı senin için kapatacağım."

"Gerek yok," dedi ve sandalyeyi ters çevirip kapıyı iterek kapattı.

Bir an ona baktı, sonra eşarbını indirdi. Nefesi bulutlar halinde geliyordu. Rüzgâr olmasa bile içerisi neredeyse sıfır derece olmalıydı.

"Borularınız donuyor mu?" diye sordu.

"Sularını boşalttım, hatlardan aşağı antifriz döktüm," dedi. "Burada nasıl hayatta kalacağımı biliyorum."

"Eminim öyledir."

Potter'a doğru birkaç adım sürdü ve sonra durdu. "Şu kimliği ve kâğıtları bir görelim," dedi.

Tekrar gülümsedi, parkasının fermuarını açtı ve cüzdanına uzandı. Sahte Wyoming ehliyetini çıkardı ve ona doğru yürümeye başladı.

Bayan Linney silahı ona doğru doğrulttu. "Sadece tut." Potter öyle yaptı.

"Wyoming mi?" dedi.

"Her iki eyalete ve Idaho'ya da teslimat yapıyoruz. İkametgahımı Cheyenne'de tuttum çünkü orada eyalet gelir vergisi yok."

"Montana benim olanın yüzde onunu alıyor," dedi, sesi tiksiniş gibiydi. "Peki ya o kâğıtlar?"

Potter göğsünü sıvazladı, kafası karışmış gibi davrandı, "Kahretsin, kamyoncular. Onları alabilir miyim?"

Bayan Linney tüfeği kaldırdı, göğsüne nişan aldı ve "Bunu sen yap," dedi.

Yün atkıyı kaldırdı, geri çekildi ve kapı kolunu çevirmek için uzandı. Rüzgâr kapıyı açtı. Kapıyı duvara yaslamak için birkaç adım ona doğru sürdü ve sonra verandaya geri dönmeye başladı.

Potter atlarını Teksas'a getirmek için Bayan Linney'nin kamyonunu ve römorkunu ödünç alma kararından pişmanlık duymaya başlamıştı. Ama bütün kış Tucson'da olması gerekiyordu.

Bayan Linney'nin tekerlekleri kapı aralığından geçmeden önce Mary yaşlı kuşun arkasına geçti, etrafına uzandı ve ağzına ve burnuna deri bir eldiven sıkıştırmadan önce oksijen hattını yırttı.

Çılgılık atmak ve mücadele etmek yerine, Bayan Linney Potter'a çılgınca nişan aldı ve tetiği çekti. Silah patladı. Yanındaki duvarın sıvası patladı.

Kolu çalıştırmaya çalıştı. Ama adam iki büyük adım attı ve tüfeği onun kalçalarına dayadı. Bayan Linney tuzağa düşürülmekten ve boğulmaktan hiç korkmadı. Sadece ona dik dik baktı ve boğazından nefret dolu sesler çıkardı.

"Zavallı şey," dedi Mary, elini sıkı sıkı tutarak. "Soğukta sandalyenin aküsü bitmiş. Oksijen tankı boş."

Potter karısına ve artık çırpınmaya ve korku göstermeye başlayan yaşlı kadına başıyla işaret etti.

"Zavallı şey verandasında donarak ölmüş," dedi Potter, Mary'den çok Bayan Linney'e. "Onu oğlu bulmuş."

Bayan Linney'i öylece bıraktılar, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, ön verandasında ölü, gözleri açık, silah kucağında ve oksijen hattı geri takılıydı.

yer. Römorku indirdiklerinde, kamyonu ahıra koyduklarında ve atlara bindiklerinde, yaşlı kadının kucağındaki yorganların üzerinde kar birikmeye başlamıştı bile.

Çiftlik avlusundan çıkıp dere boyunca kuzeye doğru ilerlediler. Soğuk ve rüzgâr acının da ötesindeydi. Ama yollarına devam ettiler. Kar ve fırtına yakında izlerini yok edecekti. Ve gidecekleri çok yol yoktu.

Yedi mil ileride, Linney çiftliğinin yolu bir sığır patikasına dönüştü ve üç mil daha kıvrılarak geniş, boş, kırık bir çayırı kesen dikenli tel çitteki bir kapıya ulaştı.

Çitin ötesinde, Saskatchewan'da olacaklardı. Çitin ötesinde, Potterlar neredeyse evlerinde olacaklardı.

BÖLÜM

79

Andrews Ortak Üssü'ndeki hangarda Bree'yi geri aradım. İlk zil sesinde cevap verdi.

"Size az önce gönderdiğim dosyayı okuyun," dedi, sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Onun Senatör Walker'ın katili olduğuna eminim ve orada kimden bahsedildiğini görene kadar bekleyin!"

"Kim?"

"Oku."

Onu arayacağımı söyledim, iş istasyonuma gittim ve dosyayı indirdim.

Pennsylvania'lı tıbbi malzeme satıcısı Carl Thomas'ın aslında elli dört yaşındaki Sean Patrick Lawlor olduğu ortaya çıktı. Lawlor, İngiliz elit SAS terörle mücadele ekibinin eski bir üyesiydi. Lawlor uzun menzilli bir keskin nişancıydı ve Birinci Körfez Savaşı sırasında Kuveyt'ten Irak'a doğru çekilirken Saddam Hüseyin'in saray muhafızlarından kırk birini vurmuştu.

Lawlor toplu katliam suçundan askeri mahkemeye çıkarıldı. Savcılar Lawlor'un geri çekilen Irak güçlerini öldürürken acımasızca davrandığını söyledi. Savunması ise, Irak askerlerinin kuzey ya da güney yolunu kullanmalarını engellemenin ötesinde kendisine yazılı bir emir verilmediğini ileri sürdü.

İngiliz askeri mahkemesi, Lawlor'ın kırk bir kişiyi vurma kararının ölçüyü aşmış olabileceğine, ancak açık bir emir olmadığı ve savaş bölgesinde düşmanla ölümcül bir çatışmaya girdiği göz önüne alındığında, toplu katliamdan ya da herhangi bir şekilde cinayetten suçlu olmadığına karar verdi.

Ancak Lawlor'un üstleri, bir daha asla İngiltere için sahaya dönmeyeceğini bildirdiler ve kendisine onurlu bir terhis teklif edildi. O da kabul etti.

Daha sonra Lawlor'a MI6 ajanları tarafından kiralık katil olarak sözleşmeli çalışması için teklif götürüldü. On yıldan fazla bir süre bunu yaptı, ancak daha sonra çok pahalı hale geldi ve onunla ilişkilerini kestiler.

Bu noktada, kırklı yaşlarının başında Lawlor kiralık bir tetikçi haline geldi ve zaman zaman Rus, Çin ve Kuzey Kore çıkarları için çalıştığı söylendi.

Lawlor'ın ilişkili olduğu isimleri aşağı doğru kaydardım ve listenin dörtte üçüne kadar hiçbirini tanımadım.

"İşte " diye bağırdım. Ayağa fırladım ve yumruğumu sıktım.

Döndüğümde Mahoney ve FBI müdür yardımcısı Carstensen'in bana doğru geldiğini gördüm.

"Orada kim var?" Carstensen söyledi.

"Viktor Kasimov," dedim, kalbim hâlâ hızlı atıyordu. "En az iki kez, Kasimov Sean Lawlor adında bir adamı kiralamış gibi görünüyor, eski bir İngiliz SAS operatörü, tüm bunların başında Senatör Walker'a suikast düzenlemişti."

"Bütün bunları nereden çıkardın?" Mahoney söyledi.

Carstensen'e "DC Metro Dedektifler Şefi Bree Stone," dedim. "Benim zeki karım, Scotland Yard'dan aldı. Bence Kasimov'un ortadan kaybolmasının bir sebebi var. Kremlin'in bir nedeni gibi."

Dosyayı Carstensen ve Mahoney ile paylaştım. Onlar dosyayı okurken ben de Bree'yi tebrik etmek için geri aradım.

"İhtiyacımız olan büyük fırsat bu olabilir," dedim. "Buradaki herkes Kasimov'u bulursak diğer suikastçıları da bulabileceğimizi biliyor"

"Güzel," dedi, sesi memnun görünüyordu. "Bana bir iyilik yapar mısın? Oradan kim sorumluyorsa Şef Michaels'a bu yönde bir mesaj göndersin mi?"

"Tamamdır," dedim.

"Seni seviyorum," dedi. "Sadece birkaç saat oldu ama seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sana sarılmak için sabırsızlanıyorum," dedim ve eklemenden önce nükleer bombanın patlaması tehdidini bir anlığına dehşetle hatırladım: "Ve çocuklar. Ve Nana."

"Sonra konuşuruz," dedi ve bağlantıyı kesti.

Artık Lawlor'ın dosyasını okumayan, gözleri tepelerindeki büyük ekranlarda olan Mahoney ve müdür yardımcısına doğru yürüdüm.

Mahoney beni gördü ve inanamayarak başını salladı. "Sanki bütün bu olanlar daha da çılgınlaşamazmış gibi."

BÖLÜM

80

Ekranlarda, NBC'nin deneyimli gazeteci ve spikeri Lester Holt, ABD Senatosu merdivenlerinde bir stand-up gösterisi yaparken görüldü.

"Samuel Larkin Amerika Birleşik Devletleri'nin meşru başkanı mı?" Holt sordu. "Yoksa Kongre'nin ve başkanlık verasetinin gizemli kurallarına göre, Oval Ofis'te parmağı siber ve nükleer düğmelerin üzerinde olan başka biri mi olmalı?"

Yayıncı, saldırılardan önce merhum Başkan Hobbs'un iki haftadan az bir süredir görevde olduğunu ve henüz yeni bir başkan yardımcısı atamadığını hatırlatmamızı istedi.

Holt, "Bunu anlamak önemli," dedi. "Başkan, başkan yardımcısını aday gösterir ve bu kişinin Kongre'nin her iki kanadının üçte ikisi tarafından onaylanması gerekir."

Sunucu, bunun normalde başkanlığa giden yolda üçüncü sırada yer alan Meclis Başkanından farklı olduğunu, Temsilciler Meclisindeki en güçlü kişinin çoğunluk partisinin üyeleri tarafından *seçilmesi* gerektiğini söyledi.

Başkan yardımcısı gibi, hazine, dışişleri ve savunma bakanları ile başsavcı dahil olmak üzere başkanın kabine üyeleri de görevlerine başkan tarafından *aday gösterilirdi*. Senato bu adayları *onaylamak* zorundaydı.

"Bir başkan yardımcısını *aday* gösterir ve kongre tarafından onaylarız," dedi Holt eldivenli parmaklarıyla noktaları işaretleyerek. "Bir Meclis Başkanı *seçiyoruz*. Ve Senato'da kabine üyelerini *aday gösterir ve onaylarız*."

Holt Senato merdivenlerinden yukarı doğru yürümeye başladı. "Oval Ofis'e giden yolda sadece bir pozisyon otomatiktir. Başkanlık için dördüncü sırada yer alan kişi, yani Senato geçici başkanı, her zaman çoğunluk partisinin en kıdemli üyesidir. Bu senatör öldüğünde, bir sonraki kıdemli üye otomatik olarak ve derhal pozisyonu ve unvanı devralır."

Sahne Senato'nun içine sızdı, Holt odaların dışında duruyordu.

"Saldırılardan bu yana geçen saatlerin karmaşası içinde tek bir gerçek unutulmuş ya da belki de göz ardı edilmiş gibi görünüyor" dedi. "Senato geçici başkanı, Batı Virginia senatörü Arthur Jones kalp krizi geçirdiğinde

ve öldüğü açıklandığında, sıradaki senatör otomatik olarak ve hiç tantana yapmadan Senato geçici başkanı oldu."

Sunucu etki yaratmak için durakladı. "Tüm bunlar suikastlardan dört saat önce gerçekleşti. Bu belirsiz ama çok gerçek kural ışığında, Samuel Larkin ülkeyi yönetmeli mi? Diğer ulusların elektrik şebekelerine saldırılar mı düzenlemeli? Nükleer savaşı kışkırtmalı mı? Ya da yeni Senato geçici başkanı - Nevadalı Bryce Talbot- Birleşik Devletler başkanı mı olmalı?"

Ekran, altmışlı yaşlarının sonlarında, Reno'dan kaygan, akıllı, gümüş saçlı eski bir savcı olan Senatör Talbot'un arşiv görüntülerini göstermek için kesildi. Talbot'u tanıyordum ya da ününü biliyordum ve bu beni biraz tedirgin etti.

Nevada senatörü Capitol Hill'deki en iyi bağış toplayanlardan biriydi ve Senato Ödenek Komitesi başkanı olarak kesenin ağzını elinde tutuyordu. Talbot'un, diğer özel çıkar gruplarının yanı sıra kumar endüstrisinin de arka cebinde olduğu biliniyordu. Nevada'dan hangi senatör öyle olmazdı ki?

Ekran Senatör Talbot'un ofisine kesildi. Holt, Anayasa ve Senato kurallarına göre kendisinin Birleşik Devletler Başkanı olması gerektiğini söylediğinde Talbot gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Bu doğru mu, Lester?" diye sordu şok olmuş bir halde.

"Sanırım öyle, Senatör," dedi Holt. "Bay Larkin'i görevden alıp Oval Ofis'teki yerini almaya çalışacak mısınız?"

Talbot derin bir çelişki içinde görünüyordu ama şöyle dedi: "Kesin bir karar vermeden önce bu konuyu benden daha zeki insanlarla konuşmam gerekecek. Ama eğer söylediklerin doğruysa, Lester, Sam Larkin'e ne kadar saygı duyarsam duyayım, göreve başlamak benim için bir görevdir."

BÖLÜM

81

O cumartesi akşamı saat altıdan biraz önce, Mandarin Oriental barda ikinci kahvemi içiyordum ki, beklediğim adam omzuna asılı sırt çantasıyla telaşlı ve gergin bir şekilde içeri girdi.

Kahve fincanımı bırakıp lobiden geçerek onun yolunu kestim. "Dr. Winters?" Dedim.

Kapıcı doktor önce şaşırmış, sonra da varlığımdan dolayı tehdit edilmiş gibi görünüyordu.

"Dr. Cross? Burada ne işiniz var?" "Birkaç alabilir miyim?" "Bekleyen bir hastam var."

"Hasta benim."

Kafası karışmış görünüyordu. "Sorun nedir?"

"Sadece bir an önce cevaplanmasını istediğimiz birkaç soru var."

Kırkklı yaşlarının başında olan Winters elini kaşıdı. "Bunun için para alıyorum, bilirsiniz, telefon etmek için."

"Ücretinizi FBI karşılayacak. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Borbon," dedi Winters.

Birkaç dakika sonra bir garson Winters'ın önüne içinde iki parmak Maker's Mark bulunan bir bardak koydu; Winters bardağı kaldırıp içti ve bir tane daha sipariş etti.

"Neye ihtiyacınız var?" dedi.

"Viktor Kasimov ile ilişkiniz neydi?" "Onun doktoruydum."

"Başka bir şey yok mu?"

"Hayır. Ne demek istiyorsun?"

"Tıbbi lisans incelemenizle ilgili dosyayı okudum," dedim.

Winters önce iğrendi sonra da sinirlendi. "Ben temizim ve neredeyse dört yıldır temizim."

"Ağrı kesici ilaçları fazla yazdığınız için azarlanmıştınız" dedim. "Dört yıl önce," dedi.

"Yani Kasimov'a Oxy için bir senaryo vermediniz mi?" "Hayır. Mide rahatsızlığı vardı. Neden verdim ki?"

"Peki ya makyaj ve maske görmek? Konuştuğumuzda bize bundan bahsetmeyi ihmal ettiniz."

Winters eğdi ve bunu nasıl bildiğimi merak ettiği anlaşılıyordu ama sonra biliyordu.

"Bunu sana o psikopat kaltak mı söyledi?" diye sordu. "Kaycee mi?"

Neredeyse onu düzelterek, gerçek adını söyleyecektim ama onun yerine başımı salladım. "Öyle yaptı. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündü."

Kapıcı doktor neredeyse alay edercesine, "Eminim öyledir," dedi. "Ama ne olmuş yani? Bu bir suç mu?"

"Duruma göre değişir," dedim. "Eğer Kasimov'un adamları bir içki dükkanına gitmek için kılık değiştirmişlerse, hayır. Ama eğer dışarı çıkıp başkana suikast düzenlemek için bir komploya karışmışlarsa, bu tamamen farklı bir hikaye olur. Cinayete yardım ve yataklık etmeniz için bir dava açılabilir."

Winters'ın elleri teslimiyetle havaya kalktı. "İmkânı yok. Bana sadece Rus elçiliğini dikkat çekmeden ziyaret edebilmek istediklerini söylediler. Yemin ederim."

Onu inceledim ve ona güvenmediğimi düşündüm. "Kasimov ya da adamları onları son gördüğünüzde nereye gittiklerinden bahsettiler mi?"

"Londra," dedi doktor. "Hastalığından ve uçuştan sonra susuzluk hissediyorsa orada bir doktora görünmesini söyledim. Hepsi bu kadar. Hikayenin sonu."

"Tamam," dedim. "Aklınıza başka bir şey gelirse, işte kartım."

Hiç heveslenmeden aldı, bakmadı ve cebine tıktı.

Garson ikinci içkiyle geldi. İki yirmilik attım ve kalktım.

"Adresim kartın üzerinde," dedim. "Faturanızı oraya gönderin."

"Hayır. Ücret yok."

Uzaklaşmaya başladım.

"Dr. Cross?"

Arkama dönüp baktığımda kartımı çıkardığını ve parmaklarının arasında oynadığını gördüm. "Evet?"

"I ..." Burbonuna bakmak için durakladı. "Sizce benim gibi insanlar, bağımlılık yapan kişilikler, takıntılarımızı durdurabilir miyiz?"

"Eğer değişmek için yeterince motive olursan, evet,"

dedim. "Yani başka biri sizi durduramaz mı?"

"özüne inildiğinde, değişimin içeriden gelmesi gerekir."

Winters başını salladı ve burbonu kendisinden uzaklaştırdı. Bana baktı ve "Teşekkürler" dedi.

"Ne zaman istersen."

Tekrar gitmek için döndüğümde, "Kaycee'yi ya da gerçek adı her neyse onu değiştirmeye çalıştım" dedi.

Duraksadım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "İşe yaramadı mı?"

Başını iki yana salladı. "O deli. Benim olduğumdan daha deli."

PABLO CRUZ sabırlı değilse bir hiçti.

Sıkıyönetimin ikinci tam gününde, Başkan Hobbs'un suikastçısı, Stafford, Virginia'daki Hope Springs Marina'da demirli bir Bertram açık deniz balıkçı teknesindeki koruyucu örtünün altından çıkmadan önce karanlığın çökmesini bekledi. Hâlâ kuru elbise giyiyordu ve hâlâ hayatta olmasını elbiseye ve turnike olarak kullandığı kemere bağlıyordu.

Taşan Rock Creek ile kabilan Potomac Nehri'nin birleştiği yerde kendisine açılan ateşin sayısı düşünüldüğünde, yarası olabileceği kadar kötü değildi. Kurşun sol ön kolunun üst kısmına, dirseğinin hemen altına isabet etmiş ve çıkmadan önce kemiği kırmıştı.

Acı, en tecrübeli ustayı bile yüzeye çıkarıp yakalanmasını sağlayacak kadar dayanılmazdı. Ama Cruz acıyı benimsemiş ve onu daha sert ve daha derine, akıntının hızlı olduğu ve yağmur ve gelgitle daha da güçlendiği ana kanala doğru yüzmeye itmek için kullanmıştı. Kurşunun elbiseye girip çıkarken açtığı deliklerden sızan suyu hissettikçe hızla aşağıya doğru sürüklendi. Uzandı ve eldivenli elini deliklerin üzerine kapattı.

İki dakikadan fazla suyun altında kaldıktan sonra yüzeye çıktı, kıyıda ışıklar gördü ve tekrar suyun altına daldı. Cruz bu şekilde devam etti, nehrin ortasına doğru gittikçe daha uzağa yüzdü, her zaman suyun altındaydı.

Altıncı kez havalandıktan sonra sırt üstü yüzmüş, nehrin denize doğru akarken onu alıp götürmesine izin vermişti. Yarayı inceledi, elinden geldiğince temizledi ve turnikeyi uyguladı.

Sonra kuru elbisenin uyluk cebini kazarak elbiseyle birlikte gelen yama kitini buldu. Bu elbise mağara dalgıçları tarafından tasarlanmıştı, yırtık bir elbisenin onları öldürebileceğini bilen insanlar.

Zor oldu ama deliklerin üzerine iki yama yapıştırdı ve sonra kemeri kanayan kolunun etrafına daha sıkı bağladı.

Suikastçı neredeyse yedi saat boyunca akıntıyla birlikte yüzmüş, kan akışını çok uzun süre kesmemek için her on beş dakikada bir turnikeyi bırakmış ve sürekli olarak güneydoğuya, akıntıya doğru ilerlemişti. Cumartesi günü şafaktan önce tekneye bindiğinde Cruz nehre girdiği yerden kırk altı mil uzaktaydı.

Balıkçı teknesinin kamarasında içinde konserve yiyecek ve su bulunan bir dolap bulmuştu. Ciddi enfeksiyon riski taşıdığını bilen Cruz, ağrı kesicilerden önce antibiyotikleri zorla vermişti. Bütün gün Ruger'ı sağ elinde tutarak yemek yemiş ve , kol saatini her yirmi dakikada bir turnikeyi gevşetmek için uyandırmaya ayarlamıştı.

Yine de Cruz iskeleyle indiğinde kendini ateşler içinde ve sersemlemiş hissetti. Washington DC ile arasına olabildiğince mesafe koymasına gerektiğine karar verdi. Ama önce bir doktora görünmeliydi.

Cruz, marina ofislerinden birinde bir ışığın yandığını gördüğünde rıhtımdan kıyıya doğru yarı yoldaydı. Birkaç dakika sonra ışık sönmüş, ardından bir tane daha yanmış ve sönmüş, sonra da üçüncüsü yanmış.

Bu işe yarar, diye düşündü suikastçı.

Hiç tereddüt etmeden ileri atıldı ve yirmili yaşlarının başında sıska bir çocuk olan güvenlik görevlisi dışarı çıktığında marina ofisinin ana kapısının dışındaki çalılıklara saklanıyordu. Tırtıl gibi ince bir bıyığı vardı ve elinde bir el feneri, belindeki kılıfta da küçük bir biber gazı kutusu taşıyordu. Cruz güvenlik görevlisi geçip gidene kadar bekledi ve arkasından dışarı çıktı.

Ruger'ı çocuğun kafasının arkasına dayadı.

"Dur," dedi. "Dediğimi yaparsan bir gün daha yaşarsın." Muhafız dondu kaldı ve sonra titreyerek kollarını kaldırdı.

"Lütfen, dostum," diye boğuldu. "Hiç param yok. Ve ofislerin hiçbirinde para yok. Hiçbir şeyin değeri yok."

"Araban var mı?" Cruz sordu.

Gardiyan hiçbir şey söylemedi. Cruz başının arkasını dürttü. "Cevap ver bana."

"Daha yeni aldım." İnledi. "Sırf alabilmek için bu boktan işte fazla mesai yaptım."

"Umurumda değil," dedi Cruz. "Nerede o?"

Çocuk marina ofislerinin olduğu tarafa doğru başını sallamadan önce küfretti. "İşte orada. Bordo Camry."

"Anahtarlar?"

Tereddüt etti, sonra "Ön sağ cep." dedi. Cruz,

"Sende ," dedi. "Bir gezintiye çıkıyoruz." "Ben gidemem."

Suikastçı tabancanın namlusunu kafasına dayadı. "Yapmalısın."

Muhafız tökezleyerek ilerledi ve şimdi omzunun üzerinden Cruz'a bakıyordu. Onun , şişmiş ve dikilmiş yüzünü gördü. Kuru elbiseyi gördü, bir anlık bir farkındalık yaşadı ve sonra kendini kaybetti.

"Ah, dostum," dedi avuçlarını açarak. "Lütfen, sadece arabayı al. Sana söz veriyorum hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece birinin beni bayıltıp arabamı çaldığını söyleyeceğim."

Cruz, "Bu bir pazarlık değil," dedi. "Biber gazını at ve çekil, yoksa seni inadına vururum."

Çocuk kaderine boyun eğdi, biber gazı kapsülünü çıkardı, suya doğru fırlattı ve sonra binanın etrafından dolaşarak küçük çakıllı bir park yerine gitti.

Camry'ye vardıklarında Cruz, "Ceketini ver." dedi.

Gardiyan ceketini çıkardı ve ona verdi. Cruz giydi. "

Sen sürüyorsun."

Muhafız direksiyona geçtikten sonra suikastçi onun hemen arkasındaki koltuğa oturdu ve silahın namlusuyla başının arkasına hafifçe vurdu. "Adın ne senin?"

"Jared," dedi, irkilerek. "Jared Goldberg." "oldum

Jared," dedi. "Şimdi sür."

BÖLÜM

83

JOINT Andrews Üssü'nün yanı sıra ülke genelinde de endişe artıyordu. Sıkıyönetim uygulamasına rağmen New York, Dallas, Los Angeles, Portland ve Seattle'da düzenlenen barış nöbetlerinde protestolar patlak vermişti.

Hiçbir ülke bize nükleer başlık fırlatmamıştı ama tehdit devam ediyordu. Bunun herkesin aklında olduğunu görebiliyordunuz. Ajanlar soruşturma için aradıkları kadar sık evlerini de arıyorlardı ve ben bunun için hiçbirini suçlamıyordum.

Ama bir dünya savaşı olasılığının düşüncelerime hükmetmesine izin vermeyi reddettim. Eğer öyle yapsaydım, yeni görevimde hiçbir işe yaramayacağımı biliyordum.

Dr. Winters'la konuştuktan sonra döndüğümde, FBI müdür yardımcısı Carstensen benden bilgi sentezleyen ekibe geçmemi istemişti. Sahada daha faydalı olduğumu söyleyerek itiraz etmeye başlamıştım ama sözümü kesip uzaklaşmıştı.

Bu yüzden akşam boyunca başımı öne eğip ekranımdan ve masaüstümden geçen kanıtların akışına odaklandım. Nina Davis'in aramasına iki kez geri dönmeye çalıştım ama cevap alamadım. Ama buna dikkat edemezdim. Her dakika bir güncelleme, bir saha raporu ya da Quantico'nun çalkalanan adli tıp laboratuvarlarından bir sonuç getiriyor gibiydi.

Örneğin o zamana kadar George Washington Üniversitesi Hastanesi'ndeki zeki bir acil servis hemşiresi sayesinde Başkan'ın suikastçısının DNA materyaline, kanına ve muhtemelen ambulans yolculuğundan sonra kullandığı hastane yatağının parmaklıklarında parmak izlerine sahip olduğumuzu biliyorduk. Kan grubunun 0 negatif olduğunu biliyorduk ama DNA testi yine de birkaç gün sürdü. Ve şu ana kadar parmak izleriyle eşleşen bir şey çıkmadı.

O dosyayı kapatırken, kendimi bir kez daha suikastlardan en çok kimin yararlandığını düşünmeye zorladım.

Kasimov mu? Eğer cinayetlerin arkasında Kremlin varsa, o zaman Kasimov ortadan kaybolabildiği ve Moskova'daki adamları onu ABD kolluk kuvvetlerinin uzun kollarından saklayabildiği sürece bundan faydalanabilirdi. Ama Kasimov ortadan kaybolmuştu. Belki de bu ona fayda sağlamadı. Belki de komplodaki rolü sona ermişti ve Rusya'daki üst düzey birileri uçağının okyanus üzerinde düşürülmesini emretmişti.

Samuel Larkin hâlâ fayda sağlıyor muydu? Başkan vekili bütün gün açıklanmayan bir yerde, küçük bir danışman grubuyla bir araya gelerek ulusa yönelik varoluşsal tehdit ve anayasal krizle uğraştı. Acaba

Eski başsavcı Larkin, Senato geçici başkanı Senatör Talbot'un Oval Ofis'te oturup vermesi gereken doğru ve yasal kişi olduğunu kabul ediyor muydu? Eğer Larkin yetkisini devretmeyi reddederse, bu onun bu işe karıştığının ve niyetinin bir göstergesi mi?

Senatör Talbot ise Lester Holt'un haberinin yayınlanmasından bu yana birkaç kez röportaj vermişti. Talbot, özellikle yaşı göz önüne alındığında, başkanlığı üstlenme fikrinden gerçekten ürkmüş görünüyordu. Hatta bu ani durum değişikliğinden önce emekliye ayrılacağı bile konuşuluyordu.

Peki, Talbot bundan yararlandı mı? Sonuç olarak bana pek öyle gelmedi ama yine de her ABD senatörünün başkan olma hayalleri kurduğunun söylendiğini birden fazla kez duymuştum. ABD senatörleri kendi başlarına güçlü ve etkiliydiler, ancak büyük bir hırsa sahip erkek ve kadınlar için senatör olmak yeterince güçlü ve etkili değildi.

Ama başkan olmak için siyasetçi arkadaşlarını öldürtmek?

Bunu daha fazla düşünmeden, gelen kutuma daha fazla adli tıp ve saha raporu düştü.

Quantic'o'nun balistik laboratuvarından, Keith Rawlins'in Başkan Hobbs'u öldürmek ve Savunma Bakanı'nı yaralamak için kullanılan mermilerin karbondan yapıldığına ve 3 boyutlu yazıcıda üretildiğine dair şüphesini doğrulayan bir rapor geldi.

Bir sonraki rapor, suikastların ardından akan büyük miktarda veriyi filtrelemek için programlar yazan ve algoritmalar geliştiren Rawlins'in kendisinden geldi. İnternette ve karanlık ağda çeşitli komplo teorisyenleri tarafından suikastlar hakkında inanılmaz miktarda spekülasyon bulmuştum. Ancak ana kadar, koordineli cinayetlerden önce gerçekleşmiş olması gereken karmaşık insan ve olay dansına işaret eden çok az şey keşfetmişti.

Mahoney çalışma masama geldi.

"Atları olan bir adam ve bir kadın, Meclis Başkanı ve Dışişleri Bakanı'nın vurulduğu çiftliğin yaklaşık kırk mil kuzeyinde ücra bir kulübe kiralamışlar" dedi. "Wyoming plakalı ağır hizmet tipi yeşil bir Chevy pikap kullanıyorlardı, ev sahibine nakit ödeme yaptılar ve tüfek taşıyabilecek gibi görünen çantaları vardı. En iyi kısmı? Frank ve Elizabeth Marker adına sahte Wyoming ehliyetleri taşıyorlardı."

"Kulübede ajanlarımız var mı?"

Mahoney'nin yüzü düştü. "Ev sahibi parasını aldığından beri oraya gitmemişti. Dallas'tan iki ajanı ıssız bir yere götürdü ve sürpriz bir şekilde kulübeyi yanmış halde buldular."

Az önce gelen Carstensen, "Başka bir şey yok mu?" diye sordu. "Ev sahibi bir ressamla çalışıyor."

Aklıma bir şey geldi, kalktım ve Keith Rawlins'in yanına gittim. Ona NSA'nın telefon görüşmeleri ve veri aktarımlarına ilişkin geniş kayıtlarını belirli bir konuma göre elemek için bir algoritma oluşturmanın mümkün olup olmadığını sordum.

FBI bilgisayar sihirbazı öyle düşündüğünü söyledi, ben de ona aklımdaki yerleri söyledim. Rawlins bunun birkaç saatini alabileceğini ama deneyeceğini söyledi.

Çalışma alanıma döndüğümde Mahoney, Carstensen ve hangardaki diğer ajanların yarısı ayaktaydı ve dikkatleri bir kez daha başlarının üzerinde sallanan büyük ekranlara yapışmıştı.

Lester Holt sunucu masasına oturdu. "Başkan Vekili Larkin ve Senatör Talbot, ülkeyi kimin yöneteceğine Yüksek Mahkeme başyargıcının karar vermesi konusunda anlaşılıyor. Bu arada Savunma Bakanı Harold Murphy hayata tutunmaya çalışıyor. Murphy yaşarsa, Oval Ofis üzerinde de hak iddia edecek. Durum bundan daha belirsiz olabilir mi?"

Carstensen'in telefonu çaldı. Açtı, dinledi, yumruğunu havaya kaldırdı ve sonra bize bakıp gülümsedi. "CIA az önce Viktor Kasimov'u Tanca'daki bir genelevden kaçırdı. Onu buraya getiriyorlar."

BÖLÜM

84

CRUZ'UN TALİMATLARINI TAKİP EDEN marina güvenlik görevlisi Jared Goldberg, mümkün olduğunca yerleşim yerlerinden ve ilçenin tali yollarından ayrılmadan doğudan güneydoğuya doğru ilerlemişti. Hava karardıktan sonra dışarıda bir sürü araç vardı, bu da rahatlatıcıydı.

Suikastçının en kötü senaryosunda, Washington DC çevresindeki altmış millik bir daire içindeki her ana kavşakta bir barikat kurmayı hayal etmişti. Ama bunun beş ya da altı eyaletten Ulusal Muhafızları çağırmayı gerektireceğini tahmin ediyordu. Belki daha fazla.

Goldberg'in açtığı uydu haber kanalına göre bu henüz gerçekleşmemişti ve öngörülen kısa sıkıyönetim süresi göz önüne alındığında gerçekleşmesi de pek olası değildi. *Üç gün daha*, diye düşündü Cruz. *Üç gün sonra gerçek bir hamle yapabilirim.*

Titredi. Neredeyse bayılacaktı. Bir doktora ihtiyacı vardı. Çabuk.

Radyo, sokağa çıkma yasağının akşam dokuzda tekrar yürürlüğe gireceğini söylüyordu.

Daha sonra seyir halinde bulunan tüm araçlar durdurulup aranabilir.

Cruz kendini uyanık olmaya zorladı. Tıbbi bakıma ve saklanacak bir yere ihtiyacı vardı.

-

"Şimdi nereye?" Goldberg trafik işaretlerini göstererek sordu.

Onları batıya Storck'a ya da doğuya Interstate 95'e ve Maryland'in doğu kıyısına giden köprüye götürebilecek dört şeritli bir otoyol olan Virginia State Route 17'ye .

Cruz, "Batıya git," dedi.

Otoyolda, birinin adı Mill Creek olan birkaç mandıranın yanından geçtiler ve sonra, on mil kadar ileride ve otoyolun epey gerisinde bir ilçe yolunda bir çiftlik evi ve çelik bir ek bina gördüler.

Cruz, çiftlik evinin ışıklandırıldığını ve binanın yakınındaki park alanının tek bir kamyonet dışında boş olduğunu bilecek kadar bir anlık bir bakıştan fazlasını yakaladı. Yanından geçmeden önce yolun girişindeki tabelayı da görmüştü.

KERRY BÜYÜK HAYVAN HASTANESİ
YIRMI DÖRT SAAT ACIL SERVİS

Bunun düşüncelerini değiştirmesi bir an aldı. Saatine baktı: 8:10.

Cruz, "Bir sonraki çıkışta inin ve bir geri gidin," dedi.

Goldberg yaptı. Suikastçinin talimatıyla, güvenlik görevlisi arabayı hayvan hastanesinin otoparkındaki pikabın ötesine sürdü ve arabalarının otoyol ve 610 numaralı İlçe Yolu'nu görmeyeceği bir yerde durdu. Veteriner kliniğinin cam ön kapısını geçtiklerinde Cruz kapının arkasından loş ışıklı boş bir lobi gördü.

Cruz, muhtemelen veteriner teknisyeni olan birinin gece vardiyasında olduğunu düşündü. Hiç yoktan iyidir.

Cruz, arabayı durdurduktan sonra Goldberg'e "Bir ineğin var," dedi.

"Ne?"

Suikastçi silahın namlusunu çocuğun kaburgalarına sapladı. "Zili çalın ve Mill Creek Çiftliği'nde ters doğum yapan bir inek buzağınız olduğunu ve yardıma ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Goldberg, "Bunu bile anlamıyorum," dedi.

Cruz, "Söylemenize gerek yok," dedi. "Sadece söyle. Mill Creek Çiftliği'nde ters doğum yapan bir inek buzağısı."

Güvenlik görevlisi bir şeyler mırıldandı ama arabadan indi. Cruz da arkasından indi ve onu girişe doğru takip etti. Hava soğuktu. Nefesleri havada bulanıklaşıyordu.

Suikastçi girişe bir metre kala durdu ve silahını alçaktan ve kalçasından, kapıda durup ona bakan Goldberg'e doğrulttu.

"Yap ," dedi Cruz. "Yoksa seni vururum."

Perişan görünen Goldberg zili çaldı ve beklenti içinde orada durdu. Birkaç dakika sonra dahili telefonda bir kadın sesi geldi.

"Kerry Hastanesi," dedi.

Güvenlik görevlisi kameraya baktı ve suikastçiyi şaşırtacak şekilde, tam da ona söylemesini söylediği şeyi söyledi.

Bir süre durakladıktan sonra, "Hemen geliyorum. Angelo neden aramadı?"

Goldberg hiç tereddüt etmeden, "Baz istasyonu çalışmıyor," dedi. "O yüzden beni gönderdiler." "Seni tanımıyorum."

"Ben yeni çalışanınızım, hanımefendi."

"Sizi takip etmek için hemen geliyorum."

Cruz, Goldberg'in bu durumda ne kadar iyi doğaçlama yaptığından etkilenmiş olsa da, aniden midesinin bulandığını hissetti; cildi ısındı ve başı döndü.

Silahını indirdi ve düşmemek için duvara yaslandı. "Geliyor," dedi

Goldberg.

"Geri çekil ve gülümse, Jared."

Cruz sürgünün atıldığını ve kapının itilerek açıldığını duydu. Kırk yaşlarında şişman bir sarışın dışarı çıktı. Kışlık giysiler giymiş ve büyük bir çanta taşımaktaydı.

"Dr. Kerry," dedi elindeki eldiveni uzatarak. "Onu ayakta mı tutuyorsunuz? Yoksa yerde mi?"

Goldberg şaşkını
görunüyordu. "İnek mi?"

Cruz ayağı kalktı ve silahını yakın mesafeden veterinerine doğruİttı. "Hâlâ ayakta," dedi. "İçeri gir, Doktor. Hemen."

BÖLÜM

85

DR. KERRY'NİN GÖZLERİ şok ve korku içinde genişledi. Bir adım geri çekildi, sonra adamın yüzünü gördü ve dalgıç kıyafeti ve patik giydiği gerçeğini fark etti. Dehşet içinde döndü.

"Şimdi!" Cruz söyledi.

Veteriner titriyordu ama kendisine söyleneni yaptı. "Sen de Jared."

"Yeterince yapmadım mı? Gitsem olmaz mı?"

"Hayır."

Goldberg bundan hoşlanmadı ama içeri girdi. Suikastçı da onu takip etti.

Sürgüyü çevirdi, sonra cesaretini toplamaya çalışan Dr. Kerry'ye baktı. Daha dik durdu ve "Ne istiyorsun?" dedi.

Cruz, "Sol kolumla sen ilgileneceksin," dedi. "Kurşun yarası." Çenesi eğildi.

"Ben tıp doktoru değilim."

"Büyük hayvan veterineri yeterince yakın," dedi. "Temizleyin, bana serum antibiyotik ve ağrı kesici verin, Jared'le birlikte yola koyulalım."

Kırk dakika sonra, asık suratlı Dr. Kerry son bandajı da yerine yapıştırdı.

"Yapabileceğimin en iyisi bu," dedi. "Gerçek bir cerraha ihtiyacınız olacak. o kolu tekrar düzgün bir şekilde kullanmak için."

Cruz homurdandı ve kendini uyuklamanın eşiğinde hissetti, bu kesinlikle yapamayacağı bir şeydi. Hele ki veteriner ya da Goldberg onu alt edebilecekken. Temizlemek için başını salladı.

Genel anesteziyi reddetmiş, ancak veterinerin kendisine serum antibiyotik vermeden önce yaraya lidokain enjekte etmesine izin vermişti. Ancak mümkün olduğunca uzun süre bilincini açık tutmak için veterinerin önerdiği ağrı kesici dozunun yarısından daha azını almıştı.

Cruz sağ elindeki tabancayla işaret etti. "Her yerde kablo bağı görüyorum. Bana altı tane uzun getir."

Kerry tereddüt etti, sonra bir dolaba gitti ve altı tane buldu.

Cruz onun ve marina güvenlik görevlisinin ayak bileklerine fermuar bağlatmış. Sonra da birbirlerinin bileklerini bağlamalarını istedi. Son iki fermuarlı bağ ile Cruz, bileklerini köpek kulübesi kafeslerini destekleyen çelik çubuklardan birine alçak ve sıkı bir şekilde bağladı.

"tıkamayacağım," dedi. "Ama bağırmaya başlarsan seni öldürürüm. Anladın mı?"

Goldberg başını sallarken donakalmış görünüyordu. Dr. Kerry sadece başını salladı. Cruz'un umutsuzca uyumaya ihtiyacı vardı ama önce yapması gereken şeyler vardı.

Onları bıraktı. Dışarıdaki ışıkları kapattı ve Kerry'nin özel ofisini buldu. Veterinerin masasına oturdu ve Goldberg'in cep telefonunu kullanarak hafızasındaki bir numarayı çevirdi. Piotr olarak tanıdığı adam çıkmadan önce tıkırtılar ve tıslamalar duydu.

Piotr Rusça, "Konuş," dedi.

Cruz yine Rusça olarak, "Ben Gabriel," dedi. "Ödeme istiyorum."

Bir duraklama. "Delirdin mi sen? Bir anlaşma yapmıştık. Ortalık sakinleşene kadar bekleyecektin. O zaman tam olarak ne için anlaştıysak onu alacaksın. Neredesin?"

Cruz, "Parayı hesabıma yatırmazsan gelip seni bulacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Veterinerin ofisindeki kanepeye baktı ve neredeyse .

Ama sonra kuru çantasından küçük siyah defteri çıkardı ve bu kez masa telefonundan bir arama daha yaptı. Otomatik bir kadın sesi cevap verdi ve ondan bir dizi kod ve şifre girmesini istedi.

Doğu Avrupa aksanlı bir kadın "Evrensel Kurtarma" demeden önce kısa bir gecikme oldu. Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tam hizmete ihtiyacım var. Bu koordinatlar. Tıbbi ve taşınma uzmanları."

Sessizdi. Sonra: "Bulunduğunuz yer ve mevcut koşullar göz önüne alındığında, korkarım ki bu oldukça pahalıya mal olacak."

"İki, altı sıfır, BTC olarak mı?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Üç nokta beş, altı sıfır" dedi.

"Üç."

"Anlaştık. Transferleri yapın. Sokağa çıkma yasağınız kalktıktan kısa bir süre sonra teslimatı bekleyin."

Joint Base Andrews'daki HANGAR'da saate baktım, neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm, esnedim ve bir fincan daha sert kahve içmeyi düşündüm.

Cep telefonum çaldı. Arayan Bree'ydi.

"Hey, sen," dedi, sesi yorgun geliyordu. "Yakında eve geliyor musun?"

"Görünüşe göre bu gece burada kalacağım. Bizim için bir çadır kent kurdular. bitişik hangarda. Sanırım şimdi birkaç saat dinleneceğim."

"Ben de. Seni özleyeceğim, ama tatlı rüyalar ve seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Onun sesinin sıcak hatırasını yan taraftaki hangara taşıdım ve köşede bir karyola buldum. Birkaç duadan sonra uzandım. Başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım ve Mahoney sabahın dördünde beni sarsarak uyandırana kadar rüya görmeden uyudum.

"O burada," dedi. "Viktor Kasimov."

On dakika sonra, Morris Franks ile konuştuğumuz odada bir kez daha kahve içiyor ve bizi bekleyen şüpheli hakkındaki açıklamayı dinliyordum.

Brifing bittiğinde Carstensen, "Hazır mısınız Dr. Cross?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Kameralar?"

Başını salladı. "Aynanın diğer tarafında koşuyor, yüzüne sıkı sıkıya odaklanmış. Vücut dili uzmanları bir şey yakalarsa, size haber verimiz."

"Çevirmen mi?"

"Kabinde benimle birlikte bir kişi olacak, ama akıcı İngilizce konuştuğunu göreceksiniz."

Viktor Kasimov hem İngilizce hem de Rusça olarak, Ned ve ben sorgu odasına girdiğimizde onu kelepçelenmiş ve masaya zincirlenmiş halde bulduğumuzda çılgına döndüğünü söyledi.

"Sen!" Kasimov bana ve Mahoney'e bağırdı. "Siz ikiniz çılgınca embesilce şeyler düşünüyorsunuz! Bu şeyleri icat edin!"

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim Viktor," dedi Ned, sinirlenmeden.

Kasimov ikimizin de kafasını koparacakmış gibi görünüyordu ama "Ben bir Rus diplomatım, Kremlin'in bir elçisiyim ve eğer-" demeden önce birkaç derin, titrek nefes aldı.

Mahoney onun sözünü kesti. "İyi niyetiniz ya da diplomatik pasaportunuz umurumuzda değil."

Dedim ki, "Burada normal hukuk kurallarının çok ötesine geçtik, Bay Kasimov. Sıkıyönetim bize hemen hemen her istediğimizi yapma imkanı veriyor. Ve size şunu söyleyebilirim ki, bize hemen yardım etmeye başlamazsanız bunun *sizin için* acı verici ve belki de ölümcül sonuçları olabilir."

"Size nasıl yardım edebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok," diye tersledi. "Bize Sean Lawlor'dan bahset."

"Kim?" demeden önce dudaklarının kenarında bir seğirme oldu. Kulağımdaki kulaklıktan Carstensen'in "Bu bir yalan" dediğini duydum.

Lawlor, Sean" dedim. Son dört yıl içinde en az üç cinayet işlemesi için tuttuğunuz eski SAS keskin nişancısı. Senatör Walker suikastının ardından öldürüldükten sonra Scotland Yard'daki dosyasında adınız ortaya çıktı. Ama elbette bunların hepsini biliyorsun."

"Neden bilmiyorum."

Mahoney, "İşbirliği yapmayı reddederek ABD'nin egemen güvenliğine düşman güçlere yardım ettiğinizi anlıyorsunuz değil mi?" dedi.

"Hiçbiriyle işbirliği yapmıyorum-"

"Dışarı çıkarılıp vurulabilir ya da asılabilirdiniz, Bay Kasimov," dedim. "İstediğimiz bu değil ama doğruları söylemeye başlamazsanız başınıza gelebilecekler bunlar."

Kasimov bize ters ters baktığında, ikimiz de düz bakışlarla karşılık verdik.

"Tamam," dedi sonunda. "Bu Lawlor denen adamı tanıyordum. Benim için *iki* iş yaptı, üç değil. İkisi de içişleri. *Rus* iç işleri."

Lawlor'la nasıl temasa geçtiğini sorduk. Bir aracı vasıtasıyla, böyle bir işe ihtiyacı olduğunda aradığı bir numara. Numarayı bize vermeyi kabul etti ancak erişim kodunun genellikle altı ayda bir değiştirildiğini ve bir yıldan uzun süredir böyle bir hizmete ihtiyaç duymadığını söyledi.

Kasimov, "Bunun ötesinde, size kesin olarak söylüyorum ve annemin mezarı üzerine, başka bir şey bilmiyorum," dedi.

Mahoney, "Bence kadar bu işin içindesiniz," dedi.

Rus başını geriye attı ve güldü. "Ben o kadar zeki, kurnaz ya da acımasız değilim Bay FBI Özel Ajanı. İster inanın ister , bence hepimiz barış içinde bir arada yaşamalıyız. Yani, savaşa kimin ihtiyacı var ki?"

"Doğru," dedim, "aynı amaçlara siyasi suikastlar yoluyla ulaşmak varken savaşa ne gerek var?"

Kasimov içini çekti. "Aradığınız bu beyinler her kimse, sanırım sizinle oyun oynuyorlar. Evet, onlar satranç oyuncusu gibi teorisyenler. Bilirsiniz, yirmi, elli adım sonrasını düşünen biri, işte sizin aradığınız türden biri, Dr. Cross. Ben mi? Benim aklım basittir. Bana ne söylenirse onu yaparım."

"Kadınlara tecavüz etmediğiniz sürece," dedi Ned.

Bize yorgun bir ifade verdi. "Bu yalanların beni nasıl takip ettiğini bilmiyorum."

Farklı bir yolun daha yararlı olabileceğine karar verdim. "Peki suikastların arkasında başka ne olduğunu düşünüyorsunuz? Varsayımsal olarak. Amaç nedir? Ele geçirme mi?"

Kasimov canlandı, bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Kıyılarınıza bir saldırı olacak olsaydı, çoktan gerçekleşmiş olurdu."

Mahoney, "Suikastların hemen ardından ülkenizden, Çin'den ve Kuzey Kore'den gelen çok sayıda siber saldırıya maruz kaldık" dedi.

"Tam da beklediğiniz gibi," dedi küçümseyerek. "Güçteki ani değişim bir boşluk bırakıyor ve etrafa bakmak için bir bahane ve fırsat veriyor, - siz Amerikalılar nasıl diyorsunuz? Neyin ne olduğunu görmek için? Eğer durum tersine dönseydi ABD de aynı şeyi yapardı. Bakın, benim naçizane fikrime göre, dikkatinizi vermeniz gereken yer para. Tüm bu Rusya meselesi mi? Sana söylüyorum, bu bir çıkmaz sokak. Watergate Deep Throat'unuz size ne öğretti? Parayı takip et."

Kötü bir fikir değildi ve Bree'nin Scotland Yard'daki bağlantılarıyla telefonda görüşüp Lawlor'ın banka hesaplarının izini sürmeyi başarıp başaramadıklarını öğrenmesi gerektiğini düşünüyordum. Ama sonra kapı çalındı.

Kulağımın dibinde Carstensen'in "Bu da kim?" dediğini duydum.

Ayağa kalktım, kapıyı biraz araladım ve Rawlins'in orada dikildiğini gördüm. "Keith, şu anda-"

"Biraz ara ver," dedi. "Tuzağın mı? Bir böcek yakaladı, belki de iki."

BÖLÜM

87

FBI danışmanının bana gösterdiği ekranlardan ve verilerden başımı kaldırdığımda, Başkan Hobbs ve diğerlerinin suikasta uğramasından iki gün sonra, 7 Şubat Pazar günü saat 05:21'di.

"ikinci taramayı yap, hemen döneceğim," dedim ve Kasimov'un hâlâ Mahoney ile konuştuğu sorgu odasının dışındaki kabine koştum.

Kapıyı sertçe çaldım ve başımı içeri uzattım. "Sayın Müdür Yardımcısı, size acilen bir şey göstermem gerekiyor."

Carstensen, Lawlor'a hizmetleri için nasıl ödeme yaptığını açıklayan Rus'tan ayrılmak zorunda kaldığı için sinirli görünüyordu, ama koridora çıktı.

"Ne oldu?"

"Muhtemelen Rawlins'in açıklamasına izin vermek daha iyi olur," dedim. "Mahoney'nin de bunu görmesi gerekiyor. Kasimov birkaç dakika bekleyebilir."

Rawlins çok geçmeden üçümüzü de omuzlarının üzerinden önündeki üçlü ekrana bakar hale getirdi.

FBI danışmanı "Algoritmanın işlevi Dr. Cross'un fikriydi" dedi. "Benden algoritmayı, NSA'nın topladığı uluslararası telefon görüşmeleri ve uluslararası veri aktarımlarıyla sınırlı verileri, sekiz belirli yer ve zamana yakınlıkla çapraz referanslı olarak elemek üzere yazmamı istedi."

Klavyesinde bir şeyler yazdı. Ekran aşağı kırk sekiz eyaletin uydu görüntüsüne dönüştü. Harita üzerinde yedi dijital iğne parlıyordu.

Rawlins her birini yakınlaştırdı ve ben de onları teşhis ettim.

1. Senatör Walker'ın Georgetown'daki cinayet mahalli
2. Suikastçı Sean Lawlor'ın cinayet mahalli, birkaç blok ötede
3. Eski Senato geçici başkanının iki sabah önce hayatını kaybettiği GW Üniversite Hastanesi
4. Merhum başkan ve savunma bakanının vurulduğu DC arenası
5. Bree ve DC Metro SWAT ekibinin Batı Yakası çeteleriyle çatışmaya sokak
6. Meclis Başkanı ve Dışişleri Bakanı'nın suikasta uğradığı Batı Teksas'taki çiftlik ve onun kuzeyinde yer alan ücra kulübe

yanmış olan

7. Kristina Varjan'ın bubi tuzağı kurduğu motel odası
8. Aşağı Manhattan, Hazine Bakanı'nın vurulduğu yer.

"Benim fikrim bu alanların içinde ve çevresinde ortak noktalar aramaktı," dedim. "Kullanılan telefon numaraları ya da belirli bir bölgeye giden büyük veri aktarımları."

"Ve?" Carstensen söyledi.

Rawlins, "Algoritma Teksas'ta, Senatör Walker'ın evinin çevresinde, DC arenasında, çete olaylarının yaşandığı yerde ya da GW Hastanesi civarında olağandışı bir şey bulamadı. Ama ..."

Tekrar yazdı ve yeni bir dosya çıktı. Uluslararası bir telefon numarasına dokundu: 011-7-812-579-5207.

"Bu numara Lawlor'un cesedinin bulunmasından çok önce ölüm mahallinin içinden ya da yakınından aranmış. Bu numara ayrıca suikastlardan iki gün önce başkentteki Mandarin Oriental otelinin içinden Skype üzerinden ve Abbie Bowman'ın vurulmasından kısa bir süre sonra Aşağı Manhattan'daki bir telefondan aranmış."

"Mandarin Oriental," dedi Carstensen. "Kasimov yalan söylüyor. Beyin o."

"Ya da otelde kalan ya da otelde çalışan başka biri bu işin içindeydi" dedim, Dr. Winters'ı düşünerek ve geri dönüp Kasimov'a doktorun gördüğü makyaj ve maskeleri sormak isteyerek.

"Kimin telefon numarası bu?" Mahoney sordu.

"Petersburg, Rusya'dan biri," dedi Rawlins. "Bunun ötesini henüz bilmiyorum. Eğer Ruslardan biraz işbirliği alabilirsek, işimiz biraz daha kolaylaşır."

"Hiç şansın yok," dedim. "ikinci taramayı yaptın mı?" "Başladım ama henüz sonuçlara bakmadım."

FBI çalışanı sandalyesinde döndü ve yazmaya başladı. Carstensen ve Mahoney şaşkındı.

"Kendisine bu telefon numarasının son on gün içinde Amerika Birleşik Devletleri'ne gelen ya da ABD'den giden *herhangi bir aramada* kullanılıp kullanılmadığını araştırıp araştıramayacağını sordum" dedim.

"Bam!" Rawlins dedi ki. "Şuna bakın!"

A.B.D. haritasında şimdi parlayan beş mavi iğne görünüyordu. Bir tanesi Batı Teksas'taydı, yanmış kulübeden çok uzakta değildi. Bir diğeri Varjan'ın Gaithersburg, Maryland'deki moteline yakındı. Üçüncüsü Lancaster, Pennsylvania yakınlarındaydı. Dördüncüsü Washington DC'nin güneyinde, Ladysmith, Virginia'da I-95 yakınındaydı. Beşinci iğne ise dördüncüsünden çok da uzakta olmayan Storck, Virginia kırsalının yakınlarındaydı.

"Bize yerlerle birlikte saatleri de verebilir misiniz?" Carstensen sordu. Rawlins başını salladı ve bilgisayarına bir komut verdi.

Ekran yanıp sönüyor ve mavi pinlerin yanında tarihleri, saatleri ve bağlantının gelen ya da giden olduğunu gösteriyordu.

Rus numarasından Batı Teksas kırsalındaki bir yanık hücresine birkaç gün önce öğleden sonra meydana gelen bir çağrı vardı.

Varjan'ın motelinin yakınlarından Rus numarasına, bizi neredeyse havaya uçurmadan önceki akşam yapılmış bir arama vardı.

Lancaster yakınlarındaki arama da Rus numarasına yapılmış ve bir gün önce öğleden sonra gerçekleşmiştir. Dördüncü arama ise birkaç saat sonra St. Petersburg'dan bir yanık telefona yapılmış.

"Storck, Virginia yakınlarındakine bir bakın!" Dedim ki. "Tanrım, bu dün gece St. Petersburg'a gidiyordu! Yedi saatten az bir süre önce!"

BÖLÜM

88

YEDİ DAKİKA SONRA, tam teçhizatlı sekiz ağır silahlı ve deneyimli ajanla birlikte Mahoney ve ben bir hava kuvvetleri helikopterine bindik. Hepimiz atlama koltuklarına yerleştirildik, telsizle bağlantı kurduk ve son telefon numarasının Stafford, Virginia'da ikamet eden yirmi iki yaşındaki Jared Goldberg'e ait olduğunu tespit eden Carstensen ve Rawlins ile doğrudan temasa geçtik.

"Jared'in Storck'ta ne yaptığını merak ediyorum." Ben sordum.

Carstensen, "Şu anda Bay Goldberg üzerinde çalışan ajanlarımız var" dedi.

"Aramanın yerini tespit etme şansımız var mı? Ya da Goldberg'in telefonunu?" Rawlins, "Sizi beş mil yarıçaplı bir alana indirdim," diye cevap verdi. "Üzgünüm, orada

bölgede sadece iki kule var. Bu arada, telefona ping atmayı deneyeceğim."

"Bu yarıçapı uydu görüntüleri üzerine bindirilmiş olarak gönderebilir misiniz?"

Mahoney sordu. "Pilota ve e-posta hesaplarınıza doğru yola çıktı bile."

Havalandık. Mahoney'nin iPad'i vardı ve Rawlins'in bağlantısını aradı. Ekranda Google Maps açıldı ve dört şeritli bir otoyol olan Virginia State Route 17 ile ikiye bölünen dairesel arama alanı .

Storck'un kendisi pek bir şeye benzemiyordu. Dükkan yok. Benzin istasyonu yok. Her yer tarım arazisi, küçük mahalleler ve sık ormanlarla kaplıydı.

Rawlins, "Bay Goldberg'in numarasını üç kez aradım," dedi. "Kapatıldı."

Mahoney, "Telefonu açıp başka bir arama yapmasına ihtiyacımız olacak yoksa samanlıkta iğne ararız," dedi.

Dedim ki, "Rawlins, baktığımız şeyi biraz daha detaylandırabilir misin? Bize mülk sahipliğini gösterebilir misin?"

"Bana birkaç dakika ver."

Neredeyse boş olan Çevre Yolu'nun ötesinde güneye doğru hızla ilerlerken ve kısa süre sonra yerini yapraksız ağaçlık arazilere, çiftliklere ve tek tük evlere bırakan banliyö yayılımının üzerinden geçerken doğuda bir kış gününün ilk gri ışığı belirdi. Sabah 6:30'dan kısa bir süre sonra Fredericksburg'u geçtik ve İç Savaş savaşı alanlarının ve ardından çiftliklerle bölünmüş geniş ormanlık alanların üzerinden uçtuk.

Pilot, "Bölgeden üç dakika uzaktayız," dedi. SWAT ajanlarından biri "Ne arıyoruz?" diye sordu.

"Yerinde olmayan bir şey var," dedi Mahoney. "Havadan göremezsek, yirmi ajanla uçağım ve bir şey bulana kadar kaldırıma çıkıp kapıları çalacağız."

Bu SWAT ajanını da beni de tatmin etmedi. Goldberg ya da Goldberg'in telefonunu kullanan biri, St.

Petersburg sekiz saat önce değil, ve ...

"Rawlins," dedim mikrofonu açarak. "Başka bir tarama yapabilir misin? Yedi ila dokuz saat önce, Storck bölgesinden başka uluslararası arama var mı?"

Sesi gergin bir şekilde geri gelmeden önce bir duraksama oldu. "Sıra sizde, Dr. Cross. Kusura bakmayın, bu harita baş belası."

Route 17 üzerinden çıktık ve batıya, Storck'a doğru yöneldik. Helikopterin her iki yanında çiftlikler ve inekler gördüm ve ardından 610 numaralı İlçe Yolu'nun çıkışına yakın bir yerde, büyük bir çelik bina ve büyük bir asfalt otoparkın yanında yer alan daha küçük bir yapıya sahip bir tür küçük işletme gördüm.

Orada iki araç vardı. Şarap rengi bir sedan, küçük binanın burnuna doğru park edilmişti. Ten rengi bir panelvan ise birkaç metre öteye, burnu dışarı bakacak şekilde park edilmişti. Arka kapıları bir yürüyüş yoluna ve ön kapıya doğru ardına kadar açıktı.

Storck'la ilgili tek şey buydu. Gözümü kırpmış , kaçırmış olurdum.

Arama alanının güneybatı kenarına ulaşana kadar otoyolun üzerinde uçmaya devam ettik. Pilot güneye döndü, yani çevreyi takip etmek istiyordu, böylece araziye tam olarak anlayabilecektik.

Telsizlerimiz çatırdadı.

Rawlins, "Mülk sahiplerinin yer aldığı haritanın bağlantısı yolda," dedi. "Ve Dr. Cross, evet, Storck yakınlarındaki bir telefonda St. Petersburg'a yapılan aramadan birkaç dakika sonra bir arama yapıldı. Bu ikinci arama Güney Afrika, Pretoria'ya yapılmış."

"Pretoria?"

"Olumlu," dedi. "Her ikisinin de ters kimliğini bulmaya çalışıyorum-"

Carstensen heyecanla onun sözünü kesti. "Stafford polisi az önce yardım hattımızı aradı. Potomac'taki bir marinanın sahipleri iskelelerinde kan damlaları bulmuşlar ve genç güvenlik görevlileri *Jared Goldberg*'den ya da bordo Toyota Camry'sinden iz yok."

"Kurbağa Adam onu yakaladı!" Mahoney söyledi.

"Storck'un kuzeyindeki çıkışta şarap rengi bir araba var," dedim ve Ned'in iPad'ini parmağımla kaydırarak otoparkı, binaları ve mülk sahibinin adını görebildim.

"Eğer yaralıysa, !" Dedim. "Burası bir hayvan hastanesi!"

Rawlins kulaklıklarımızın üzerinden, "İkinci çağrı buradan " dedi. "Kerry Büyük Hayvan Hastanesi."

İki dakikadan kısa bir süre sonra, Kerry Hayvan Hastanesi'nin yukarısında ve oldukça uzağında bir daire çizdik. Ten rengi minibüs gitmişti ama bordo renkli Toyota Camry hâlâ oradaydı. Plakaya bir aç ve dürbünle baktık. Kayıp güvenlik görevlisinin arabasıydı.

Mahoney, "Tam park yerine inin," dedi.

SWAT ajanlarından biri, "Sürpriz faktörünü kaybediyoruz," dedi.

Dedim ki, "Biz geçerken burada kahverengi bir panelvan vardı. Onu gördüm. İçinde kim ya da ne olduğunu bilmemiz gerek."

Mahoney mikrofonuna, "Yüzbaşı, Virginia Eyalet Polisini ya da yerel şerifi arayabilir misin? Bu bölgeyi kordon altına alsınlar ve ten rengi bir panelvan arasınlar. Plakası yok."

"Tamamdır," dedi Carstensen.

SWAT ekibi ilk olarak veteriner hastanesine dört bir yandan saldırdı.

Hepsi yerlerini alır almaz flaş bombası attılar ve sonra içeri girdiler.

Onlar içeri girdikten otuz saniye sonra telsizlerimiz aciliyetle ıtırdadı.

SWAT ekibinin lideri, "İki kişi hayatta," diye bağırdı. "Goldberg ve veteriner. Mekânın geri kalanı temiz."

Pilot konuşmaya başladı ama ben sözünü kestim.

"Bizi tekrar havaya kaldırın!" Bağırdım. "O minibüsü bulmalıyız!"

BÖLÜM

89

PAZAR SABAHİ ERKEN saatlerde Kristina Varjan, siyah bir Audi Q5 ile 610 numaralı İlçe Yolu'nun kuzeyinde seyahat ediyordu. Sürücü tarafındaki camı indirdi ve pazar sonrası ses bastırıcılı siyah bir Glock tabanca aldı.

Az gidilen yolun her iki tarafında da orman vardı. Tabancayı camdan dışarı kaydırmadan, namluyu yan aynaya dayamadan ve gaza basmadan önce diğer şeritte uzun ve boş bir alan görene kadar bekledi. Audi kükredi ve önündeki ten rengi minibüsle arasındaki boşluğu saniyeler içinde kapattı.

Varjan bunun işe yaraması için tek bir şansı olduğunu biliyordu. Eğer bu fırsatı kaçırsa, denklem değişecek ve onun aleyhine dönecekti.

Arabayı minibüsün arkasına sürdü ve hafifçe sağa, yolun kenarına doğru kıvrılarak minibüsün arka tekerleklerini iyice görmesini sağladı. Varjan ikisini de içi boş mermilerle vurdu.

Frene bastı. Minibüs sert bir şekilde diğer şeride savruldu, lastikler parçalanırken dumanlar tütüyordu. Minibüsün arka tarafı neredeyse yüz seksen derece döndü.

Varjan minibüs refüjde yan önce sürücünün yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gördü. Audi'yi gıcırdayarak durdurmadan önce iki kez çarpmış ve takla atmıştı. Suikastçi arabasından atladı ve dar yolu koşarak geçip kısa setten aşağı indi.

Havada lastik dumanı vardı ama dökülen gaz kokusu yoktu, bu yüzden doğruca aşağı yukarı dik bir şekilde inmiş olan minibüse gitti. Tavan ve yan kapı kısmen . Ona bakmak için başını kaldıran sürücünün yüzünden kan damlıyordu.

"Yardım edin," dedi.

Onu iki gözünün ortasından vurdu.

Varjan minibüsün yan tarafına ve arka tarafına doğru ilerledi, bir kapının ve diğerinin neredeyse parçalandığını gördü. Silahını kaldırıp içeri baktı ve tam teşekküllü bir ambulansın kalıntılarını gördü. Bir kadın devrilmiş bir sedyenin yanında yere yığılmıştı. Kanaması vardı ve hareket etmeye çalışıyordu. Varjan kapalı kapının arkasını kontrol etmeden önce kadını başının üstünden vurdu.

Hiç kimse.

Yumuşak bir gümbürtü ve bir dalın kırıldığını duydu. Geriye doğru sarsıldı, sonra seslerin geldiği minibüsün karşı tarafına doğru iki temkinli adım attı

nereden geldiğini bilmiyordu. Hızlıca bir göz attığında, yanmış çalılar ve ormanın kenarından başka bir şey göremedi.

Diğer tarafa döndü ama artık çok geçti.

Bir leopar kadar sessiz olan Cruz arkasından yaklaştı ve şimdi tabancasının namlusunu kızın alnına dayadı.

"Bu kadar kolay olacağını , değil mi Varjan?"

BÖLÜM

90

17. YOL, GÜNEY DOĞU, Brera kasabasına ve I-95'e doğru, Başkan'ın suikastçısının nereye gittiğine dair en iyi tahminimdi. Mahoney de öyle düşünüyordu.

Ancak havalandığımızda, kuzeydoğuya çok uzak olmayan orman örtüsünün üzerinde yükselen siyah bir duman bulutu gördük. Ned'in içgüdülerinin hakkını verelim. Eyaletler arası yola çıkmadan önce pilota kontrol etmesini söyledi.

Bir kereste deposunun ve bir çiftliğin üzerinden büyük bir orman parçasına doğru uçtuk. İçindeki siyah duman kısa sürede alevlere dönüşerek minibüsü tamamen sardı ve şimdi yangın sönüyordu.

Mahoney, "Bizi kaldırıma çıkarın," dedi.

İniş için döndüğümüzde 911'i tuşladım ve neredeyse anında Stafford County acil servisinden bir memura bağlandığımı görünce şaşırdım. Kendimi tanıttıktan sonra yangını bildirdim ve Storck yolunun her iki yönde de kapatılmasını istedim.

Minibüsün kuzeyine indik. çıkan alevlerin hepsi bitmiş, geriye dumanı tüten, kavrulmuş bir kabuk kalmıştı. Ateş dalları yaprakları ve çam iğnelerini tüketiyordu ama geniş bir alana ya da hızla yayılmıyordu; son zamanlardaki ıslak koşullar nedeniyle engelleniyorlardı.

Yanan araca doğru gittim, güvenli bir mesafede durdum ve her zaman taşıdığım cep dürbününü kullanarak inceledim.

"Ceset ön koltukta," dedim.

Mahoney çoktan banktan aşağı inmişti ve kendi dürbünüyle minibüse arkadan bakıyordu. "Arkada da bir saniye var."

Uzaktan ilk siren seslerini duyduk. İtfaiye araçlarının yaklaşmak isteyeceğini, hortumlar, su ve botlar olacağını biliyordum.

Mahoney FBI adli tıp ekibini çağırırken ben de dürbünümü indirdim ve cep telefonumu çıkardım. yanından geçip olay yerinin fotoğraflarını çekmeye başladım, özellikle de yoldan ayrıldığı yerdeki bankette daha yumuşak topraktaki lastik izlerinden seksen metre ilerideki kızakların başlangıcına kadar tersten bir hikaye anlatan kızak izlerinin.

Hemen iki aracın söz konusu olabileceğini gördüm; minibüs ve neredeyse enkaza paralel bir şekilde durmuş olan başka bir araç. Bu ikinci izler daha öncesine mi aitti?

Eğer izler minibüsün önünden başka bir yerde son bulsaydı, onları dikkate almayabilirdim. Ama minibüsün yanında durdular.

Yeni olduklarını.

Birisi kazayı görmüş, durmuş, minibüsün yandığını görmüş ve gitmiş olabilir mi? Kimi? Ve o kişi neden bulunmamıştı?

Minibüsün kaymaya başladığı yerin en fazla kırk metre ötesine baktım ve ilk başta lastik parçası gibi görünen bir şey gördüm. Ona doğru yürüdüm ve aslında yaklaşık üç inç uzunluğunda ve serçe parmağımın şekli ve kalınlığında bir kaldırım parçası olduğunu fark ettim.

Küçük parmağın geldiği yoldaki oyuğu gördüm, sonra onun arkasında ve solda başka bir oyuk ve iki asfalt parçası gördüm. Tüm bunların fotoğrafını çekerken, siren seslerinin iki yönden bulunduğumuz yere yaklaştığını duydum. Kuzeye baktım ve bir itfaiye aracının yanıp sönen kırmızı ışıklarını ve ardından bir ambulansın ışıklarını gördüm.

Minibüsün dumanı tüten enkazına doğru koştum. Mahoney banketten yola geri dönmüştü ve telsizden Susan Carstensen'le konuşuyordu.

Minibüs artık yanmıyordu, sadece yakıcı bir duman püskürtüyordu. "Bir şey var mı?" Mahoney bana seslendi.

"Minibüse sprej sıkımlarına izin vermeyin. Bu daha yakından bakmak istiyorum," dedim. "Ve adli tıp gelene kadar onları o patinaj izlerinden uzak tutalım."

Ned başıyla onayladı ve itfaiyecileri karşılamak için döndü. Ben de hendeğe atladım ve minibüse daha da yaklaştım.

Metal hâlâ yeterince ısı yayıyordu, bu yüzden 15 metre ötede durmak zorunda kaldım. Bu perspektiften bir video ve fotoğraf çektikten sonra, ön koltuktaki cesedi incelemek için dürbünü tekrar kullandım.

Çenesi donmuş bir şekilde açıktı, bu bir yanık kurbanı için alışılmadık bir durum değildi. Yüzü tanınmayacak kadar kömürleşmiş olsa da, deride sıcaktan yarılmış büyük çatlaklar seçebiliyordum, yanaklarından geriye kalanlar üzerinde birkaç tane ve göz çukurları arasından başlayıp alınına doğru uzanan bir tane daha vardı.

Şuradaki bir şey tuhaf görünüyordu ama nedenini anlayamıyordum. Dürbünü aşağı kaydardım ve odağını ayarladım, böylece kendimle minibüs arasındaki zemine bakabiliyordum.

Ormanın zemini eski yapraklar, uyuyan sarmaşıklar ve aracın yakınında kömürleşmiş dikenli sapslarla doluydu. , yolun yukarısında, itfaiyecilerin birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordum.

İki tanesi ellerinde balta ve küreklerle benim ve minibüsün etrafından dolaşarak ağaçlara doğru ilerledi. Daha fazla itfaiyeci hendekten bir hortum geçirdi ve ormanda çırpınan alevleri püskürttü.

Minibüsün etrafında dolaşmaya devam ettim, on beş adım geride, dürbünün arkasından yere bakıyordum. Saat yönünün tersine altı ya da yedi adım atmıştım ki dürbünü indirmeme neden olan bir şey fark ettim.

Çıplak gözle seçemiyordum, bu yüzden gözlükle tekrar baktım ve tam olarak ne olduğunu anladım. Kolumu yukarı kaldırarak

Yüzümü sıcaktan korumak için aceleyle bir metre kadar yaklaştım, çömeldim ve dokuz milimetrelik bir mermi kovanının yarısını kaplayan yanmış bir yaprağı kenara ittim.

Tabii ki kırsal bir bölgeydi. Pirinç, alakasız bir şey yüzünden orada olabiliirdi ama ben öyle düşünmüyordum. Onu yerinde bırakarak, cesede yolcu tarafından bakmak için minibüsün parçalanmış ön tarafının etrafından dolaştım.

İlk bakışta . Minibüsün arkasına doğru yürüdükten ve dürbünle içeriye baktıktan sonra, kesinlikle emin oldum.

"Ne görüyorsun?" Mahoney yoldan seslendi.

Etrafindan dolaştım ve yanına tırmandım. "Bu bir kaza değildi Ned. İkisi de Hobbs'un suikastçısı değil."

"Tamam mı?"

Güneyi işaret ettim. "Şuradaki kaldırımda kurşunların açtığını düşündüğüm oyuklar var, iki tane. Çok iyi biri lastiklere ateş etmiş, bu da minibüsü bu kıvrımlı patinaja ve yoldan çıkmaya itmiş. Tetikçi kayarak tam orada durdu, dışarı çıktı, hendeğe girdi ve o ikisini vurdu."

Daha sonra boş kovanın konumunu, sürücünün göz çukurları arasındaki garip yarığı ve kafatasının arkasındaki yumruk büyüklüğündeki deliği tarif ettim.

"Arkadaki cesedin de kafasında yara var," dedim.

Mahoney hayal kırıklığının ötesinde görünüyordu. "Ama de Hobbs'un suikastçısı olmadığını nereden biliyorsun?"

"Arkadakinin boyu Bree'nin tarifine uymayacak kadar küçük," dedim. "Bir kadın olduğunu tahmin ediyorum. Ve sürücünün bütün dişleri yerindeydi. Başkan'ın katili birkaç dişini kırmış ya da dökmüştü. Hatırladınız mı?"

"Şimdi bana hatırlattınız. Ama hala kafam karışık. Hobbs'un suikastçısı bu tetikçiyle kendi özgür iradesiyle mi gitti? Yoksa buradan zorla mı çıkarıldı?"

"Biri ya da diğeri. Tabii ormana kaçmadıysa. Kontrol etmeliyiz ama sanmıyorum."

"çocuğu," dedi Ned, öfkeyle. "Şimdi ne tür bir araba aradığımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. Onu yakalamıştık Alex. Onu yakalamıştık ve yine elimizden kaçmasına izin verdik!"

Beşinci Bölüm

**DURDUR BENİ,
LÜTFEN.**

BÖLÜM

91

PAZAR GÜNÜ, güneş batarken, Pablo Cruz mengeneyle tuttuğu kalın bir örgü iğnesini gaz sobasının alevlerine daldırdı. Metal ucun parlayan bir kırmızıya dönüşmesini izledi.

Cruz, Kristina Varjan'a arabaya bindiklerinde onu etkisiz hale getirmeye çalışma şansı vermemişti. Onu hemen silahsızlandırmış. Sonra da her ışıpta ya da dur işaretinde Glock'unun namlusunu Kristina'nın böğrüne dayamış ve ona kendilerini Chesapeake Körfezi'nin bir kolundan Maryland'in Doğu Kıyısı'na götürecek yolu tarif etmişti.

Uydu radyosuna göre köprüyü tam zamanında geçmişlerdi. Haberlerde Başkan'ın suikastçısının batıdaki bir veteriner hastanesinde saklandığı ve federal ajanlardan bir kez daha kaçmayı başardığı bildiriliyordu.

Cruz gülümsedi. Yanıltmacayı severdi. Köpeklerden önde olmaktan gurur duyardı. Ona göre bir sanat biçimiydi ve o da bu ustasıydı.

Güvenli ev seçimi gibi. Panjurlu sahil kulübesini yoldan görmüş ve Varjan'a arabayı bir müstemilatın arkasına park ettirmişti. Alarm sistemine dair bir işaret arayıp bulamayınca arka kapıyı levyeyle açtırdı.

Cruz kulübenin mutfağındaki ocaktan, önünde parlayan örgü şişiyle döndü ve bir sandalyeye bağlı olan ve boğazını parçalamak ister gibi ona bakan Varjan'a baktı.

Cruz, "Sana tekrar soracağım," dedi. "Beni öldürmen için seni kim tuttu?"

Alay etti. "Sana tekrar söyleyeceğim: Bilmiyorum. Kendisine Piotr diyor."

"Bir Rus mu?"

"Kim bilir."

"Sana inanmıyorum," dedi Cruz, hâlâ parlayan örgü şişini yanağına yaklaştırarak. "Bana anlatmadığın daha çok şey var."

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

Cruz iğnenin ucunu kadının yakasına batırdı ve kenara itti. Derisine dokunmadan önce, şahdamarının hemen üzerinde kumaş yandı. Cildi cızırdadı ve dişlerini sıkarak geri çekildi.

"Bir iki saniye daha geç kalsaydın kan kaybından ölürdün Varjan" dedi.

Yüzündeki acı dolu ifade hırlamaya dönüştü. "Adımı nereden biliyorsun?"

Cruz, "Rakiplerimi tanımayı kendime iş edinmişimdir," dedi.

"Kimsin sen?"

"Ben mi? Ben hiç kimseyim, hiçbir yerde, hiçbir zaman." "Bu da ne demek oluyor?"

Cruz cevap vermedi. Rustik mutfığa döndü ve örgü iğnesini tekrar ateşe koyarak, "Gidecek hiçbir yerim yok, Varjan. Yapacak hiçbir şeyim yok ve bu yüzden sen bana bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar bunu yapacağım."

Hiçbir şey söylemedi ama yan gözle onu izledi.

Birkaç dakika sonra tekrar ona doğru geldi. Varjan küçümseyerek başını kaldırdı.

Durdu, güldü. "Bu durumu bir şekilde tersine çevirip beni öldüreceğini düşünmüyorsun, değil mi? Seni kim tuttu?"

Varjan cevap vermedi ve boynuna doğru yaklaştırdığı kızgın örgü şişine bir daha bakmadı.

Cruz, ısıyı hissedebilmesi için ucu tenine bir santimden daha az bir mesafede durdurdu. Sonra gömleğinin ve sutyeninin içinden göğsünün yan tarafına soktu.

Ona Macarca bağırdı ve küfretti. Sobaya geri döndü ve "Beni bir şekilde öldürmeyi başarsaydın bile Piotr sana ödeme yapmazdı. Görev tamamlandıktan sonra ödeme talebim mi? Ertelendi, ki bu da benim kitabımda reddedilmek kadar iyidir. Bunu bir düşün. Eğer ben harcanabilirsem, sen de harcanabilirsin."

Varjan sessiz kaldı ama arabasında bir şeyler değişmişti. Hafifçe gevşemişti, küçük bir tepkiydi ama Varjan onun dikkatini çekmişti.

"Bir düşün," dedi iğnenin ucunun yeniden parlamaya başlamasını izlerken. "Bana kazık atıyorlar ve beni öldürmeye çalışıyorlar. Sana ne yapacaklarını düşünüyorsun? Ödeme mi? Asla. Harcanabilir *olacaksın* ve uygun şekilde muamele göreceksin. Bizim mesleğimizde, aksini düşünmek aptallık olur. Ve ben senin öyle olmadığını biliyorum."

Varjan küçümsemeye devam etmeye çalıştı. İğneyi tekrar gömleğinin yakasına dokundurdu, yanık kokusunun burnuna ulaşmasına izin verdi.

"Bundan sonra nereye gidecek?" diye sordu ve vücudunun ön kısmına baktı.

Bir süre durakladıktan sonra onun gözlerinin içine baktı. "Ama olmak zorunda değil.

Burada başka bir seçenek daha var."

Kadın seğirdi ve adam onu doğru şekilde kaldıraç olarak kullandığını anladı. "Bu da ne?" diye sordu.

Cruz bir adım geri çekildi ve örgü şişini yere bıraktı. "Güçlerimizi birleştirmeyi, bu komplonun arkasında kimin olduğunu bulmayı ve paramızı almaya gitmeyi öneriyorum. Bu işe yarar mı? Yoksa ben örmeye devam mı edeyim?"

Varjan önce iğneye, sonra yere, sonra da ona baktı.

"Bu komplonun arkasında kimin olduğunu öğrenmemize gerek yok," dedi sert bir sesle. "Ben zaten biliyorum. Bir tuzak kurdum ve onları en başından yakaladım. Onlar

hiçbir fikrim yok."

Saskatoon, Saskatchewan

DANA POTTER oğlunun hastane odasının önündeki koridorda oturuyordu. Potter her iki dakikada bir telefonundaki Redial tuşuna basıyordu. Arayanın numarasını gizleyen bir uygulama olan SpoofCard devreye giriyor ve aramayı gerçekleştiriyordu.

Petersburg, Rusya'da bir yerlerde çaldığını duydu, ama ne bir cevap ne de mesaj bırakmasını söyleyen bir ses aldı. Telefonu kapatan Potter, telefonunu duvara fırlatıp milyonlarca parçaya ayrıldığını görmek istedi.

Ama öfke işe yaramazdı, dedi kendi kendine. Öfke, kontrolden çıktığını ve köşeye sıkışmış gibi hissettiğini söylüyordu.

Köşeye sıkıştım, diye düşündü Potter. Hepimizi köşeye sıkıştırdılar.

Potter bu fikre karşı savaşıyor, cesur olmaya kendini zorlayarak hastane odasına girdi ve oğlunun yatakta can çekiştiğini görünce ağlamamaya çalıştı. Jesse'nin gözleri kapalıydı ve Potter bir kez daha oğlunun yuvasından düşmüş bir kuş yavrusuna ne kadar benzediğini düşündü.

Jesse'nin yatağının yanında oturan karısına baktı. Karısı ona sorgulayan bir kaş kaldırdı. Başını sallayarak, Tanrı'nın zavallı masum çocuğa bu cezayı babasının günahlarının öcünü almak için mi verdiğini merak etti.

Jesse gayet iyi doğmuştu, on parmağı, on ayak parmağı vardı, ebe onu doğurduğunda sağlıklı bir şekilde ağlıyordu. Ve beş yaşına kadar büyümüştü.

Sonra görünürde bir sebep yokken çok fazla düşmeye başladı. Kısa süre sonra kendisine Duchenne kas distrofisi teşhisi kondu. Kas distrofisinin en ölümcül formu olan Duchenne, kasların erimesine neden oluyordu. Beş ya da altı yaşlarındaki erkek çocuklar bu hastalığa yakalanma olasılığı en yüksek olan gruptu ve bu çocuklar genellikle yirmili yaşlarının başında ölüyordu.

Yirmili yaşlarının başına kadar zamanımız olsaydı, bu şeyi yenebilirdik, diye düşündü Potter acı acı. Ama işte Jesse'm on beş yaşında ölüyor ve umut var ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Potter taktiksel bir hata yaptığı için kendine lanet okudu. Oğlunu Panama'ya uçurmak için özel bir jet kiralamaya ve bazılarının kas durdurabileceğini söylediği radikal, tartışmalı ve yasadışı bir kök hücre tedavisini uygulaması için bir doktora milyonlar ödemeye yetecek kadar ön ödeme konusunda ısrar etmeliydi. Hatta Jesse'ye gücünü bile geri verecekti.

Potter oğlunun yanına gitti ve karısına bakmadan önce yüzünü okşadı. "Onsuz bir hayatı nasıl düşüneceğimi bilemiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ve onlar

telefona cevap vermiyor. Bizi ortada bırakıyorlar ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Mary başını salladığında gözleri yaşarmıştı. Zar zor "Biliyorum" diyebildi.

Potter dikkatini oğlundan ayırdı. Onun uykusunda öylece kayıp gidişini izlemeye dayanamıyordu. Sessiz moddaki televizyona baktı. Karısı CNN'i açmıştı.

Sunucu bir şey hakkında heyecanlıydı ama ekranda bir chyron belirene kadar Potter'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu:

BAŞ YARGIÇ TALBOT'UN BAŞKANLIK İÇİN HAKLI HALEF OLDUĞUNA KARAR VERDİ.
LARKIN MUM.

Potter tiksintiyle karısına baktı. "Bir hiç uğruna mıydı?"

Mary cevap veremedi oğulları inledi ve kıpırdandı. Potter'ın cebindeki yanan telefon çalmaya başladı.

Petersburg'dakine benzer bir numara gördü ve koridora geri dönüp cevap verirken öfkeye kapıldı.

Potter gergin bir fısıltıyla, "Oğlum ölüyor," dedi. "Bir anlaşma yapmıştık ve sen ödeme yapmıyorsun ve-"

Bir kadın hafif bir Doğu Avrupa aksanıyla, "Bay Marston'la mı görüşüyorum?" dedi. Söylenmeyi bıraktı. Daha önce hiç bir kadınla konuşmamıştı.

"Kim bu?" Potter söyledi.

"Sizi ve eşinizi ortadan kaldırmak için tutulan kadın. Kullandığınız telefonu imha etmenizi, başka bir telefon bulmanızı ve oğlunuzu kurtarma şansınız varsa size vereceğim numarayı aramanızı öneririm."

Suikastlardan üç gün sonra ve Başkan'ın katiline ulaşma şansımızı kaybetmemizin üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişken, 8 Şubat Pazartesi sabahı saat yedide, kahvemi yudumlarken Anneannemin önüme koyduğu çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek tabağını karıştırdım.

Son yetmiş iki saat içinde on saatten az uyumuştum ve hâlâ serbest olan katillere yaklaşamamıştık. Yemeğimi yerken ve televizyon ekranındaki sabah haberlerine dalgın dalgın bakarken kendimi huysuz, hatta düpedüz huysuz hissediyordum.

Anderson Cooper erkenden kalkmış, Beyaz Saray'ın bahçesinde duruyor ve ilk olarak Başkan Hobbs ve birkaç halefinin suikasta uğramasına neden olan şiddet olaylarını, ikinci olarak da Başsavcı Larkin'in liderliği üstlenmesiyle sonuçlanan anayasal mekaniği açıklamaya çalışıyordu. Sonra da başyargıcın Oval Ofis'in Senatör Talbot'a ait olduğu yönündeki kararını tartışmaya başladı.

CNN sunucusu "Bir güç mücadelesi olacak mı?" diye sordu. "Larkin istifa etmeyi reddederse bir başka anayasal kriz daha mı göreceğiz?"

Cooper, eski başsavcının kararın açıklandığı önceki akşamdan bu yana görülmediğini belirtti. Son iki gündür batıdaki hava indirme komutanlığında uçtuğu ve sadece ülke genelindeki çeşitli hava kuvvetleri üslerine yakıt ikmali için indiği söyleniyordu. Ancak bu doğrulanmamıştı.

Senatör Talbot ise bütün gece Capitol Hill'deki ofisinde kapalı kalırken, danışmanlar da sürekli gelip gidiyordu.

Cooper kulaklığına dokundu, sonra başını sertçe salladı ve yanlış zamanda yanlış yerde olan bir adamın sinirli bakışlarıyla kameraya baktı. "Belli ki Senatör Talbot'un Capitol Hill'deki ofisinin önünde canlı yayında yapması gereken bir açıklama var."

Ekran, Nevada senatörünün mikrofonlara doğru giderken far ışıkları altındaki bir geyik gibi görünmemek için mücadele ettiği bir görüntüye atladı.

"Amerikalı dostlarım," dedi Talbot, birinin yaşlı amcası gibi konuşarak. "Bu garip olaylar karşısında ben de en az sizin kadar şaşkınım. Ancak başyargıç kararını verdi ve ben ulusumuzun kurucularını, Jefferson, Adams ve Franklin gibi bu tür zor günleri öngören adamları sorgulayacak biri değilim. Kurucular bir veraset düzenine inanıyorlardı. Bu düzeni, ulusumuzun temelini oluşturan değerli belge olan Anayasamızın içine yerleştirdiler.

benzersiz yönetim biçimimizin temelidir. Ben de bir belediye başkanı, bir kongre üyesi ve bir senatör olarak uzun zamandır Tanrı'ya, ülkemize ve olağanüstü yasalar sistemimize bağlılık yemini ettim."

Talbot durakladı ve ayağa kalktı. "Şu andan itibaren Birleşik Devletler Başkanlığı görevini üstleniyorum ve tüm Amerikalıları temin etmek isterim ki, yaşlı bir köpek olsam da, kesinlikle yeni numaralar öğrenebilirim. Bu kriz döneminde size liderlik etmekten büyük onur ve şeref duyuyorum. İlk icraatım sıkıyönetimi kaldırmak olacak. İnsanların hayatlarına devam etmelerini istiyorum. Devam etmeliyiz."

Çatalımı yere bıraktım.

Nana Mama, "Artık yok dedi mi?" diye sordu. "Dedi."

Büyükannem kollarını havaya kaldırdı. "Yapmam gereken ciddi bir alışveriş var."

Güldüm. "Sanki aylardır hapisteymişiz gibi konuşuyorsun." "Bana öyle geliyor." Burnunu çekti. "Malzemeleri taze sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek tabağımı lavaboya götürdüm ve yanından geçerken onu yanağından gagaladım.

"Sesi o kadar da kötü gelmiyor," dedi Nana. "Şu Talbot. İyi niyetli."

"Ben de öyle hissediyorum," dedim. "Ama yine de Larkin'in Ruslar ve Çinlilerle böyle alay edene kadar doğal bir lider olduğunu düşünüyordum."

"Larkin'in savaşıma ihtimali var mı?"

"Savaşacak ne var?" Ben sordum. "Başyargıç karar verdi."

"Ama tüm mahkeme değil," dedi. "Bu temelde temyize götürülebileceğini düşünüyorum."

"Eminim Washington'da birileri bu fikre sıcak bakıyordur," dedim.

Henüz duş almak için yukarı çıkmak istemedim. Diğer herkes hâlâ uyuyordu. En az kadar, hatta daha fazla çalışan Bree bile. Dışarıda oturmak için hava çok soğuktu, ben de televizyon odasına geçip kahvemi yudumladım. Gözlerimi kapattım ve düşüncelerimin dolaşmasına izin verdim.

Bir kez daha kendime sordum: *Cinayetler kimin işine yarıyor? Peki ya son olayların ışığında? Talbot, tabii ki. O faydalanıyor.* Ama bana isteksiz bir lider gibi gelmişti, kendini hiçbir zaman başkanlık kerestesi olarak görmemiş biri. Yine de, şimdi çağrıldığı için, görevini yapmaya istekliydi.

Peki ya Larkin? Neden ülkeye karara tepkisini göstermek için ortaya çıkmamıştı? Bu konuda, neredeydi? Son duyduğumuzda Kansas'ta bir hava kuvvetleri üssündeydi. Ne yapıyordu? Bir sonraki hamlesini mi anlamaya çalışıyordu?

Eğer Larkin suikast komplosuna karıştıysa, başkan kalmak için canını dişine takarak mücadele edeceğine karar verdim. En azından Nana Mama'nın önerdiği gibi yapacaktı: Yüksek Mahkeme'ye başvuracaktı.

Ama o zamana kadar en iyi hareket tarzım neydi? Birkaç dakika boyunca ileriye dönük net bir yol bulamadım. Ama sonra, gözlerimi açtığımda

biraz daha kahve içerken Viktor Kasimov'un söylediği bir Şeyi hatırladım.

Parayı takip et.

BÖLÜM

94

İki saatten kısa bir süre sonra Andrews Ortak Üssü'ndeki hangarda Ned Mahoney ve Susan Carstensen ile birlikteydim. Hepimiz bir kez daha Keith Karl Rawlins'in omzunun üzerinden bakıyorduk.

FBI siber suçlar uzmanı, İngiliz istihbaratına göre Senatör Walker'ın katiline ait olan banka hesaplarını hackliyordu. Sean Lawlor adına olan hesaplar -İngiliz MI6'in talebi üzerine ortaya çıkarıldı- bilinen kara para aklama merkezlerindeydi: Panama, Seyşeller ve Jersey Adası.

Ekran Lawlor'ın Panama'daki hesabının elektronik defterine geçtiğinde Rawlins, "İşte buradayız," dedi.

Aşağı kaydıldı. "Boş." "Son işlemleri bul," dedim.

Bunu yaptı ve Lawlor'un boğulduğu gün bir milyondan fazla avro ve bir milyon İngiliz sterlininin transfer edildiğini gördük.

"Nereye gitti?" Mahoney sordu.

"Bank in ..." Rawlins çalgınca yazdığını söyledi. "El Salvador." "Hackleyebilir misin?" Ben sordum.

Sanki ona hakaret etmişim gibi bana baktı ve kısa süre sonra ekranda hesabı açtı. O da boştu.

"Kimin hesabı?"

"Esmeralda del Toro," dedi. "Madrid'deki adres." "Bana gönderin," dedi Carstensen. "Ajanları göndereceğim."

Rawlins yaptı ve sonra Mahoney, "Para oradan nereye gitti?" diye sordu.

"Muhtemelen başka bir boş Hesap, muhtemelen ait için a Paravan şirket ve daha neler," dedi Rawlins. "Bahse girerim Esmeralda

Madrid'deki ev."

"Ya da var olduğunu bile," dedim.

"Beni eğlendirin," dedi Mahoney. "Topu birkaç kez ileri itin."

Rawlins içini çekti ve bilgisayarına bir emir verdi. Hiçbir şey. Bir emir daha verdi. Ekran kıpırdamadı.

"İlginç," dedi. "Son işlemlerin etrafında bir güvenlik duvarı var.

..."

FBI çalışanı başını eğdi, klavyesini tıkırdattı ve Enter tuşuna bastı. Ekran önce değişmedi, ama sonra yanıp sönerik yeni bir

Belge.

"Ahhh," dedi Rawlins. "Para Kraken'deki bir hesaba gitti. Singapur'da kripto para birimleri için bir borsa."

"O hesabı hackleyebilir misin?" Mahoney talep etti.

Biraz yüzünü buruşturdu. "Bu zaman alacaktır. Bu kripto borsaları güvenlik sistemlerini inşa etmek için dünyanın en iyilerini işe aldılar."

Mahoney, "Sana güveniyorum," dedi. "Alex mi?"

kırpıştırarak uzaklara bakıyor, yorgunluk ve cehaletin sisi içinde beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu görmeye çalışıyordum. Sonra İncil'in arka kapağına göz attım ve bir umut ışığı gördüm.

"Kraken Borsası ana sayfasını çağırabilir misin?" Dedim.

Rawlins aradı ve ben umuttan fazlasını gördüm. Bir olasılık gördüm. "Ne düşünüyorsun Cross?" Carstensen sordu.

"Parayı takip etmeyi unut," dedim. "Bitcoin'i takip etme oyunu oynayalım."

BÖLÜM

95

DÖRT SAAT SONRA Rawlins, Mahoney, Carstensen ve soruşturmada görevli bir düzine kişinin yardımıyla, ABD hükümetini suikast yoluyla devirme planının arkasında kimin ve neyin olduğunu bildiğime inandım.

"Bunu kim yapar?" FBI direktörü Derek Sanford, teorimi konferans odasında kendisine açıkladıktan sonra başını sallayarak şöyle dedi. "Sonu yok mu, dibi yok mu?"

Carstensen, "Henüz şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamayız efendim," dedi. "Ayrıntıları öğrenmeden önce yapmamız gereken çok iş var. Bu arada, keşke hâlâ sıkıyönetim altında olsaydık. Bu işleri daha da kolaylaştırırdı."

Sanford durakladı ve sonra şöyle dedi: "Şimdilik size olağanüstü güçler sunabilirim. kaldığınızda müdahale edin. Aksi takdirde, ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın."

Cep telefonunun çaldığını duydum. FBI direktörü ekrana baktı ve "Larkin, Talbot'un Oval Ofis üzerindeki hak iddiasının geçerliliği konusunda Yüksek Mahkeme'ye dilekçe verdi" dedi.

"Hâlâ etrafta uçuyor mu?" Mahoney söyledi.

Sanford, "Kansas'taki evinde mahkemenin kararını bekliyor," dedi. "Her neyse. Bu bizim yetki alanımızın dışında. Gidip gerçek tutuklamalar yapın. Hepsini gözaltına aldığınızda, tüm suçlu yürüyüşlerine son vermek için suçlu yürüyüşü istiyorum."

"Peki ya evleri? Ofisleri?" Mahoney söyledi.

"Arama emirleri bir saat içinde uygulanacak. Bu gerçekleştikten sonra Rus meslektaşlarım ve Interpol ile temasa geçeceğim. Bizim yetki alanımız dışındaki her şeyle onlar ilgilenecek. Ve uygun olduğunda, Gizli Servis'e niyetimizi bizzat bildireceğim."

Sanford toplantı odasından çıktıktan sonra Carstensen önce beni sonra da Mahoney'i işaret etti. "Siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

"Arabayla mı?" Ned sordu.

"Helikopter," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

"SWAT MI?" diye sordum.

Carstensen saatini kontrol etmek için durakladı. "Saat kaçta başladı demiştiniz?" "Akşam yedi."

"Tam bir SWAT ekibini hazırda bekleteceğim," dedi kapıyı açarak. "Ortam ve durum göz önüne alındığında, hedeflerimizin yerinin kolayca tespit edilip etkisiz hale getirileceğini umuyorum."

BÖLÜM

96

Akşam saat altıda Kristina Varjan, Pablo Cruz'un kendisine verdiği karbon bıçağı çıkarıp koluna soktu ve uzun, geniş bir beton koridoru dolduran insan kalabalığının arasından sıyrıldı.

Suikastçı onları zar zor fark etti. Odaklanmıştı. Hazırlanmıştı.

"Güneybatıdan geliyorum," dedi, sesi boğazına bantlanmış ve gömleğinin altına gizlenmiş hassas Bluetooth mikrofon tarafından alındı ve iletilti.

Cruz küçük bir kulaklıktan "Kuzeybatıdan geliyor," dedi.

Dana Potter, "Doğudan batıya doğru kesiyorum," dedi. "Yakın merdivenden yaklaşacağım."

"Kas mı?" Varjan söyledi.

"Görünmüyor," dedi Potter. "Ama orada olduğuna eminim." "Mümkünse kan olmasın," dedi Cruz.

Varjan cevap vermedi. Kalabalığın arasından kendisine doğru gelen bir kadın fark etti. Yüzünde endişeli bir ifadeyle telefonuna bakıyordu ve boynunda bir kordonla asılı bir VIP kartı vardı.

Güneş gözlüklerini takan Varjan elindeki VIP kartına baktı ve kendine güvendiğini hissetti. Merdivenlerden bir üst kata çıktı ve en üstte telefonuna bakan bir güvenlik görevlisiyle karşılaştı. Gülümsedi ve VIP kartını uzattı.

"Kordon koptu," dedi mahcup bir tavırla.

Güvenlik görevlisi sıkılmış görünüyordu, ona el salladı ve telefonuna bakmaya devam etti. Varjan onun etrafından dolaşarak uzun bir koridora girdi ve en uçtan Cruz'un kendisine doğru geldiğini gördü, Cruz'un üzerinde de VIP kartı vardı.

Aralarında asker tıraşlı ve asker duruşlu iri yarı beyaz bir adam duruyordu. Sırtını bir kapıya yaslamıştı. Takım elbise ceketinin altında göğüs hizasında bir silah çıkıntısı dikkatini çekti.

Kasın başı döndü, ikisini de içine aldı.

Varjan sağındaki merdivene yöneldi ve çevresel görüşünde Kanadalı suikastçı Potter'ın boynunda VIP rozetiyle tırmanmakta olduğunu gördü.

Yüzüne rahat bir gülümseme yaydı ve güvenlik görevlisine doğru yürürken biraz çakırkeyif davranıyordu.

"VIP partisinin olduğu burası mı?" diye sordu utangaç bir şekilde. "Hayır, hanımefendi."

"Bu doğru mu?" Cruz da birkaç tane içmiş gibi . "Bana da burası olduğu söylenmişti."

"Ben üç," dedi Potter onun arkasından.

Koruma rahat ve kontrollü görünüyordu, onlardan ya da giydikleri tuhaf kıyafetlerden rahatsız olmamıştı.

"Ben Philip Stapleton, Victorious'un güvenlik müdürüyüm ve size burada parti olmadığını söyleyebilirim. Henüz."

"Henüz mi?" Varjan VIP kartını kaldırarak ona yaklaşırken gösterdi.

"Yani erken mi geldik?" Cruz söyledi.

Bu soru Stapleton'ın dikkatini Varjan'ın üzerine atılıp karbon bıçağın ağzını boynunun yan tarafına, tam çene kemiğinin altına ve şahdamarına dayamasına yetecek kadar dağıttı.

Varjan, "Yanlış bir hareket yaparsan kanını burada akıtırım," diye fısıldadı. Cruz geldi ve Stapleton'ın göğüs kılıfından tabancayı aldı.

"Hemen kapıyı aç," dedi Varjan.

Cruz muhafızın tabancasının namlusunu şakağına dayadı. "Karar sizin."

"Şifreli" dedi gardiyan. Ama onlara numarayı verdi.

Potter kodu kapının yanındaki pede tuşladı. Kapı kilidinin açıldığını duydular. Bıçağı hâlâ Stapleton'ın çenesinde olan Varjan onu içeri itti. Diğer iki suikastçi da onu takip ederek hızla içeri girdi.

Cruz kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken Varjan odadakilere "Kimse kıpırdamasın," dedi. "Yoksa bu adam ölür."

Pazartesi akşamı saat 6:40'ta Atlantic City'nin dış mahallelerine ulaştık. Pencerenin dışında ve FBI helikopterinin çok altında hayat devam ediyordu. Bu yükseklikten, ülkenin son birkaç gündür sıkıyönetim altında ve birbiri ardına anayasal krizlerin pençesinde olduğunu asla bilemezsiniz.

Cep telefonum çaldı ve bana bir mesaj geldiğini haber verdi. Arayan yine Nina Davis'ti.

Lütfen, Dr. Cross. Yardıma ihtiyacım var. Sanırım biri beni takip ediyor, tam tersi değil. Ve korkuyorum.

Mesaja baktım ve sonra cevap verdim: Hâlâ soruşturmaya bağlıyım. Evde kalın. Kendinizi tehdit altında hissederseniz yerel polisi arayın. En kısa zamanda arayacağım.

Cevap beklemek yerine telefonu kapattım.

"Polis ışıkları," dedi Carstensen, helikopterin kendi tarafındaki penceresinden dışarı bakarak. "İniş bölgemize doğru ilerliyor. Pilot, nedenini bulabilir misin?"

"Anlaşıldı," dedi pilot.

Şimdi polis arabalarını görebiliyordum, beş tanesi de doğuya, okyanusa doğru gidiyordu. Pilot tekrar girdi. "Atlantic City polisi Tropicana garajında bir cinayet ve vahşi bir saldırı ve soygun olduğunu açıkladı. Üç kurban var, üç saldırgan, hepsi de kostüm giymiş."

"Bizimle ilgili olmadığı sürece," dedi Carstensen. "Bizi şu çatıya koyun." "Ne çaldılar?" Ben sordum.

"Büyük şov için VIP biletleri."

"Ne tür kostümler?"

"Söylemedi," dedi pilot. "Ama soracağım."

Tropicana kumarhanesinin tepesindeki helikopter pistine önce helikopter rüzgarda titreyerek daireler çizdik. Soğuk, çığ bir deniz melteminin içine atladık. Carstensen kumarhanenin güvenlik şefiyle konuşurken Mahoney ve ben aceleyle bir kapağa ve bir merdivene yöneldik. Onu dışarıda bekledik ve sonra hep birlikte birkaç blok kuzeye, tarihin en büyük boks maçlarından bazılarının yapıldığı ünlü bir spor ve eğlence mekânı olan Boardwalk Hall'a doğru yürüdük. tutuldu.

Ancak o gece, tabelada şu yazıyordu

Üçümüz ana kapıya gittik ve güvenliğe rozetlerimizi ve kimlik bilgilerimizi gösterdik. Carstensen sessizce güvenlik görevlisine bizi içeri almasını ve varlığımızı kendisine yoksa adaleti engellemekten tutuklatacağını söyledi.

Mekanın lobisi ve koridorları, çoğu Victorious avatarları gibi giyinmiş video-oyuncularıyla doluydu ve hepsi etkinlik salonuna doğru ilerliyordu.

Mahoney, "On bin beş yüz kapasite," dedi.

Carstensen, "Aramayı daraltın," dedi. "Ucuz koltuklara bakmıyoruz."

Ayrıldık. Mahoney kuzeye, Carstensen güneye gitti. Çıkabildiğim kadar yükseğe tırmandım ve en öndeki bölüme geldim. Salon zaten yarıdan fazla doluydu. Rap müzik çalıyordu ve pistin ortasını dolduran büyük bir güreş ringinin etrafında şenlikli bir atmosfer vardı. Ringin içinde altı boş oyun istasyonu vardı ve televizyon kameraları kollarıyla bunların üzerinde sallanıyordu.

Cep dürbünümü çıkardım ve onu kullanarak ringin ötesine, salonun diğer ucunda bir grubun kurulmakta olduğu sahneye baktım. Sahnedeki herkesi taradım ama aradığım kişiyi göremedim.

Carstensen'in ucuz koltukları görmezden gelmekle ilgili sözlerini hatırlayarak güreş ringinin her tarafına, ilk on sıraya, en iyi koltuklara baktım. Hiçbir şey yoktu.

Ama sonra salonun tam karşısına ve bir kat aşağıdaki localara doğru baktım. Çoğu karanlıktı, bu beni şaşırttı. Belki de e-spor henüz bir tür kurumsal müşterinin ilgisini çekecek kadar büyük bir iş değildi.

Sebepler ne olursa olsun, sadece bir tanesi dolu görünüyordu. Işıklar yanıyordu. Kutunun tam karşısına gelene kadar ilerledim ve dürbünle baktım.

İlk gördüğüm şey sırtı bana dönük bir kadındı. Celes Chere avatarı gibi göz alıcı bir kıyafet giymiş ve siyah bir peruk takmıştı. Yanında, yine sırtı bana dönük, siyah bir kovboy şapkası ve atlıların yağmurda giydiği türden uzun, paçaları kıvrık bir pardösü giyen iri yarı bir adam duruyordu. Tıpkı avatar Bay Marston gibi.

Neredeyse dikkatimi gök kutusundan ayıracaktım ki ikisinin ötesindeki hareketi fark ettim. Soluma doğru bir metre daha ilerledim ve Victorious Gaming'in çiçeği burnunda kurucuları Austin Crowley ve Sydney Bronson ile şirketin güvenlik müdürü Philip Stapleton'ı gördüm.

Crowley bir kulüp sandalyesinde öne doğru oturmuş, parmaklarını çan kulesi pozunda birleştirmiş, kalın siyah gözlüklerinin ardından başını öne eğmiş, dizüstü bilgisayarında hararetle çalışan Bronson'a bakıyordu. Stapleton, Crowley'nin arkasındaki sandalyeye yığılmıştı. Gözleri kapalıydı ve bolca kan kaybediyordu.

bir kafa yarısından. Bronson'ın arkasında Muzaffer avatar Gabriell'in beyaz cübbesini giyen bir adam duruyordu.

Meleğin sadece bir kısmını görebiliyordum. Kovboy başını tam olarak görmemi engelledi.

"Cross?" diye seslendi pilot. Parazit ağırdı.

"Anlaşıldı."

"Tropicana'daki saldırganların nasıl giyindiğini sormuştunuz. Bir kovboy, bir melek ve bir punk rockçı."

Gökyüzü kutusunda, Bronson dikkatini bilgisayarından ayırdı, büyük kovboya baktı ve başını salladı.

Kovboy pencereden uzaklaştı ve doğruca Bronson'a doğru yürüdü, sonra durdu, sırtı bana dönüktü. Bronson kovboya bilgisayarını uzattı ve kovboy locadan ayrıldı.

Ama tam o noktada durmasaydım, Gabriel gibi giyinmiş adamın taktığı lateks maskeyi, sol kolunun garip bir şekilde sallanışını ve sağ elinde tabancaya benzeyen şeyi gözden kaçırabilirdim. Veteriner ve Jared Goldberg, Başkan'ın katilinin sol dirseğinden yaralandığını söyledi.

Emin olmak için odak noktasıyla oynadım. Ama sonra Celes Chere kılığındaki kadın dönüp pencereden dışarı, binadaki izleyicilere baktı.

Gözlükleri indirdim ve sakın kalmaya çalışarak mikrofonumu çalıştırdım.

"Ben Cross. Bronson, Crowley ve Stapleton'ı konferans salonunun güney tarafındaki orta locada buldum. Eğer yanılmıyorsam, Kristina Varjan ve muhtemelen başkanın katili de dahil olmak üzere üç suikastçı da onlarla birlikte orada." Mahoney ya da Carstensen cevap veremeden dürbünümü tekrar kaldırdım ve Varjan'ı, spot ışıklarının parıltısını kesmek için elini alına götürmüş, sağa bakarken buldum.

bana geri döndü.

BÖLÜM

98

KULAKLIĞIM ÇATIRDADI.

Mahoney, "Alex, konumu tekrar et, karıştırıyorsun." dedi.

Varjan yeterince görmüştü. Arkasını döndü ve hızla pencereden uzaklaştı. Gabriel onu takip etmeden önce tabancasının kabzasıyla Bronson'ın kafasının arkasına vurarak yere yuvarlanmasına neden oldu.

"Çapraz mı?" Carstensen söyledi. "Tekrar mı?"

Dürbünü ceketimin cebine sıkıştırdım, döndüm ve çıkışa yöneldim. Koridora çıktığımda tereddüt ettim, sola gidersem locaların daha yakın olacağını biliyordum. Bunun yerine sağa döndüm ve giderek büyüyen taraftar kalabalığının arasından kaçarcasına koşmaya başladım, bunu yaparken de mikrofonumu tetikledim.

"Ben Cross," dedim. "Tekrar ediyorum, suikastçılardan ikisi, muhtemelen üçü burada, binada. Başkan'ın katili ve Varjan. Beni o yarattı. Gökyüzü kutularından kaçıyorlar. Göz alıcı bir kız, siyah şapkalı ve uzun kahverengi pardösülü bir kovboy ve beyaz cüppeli ve lateks maskeli bir melek arayın. Meleğin sol kanadı kırılmış, tıpkı Başkan'ın suikastçısı gibi ve silahlı. Diğerlerinin de öyle olduğunu varsayalım."

"Anlaşıldı," dedi Mahoney. "Açık hava localarına en yakın çıkışa doğru gidiyorum."

Carstensen, "SWAT'ı çağırıyorum, tüm mekânı mühürlüyorum." dedi.

Sonunda bir merdiven gördüm ve aşağı inmek istedim ama yukarı çıkan çok fazla insan vardı. Akıntıya karşı sertçe sağa sıkışmak zorunda kaldım, bu da bana daha fazla zamana mal oldu.

Skybox katına ulaştığımda aşağı inmeye devam etmeye karar verdim. Mekânı terk etmeye çalıştıklarından hiç şüphem yoktu.

Varjan az beni gördü. Beni motelde ve e-spor şampiyonasının ilk gününde gördü. FBI'dan olduğumu biliyor. Hepsi yüksek alarmda olacak.

Salonun en alt katına ulaştım ve neredeyse Mahoney'nin localardan en kısa uçuş hattını bekleyerek gittiği batı girişine doğru . Ama içimden bir ses tam tersini yapmamı, geri dönüp doğruya gitmemi söyledi.

Kalabalığın izin verdiği kadar hızlı hareket ederek bir elimi beylik silahımı çekmeye hazır tuttum ve koşarken başımı çevirerek yüzleri ve kostümleri taradım.

Celes Chere gibi giyinmiş birkaç kıza ve siyah şapkalı iki kovboya baktım. Ama atlı tozlukları giymiyorlardı ve-

Bir alarm başladı.

şaşırtmaca diye düşündüm. *Tıpkı geçen seferki gibi.*

Taraftarlar ne yapacaklarını bilemeden oldukları yerde donup kaldılar. Birkaçı panikledi ve insanların "Yangın mı?" dediğini duydum. Sonra önümde bir çığlık duydum.

Rozetimi ve silahımı çıkardım ve bağırdım, "FBI! Yere yat!"

İnsanlar aşığı inmek yerine kaçışmaya başladılar ama bu durum kalabalığın arasından bir yol açarak geçitteki bir virajı hızla dönmemi ve acil çıkış tabelasının altında yanıp sönen kırmızı ışığı görmemi sağladı. Yanıp sönen ışığın altında, aralık duran acil çıkış kapısının önünde bir güvenlik görevlisi kan gölü yatıyordu.

"Yardım yolda," diye bağırdım yaralı adamın üzerine atlarken, omzumu kapıya atmadan önce tabancasının kılıfından çıkmadığını gördüm.

Kapı açıldığında çelik bir merdiven sahanlığı ve bir bölmeye park edilmiş boş bir ambulansa inen kısa bir merdiven ortaya çıktı.

Ambulansın arkasında, üst kapı açıktı. Ona doğru koştum. Ellerinde kahve fincanları taşıyan iki acil yardım görevlisi belirdi.

"FBI!" Bağırdım. "Bu kapıdan çıkan insanları gördünüz mü?"

"İki kişiler, melek gibi giyinmiş bir adam ve parıltılı bir kız," dedi içlerinden biri. Elindeki kahve fincanıyla işaret etti. "Tahta kaldırıma doğru deli gibi koştular."

BÖLÜM

99

Boardwalk Hall'un kuzey tarafı boyunca ve mikrofonumu çalıştırdım. "Bu yine Cross," dedim nefes nefese. "İki tanesi kaçtı.

Mekan. Tekrar ediyorum, mekandan kaçtı. Helikopteri havalandırın. Önümdeki iskelede bir yerdeler. Melek kostümlü erkek. Kadın glam giyinmiş."

"Anlaşıldı," dedi Carstensen.

Yan tarafımda bir sancı ile tahta kaldırıma ulaştım ama dürbünle güneye, Tropicana'ya doğru bakacak kadar başardım.

Ham koşullara rağmen, tahta kaldırım boyunca bir yığın insan vardı, bazıları üzerime geliyor, bazıları uzaklaşıyordu. Melek yoktu. Çekici bir kız yok. Kovboy da yoktu.

Tahta kaldırım boyunca kuzeye bakmak için döndüm ve benzer küçük yaya gruplarını gördüm.

"Gördüm!" Tekrar havalanırken mikrofona bağırdım. "Tahta kaldırımında kuzeye doğru gidiyorum, salonun iki blok kuzeyinde, iskelenin yanında!"

Önümde beyaz cüppeler giymiş bir adamın arkasına sağlam bir bakış attım ve yanında bir kadın gördüm. Tekrar kaçma şansları yok, dedim kendi kendime ve hızımı artırdım.

Bir blok boyunca ikisini de önümde bulamadım ve gördüklerimden şüphe etmeye başlamıştım. Ama sonra meleği tekrar gördüm, hala sırtı bana dönüktü, hala kuzeye doğru gidiyordu, Bally's Beach Bar'ın yanından geçiyordu.

Artık yalnızdı ve koşmuyordu. Sol kolu işe yaramaz görünüyordu. Sirenler batıma, kuzeyime, güneyime doğru çalmaya başladı.

Kulaklığım parazitlerle çtırdadı. Arayanın Carstensen olduğunu anlayabiliyordum ama ne söylediğini anlayamıyordum.

Mikrofonu açtım ve "Melek kılığındaki şüpheli Michigan Caddesi'nin kuzeyindeki tahta kaldırımında Brighton Park'a doğru ilerliyor. Şüpheli şu anda yalnız."

Mahoney'nin "Anlaşıldı" dediğini zar zor duyabiliyordum.

Tahta kaldırımındaki birkaç kişiyi önümde tutmaya çalışarak koşmaya devam ettim, böylece suikastçı arkasına dönüp bakarsa benim ilerlediğimi görmeyecekti.

Trajedi ondan yarım bloktan daha az uzaktaydım.

Genç bir Atlantic City üniformalı polis memuru parktan çıkıp katilin önüne geldi. Devriye polisi hızla ilerliyordu ve katili gördüğünde

meleği, elleri ve tabancası çoktan yükselmiş bir halde, savaş atışı pozisyonuna doğru kaymaya başladı.

Suikastçı daha hızlıydı; silahını havaya kaldırıp ateş etti ve polis memurunu kurşun geçirmez yeleğinden vurdu. Polis geriye doğru sendelerken, tabancasının tetiğini çekti. Kurşun geniş bir alana yayıldı, tahta kaldırıma çarptı ve sekerek denize doğru gitti.

Meleğın ikinci atışı genç polisi boğazından yakaladı ve onu yere düşürdü.

O sırada hızla ona yaklaşıyordum. Yağmurluk giymiş iki histerik genç kadın bana doğru kaçıyordu.

"FBI!" Meleğē bağırdım. "Silahını bırak! Ellerini !"

İki kız iki yanıma daldı. Başkan'ın suikastçısı çoktan omzunun üzerinden bakmış ve silahını kaldırarak olduğı yerde dönmeye başlamıştı.

Tam olarak dönmemişti ki, ilk atışım (boştaki elimle ve titrek bir şekilde) sol bacağıının ham kısmına isabet etti. Ateş ederken sarsıldı. Kurşunun sol kulağıma çarpıp beni sarstığını duydum.

Eğitimli bir suikastçı bu mesafeden iki kez ıskalamayacağı için, silahı ona doğrulttum ve onu savunmaya geçirmeyi umarak tekrar ateş ettim.

Ama bir mucize eseri, göğüs kafesinin hemen altına isabet etti. Kamburlaştı ve sonra sertçe yan tarafına düştü, nefes nefese kaldı.

. Silahını kaldırmaya çalıştığında, tekmeyle elinden aldım.

ömeliş nefes alabilmesi için maskeyi çıkardım. Yüzü şişmiş bir dikiş yığınydı.

"Kimsin sen?" Dedim. "Hobbs'u öldürmen için seni kim tuttu?"

Bana gözlerini kırptırdı, sonra titredi ve ağzından sızmaya başlayan kanın arasından, "Ben... hiç kimseyim... hiçbir yerde... hiçbir-" diye mırıldandı.

Suikastçı o anda sarsıldı, boğuldu ve öksürerek koyu bir kan fıskırttı.

Tahta kaldırımında titreyerek öldü.

Ona baktım, bulunduğum yere yaklaşan siren seslerini ve yaklaşan bir helikopteri duydum, sonra yağmurluklu iki genç kadını kontrol etmek için döndüm.

Kristina Varjan yirmi metre arkamda durmuş, iki büklüm olmuş ve bir tabancanın namlusundan bana bakıyordu.

BÖLÜM

100

"Silahı bırak, Cross," dedi Varjan. "Ya da öl."

Silahımı bıraktım ve betona çarptığını duydum.

"Bir ordu geliyor Kristina," dedim. "Buradan asla canlı çıkamayacaksın."

Adını söylediğimde yüz ifadesinin gerginleştğini fark ettim.

"Şansımı deneyeceğim," dedi. "Sadece Başkan'ın ya da diğerlerinin ölümüyle hiçbir ilgim olmadığını bilmenizi istedim. Ben bir hizmetçiydim. Temizlik. Hepsi bu."

"Kimin hizmetçisi, Kristina?"

"Gördün," dedi, daha da sinirlenerek ama etrafına bakarak.

"Ne gördüm Kristina?" Soyadına sertçe vurarak sordum. "Kes şunu," dedi silahı bana doğru sallayarak, "yoksa seni yine de öldürürüm."

Gökyüzünde onun arkasında helikopterin geldiğini gördüm. Devriye arabaları Michigan'da gıcırdayarak durmuşlardı ve balonları mavi renkte yanıp sönüyordu. Arkamdan, parktan, tekerleklerin patinaj yaparak durduğunu ve sirenlerin sustuğunu duydum.

"Bitti Kristina," dedim. "Silahını bırak." Varjan sahile ve suya baktı.

"Seni de oradan çıkaracaklar. Kendini kurtar. Silahını bırak."

"Beni CIA alır. Başka kimse değil."

"Bunun için söz veremem."

Cevabımı değerlendirdi ve sanki bir karara varmış ve kaderine boyun eğmiş gibi omuzlarındaki tüm gerginlik kayboldu.

"O zaman hepsini geri alıyorum," dedi Varjan, sesi düzdü. "Benden önce ölmen gerekecek Cross. Cehenneme giden yolda önderlik etmen gerekecek."

"Hayır-" Tetiği çekmeden önce ağzımdan kaçırmayı başardım.

Kurşunu adem elmamın on santim altından bana saplandı.

Geriye savruldu ve ayaklarım yerden kesildi. Sert bir şekilde yere düştüm, bir halde nefes almaya çalışıyordum. Her şey karanlığa gömülmeden önce hatırladığım son şey olan yaylım ateşinden önce bir silah sesi ve üçüncüsünü daha duydum.

BÖLÜM

101

DANA POTTER, Boardwalk Hall'dan batıya doğru sabit bir hızla ilerliyor, kendini rahat bir özgüven sergilemeye zorluyor ve sirenlerini çalarak yanından geçen polis arabalarına sadece geçici bir ilgi gösteriyordu.

İşini bitirmiş bir halde gök kutusundan çıktıktan sonra Potter servis girişine yöneldi ve hemen ardından bir çöp kamyonunun dolu bir çöp konteynırına yanaştığını gördü.

Kovboy şapkasını, pardösüyü ve Sydney Bronson'ın dizüstü bilgisayarını kaldırılıp kamyonu atılmadan hemen önce çöp kutusuna attı.

Potter Caesar's Palace'ın girişine varıp içeri girmeden önce hem kimliği belirleyici giysiler hem de o sansarın bilgisayarı bölgeyi terk ediyordu. Günün erken saatlerinde keşfettiği bir hediyelik eşya büfesine doğru yürüdü ve üzerinde kumarhanenin logosu olan kapüşonlu bir sweatshirt satın aldı.

Kapüşonunu giydi ve tam zamanında gazinodan çıkarak kuzeydoğuya, tahta kaldırıma ve sahile doğru üç el, ardından da art arda dört el daha ateş edildiğini duydu. Bir ara verildi, sonra bir el ateş edildi, bir dakika sonra bir el daha ateş edildi, sonra birkaç el daha ateş edildi, çatışma çıktı.

Ama o zamandan beri, Potter batıya doğru yürüdükçe sadece siren seslerini duyuyordu. Durağa yanaşmak üzere olan bir otobüs gördüğünde, ona yetişmek için koştu.

Potter boş bir koltuğa oturdu, esnedi ve gözlerini kapadı. On durak sonra trenden indi, köşedeki dükkâna girdi ve bir Bud tallboy aldı. Tren istasyonuna kadar yedi blok yürürken içti ve Newark Penn İstasyonu'na bir bilet aldı.

On bir dakika geçti. Trene binmişti ve tren ediyordu. İki durak sonra indi. Kuyruk olmadığından emin olana kadar trenden inen diğer herkesi izledi. Sonra bir bilet daha aldı, bu sefer Hoboken'e.

O treni beklerken, Potter perondan aşağı, tüm yolcuların arasından yürüdü. Ancak o zaman cebinden yanık telefonu çıkardı ve başka bir yanık telefonun numarasını tuşladı.

"Paul?" Mary, üzerinde anlaştıkları kodu kullanarak, "Paul," dedi.

"Buradayım, Sal," dedi. "Biz iyiyiz. Onu hemen o cehennem çukurundan çıkar." Kadının ağlayarak yıkıldığını duydu.

"Hadi, şimdi," dedi. "Güçlü olmana ihtiyacım var. ." "Sadece çok rahatladım, çok umutluyum, hepsi bu."

Potter gülümsedi. "Ben de."

"Takip ediyor musun?"

"geldiğince çabuk orada olacağım. Ama terapiye başlamak için beni beklemeyin." "Ödeme ne olacak?"

"Anladım. Şimdi işe koyul."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi. Telefonu kapattı ve çöp kutusuna atmadan önce ikiye böldü.

Potter cebinden bir USB bellek çıkardı, ona baktı ve oğlunun iyileştiğini, ayağa kalktığını ve yeniden yürüdüğünü hayal etti.

Bu riske değecek, diye düşündü. Jesse her değer.

Er ya da geç ABD federal ajanlarının izini bulacağını bile kabul edebilirdi. Er ya da geç onlara Teksas'taki işi tek başına yaptığını, karısının Meclis Başkanı'na ve Dışişleri Bakanı'na iki ayak üzerinde yan yana duran iki aynı tüfekte suikast düzenlediğinden haberi olmadığını söylemek zorunda kalacaktı.

Mary'nin Jesse'nin kök hücre tedavilerinin maliyeti hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu öğrenmek için Panama'ya giden oydu. Karısının bunlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Tüm bunları söyleyecek ve sonra bir şekilde ölecekti, polis tarafından öldürülecek ya da intihar edecekti ki anlaşma tamamlansın ve Mary Jesse'yi büyütmede özgür kalsın.

Treni istasyona yanaştığında, Potter kaderiyle barışıktı. USB belleği cebine soktu ve trene bindi. Jesse'yi zihninde yürürken görebiliyordu ve bunun için önüne çıkabilecek her cezayı kabul edecekti.

FBI helikopteri, Varjan'ın beni Kevlar yeleğimin içinde vurduğu tahta kaldırımın yanındaki sahilden havalandığında başım biraz döndü.

Kısa mesafeden gelen kurşun beni yere serip bayıltmaya yetmişti.

Ama uzun sürmedi. Birkaç saniye içinde döndüm ve Carstensen, Mahoney ve küçük bir Atlantic City polis ordusunun Macar suikastçının kurşunlanmış cesedinin yanından geçtiğini gördüm.

Beni kıpırdamadan yatıp sağlık görevlilerini bekletmeye çalıştılar ama reddettim ve Victorious Gaming'in güvenlik müdürü Philip Stapleton sendeleyerek yanıma geldiğinde sersemlemiş bir şekilde ayağa kalkıyordum. Yüzü ve takım elbisesi kan içindeydi. Kafasında bir tomar kanlı peçete tutuyordu.

Carstensen, "Tutuklayın onu," dedi.

"Hayır," dedi Stapleton. "Benim bu işle hiçbir ilgim yok." "Onu ve patronlarını tutuklayın," diye tersledi.

"Gittiler," dedi Stapleton. "Bu yüzden sana geldim. Beni orada ölüme terk ettiler. Onlar gittikten sonra doğruca buraya geldim."

"Nereye gittiler?" Mahoney talep etti.

"Havaalanı," dedi Stapleton. "Bir jetleri var."

"Yine de tutuklayın onu. Onu bir hastaneye götürün."

"Hayır! İnanın bana. Ben ülkeme hizmet ettim. Ülkemi seviyorum. Asla...

Orada baygın numarası yaptım. Söyledikleri her şeyi duydum. Her şeyi."

Stapleton bu şekilde benim ve Mahoney'nin karşısındaki atlama koltuğunda oturuyordu, bilekleri kelepçeliydi ve bir FBI SWAT doktoru

Başındaki yara.

"Konuş," dedi Carstensen.

Hızlandıkça Stapleton konuşmayı kesmedi ve pilot Atlantic City havaalanındaki hava trafik kontrol kulesini aramaya çalıştı. O uçuşta kafamın bulanık olduğunu kabul ediyorum ama güvenlik müdürünün söylediği her şey şüphelendiğimiz şeylerle uyuşuyordu.

Pilot seslendi, "Gulfstream'e mi bindiler?"

"Evet," dedi Stapleton. "Yerden kalkmalarına izin vermeyin. O şeyin içinde altı bin milden uçabilirler."

"Bunlar onlar," dedi pilot. "Piste doğru taksi yapıyorlar ve hava trafik kontrolünün geri dönme emirlerini göz ardı ediyorlar."

"Çekilin!" Carstensen bağırdı.

Pilot helikopteri saatte yüz kırk beş mil hıza ulaştırdı. Sonra hızını düşürdü ve kuşu havaalanı kulesinin yanından geçirdi.

Pilot jetin üstünden uçup onu geçtikten sonra pist üzerinde yan yattığında Gulfstream doğru dönüş yapmak üzereydi. Jet gelmeye devam etti. Carstensen helikopterin yan kapısını geri kaydırđı. Beş FBI SWAT ajanı otomatik silahlarını kokpite ve pilota doğrulttu.

Jet durdu. Motorlar durdu. Jetin pilotu ellerini . İniş yaptık. SWAT memurları jetin etrafını sardı.

Carstensen helikopterin hoparlöründen "Burası FBI; kapıyı açın ve elleriniz havada dışarı çıkın," dedi. "Şimdi."

İki dakika sonra uçağın kapısı yavaşça açıldı ve merdivenlerden aşağıya inildi.

Önce Austin Crowley geldi, kalın gözlüklerinin arkasından endişeyle gözlerini kırpıştıırıyordu, iki elinin parmakları başının üzerinde birbirine geçmişti. Crowley'nin ortağı Sydney Bronson ellerini kaldırmıştı ama açıkça meydan okuyordu.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı ajanlar Crowley'yi yakalayıp yüzüstü asfalta çarptıktan sonra. "Neden sen-"

İki ajan onu sürükleyerek merdivenden indirmiş, ortağının yanına atmış ve bileklerini arkadan bağlamıştır.

Carstensen'e baktım, o da başıyla onayladı ve "Sizindir, Dr. Cross" dedi.

"Austin Crowley, Sydney Bronson," dedim. "Her ikiniz de bu suçtan tutuklusunuz.

Birleşik Devletler hükümetini devirmek için komplo kurmak."

Ertesi sabah onda Beyaz Saray'ın kuzeydoğu kapısının önünde Bree ve ben Mahoney, Carstensen ve FBI direktörü Sanford ile buluştuk. Kimliklerimizi gösterdikten sonra içeri alındık ve kısa süre sonra kendimizi Oval Ofis'in dışındaki koridorda bulduk.

"İyi misin?" Bree bana fısıldadı. "Hafif baş ağrısı."

"Kafanı kastetmedim."

"Biliyorum. Ben iyiyim."

Neden bilmiyorum ama kapı açıldığında ve içeri girdiğimizde iyiydim, garip bir şekilde sakindim. Oda tanıdığım insanlarla oldukça kalabalıktı. Bazıları kabine üyeleri idi. Diğerleri Kongre'nin her iki kanadından ve siyasi koridorun her iki tarafından liderlerdi.

Dokuz Yüksek Mahkeme yargıcı da oradaydı. Gizli Servis özel ajanı Lance Reamer ve Kongre Binası Polisi'nden Teğmen Sheldon Lee de oradaydı. Bree gidip yanlarında durdu.

Başkan Talbot, Lincoln'ün masasının arkasında ayağa kalkmış, suratı asık bir şekilde duruyordu. "Atlantic City'de ne halt oldu? Kimse bize bir şey söylemeyecek." "Bütün gece bunu çözmeye çalıştık Sayın Başkan," dedi Müdür Sanford.

dedi. "Bilmesi gereken herkese aynı anda bilgi vermek daha kolay geldi." "Peki o zaman," dedi Talbot sinirlenerek, otururken. "İşinize bakın." Sanford,

"Suikastçılardan ikisi öldü," diyen Carstensen'e baktı.

"Dün gece Atlantic City'deki tahta kaldırımında öldürüldüler." diye devam etmeden önce birkaç dakika süren bir şamata koptu.

Baş Yargıç Watts, "Kimdi onlar?" diye sordu.

"Biri Kristina Varjan adında kötü şöhretli bir Macar kiralık katil. Başkan Hobbs'un katili olduğuna inandığımız diğer kişinin kimliği ise henüz belirlenemedi."

Senato çoğunluk lideri "Onlara nasıl yetiştiğinizi açıklayın" dedi.

"Şans eseri, Senatör," dedi Mahoney. "Atlantic City'de soruşturmanın farklı bir yönünü takip ediyorduk ve onları fark ettik."

Meclis kırbacı "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Carstensen, "İşverenlerini haraca bağlıyorlardı." dedi. "Yani cinayetleri işlemeleri için onları kim tuttuysa mı?"

FBI Direktörü "Bu doğru," dedi.

İçişleri Bakanı "Peki kim bunlar?" diye sordu.

"Austin Crowley ve Sydney Bronson, dünyanın en büyük e-spor şirketinin kurucu ortakları ve sahipleri."

Bu, odada bir başka hareketli tepkiye yol açtı. *E-spor mu? Ne?*

Senato çoğunluk lideri "Bundan emin misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Crowley ve Bronson'ın gökyüzü kutusunda üç suikastçıyı gördüğümde, belli ki cinayetler için ödeme talep ediyorlardı. Bronson'a milyonlarca doları Bitcoin olarak, katillerin yanlarında götürdükleri sabit cüzdanlara -küçük, yoğun şifrelenmiş parmak bellekler- aktarmasını sağladılar."

Başkan da dahil olmak üzere odadaki pek çok kişinin yüzünde şüpheciliği görebiliyordum.

"Bunu size söylediler mi?" Başkan Talbot söyledi. "İtiraf mı ettiler?"

Sanford, "Hayır, Crowley ve Bronson bize üçünün de turnuvarın cüzdanının Bitcoin'de olduğunu duyan ve bu durumdan yararlanan sofistike soyguncular olduğunu söylemeye çalıştı" dedi.

Dedim ki, "Bu saçmalık. Güvenlik müdürleri Stapleton suikastçılar tarafından dövüldü ve o locada yapılan konuşmalara kulak misafiri oldu. Crowley ve Bronson'a Stapleton'ın anlattıklarını aktardığımızda, bunu reddettiler ve bizi ve onu dava edeceklerini söylediler."

Carstensen gülümsedi. "Ta ki biz onlara Stapleton'ın neredeyse tüm olayı iPhone'una kaydettiğini gösterene kadar. Sonra teslim oldular ve olayın planlayıcısı olduklarını kabul ettiler."

Başyargıç, "Tanrı aşkına neden böyle bir şey yapsınlar ki? Bunlar video oyunu oynayan insanlar, değil mi?"

"Sofistike video oyunu insanları," dedim. "Uzman kodlayıcılar. MIT ve Harvard zekalılar. Ve bu konuda kibirliler. Bence asla yakalanmayacaklarını, karanlık web hakkında perde arkasında oynayacak kadar bilgi sahibi olduklarını, ABD hükümetini devirmek için anonim olarak suikastçılar kiraladıklarını düşünüyorlardı."

"Ama neden?" diye tekrar sordu başyargıç, sinirlenerek.

Carstensen ona Bronson ve Crowley'nin başkanı öldürmeyi planladıklarını söylediğini anlattı. En azından başlangıçta. Zamanlarının çoğunu karanlık interneti keşfederek, gelecekteki oyunlar için araştırma yaparak geçiriyorlardı ve kiralık katiller sunan bir siteye rastlamışlardı.

Mahoney, "Tasarladıkları bir oyunun akla yatkın olup olmadığını görmek için siteye girdiklerini iddia ediyorlar" dedi.

"Kafam karıştı," dedi Talbot. "Bu bir oyun muydu? Onlar için lanet olası bir oyun mu?"

"İlk başta, efendim," dedim. "Sonra Başkan Grant öldü. Ve birisi onlara eşsiz bir fırsata sahip olduklarını fark ettirdi."

Meclis Başkanı "Ne fırsatı?" dedi.

"Nihayetinde mi?" Dedim ki. "Bitcoin kazanma fırsatı, çok ama çok fazla Bitcoin."

O gün Oval Ofis'te bulunanların çoğu Bitcoin ve kripto para birimlerini hayal meyal duymuştu, ancak biz onlara dijital paranın temelini oluşturan ve ticaretini nispeten anonim tutan blok zinciri teknolojisi hakkında hızlandırılmış bir kurs verdik.

Direktör Sanford, "Pek çok zeki insan bunun paranın radikal geleceği olduğunu düşünüyor," dedi. "Öyleyse kendinize sorun: Bitcoin'in gelecek olduğunu düşünen bu çok zeki insanlardan ikisi olan Crowley ve Bronson olsaydınız ve büyük bir e-spor şirketine sahip olsaydınız ne yapardınız? Girişimciler olarak geleceğe bakıyor, şirketinizi potansiyel olarak radikal bir değişime bağlamaya çalışıyorsunuz. Hangi işte olmak isterdiniz? Hangi işte olmak mantıklı olurdu?"

Odadaki hiç kimse bir şey söylemedi. Sanford bana baktı ve başını salladı. "Kumar," dedim.

"Ne?" dedi başyargıç.

"Şu gerçekleri göz önünde bulundurun" dedim. "E-spor dünyada en hızlı büyüyen katılımcı ve seyirci sporu. Burada gerçekleşmeyen tek şey, dünyadaki diğer tüm sporlarda olan şey: Bahis. Bahis. Kumar."

Carstensen, "Çok uzak olmayan bir gelecekte, e-sporlara dijital olarak, potansiyel olarak dünyadaki herhangi bir bilgisayardan bahis oynayabileceğiniz bir zaman hayal edin. Ve her akıllı telefondan. Ve her tabletten. Ve tüm bahisler izlenmesi zor Bitcoin aracılığıyla gerçekleşiyor."

Müdür Sanford, "Milyarlarca, milyarlarca, milyarlarca takip edilemeyen dolardan bahsediyoruz. Eğer işe yarasaydı, Crowley ve Bronson dünyanın *en* zenginleri olmasa bile en zenginleri arasında olabilirlerdi."

"Kim böyle bir riski göze alır ki?" dedi Temsilciler Meclisi azınlık lideri, tiksintiyle.

Carstensen, "İki süper inek, sosyal becerileri olmayan ve hemcinslerine karşı sıfır empati duyan genç parlak okul terkleri," dedi. "Gerçek hayattaki insanlar ile oyun avatarları arasında çok az fark görüyorlar. Hepsi harcanabilir. Ve oyun teorisi ve tasarımında, olası her hareketin sonuçlarını düşünmede çok iyi olduklarına, tüm temellerini kapsayabileceklerine inanıyorlardı. Ama yapmadılar. Belli ki, Macar suikastçı Varjan'la ilk kez isimsiz olarak temasa geçtiklerinde, o da bazı

Bir tür elektronik dinleme cihazı cevabını kaynağına kadar takip ediyordu. Başından beri onların kim olduğunu biliyordu."

Mahoney, "Onlar açısından ölümcül bir hata," dedi. "Demek istediğim, hedeflerinin her birinin güzergahlarını bilecek kadar iyi hacker'lardı, ama onun hatasını gözden kaçırdılar."

Senato çoğunluk lideri şöyle dedi: "Aptallar. Kongre böyle kontrolsüz kumar oynanmasına asla izin vermezdi."

Omuz silktim. "Başkan bunun iyi bir fikir olduğunu düşünseydi Kongre bunu yapabilirdi."

Oval Ofis'in dört bir yanında kaşlar çatıldı ve sonra kafalar şaşkın görünen Başkan Talbot'a baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Dedim ki, varsayımsal olarak, efendim, eğer başkan e-spor üzerinde sınırsız kumar oynamanın iyi bir fikir olduğunu düşünseydi, planları işe yarayabilirdi. Böyle bir başkan popülaritesini ve nüfuzunu kullanarak Kongre'den geçmesini sağlayabilir, bunu hükümet yararına yeni gelir kaynakları getirmenin bir yolu olarak satabilirdi."

Talbot, "Varsayımsal olarak ya da değil, böyle bir şeyi desteklemiyorum," dedi. "Asla desteklemedim. Asla da desteklemem."

Odada bir sessizlik vardı.

Direktör Sanford konuşmasını şöyle bitirdi: "Üzgünüm Sayın Başkan ama bunun doğru olmadığını bilmelisiniz."

Başkan başını kaldırdı ve Sanford'a ters ters baktı. "Bana neyi destekleyip desteklemediğimi söylemeye nasıl cüret edersin?"

Carstensen, "Vergi gelirlerini toplamak ve böylece ulusal borcu azaltmak için bir araç olarak dijital kumara izin verecek olan Senato tasarısı. Bunu biliyorsunuz, değil mi Sayın Başkan? Ortak sponsorlar listesinde adınız var."

Talbot güldü. "Genç bayan, bir senatörün kariyeri boyunca kaç tane saçma sapan yasa tasarısına imza attığını biliyor musunuz? Çoğu zaman neyi desteklediğinizi bile bilmiyorsunuz. Sadece bir meslektaşına iyilik yapıyorsun. Onu iyi gösteriyorsunuz."

Sanford, "Yani dijital kumarı desteklemiyor musunuz efendim?" diye sordu.

"Bunu az önce söyledim, değil mi?" Talbot tersledi. "Açıkçası, bunun çok çirkin olduğunu düşünüyorum. Otizm spektrumundaki bu iki sınıf milyarlar kazanabilsinler diye hükümeti devirmek için işbirliği yaptığımı düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Odada yine uzun ve gergin bir sessizlik vardı, herkes ya bize ya da Talbot'a bakıyordu.

Boğazımı temizledim ve dedim ki, "Şey, efendim. Bir de başkanlık var. En üst makam. Her senatörün hayali. Sizin bile efendim."

Talbot, "Saçmalık," diye homurdandı. "Ben hiç-" İğneleyici bir şekilde güldü ve başını salladı. "Tanrı aşkına, bütün bunlar nasıl oldu sanıyorsun? Senato geçici başkanı olmam tesadüfen oldu. Kalp ameliyatından sonra iyileşmesi beklenen iyi dostum ve meslektaşım Senatör Jones daha ameliyat masasına bile oturamadan öldü. Bunu açıklayın."

Bree, "Senatör Walker bir suikasta kurban gitti efendim ve eğer ölmeseydi, Senatör Jones'un yerine geçici Senato Başkanı olacaktı. Siz değil."

Yüzü kızardı ve gerildi. "Peki sen kimsin?"

"DC Metro Dedektifler Şefi Stone, efendim," dedi Bree. "Senatör Walker'ın cinayetini çözdüm. Ve tekrar söylüyorum, Walker ölmemiş olsaydı, şu anda sizin bulunduğunuz yerde duruyor olacaktı."

"Kesinlikle doğru, ama ne olmuş yani?" Talbot umursamaz bir tavırla, "Arthur öldürülmedi," dedi. "Arthur öldürülmedi. Sadece öldü. Bazı şeyler rastgele olur."

"Bazen yapıyorlar," dedim. "Ama bu olayda değil. Senatör Jones öylece ölmedi. Ona yardım edildi."

Mahoney, Kristina Varjan'ın ölürken çekilmiş bir fotoğrafını kaldırdı. "Bu fotoğrafı Senatör Jones'un kodlama sırasında odada bulunan kız kardeşine gösterdik. Ayrıca kalp ünitesindeki gece hemşiresine de gösterdik. Her iki kadın da bu suikastçıyı, *kalp krizinden* kısa bir süre önce Senato geçici başkanının yanında bulunan flebotomist olarak teşhis etti."

Dedim ki, "Bu da sizi Abraham Lincoln'ün masasının arkasına koydu, efendim. Dünyadaki en güçlü adam. Seçkin bir azınlığa akıl almaz bir zenginlik bahsedebilir."

Talbot başını sinek ısırın bir at gibi salladı. "Bu doğru değil. Benimle aramızda herhangi bir bağ bulamayacaksınız-"

Oval Ofis'in kapısı açıldı. Samuel Larkin içeri girdi. "Larkin mi?" Talbot öfkelenerek, "Ne yapıyorsun sen?" dedi. "Tanrı aşkına, sen ne burada ne yapıyorsun?"

"Sizi vatana ihanetten tutuklamak için buradayım," dedi eski başkan vekili ve başsavcı, hiç istifini bozmadan. "Stapleton, Crowley ve Bronson'ın sorgularını gördüm. Hepsi de bunun senin fikrin olduğunu, Başkan Grant öldükten bir gün sonra hazırlandığını söylüyor. Sen, Bronson ve Crowley Reno'da bir restoranda yemek yiyordunuz ve her şeyi konuştunuz."

"Bu doğru değil!" Talbot söyledi.

"Hepinizin birlikte olduğu güvenlik kamerası görüntüleri var." "Bu uydurma! Yalan haber!"

"Bunu kanıtlamak için mahkemede gününüzü alacaksınız. Kurbanlarının aldığından çok daha fazlasını," dedi Larkin, Gizli Servis ajanı Reamer'ı başıyla işaret ederek. "Tutuklayın onu."

Reamer gülümseyerek, "Memnuniyetle, Sayın Başkan," dedi.

"Ne?" Talbot geri çekilerek bağırdı. "Başkanlığı sana geri mi veriyorlar, Larkin? Bu yasadışı! *Bu* bir darbe!"

"Geçici olarak görevi ben devralacağım," dedi Larkin. "Tüm söylentilere göre Harold Murphy yaşayacak ve Tanrı'ya şükür tamamen iyileşecek. Savunma bu görevin gerçek halefidir ve fiziksel olarak mümkün olur olmaz görevi devralacaktır."

"Hayır!" Gizli Servis ajanı masaya geldiğinde Talbot "Hayır!" dedi. Beyaz Saray'ın batı sütununa açılan Fransız kapılarına doğru hışımla ilerledi, kapıları açtı ve dışarı çıktı. Kaçmaya hazır görünüyordu ama iki deniz piyadesi gelip yolunu kesince donup kaldı.

"Kenara çekilin," dedi Talbot. "Ben sizin başkomutanınızım!"

Ajan Reamer arkasından, "Artık değilsin," dedi ve özgür dünyanın eski liderinin kelepçelerini kabaca taktı.

ALTI GÜN SONRA, altı binicisiz siyah at, Pennsylvania Bulvarı'ndan aşağıya doğru hızlı adımlarla ilerledi ve ardından atlı kesonların üzerinde, hepsi ABD bayraklarıyla örtülü altı tabut geldi.

Bir kez daha ailemle birlikte Constitution ve Louisiana'nın köşesinde durdum. Yani ailemin büyük bir kısmıyla. Damon'ın sınavları vardı ve Bree de daha yeni çağrılmıştı.

Cenaze korteji yaklaşırken Nana Mama, "Bunu aklımdan çıkaramıyorum," dedi. "Crowley ve şu Bronson, başkanlığın kontrolünü ele geçirmek ve milyarlar kazanmak için tüm o parlak hayatları almak konusunda iki kez düşünmediler. Kim böyle düşünür ki?"

"En az üç kişi biliyor," dedi Ali.

"Tek gereken bu sanırım," dedi Jannie. "Eğer karanlık ağda çalışabilirsen."

Daha sonra Başkan Vekili Larkin, Ulusal Katedral'de şehit liderler için düzenlenen ayinde yaptığı konuşmada hayatın kırılganlığından bahsetti. Aynı zamanda ulusumuzun gücü ve direncinden de söz etti.

Larkin, "Ülkemizle ilgili olarak defalarca göz ardı edilen basit gerçek, trajedi ya da kargaşa ne olursa olsun işlemeye devam eden bir hükümet olmamızdır" dedi. "Liderlerimizden birini öldürürseniz, bir başkası yükselir ve ülke yoluna devam eder. Liderlerimizden ikisini, üçünü, hatta altısını öldürürseniz, Çerçeviciler tarafından ortaya konan doğal bir halefiyet vardır ve ülke ve hükümet devam eder.

"Önümüzde yatan bu yetenekli, vatansever erkekler ve kadınlar halka hizmet için yaşadılar ve boşuna ölmediklerine inanıyorum" dedi. "Onlar şehittir ve ben onları her zaman, mükemmel bir şekilde tasarlanmış Anayasamızda ortaya konan ülkemizin idealleri uğruna şehit olmuş kişiler olarak göreceğim."

Törenden Larkin'in ne kadar haklı olduğunu düşünerek ayrıldım. Ülkemizin tarihindeki en büyük çalkantılardan birini yaşamıştık ama hayat devam edecekti. Ve Amerika daha mükemmel bir halk birliğini, halk tarafından yaratmaya çalışmaya devam edecekti.

Cep telefonum çaldı. Bree.

"Cenazeler bitti mi?" diye sordu.

"Hepsi birkaç dakika önce Arlington'a gitti. Aile için olduğunu düşündüm. Ben eve gidiyorum."

"O kadar çabuk değil," dedi. "Gelip bir şey görmeni istiyorum. Hemen şimdi."

"Jannie'ye koşuya çıkacağımızı söyledim. Bekleyemez mi?" "Üzgünüm bebeğim, ama olmaz."

Bana Foggy Bottom'da tanıdık gelen bir adres verdi ama . Bir Uber çağırdım ve trafiğe rağmen on beş dakika sonra oraya vardım.

Bree beni yeşil kapısı yeni boyanmış, restore edilmiş eski bir kasaba evinin önünde karşıladı. "Buraya hiç gelmedin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Neden? Burada kim yaşıyor?" "Sana göstereyim."

Bana mavi patikler ve lateks eldivenler verdi. İçeride birkaç adım yürüyüp dik ve dar bir merdivene ulaştık. Ben etrafa bakamadan Bree yukarı çıktı.

Ben de takip ettim. Dar bir sahanlığa ulaştık ve bir yatak odasına girdik. Bir göz attım ve dizlerimin titrediğini hissettim.

Adalet Bakanlığı avukatı ve erkek avcısı olan hastam Nina Davis çıplaktı ve yatağın üstündeki kirişe vidalanmış bir cıvataya bağlanmış bir ipte boynundan asılı duruyordu. Bilekleri önünde kelepçeliydi. Ağzına kırmızı bir bilyeli tıkaç bağlanmıştı. Gözleri açık, şişkin ve donuktu.

Yatağın sağ tarafındaki sandalyeye yayılmış olan Dr. Chad Winters da nefes almıyordu. Gözleri kafasının içinde yuvarlanmış ve çenesi açık sarkmıştı. Hermès marka ipek bir eşarp boynuna dolanmıştı.

Tavanda ve yatak başının üzerinde aynalar vardı.

Nina Davis'in cesedinin arkasındaki aynaya rujla birisi bunu yazmıştı:

Senden beni durdurmanı istedim, lütfen, Alex Cross. Ama yapmadın. Bak şimdi ne yaptım.

Hepsini okudun mu?

BİR ÖRÜMCEK GELDI

Alex Cross, iki zengin çocuğun kaybolmasıyla ilgili yüksek profilli bir dava üzerinde çalışmaktadır. Ama duygusuz bir çocuk kaçırandan çok daha tehlikeli biriyle mi karşı karşıyadır?

KIZLARI ÖP

Cross eve geldiğinde yeğeni Naomi'nin kayıp olduğunu fark eder. Ve o tek değil. Onu kaçıranı bulmak kolay olmayacaktır, özellikle de yalnız çalışmıyorsa ...

JACK VE JILL

Bir çift buz gibi katil Washington'ın zengin ve ünlülerini öldürüyor. Ve nihai bir amaç var.

KEDİ VE FARE

Eski bir düşman geri döndü ve intikam istiyor. Alex Cross zarar görmeden kurtulabilecek mi, yoksa bu son hesaplaşma mı olacak?

POP GOES THE WEASEL

Alex Cross şimdiye kadarki en korkunç rakibiyle karşı karşıya. Kendisine Ölüm diyor. Ve onun sapkın oyununda yarışan üç 'Atlı' daha var

GÜLLER KIRMIZIDIR

Bir dizi ölümcül banka soygununun ardından Cross, Üst Akıl olarak bilinen bir suçluyla karşı karşıya kaldığında en büyük riski almak zorunda kalır.

MENEKŞELER MAVIDIR

Alex Cross, Üst Akıl hakkındaki korkunç gerçeğe her zamankinden daha fazla yaklaşıırken, tehlikeli bir şekilde yenilgiye de yaklaşıyor.

DÖRT KÖR FARE

Washington polis teşkilatından istifa etmeye hazırlanan Alex Cross, huzurlu bir hayatı dört gözle beklemektedir. Ama uzun süre uzak kalamaz ...

BÜYÜK KÖTÜ KURT

Organize suç dünyasında gizemli yeni bir gangster var. FBI şaşkına döndü. Neyse ki artık ekiplerinde Alex Cross var.

LONDRA KÖPRÜLERİ

Cross, iki eski düşmanının peşine düşüp dünya çapında patlayıcı bir kovalamacaya girişirken riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

MARY, MARY

Hollywood'un üst düzey isimleri teker teker vahşice öldürülmektedir. Sadece Alex Cross bu çarpık vakanın ipuçlarını bir araya getirebilir.

ÇAPRAZ

Karısının on üç yıl önce öldürülmesiyle sarsılan Cross, sonunda onun intikamını almak için her şeyi göze alacaktır.

ÇİFT ÇAPRAZ

Alex Cross sakinleşmeye başlamıştır - ta ki seyirci seven manyak bir katille karşılaşana kadar.

ÇAPRAZ KOŞU

Eski bir arkadaşı Tiger'ın son kurbanı olunca Cross, korkunç ve tehlikeli bir savaş lordunu durdurmak için Afrika'ya gider.

ALEX CROSS'UN DURUŞMASI (Richard DiLallo ile birlikte)

Alex Crossun burada anlattığı aile hikâyesinde, büyük amcası Abraham, Ku Klux Klan döneminde zulüm, cinayet ve komplo ile karşı karşıya kalıyor.

BEN, ALEX CROSS

Yeğeni Caroline'ın vahşice öldürülmesini araştıran Alex Cross, tüm dünyayı sarsabilecek akıl almaz bir sırrı keşfeder.

ÇAPRAZ ATEŞ

Alex Cross, Bree ile düğününü planlamaktadır ancak düşmanı intikam almak için geri döner.

ALEX CROSS'U ÖLDÜR

Başkan'ın çocukları kaçırılmış ve başkent bir terör saldırısına maruz kalmıştır. Cross, inandığı her şeye karşı çıkan umutsuz bir karar vermek zorundadır.

MUTLU NOELLER, ALEX CROSS

Soygun, rehineler, terörizm... Alex Cross Noel'e kadar eve sağ salim mi?

ALEX CROSS, KOŞ

Özel hayatı çalkantılar içinde olan Alex Cross, gardını düşürmeyi göze alamaz. Özellikle de kana susamış üç katil ortalıktayken.

KALBİMİ ÇAPRAZLA

Tehlikeli bir düşman Cross ve ailesini hedef aldığı anda, Alex kendini yepyeni bir ölüm kalım oyunu oynarken bulur.

ÖLMEK İÇİN UMUT

Cross'un ailesi kayıptır ve öldükleri sanılmaktadır. Ama Alex Cross umudunu yitirmeyecektir. Zamana karşı bir yarış içinde, ne pahasına olursa olsun karısını, çocuklarını ve büyükannesini bulmalıdır.

ÇAPRAZ ADALET

Otuz yılı aşkın bir süredir ilk kez Kuzey Carolina'daki memleketine dönen Cross, bildiği her şeyi sorgulamasına neden olan bir aile sırrını ortaya çıkarır.

ÇİZGİYİ AŞIN

Cross, Washington, D.C.'de patlak veren cinayet dalgasını araştırmak için devreye girer. Kurbanların ortak bir noktası vardır - hepsi suçludur.

HALK, ALEX CROSS'A KARŞI ALEX CROSS

Cross yüzyılın davasında özgürlüğü için savaşmak zorundadır.

James Patterson'ın çok satan Alex Cross serisinin hayranı mısınız?

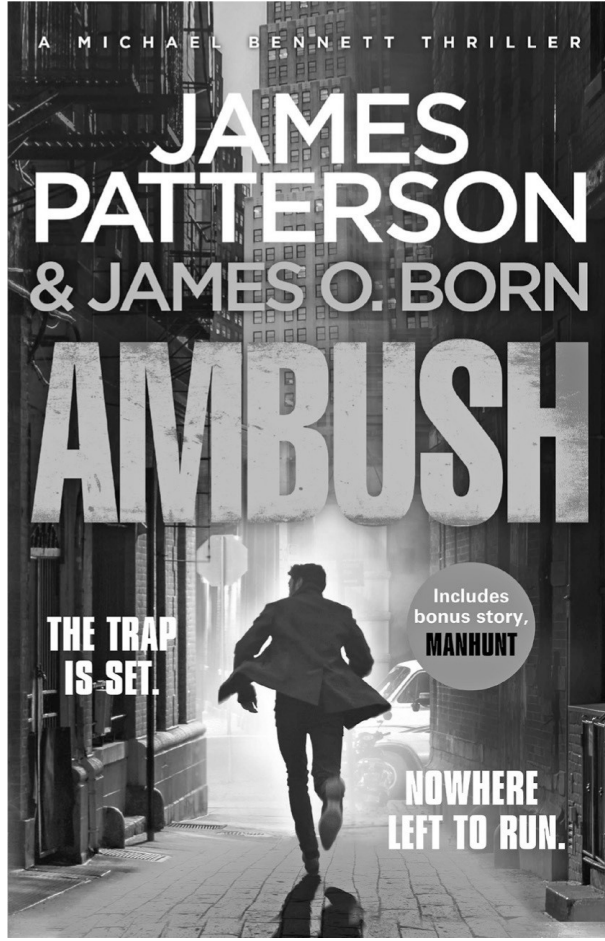
Eğer öyleyse, seveceksiniz...

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT

New York'un yerlisi olan Michael Bennett, NYPD'nin en iyi dedektifidir. Rehine pazarlığı, terörizm, cinayet ve organize suçlar konusunda uzman olan Bennett, Alex Cross'un kimsenin davaları çözme konusundaki özel yeteneğini paylaşmaktadır.

Gerçeği arayışında acımasız ve yöntemlerinde alışılmışın dışında olan Bennett, kuralları çiğnemek anlamına gelse bile, işi bitirmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir. Tıpkı Alex Cross gibi Bennett de şehri ve sevdiği ailesini korumak için çabılıyor. Evlat edindiği on çocuğuyla aile, Bennett'in yaptığı her şeyin merkezinde yer alır.

Pusu'dan bir alıntı ile seriyi keşfedin.



Şimdi ciltli olarak

BÖLÜM 1

Melrose Caddesi'nden yaklaşık yarım blok ötede, 161. caddedeki sekiz katlı apartmanı izledim. Özel yanı yoktu. Eski pencere klima üniteleri binanın dış cephesini süslüyordu ama binanın belli bir cazibesi vardı. Elbette, New York'un çirkin mahallelerinde yıllarca gözetleme yaptığım için beklentilerimi ayarlamayı öğrenmiştim.

Ortağım Antrole Martens ve ben onun Crown Victoria'sında oturuyorduk. Geleneklere göre, cinayet birimimizdeki en külüstür araba ekipteki çaylağa verilirdi. Hafif kusmuk kokusuna rağmen Martens, NYPD'de geçirdiği altı yıl boyunca bu boktan arabanın görevini zarafetle yerine . Birimdeki yerini hak etmesi gerektiğinin farkındaydı ama yükselme yolunda olduğuna şüphe yoktu. Komuta pozisyonunda tam da ihtiyacımız olan türden bir polis olduğunu düşünmüştüm.

Bu tutuklamanın onun için iyi geçmesini istiyordum. Cinayet masasındaki ilk tutuklamamı hâlâ hatırlayabiliyordum. Hermine Paschual adında bir pezevenk. Fiyat konusunda tartışan bir müşteriyi bıçaklamıştı. O zamanlar dünyayı değiştirdiğimi sanıyordum.

Şimdi işlerin doğru gittiğinden emin olmak benim görevimdi. "Bu ipucundan ne kadar eminsin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Kıçını benimle birlikte buraya sürükleyecek kadar eminim."

"Çocuklarınız biraz büyüsün ve hayat biraz daha yoğunlaşsın, o zaman isimsiz ihbarları ne kadar ciddiye aldığınızı göreceğiz."

Antrole güldü. "Bu yüzden iki çocukta duruyorum. Senin on çocuğu idare ettiğini düşünmek başımı döndürüyor."

"Bana ne yaptığını bir düşünsene." Tam o sırada telefonum çaldı ve aşağıya baktığımda arayanın en büyük kızım Juliana olduğunu gördüm. Kızlarımdan biri aradığında telefona hep aynı şekilde cevap verirdim.

"Merhaba,
güzelim." "Hey,
baba!"

Bugün ergen küçümsemesi yoktu. Bir şey için heyecanlanmıştı. "Neler oluyor, tatlım?"

"Büyük haberlerim var. Ama sana şahsen söylemem gerek."

"Bu akşam yemeğe ne dersin?" Kıkırdadığını duyunca gülümsedim. Doğası gereği kıkırdayan biri değildi, o yüzden bu iyi bir şey olmalıydı. Harvard gözümde parladı

Beynim. Yine de Yukarı Batı Yakası'ndaki evimizden birkaç blok ötedeki Columbia'yı tercih ederdim.

Juliana, ". Bir kerede tüm aileye söyleyeceğim. Gitmem gerek. Hoşça kal baba. Seni seviyorum."

Ben daha "Seni seviyorum" diyemeden bağlantı koptu. Antrole, "Şimdi araya biraz polis işi sıkıştırabilir miyiz? Ne de olsa, bu ihbar size yapıldı. Ben de tesadüfen sizin masanızda telefona bakıyordum."

"Alice ve Chuck'ı bizimle gelmeleri için çağıralım. Belki Harry'yi de."

Antrole dedi ki, "Neden parti? Bu malı kendimiz alabiliriz. Hem bütün şan şöhret bizim olur hem de onunla konuşmak daha kolay olur."

"O bir cinayet şüphelisi."

"Ve biz NYPD dedektifleriyiz. Eskiden tutuklamaları tek başınıza yapardınız sanıyordum."

"Evet. Ayrıca eskiden daha sık vurulurduk."

"Benimle gelmen için seni utandırmak zorunda mıyım? Ayrıca, bu adamla birkaç dakika baş başa kalırsak, kim bilir bize neler anlatacak?"

"Çaylakların mantıklı konuşmasından nefret ediyorum. Hadi gidelim." Heyecanı bulaşıcıydı.

BÖLÜM 2

Kaldırımında yürümeye başladığımız anda mahalledeki herkes bizi polis zannetti. Sanki gizli görevdeymişiz gibi değildi, ama şık takım elbiseli genç bir siyah adam ve silahını örtmek için spor ceket giyen yaşlı bir beyaz adam - üniformalı olabilirdik ve daha fazla belli olmazdık.

Şüphelimiz, şehir merkezindeki bir marketin önünde, bir torba eroin için kendisinden para isteyen bir müşteriyi vurmuş ve bu olaya pek çok tanık olmuştu. Her yönüyle kötü bir iş planı.

İhbar, şüphelinin 416 numaralı dairede olduğunu söylüyordu. Asansörün bir sorun çıkmadan dört katı da çıkabileceğine güvenmiyordum, bu yüzden Antrole'un itirazlarına rağmen merdivenleri kullandık. Bu bana inatçı ortağımla konuşmak için bir dakika verdi.

Dedim ki, "Süslü bir şey değil. Kapıyı çalarız ve cevap vermesini umarız. Belki kilitli olup olmadığını anlamak için kapıyı deneriz. Aksi takdirde SWAT ekibinin dahil olabileceği ya da olmayabileceği başka bir plan yaparız. Anladın mı?"

Antrole başını salladı.

Her inişte, çevreyi hissetmek için bir an durdum. Antrole muhtemelen nefes almaya ihtiyacım olduğunu düşündü ama bu tırmanış çocuklarımla oynadığım basketbol maçlarına kıyasla hiçbir şeydi. Ağırdan aldım çünkü her apartmanın kendine has bir havası vardır. Bazen kiracılardan, bazen de bölgeden . Dikkatli olmazsanız ikisi de sizi öldürebilir.

Dördüncü inişte dedim ki, "Buna hazır mısınız? Ne olduğu önemli değil, bizi buraya kadar getirerek iyi iş çıkardınız. Şimdi kafamızı kullanmalıyız."

"Benimle akademiden yeni çıkmış bir çocukmuşum gibi konuşmanıza gerek yok. Dört yıllık devriye deneyimim ve iki yıllık dedektiflik bürosu deneyimim var. Cinayet masasında sadece yeniyim. Tutuklama yapanlar sadece cinayet masası dedektifleri değil."

"Sizinle böyle konuşmak *zorunda değilim* ama bundan keyif alıyorum. Kıdemli olmanın avantajlarından biri de bu."

Antrole'un yüzüne yayılan takdir ettim. Yeni bir partneri tanımak her zaman devam eden bir süreçtir ama bu adam iyiydi.

"Bu şüpheli, bu yoldaki eroin satıcılarıyla bağlantılı bazı çözülmemiş cinayetlerin anahtarı olabilir" dedi.

"Olabilir." Antrole büyük resme bakıyordu; yeni cinayet masası dedektifleri arasında bu nadirdir. Çok umut vaat ediyordu.

Dördüncü kattaki koridor boştu. Bu her zaman iyidir. Merdiven boşluğunda durdum ve neredeyse tam bir dakika boyunca apartmanın seslerini dinledim. Olağandışı bir şey yoktu. Bir daireden gelen Latin müziği. Bir başkasında yüksek sesle konuşan biri.

Koridorda dikkatlice ilerlerken, başka bir dairede gündüz kuşağında yayınlanan bir televizyon programının sesini duydum.

Ucuz halı, ses yayan ahşap zemin üzerinde düzensiz bir şekilde duruyordu. Koridorun sonundaki geniş pencereler binanın kasvetli havasını dağıtıyordu.

Sonra kendimizi 416 numaralı dairenin önünde bulduk. Antrole kapının diğer tarafına geçti ve Glock beylik silahını çekti. Biraz erken olduğunu düşünsem de ben de tabancamı çektim.

Kapıyı dinledik ve herhangi bir titreşim hissedip hissetmediğimi görmek için elimi kapıya dayadım. Beklenmedik bir şekilde birkaç santim açıldı.

Dairenin içini görmek için başını eğmiş olan Antrole'a baktım.

Bu garipti. Bu mahalledeki uyuşturucu satıcıları kapılarını bırakın açık bırakmayı, nadiren sürgüsüz bırakırlardı. Arada bir mola vermek güzeldi.

Bulduğum açıdan, aradığımız şüpheliyi geniş, kirli bir pencerenin altındaki kanepede otururken görebiliyordum. Başını kanepenin arkasına yaslamıştı. Hareket etmiyordu. Antrole'a içeride birini gördüğümü işaret ettim.

Genç dedektif başını salladı ve ben ona beklemesini söyleyemeden arkasını döndü.

Açık kapının önünden bir gölge geçti ve içeriden birinin sesini duydum. Tek bir kelimeydi. Bir çeşit komut. Hangi dilde olduğundan bile emin değildim. Ama ardından gelen silah sesi çok netti.

Kapı patlar gibi oldu ve Antrole silahını kaldırarak kapının diğer tarafına atladı.

Çabucak çömelip daireye doğru birkaç el ateş ettim. Bir hedef görmemiştim, sadece ateş edenleri siperin arkasında tutmak içindi. Hareket etmeliydik ve hızlı hareket etmeliydik.

Silah sesleri . Bu bir tuzaktı.

BÖLÜM 3

ALEXANDRA "ALEX" MARTINEZ, Canon EOS 5D Mark III dijital SLR fotoğraf makinesini, üzerlerinde sadece dar beyaz iç çamaşırları olan üç genç adamdan en uzun olanına doğrulttu. Üçünün de karın kasları buz kalıbı gibi görünüyordu ve kollarında yeterince et vardı. Ama üçünden en uzun olanı, Chaz, özeldi. Kamera Chaz'i seviyordu.

Alex, Chaz'in yanındaki modele çok yaklaştığında ona havladığını fark etti. Bir Renoir'da Matt Groening karakterinin belirmesi gibiydi.

Bronx'un Morrisania mahallesindeki bu binanın tepesi ilginç bir kentsel fon sağlıyor ve onu başka bir görev için uygun bir konuma getiriyordu. Neredeyse çıplak modelleri fotoğraflamak eğlenceliydi ama faturaları ödemiyordu.

Bu bir tesadüf değildi. Alex fotoğraf çekimini, yer de dahil olmak üzere en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Tıpkı diğer her şeyi yaptığı gibi.

Saatini kontrol etti. İki saatten fazladır çalışıyorlardı ama istediği zaman bitirebilirdi. Hazırlıklı olmanın avantajı buydu: genellikle ihtiyacınız olan iğneleri çabucak alırdınız.

Sonra . Yan bloktan geliyor gibi görünen birkaç patlama sesi.

Modeller boyunlarını bükerek binanın yan tarafından sesin geldiği yöne doğru baktılar. 161. Cadde'ye bakabiliyor ve silah seslerinin geldiği binanın önünü görebiliyordu.

Yüzüne bir gülümseme yayılırken mürettebatına doğru döndü. Beklediğinden daha fazla silah sesi duymuştu. Michael Bennett infaz edilmişti.

BÖLÜM 4

ANTROLE VE ben yere çömeldik. Silah sesleri insanın kendini küçültme içgüdüsünü tetikliyordu. Pusuya yatanlar sanki hâlâ ayakta olmamızı bekliyorlarmış gibi yukarıdan ateş etmeye devam ettiler. Bu klasik bir hataydı. Kapı ve duvar boyunca uzanan delikler bana ateş edenlerin odanın neresinde olduğuna dair bir fikir verdi. Hem Antrole hem de ben Glock'larımızla ateşe karşılık vermeye başladık. Tetikçiler sürpriz unsurunu kaybetmişlerdi ve polis eğitimimiz ve taktiklerimiz artık bize üstünlük sağlıyordu. Kapının yanında bir gölgenin hareket ettiğini gördüm ve ona 40'ettim.

kalibreli mermiler. Kıymıklar ve enkaz açık kapı aralığını doldurdu.

Bir mermi metal kapı çerçevesine çarptı. Bir Pokémon çıkartmasını gözlerinin arasından vurdu. Umarım ateş eden kişi bunu hedef alacak kadar iyi bir nişancı değildir.

Kürdan büyüklüğünde bir kıymık sol elime saplandı. Ağrı koluma vurdu ve kan parmaklarıma yayıldı.

Artık diğer dairelerdeki insanların bağırıışlarını ve çığlıklarını duyabiliyordum, bu da dikkatimi bize ateş eden her kimse ondan uzaklaştırdı. Ama sadece bir an için. Kapı bir aralık açıldı ve bir kafa dışarı fırladı. Tek görebildiğim gri saçlarıydı.

Antrole bağırdı, "Polis! İçeri girin."

Birisi yaşlı adamı daireye geri çekti.

Antrole koridorun uzak duvarına yaslandı ve çömeldiği noktaya bir kurşun dalgası isabet ettiği sırada kapının benim tarafıma doğru kaydı. Sivillere bağırması konumunu ele vermişti.

Tabancasını kaldırarak yanıma çömeldi ve ben de gidişatın değiştiğini hissettim. Tek yapmamız gereken koridorda ilerlemek ve süvarilerin gelmesini beklemektir. Şu anda 911'e çağrı yağıyor olmalıydı. Zaman bizden yanaydı.

Sonra bir tüfek patlaması başımın hemen üstünde el büyüklüğünde bir delik açtı. Aman Tanrım. Sanki bir bazukadan gelmiş gibiydi. Havaya savrulan alçıpan tozunun bir kısmı boğazıma kaçtı ve gözlerimden temizlemek için gözlerimi kırptım. Alnımda ter birikti ve nefes nefese kaldığımı hissettim.

Tüfek duvarın diğer tarafına dayandı. Tetikçi her an tekrar ateş edebilirdi.

Antrole "Klip" diye bağırdı.

Yeniden dolduruyordu, bu yüzden silahımı yukarıda tutmam gerekiyordu. Eğitimimiz bizi kurtaracaktı.

Tüfeğin işini bitirdiği duvardaki delikten bir gölgenin geçtiğini gördüm ve Antrole tekrar kapıya doğru açılırken iki el ateş ettim. Duvarın diğer tarafında biri sertçe yere çarptı.

Antrole ateş ettikten sonra mermiler etrafımızdaki duvara çarptı. Beceriksizce yere tökezledi.

Yere baktım ve Antrole'un bacağından vurulduğunu gördüm. Kan ucuz halının üzerine fışkırıyor, kumaştaki soluk renkleri kırmızıyla canlandırıyor.

Yaklaştım ve "Yürüyebilir misin?" diye sordum. "Eğer bizi buradan uzaklaştıracaksa, evet."

Silahlı çatışma bitmiş gibi hissediyordum. Kimse ateş etmiyordu, bu hoş bir değişiklikti.

Kapıdan bir şey fırladı ve duvardan geri sekti. Kapının hemen önündeki zeminde garip bir gümbürtü sesi çıkardı. Yerde garip kavisler çizerek yuvarlandığını gördüm.

El bombası olduğunu çok geç fark ettim.

BÖLÜM 5

eski tip ordu ananas bombasına odaklanmıştı, neredeyse hipnotize olmuşum.

İçgüdüsel olarak uzandım ve Antrole'u yakasından yakaladım. Tabancasını kaldırdı ve kapının diğer tarafından el bombasını atan kişiye ateş etti. Kaba ve ucuz bir zeminde 180 kiloyu çekmek zordu.

Halı, fizik ve sürtünme alıştırmaları.

Dairenin içinde kaç nişancı kaldığını söyleyemiyordum ama Antrole başlarını eğmeleri için ateş açıyordu. En azından bir tanesi hâlâ aktifti. Dairenin içinde koşuşturduğunu duyabiliyordum, sonra duvara doğru bir el ateş etti.

Koridorun diğer ucundaki bir daireden biri fırladı ve koşmaya başladı. Beyaz tişörtlü genç bir adam merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Bu, dairedeki tetikçinin de dikkatini dağıttı. Bir an için her şey sessizleşti.

Antrole'u koridorda birkaç metre sürükledikten sonra yakası açıldı ve ceketinden tamamen koptu. Geriye doğru yere yuvarlandım ve bir acı hissettim, sol elimin bir parmağı garip bir şekilde döndü. Ortağımı tekrar yakalamak için umutsuzca uzandım. Sanki onu bir kuyuya düşürmüşüm gibi hissediyordum. Bir şeyler bağırdım ama artık kulaklarım o kadar kötü çınılıyordu ki ne dediğimi bile bilmiyordum.

İşte o zaman oldu. El bombası patladı.

Dev bir ışık ve ısı dalgası. Daha önce buna yakın bir şey yaşadığımı sanmıyorum. Ses çıkardığını bile söyleyemezdim, kulaklarım o kadar hızlı kapandı ki.

Alnımda bir acı hissettim ama sadece bir anlığına.

Sonra her şey bulanıklaştı.

Sonra hava karardı.

BÖLÜM 6

ALEX neredeyse çıplak adamlarla birlikte binanın kenarında durmuş, silah sesine doğru bakıyordu. Kamerasını rahatça kaldırdı ve odakladı. Sesin tam olarak hangi binadan geldiğini biliyordu.

Hangi bina olduğunu biliyordu çünkü orayı kendisi seçmişti. Tıpkı bu fotoğraf çekimini ayarladığı gibi.

Bu, Meksikalı bir uyuşturucu karteli için New York'ta aldığı birkaç sözleşmeden biriydi. Moda fotoğrafçılığı, gerçek gelirini elde etme yöntemini gizlemesini sağlıyordu.

Alex fotoğraf üstüne fotoğraf çekti, patlamanın sesinin kulaklarına ulaşmasından neredeyse bir saniye önce patlamanın flaşını objektifinden izledi. Alçak, içi boş bir gümbürtüydü. Ama önce camların patladığını ve havaya bir alev patlamasının yayıldığını gördü. Muhteşemdi.

Chaz'ın "Kahretsin, bunu gördün mü?" dediğini duydu. Yüzüne yine bir gülümseme yayıldı. Böyle bir patlama pek çok sorunu çözebilirdi. Yarım kalmış iş kalmayacaktı. Onun işinde yarım kalmış bir işten daha kötü bir şey olamazdı.

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Epub ISBN: 9781473536166

Sürüm 1.0 Century

2018 tarafından yayınlandı

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Telif Hakkı © James Patterson 2018

Pusu'dan alıntı© James Patterson 2018

Kapak fotoğrafı© Colin Thomas / Alamy / Shutterstock Kapak

tasarımı © www.blacksheep-uk.com

James Patterson, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu Eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler ve olay açıklamaları yazarın hayal gücünün ve gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir

İlk olarak 2018 yılında Century Century tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır

The Penguin Random House Group Limited 20

Vauxhall Bridge Road, Londra, SW1V 2SA

www.penguin.co.uk



Penguin
Random House
UK

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

ISBN 9781780895178



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.